Bill Baldwin

PILOTUL GALACTIC

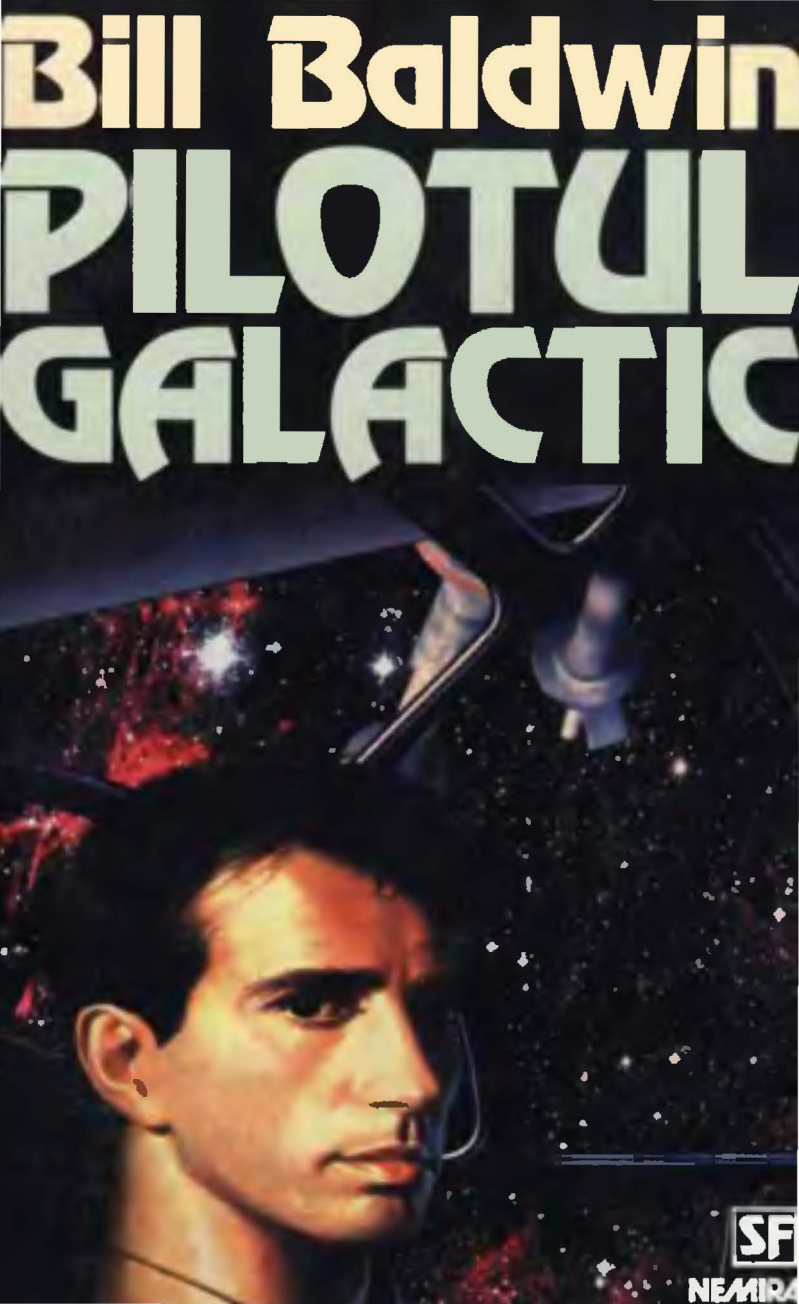

SF

NEMIRA

138

Colecție coordonată de MIHAI DAN PAVELESCU

Bill Baldwin

PILOTUL GALACTIC

Traducere din limba engleză de ALINA DIMITRIU

1999

Coperta de OLIMPIA BUDA

BILL BALDWIN

THE HELMSMAN

Copyright © 1985 by Bill Baldwin

© Editura Nemira, 1999

Comercializarea în afara granițelor țării fără acordul editurii este interzisă.

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Tel.: 668.54.10; 668.70.51; 223.48.54, Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București
nemira@dnt.ro
http://members.xoom.com/nemira/index.htm

ISBN 973-569-302-6

Capitolul 1

Doar trei călători coborâră din vagon în stația eoriană prost luminată. Doi dintre ei dispăruseră în întunericul cu miros de ozon încă înainte ca luminile trenului să se piardă în lungul liniei. Singur pe peron, sublocotenentul Brim deplasă încă un grad spre „cald" potențiometrul sistemului termic al costumului, apoi coborî treptele de metal ce porneau de lângă șine. Întregul univers părea rece și sumbru în jurul său, pe măsură ce se apropia de terenul de asolizare. Ascultând vaietul vântului prin stație, porni printre bălțoacele înghețate, abia luminate de câte o lampă Karlson, spre silueta neclară a gheretei de pază din depărtare. Era stingher de conștient de unica valiză care-l însoțea și care mărturisea dintr-un foc originea lui modestă; acum se înrola într-o flotă imperială condusă odinioară numai de ofițeri înstăriți – până când recentul Act de Reformă a Amiralității promulgat de Lordul Primei Stele, Sir Beorn Wyrood (dar și șase ani de război neîncetat) siliseră cooptarea de talente, indiferent de locul lor de proveniență.

Tremurând în ciuda mantiei călduroase cu guler înalt, Brim privi cerul dinaintea zorilor. Norii erau acum străbătuți de suficientă lumină pentru a dezvălui linia joasă și cenușie a clădirilor, o lume de astronave disecate și păduri de macarale portuare, decupându-se pe cerul fără stele. De-a lungul cheiului, formele

neclare ale navelor, mai mult sau mai puțin întregi, pluteau liniștit în danele de gravitație ușor strălucitoare. Siluetele altora se proiectau pe fundalul docurilor și al depozitelor, toate colorate uniform într-un gri patinat de timp, întrerupt pe alocuri de pete de oxidare sau de carbonizare. Undeva în depărtare, siluetele enorme ale crucișătoarelor dominau orizontul luminat al altui complex. Brim clătină din cap cu tristețe. Ce șansă avea un pilot carescrian să ajungă pe unul din *ele*?!

Se întinse pe toată înălțimea celor trei irali ai săi și căscă zdravăn. Cerul scuipa ocazional zăpadă, ca pe o promisiune a unei viitoare ninsori abundente. Brim adulmecă aerul, ghicind mirosul sărat oceanului amestecat cu ozon, lubrifianți încinși și izul circuitelor încinse. În cel mai bun caz, Docurile Stelare Eoriene – unul dintre cele cincisprezece complexe de construcție și întreținere a navelor aparținând bazei stelare acvatice de pe planeta Gimmas Haefdon – puteau fi descrise cu exactitate ca fiind o întindere mizerabilă. Pentru tânărul în vârstă de douăzeci și opt de ani reprezentau însă mai mult decât atât: împlinirea unui vis care, până acum puțin timp, păruse irealizabil. Colegii lui cadeți (ca și mulți instructori țâfnoși) făcuseră pe furiș destule ca să-l împiedice să absolve prestigioasa Academie de Piloți de lângă planeta capitală, Avalon. Brim reușise în cele din urmă, hotărât să se înalțe din sărăcia lucie a locuinței sale din sectorul minier carescrian al Imperiului. Combinația de tenacitate nezdruncinată, muncă fără preget și talent nativ îi aduseseră până la urmă absolvirea și postul în acest avanpost galactic izolat. Tânărul se baza pe aceleași atribute pentru a ajunge mai departe, înainte de a onora mantia albastră a flotei... mult mai departe.

Tăind cu grijă drumul peste șinele de metal strălucitor, paralele cu un gard înalt, se opri pentru a bate în geamul gheretei și a-l deștepta pe singurul ocupant al acesteia. Bătrânul paznic purta medalii lustruite de vreme, din cine știe ce campanie demult uitată. Era înalt, cu umeri șubrezi și mâini enorme, nas coroiat, păr alb și rar, dar ochii triști ai unui om care văzuse prea mulți Wilf Brim trecându-i pragul fără să se mai întoarcă vreodată.

– Cam devreme, spuse el, deschizând fereastra, atât cât să ia cardul de înrolare a tânărului și să îngăduie cât mai puțin vânt rece să pătrundă înăuntru. Prima oară, bănuiesc.

Brim zâmbi. Cu câțiva metacicli în urmă, la terminalul Central Haefdon de pe Gimmas, lăsase în urmă somnul, pentru emoție și nerăbdare.

– Da, recunoscu. Într-un fel, cel puțin.

– Ei bine, tinere, nu ești nici primul și, bănuiesc eu, nici ultimul. Fă-te-ncoace cât încerc să aflu de cine aparții. Și nu deschide ușa mai mult decât trebuie!

Cât timp Brim își puse jos valiza după ce intră în căldura barăcii, bătrânul îi înfipse cardul într-o consolă de comunicații (care servea drept suport și pentru șase căni pătate și crăpate, nici măcar foarte curate). Studiind conținutul globului pâlpâitor care apăru deasupra, comentă:

– Hm... Tocmai din Carescria... Cred că te-a prins raidul lui Anak.

Brim încuviință din cap.

– Ai pierdut pe cineva?

Sublocotenentul închise ochii. De ce *trebuiau* oamenii să tot întrebe? El personal nu-și dorea decât șansa de a uita. Chiar și după șase ani, declanșarea bruscă a războiului rămăsese la fel de reală de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Valurile de crucișătoare grele din Liga Stelelor Negre a împăratului Nergol Triannic... Lovitura... Căldura ucigătoare... Strigătele de agonie ale bietei lui surioare. Scutură din cap...

– Toți, șopti, mai mult pentru sine, toți.

– Îmi pare rău, spuse bătrânul, n-am vrut să...

– E-n regulă, îl întrerupse Brim mâhnit. Las-o baltă.

Nici unul dintre ei nu-și mai găsea cuvintele, până când bătrânul întrerupse liniștea cu un alt „hm!" sonor. Își scărpină fruntea:

– T.83, da?

În aparență, nu avea nevoie de un răspuns, pentru că degetele pătate de vârstă continuau să alerge pe taste, privirea lui concentrându-se la schimbările ce se petreceau în glob. În cele din urmă, examină o hartă tridimensională prinsă deasupra unui scaun șchiop de un picior. Își deplasă degetul prelung, până ce ajunse la un pătrățel.

– Aici te afli acum, vezi? întrebă el. Bun, vasăzică, stai să mă gândesc, G-31 la... – se uită de aproape la glob, fără să clintească degetul. Aha, da, G-31 la B-19.

Continuă să traseze drumul pe hartă și se opri la un bazin scobit într-un colț îndepărtat al insulei.

– B-19, anunță el, *Agresivul* tău este andocat aici, carescrianule, în dana de gravitație R-2134. O vezi?

Brim se uită pe hartă în dreptul unghiei negre a bătrânului. Un „R-2134" mic de abia se zărea tipărit într-una dintre cele șapte dane de gravitație rectangulare ce înconjurau bazinul circular.

– E clar.

– Ai ceva de mers pe jos, constată bătrânul mângâindu-și bărbia osoasă și nerasă. Primele amfibii de transport n-or să plece mai devreme de un metaciclu și nu-mi imaginez că nava o să trimită una de-a ei. La urma urmelor, încă nici măcar nu faci parte din echipaj.

Brim pufni disprețuitor. Știa ce vroia paznicul să spună *de fapt* – că o amfibie n-ar fi fost trimisă pentru un carescrian lipsit de importanță. Mai pățise așa și înainte, ba chiar des. Bătrânul zâmbi înțelegător.

– Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai fierbinte, să te încălzească până atunci, dacă vrei să te așezi puțin.

– Mulțumesc oricum, spuse Brim îndreptându-se către ușă, dar cred că o să mă destind mergând până acolo, înainte să mă înrolez. R-2134 – o găsesc eu.

– Eram sigur că așa o să faci, spuse bătrânul. O s-ajungi acolo fără probleme. Ia-te după șinele albastre din stânga, zăpada nu se depune pe ele.

Brim mulțumi și ieși repede în frig, trăgând după el valiza. O pătură tot mai groasă de zăpadă învelea complexul încă adormit, ascunzând deja sub un strat alb mare parte din fierăraia puțin arătoasă a portului. Pășind cu atenție de-a lungul șinelor albastre din stânga, găsi o potecă întunecată și descoperi uimit că mărise pasul pe măsură ce depășise poarta. În timp ce zorea pe drumul pietruit, se întrebă dacă de fapt frigul îl mâna din urmă, sau era pur și simplu surescitat.

De-o parte și de cealaltă a potecii se înșiruiau formele masive ale navelor de război, de-abia distingându-se prin ninsoare,

plutind deasupra danelor gravitaționale, iluminate de dedesubt de generatoarele gravitaționale ale portului. Cele de lângă apă erau mai luminate. Pe câteva, zări chiar membri ai echipajului făcându-și datoria de rutină (blestemând atât ofițerii cât și zăpada, ghici el cu un zâmbet). Semnele de viață îl făceau să se simtă mai puțin singur în tot vălmășagul de carene, antene KA'PPA și permanentele macarale ce aglomerau cerul care se lumina de zi.

Alte nave – avariate până la grotesc, sau disecate pentru reparații – pluteau ca niște cadavre metalice în danele de gravitație interioare, ascunse în parte după stive de plăci de blindaj și echipamente grele. Brim se înfioră când trecu pe lângă una dintre epave. În convoiul dinspre Avalon, văzuse neputincios cum o navă de escortă, un distrugător bătrân numit *Încăpățânatul*, încasase o torpilă în plin. Nava explodase cu totul. Echipajul celei pe care o depășea acum se putea considera norocos pentru că reușise s-o aducă la bază în *halul* acela. Clătină din cap; într-adevăr, totul în Univers era relativ.

Ajunse la destinație pe neașteptate. Un semn ruginit anunța: DANA GRAVITAȚIONALĂ R-2134. Dincolo de el pluteau cei 190 de irali ai distrugătorului de clasa-T: nava T.83, NFI[1] *Agresivul*.

Sui pe digul de piatră ce înconjura dana gravitațională, desprinzându-și arareori ochii de la forma plutitoare a navei. Umbrele turelelor ventrale se mișcau ușor în lumina chihlimbarie a generatoarelor gravitaționale, în vreme ce nava se legăna în rafalele de vânt. Deasupra, bateriile de proiectoare de luptă continuau să lumineze slab trapele de acces, iar păienjenișul verzui al razelor portante sclipea ocazional, când nava solicita sistemul de ancorare.

Astronavele din clasa-T nu erau la fel de mari ca distrugătoarele, iar în staționare nici nu arătau prea grozav. Dar în interiorul carenelor ascuțite și unghiulare adăposteau patru cristale propulsoare Sheldon și două generatoare puternice de antigravitație, oferind o forță de propulsie de trei ori mai mare decât cea obișnuită la navele de aceeași dimensiune. Accelerația era fantastică pentru viteza subluminică la care se desfășura majoritatea activității de patrulare. Fiecare iral al navei crea senzația de

[1] NFI – Nava Flotei Imperiale (n. trad.).

putere. În clasa-T se găseau mașinării necizelate, dar robuste. În mâinile unui căpitan capabil, oricare dintre ele putea concura cu cele mai bune din Liga Norilor.

Carena ascuțită a *Agresivului* forma un trilon trifațetat, semănând cu ciudatele vârfuri de lance ale războinicilor furogg din cvadrantul K'tipsch. Puntea principală se lățea de la prora ca un vârf de ac, pe aproape un sfert din lungimea navei, spre forma rotunjită a unei turele A, cu un disruptor zvelt de 144 mm. Puntea de comandă se găsea cu trei niveluri mai sus, acoperită de o „seră" acum transparentă, construită din panouri hiperecran (necesare pentru vederea la viteză supraluminică) ce reflectau zorii firavi în șiroaie de zăpadă topită. Pornind de pe fiecare latură a acestei structuri, punțile auxiliare se întindeau ca niște umeri până la marginea punții. Deasupra lor, în câte un glob de dimensiuni considerabile, se găseau sistemele de darc a focului ce comandau cele șapte turele principale. Dinapoia ansamblului de hiperecrane, catargul înalt și aerodinamic susținea multiantena sistemului de comunicații KA'PPA, care, printr-o buclă stranie de fizică Travis, permitea transmisiuni aproape instantanee la distanțe enorme, la viteze mai mici sau mai mari decât cea a luminii.

În spatele punții de comandă, linia navei cobora perpendicular până la unicul nivel al cabinelor, care ocupa treimea dinapoia punții principale. Având aceeași lățime ca aceasta, nivelul unu era flancat de patru navete, două la tribord și două la babord, protejate de punțile auxiliare. Pe acoperișul său plat se găseau cele cinci tuburi ale unui lansator mobil de torpile.

Înapoia acestuia, pe două niveluri, un corp secundar de cabine completa suprastructura părții centrale a navei. Lansatorul de torpile se afla lângă o magazie de muniție și un atelier de reparații. Depozitele de torpile și atelierele pentru reparații generale ocupau cea mai mare parte a nivelului unu, fiind absolut necesare pe timpul blocadelor nesfârșite pentru care erau folosite de obicei astronavele din această clasă. Puțin mai în spate și în exterior, turelele W și X, cu disruptoare de 144 mm, ocupau cele mai întinse porțiuni ale platformei de deasupra.

Ca toate suprafețele *Agresivului*, pupa era o placă triunghiulară de blindaj metalic. Din cursurile Academiei, Brim știa că muchia superioară măsura 97 de irali, având apexul inversat la

numai 21 de irali mai jos. În afară de patru deschideri circulare, cu diametrul de 3,5 irali, suprafața nu avea nimic deosebit. Toate deschiderile (guri de ieșire pentru cristalele propulsoare) erau actualmente etanșate de fenomenele meteo de pe Gimmas Haefdon printr-un sistem de diafragme circulare.

Nici cele două punți ventrale nu aveau vreun element special, în afara turelelor de 144 mm, dispuse de-a lungul fiecărei linii mediane. Cele de la babord erau denumite B, la prova, și Z, la pupa. Cele de la tribord, C și Y. Pe fiecare latură a punților auxiliare, indicativul T.83 era scris cu glife avaloniene.

Brim măsură nava visător. În ciuda frumuseții brutale, îi lipsea acea noblețe pe care el o asocia navelor importante, de mari dimensiuni, precum cele andocate dincolo de orizont. „Alege și culege" fu expresia care-i veni imediat în minte. Zâmbind strâmb, admise totuși că era norocos să aibă un post, chiar și pe nava asta. Puțini carescrieni reușeau să părăsească vreodată minele.

În timp ce privea prin ninsoare, în peretele cabinei aflată la capătul pasarelei ce pornea de la dig, se deschise o trapă. O matahală de stelar ieși poticnindu-se, își privi respirația transformându-se în abur și încercă să se înfășoare mai bine într-o mantie militară prea scurtă. Întorcându-se către cabină, scotoci în interior și scoase o mătură.

– Închide blextemata aia de trapă, Barbousse! răsună o voce prin aerul rece.

– Am înțeles, să trăiți!

Trapa se închise cu un zăngănit metalic, iar stelarul strânse din umeri și începu să curețe zăpada, la țanc pentru a da nas în nas cu Brim și valiza lui. Bărbatul aruncă destulă zăpadă peste cizmele carescrianului până să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Ridică ochii surprins.

Sublocotenentul zâmbi. Decisese ca la întâiul contact cu prima lui navă, nimic să nu meargă – sau să încerce să meargă – prost.

– 'Neața, Barbousse! rosti el cu toată dezinvoltura de care era capabil.

Fâstâcit dintr-o dată, Barbousse scăpă mătura electrică, în vreme ce mâna îi zbură automat într-un salut spasmodic. Mașinăria începu imediat să arunce zăpadă peste fața și mantaua lui

Brim, apoi se rostogoli spre apa tulbure a bazinului, bolborosind cu o satisfacție răutăcioasă. Din reflex, amândoi se repeziră să-i întrerupă căderea, aproape răsturnându-se reciproc. Brim reuși s-o prindă înainte să se distrugă și o închise, lăsând-o să scuipe zăpadă și particule de rocă în apă. I-o înmână cu grijă stelarului în timp ce-și scutura mantia și-și mușca buzele să nu izbucnească în râs.

– Ah, ăăă... îmi pare rău, domnule, bolborosi Barbousse.

– Nu-ți face probleme, spuse Brim stăpânindu-se cu ultimul strop de demnitate.

Scuipă firimiturile de piatră în apă, apoi coti la stânga, către pasarelă. În aceeași clipă, Barbousse încercă să se dea din drum pășind spre dreapta. La jumătatea pasului, Brim dădu să se îndrepte spre dreapta *sa* – iar Barbousse o luă la stânga. Încă o dată, Brim încercă s-o ia prin stânga, blocat de amărâtul de Barbousse care acum avea o privire disperată.

– DREPȚI! comandă Brim, oprindu-se brusc în zăpada bătută. Și nu scăpa mătura!

Stelarul înțepeni în ceea ce semăna cu un *rigor mortis*, se aplecă periculos către apă, se îndreptă, apoi se relaxă cu greu. Străduindu-se să fie cât mai calm, Brim îl depăși și sui pe pasarelă, apoi se întoarse să vadă ce făcea Barbousse; rămăsese în poziție de drepți, cu mătura în mână.

– Continuă, ordonă el dezinvolt urcând grăbit rampa înclinată spre navă.

După ce păși peste un prag înalt, închise trapa și inspiră adânc aerul din navă: izul de prea proaspăt al ozonului și duhoarea aparaturii electronice, amestecate cu mirosul metalului încins și a cauciucului ars. Mâncare... Trupuri... Și, ca pe fiecare navă a Flotei, un iz inconfundabil de lustruială. Chicoti pe măsură ce înainta pe culoarul scurt. *Tot* ce era militar mirosea a lustru. În fața sa, o femeie ofițer, mărunțică, își privea display-ul. Pe plăcuța de pe biroul ei scria: „Kristoba Maldive, Intendență".

– Zi, Barbousse, mormăi Maldive fără să ridice ochii. Ce s-a mai întâmplat?

– Păi, spuse Brim, ați putea începe prin a mă înrola în...

Strâmbând din nasul lung și subțire, Maldive continuă să privească display-ul.

– Ce să fac? întrebă ea cu degetele zburându-i pe o tastatură din apropiere.

Datele și modelele din glob se schimbară subtil. Politicos, Brim se abținu să le citească.

– Pe tot Universul, ce vrei să spui cu..., continuă femeia apoi se opri la jumătatea cuvântului, zărind mantaua lui Brim și insigna de sublocotenent de pe umărul stâng. Oh, Universule, mormăi ea încet. Îmi pare rău, domnule, n-așteptam pe nimeni atât de devreme. Privi din nou consola. N-avem deseori ocazia să dormim așa mult. Și amfibiile...

– E-n regulă, o întrerupse Brim. Am venit pe jos.

Maldive îl privi din nou.

– Da, domnule, zâmbi ea stingherită, se vede.

Îi introduse cardul într-un scaner și consultă display-ul. Alte nuanțe și configurații apărură în glob.

– Totul pare în ordine, domnule.

Ridică de pe birou o carte de tip vechi, legată elegant în pânză roșie împodobită cu modele aurii. Pe copertă era gravată emblema *Agresivului*, un taur atacând, Hilaago (un prădător feroce de pe planeta Ju'ggo-3 a Federației Blim).

– Semnați aici, domnule, murmură Maldive deschizând cartea grea. Vă încartiruim imediat.

Brim se aplecă și semnă cu amprentele ambelor palme.

– Ei, zâmbi el, cum a fost?

– Sunteți ca și instalat, surâse și femeia. Vă descurcați până la popotă? E la același nivel. Avem nevoie de câțiva cicli să vă pregătim cabina.

– O găsesc eu, răspunse tânărul, părând mai încrezător decât se simțea în realitate.

Își dăduse toată silința să învețe planul navei la biblioteca Academiei de pe Avalon, dar acum totul părea confuz și nefamiliar.

– O să vă anunțăm acolo când e gata, promise Maldive. Valiza o puteți lăsa aici, la mine.

Brim mulțumi, încuviințând din cap. Ce importantă era chestia micuță pe care o purta pe umărul stâng! Să existe cineva care să aibă grijă de bagajele lui era cu totul altceva față de viața pe transportoarele de minereu de acasă. Bineînțeles că acolo ar fi

fost norocos să aibă orice fel de bagaje în afară de ce purta în spate sau ducea în buzunare.

Pe coridor se opri să privească o placă strălucitoare de metal, prinsă cu nituri demodate.

„NFI *Agresivul*", scria pe ea. „Comanda 21358, Șantierul Eleandor Bestienne, 228/51988". După cum arăta, placa părea să fi fost lustruită la fiecare metaciclu, de către persoane cărora le păsa într-adevăr de navă. Un semn bun, hotărî el și o lustrui la rându-i de câteva ori cu mâneca. Zâmbind, își spuse că așa ceva chiar putea să-i poarte noroc.

***

Găsirea popotei se dovedi mai simplă decât crezuse; nu se rătăcise decât de două ori. Deschise ușa aproape roșind – domeniul ofițerilor îi fusese cu desăvârșire interzis, până acum șase zile. Descoperi ușurat că sala era pustie și păși peste pragul înalt. Un tablou enorm, reprezentându-l pe împăratul Greyffin al IV-lea, „Mare Împărat Galactic, Prințul Roiului Stelar Reggio și Protector de Drept al Cerurilor", împodobea peretele din față (imagini identice ale împăratului priveau de pe fiecare perete disponibil din Imperiu). Fotolii tocite erau risipite prin încăperea îngustă dominată de o masă sculptată, greoaie cu zece scaune asortate. Opt dintre ele se aflau în jurul mesei, iar două fuseseră puse deoparte.

Dincolo de masă, o fereastră se deschidea în batardoul pupa, spre o bucătărie mică și întunecoasă. Dinăuntru îl fixa o pereche de ochi incredibil de lăcrimoși, aflată deasupra unui nas subțire, terminat într-o mustață albă și stufoasă. De data aceasta, fu rândul lui Brim să fie surprins:

– Ăăă... bună dimineața! tresări el.

– În mod sigur, domnule! rosti fața cu convingere.

– Poftim?

– Înțeleg că *toți* tinerii iubesc zăpada.

Brim tocmai dădea să răspundă, când fu întrerupt de apariția unui urs sodeskayan, purtând însemne de inginer pe gulerul înalt al mantiei. Noul venit, un locotenent, privi din ușă, păru să-și dea imediat seama de situație și-și mișcă mustățile lungi și zbârlite.

– Sublocotenent Brim? întrebă el.

– Da, domnule, răspunse Brim. Ăăă?...

Înclină capul înspre nișa întunecată. Ursul zâmbi:

– Ah, el este șeful stewarzilor, Grimsby, îi explică. Nici o problemă, doar că nu mai aude.

– Nu mai aude, domnule?

– Păi, în ultima jumătate de an, de când sunt eu aici, n-a mai auzit deloc.

Brim aprobă, mai degrabă renunțând să înțeleagă.

– Nu-ți face probleme din cauza lui, prietene, continuă ursul. Pare să ghicească tot ce ne trebuie. Cu restul, ne descurcăm singuri.

– Ăăă... înțeleg, domnule.

Ursul zâmbi, arătându-și colții lungi și lustruiți, fiecare având încrustat mica nestemată pe care urșii cocheți o considerau indispensabilă.

– Numele meu nu-i chiar „domnule", întinse el o labă păroasă. Pe Planetele Mamă, sunt numit Nikolas Yanuar Ursis, dar poți să-mi spui Nik, da?

Brim îi strânse mâna.

– Nik să fie. Pari să știi deja că numele meu este Wilf Brim... adică Wilf *Ansor* Brim.

– Mi-a spus Kristoba că ești aici, încuviință Ursis scoțând o pipă sodeskayană tocită din buzunarul tunicii lui scumpe.

Șase degete puternice umplură cu delicatețe pipa dintr-un etui de piele, și ursul pufăi cu putere, până când hogge'poa străluci cald, umplând popota cu aroma sa dulce și grea – motiv de nemulțumire și de suferință vechi de secole pentru toți membrii umani de echipaj din întregul univers.

– Nu te deranjează, nu? se interesă Ursis așezându-se într-un fotoliu mai puțin ponosit.

Brim zâmbi, clătinând din cap. Hogge'poa nu-l deranjase niciodată prea tare. Oricum, nimeni nu spera ca urșii să înceteze, dar această înțelegere avea mai puțin de-a face cu altruismul și mai mult cu recunoașterea geniului extraordinar cu care ei manipulau sistemele de navigație hiperspațială. În plus, ursoaicele erau de-a dreptul *înnebunite* după aroma respectivă.

– Proaspăt ieșit din Academie? întrebă Ursis încrucișându-și comod labele. Cizmele lui înalte erau perfect lustruite, de parcă s-ar fi așteptat la o inspecție.

– De-abia am absolvit săptămâna trecută, recunoscu Brim.

– Atunci ai venit din Avalon, pe *Amfitrite*, nu?

Brim aprobă din cap cu buzele strânse. Venise într-adevăr cu pachebotul transformat, chiar noaptea trecută.

– Convoiul CXY98, explică el.

– Se zvonește că am fi pierdut destule nave, spuse ursul.

– Mai mult de jumătate din cargoboturi, preciză Brim. Douăsprezece, cred.

– Și cea mai mare parte din escortă.

Sublocotenentul încuviință din nou. Complexul eorian se putea lăuda cu o sursă de zvonuri exacte.

– L-am văzut pe bătrânul *Încăpățânat* explodând la mai puțin de un c'lenyt distanță de babordul nostru.

– Nici un supraviețuitor?

– Nu-mi imaginez cum ar fi putut supraviețui ceva în explozia aceea. Sălile motoarelor au explodat toate patru simultan... nici măcar n-au mai rămas resturi.

Ursis se ridică gânditor. Era de înălțime medie pentru un nativ sodeskayan, adică depășea cei trei irali ai lui Brim: avea piept puternic, urechi mici și ascuțite și bot scurt, ca toți ursii, pentru retenția naturală a căldurii pe planetele reci de origine. Îl privi pe sublocotenent în ochi.

– Doi verișori, rosti el încet. Vuf!

– Îmi pare rău, zise jalnic Brim.

– Și mie, răspunse Ursis cu o privire pierdută în ochii mici de prădător. Oricum, hagsdoffii jupoaie-ntotdeauna întâi boii cei mai îmblăniți, nu-i așa?

– Poftim?

– O zicală veche de pe Planetele Mamă, explică celălalt. Mie ar trebui să-mi pară rău că te încarc pe tine cu necazurile mele. Puse o labă pe brațul lui Brim. Ai tăi au suferit împreună cu ai mei, în primele raiduri.

Brim își mușcă buzele.

– Tirani ca Nergol Triannic lovesc în oameni și ursi deopotrivă, continuă Ursis. Treaba noastră e să-l terminăm – pe el și

Liga lui de trei ori blestemată – nu? Pufăi gânditor din pipă. Carescrianule, zvonul venirii tale a ajuns aici înaintea ta. Mulți dintre noi te-am așteptat cu mare interes.

Tânărul ridică *o* sprânceană.

– În curând, prietene, o să discutăm despre multe lucruri, spuse ursul. Acum însă mă cheamă Motoarele. Și sunt sigur că vei fi încântat să-ți vezi cabina care pare, în sfârșit, gata.

Făcu semn spre ușă. Brim se întoarse. Pe coridor, aștepta o tânără stelară.

– Pe aici, sublocotenente, zise ea.

– Mai vorbim, repetă Ursis conducându-l spre ușă.

Peste câțiva cicli, Brim stătea mândru într-o cabină mică, prima, din câte-și amintea, pe care nu trebuia s-o împartă cu altcineva. Un asemenea lux era într-adevăr un pas uriaș față de Carescria și comerțul cu minereu, dar Brim plătise scump ca să-l obțină. Până acum cel puțin, meritase.

De-abia își băgase valiza sub cușeta îngustă, când observă un mesaj care se materializase pe partea interioară a ușii.

– Da?

„Complimente din partea căpitanului", comunică imaginea. „Discuțiile vor începe în biroul ei la 0975 TS".

Aruncând o privire spre cronometrul său, Brim văzu că avea de așteptat mai mult de trei metacicli.

– E-n regulă, răspunse și se întinse pe pat, în timp ce imaginea pălea.

Cu siguranță, era unul dintre *foarte* puținii membri ai echipajului treziți atât de devreme, cel puțin cât nava staționa în port.

***

Cu mult înainte de 0975 TS, Brim urcă cele două niveluri până la cabina de comandă. Pe ușa de lângă scară scria simplu: CĂPITAN, iar dedesubt, cu litere adezive, fusese trecut numele: „R. G. Collingswood, căpitan de rangul trei, FI"[1]. În timp ce aștepta, i se alătură un al doilea sublocotenent, cu trese de pilot pe guler. Noul venit era rozaliu și bucălat, părând deștul de

[1] Flota Imperială (n. trad.).

stingher. Pulpanele tunicii scumpe îi fluturaseră în sus și-n jos, în timp ce se grăbise spre Brim.

– Credeam că nu-l mai găsesc pe căpitan în haosul ăsta îngrozitor, se plânse el cu o voce pițigăiată. Cât e ceasul, de fapt?

– Dacă ești programat la 0975 standard, ai ajuns la țanc, îl asigură Brim verificându-și ceasul. Mai avem aproape un ciclu.

– Mă și mir, zise individul gâfâind, apoi îl privi de parcă l-ar fi recunoscut. Nu ești sublocotenentul ăla carescrian?

– Ba da, răspunse Brim punându-se imediat în gardă.

– Cu siguranță nu *arăți* ciudat, mormăi celălalt.

Din propria sa experiență amară, Brim știa că, deseori, imperialii habar n-aveau că jignesc, iar acum nu era momentul să dea lecții.

– Gata? întrebă el sec.

– Ca-ntotdeauna!

Carescrianul bătu la ușă hotărât.

– E deschis, răspunse o voce dinăuntru.

Brim împinse ușa. Înăuntru, cu spatele la intrare, căpitanul de rangul trei R.G. Collingswood privea cu atenție un display. Din fundul cabinei, acordurile unei muzici ciudate, deloc familiare, gâdilară auzul lui Brim.

– Intrați, zise femeia fără să se întoarcă. Termin într-o clipă.

Tânărul pătrunse, apoi așteptă stingher în sunetele străine și delicate ale muzicii, până ce Collingswood deconectă display-ul și-și roti fotoliul, uitându-se mai întâi la unul, apoi la celălalt. Avea trăsături nobile, ochi căprui, bucle delicate, castanii. Degetele grațioase i se împleteau în poală.

– Ei, bine? întrebă ea.

– Sublocotenent Wilf Ansor Brim, prezent pentru raport la bordul NFI *Agresivul*, doamnă, rosti Brim cu o voce cât mai calmă cu putință.

În liniștea care urmă, își dădu seama că era de-a dreptul speriat. Mai observă că nu era însă singurul. Partenerul său supraponderal nici nu deschisese gura. În tăcere, își oferi documentele de înrolare, întorcându-le pentru inserare în lector.

Collingswood citi numele tipărit, apoi, luând actele celuilalt fără să le privească, le puse pe biroul din spatele ei. Se încruntă.

– Deci, tu ești Brim? întrebă ea cu o voce joasă.

– Da, doamnă.

– Înseamnă că tu trebuie să fii Theada, se adresă celuilalt.

– J-Jubal Windroff Theada al III-lea, răspunse acesta, de pe Avalon.

– Da, se încruntă iarăși Collingswood. L-am cunoscut pe tatăl tău cândva. Tăcu o clipă, după care continuă pe un ton distant: Bănuiesc că amândoi sunteți proaspăt absolvenți ai școlii de piloți.

– Da, doamnă, încuviință Brim.

Celălalt continua să tacă. Un zâmbet subțire se insinuă pe buzele fine ale lui Collingswood.

– Ești gata să pilotezi bătrânul *Agresiv*? glumi ea.

– Aș fi bucuros să ocup *orice* loc aici, doamnă, surâse la rândul său tânărul.

Pentru prima oară, își dădea seama că femeia era îmbrăcată cu un tricou și-o fustă scurtă, lăsând să i se vadă picioarele zvelte și cizmele moi, bine îngrijite. Într-un fel anume, chiar în haine civile, tot părea să fie căpitan.

– Tu ai pilotat transportoarele alea oribile de minereu?

– Da, doamnă, răspunse Brim, pregătindu-se pentru o nouă insultă.

– Hm, mormăi ea, înțeleg că-i nevoie de o pricepere extraordinară.

Brim simți că roșește și rămase tăcut. Collingswood zâmbi din nou.

– Ne vei demonstra talentul tău destul de *curând*, sublocotenente. Sublocotenent Theada, să te instalez și pe tine imediat la comandă?

– Ei, bi-bine, căpitane, se bâlbâi Theada, nu am decât vreo 300 de metacicli de zbor la activ... și ceva timp pe simulatoare. Nu știu dacă s-sunt gata deja pentru locul din stânga chiar acum.

– La bordul *Agresivului*, o să-ți faci repede norma de metacicli, îl întrerupse Collingswood cu doar o urmă de încruntare. Apoi zâmbetul neutru îi reveni. Locotenentul Amherst vă așteaptă la raport – el este primul ofițer. Bineînțeles, trebuie să vă prezentați locotenentului Gallsworthy când va reveni pe navă. El este pilotul-șef, șeful vostru direct.

Zâmbi pe neașteptate și se întoarse cu fața la display.

– Bine ați venit la bord, amândoi! îi concedie ea.

Brim porni spre ușă; când trecea pragul, Collingswood se răsuci din nou.

– Sublocotenent Brim, îi spuse privind pe lângă Theada, când mi te adresezi îmi spui „căpitan", nu „doamnă". Surâse apoi cu o căldură plină de sinceritate. Nici o problemă. Am bănuit că vreți să cunoașteți formulele corecte.

După ce Theada dispăru de-a lungul coridorului, fără să mai scoată un cuvânt, Brim hotărî ca următoarea *lui* mișcare să fie prezentarea la primul ofițer al *Agresivului*. Îl găsi în camera hărților, așezat în fața unei măsuțe dezordonate, deasupra căreia se proiecta unul dintre globurile atotprezente pe navă.

– Locotenent Amherst? se interesă tânărul politicos, văzând o mantie a Flotei, țesută dintr-un material scump, care atârna neglijent pe un spătar.

– Să nu uiți asta niciodată, mormăi cu răceală Amherst, întorcându-se cu spatele la display.

Avea aceleași trăsături aristocratice ca și Collingswood, numai că profund masculine. Nas subțire și drept, mustață îngustă, o fantă ținând loc de gură și păr roșu, ondulat. Ochii constituiau însă diferența între el și Collingswood. În timp ce ai femeii se deschideau asupra lumii cu inteligență și căldură, ochii lui Amherst aveau privirea rapidă și mereu la pândă a unui șoim.

– Ți-a luat ceva timp să te prezinți la raport, nu? șuieră el, nebăgând în seamă întrebarea lui Brim.

– Am fost la căpitanul Collingswood, domnule.

– Îmi dai explicații *doar* când ți le cer, rânji Amherst disprețuitor. Sublocotenentul Theada a venit să mă vadă imediat, așa cum trebuie să facă un adevărat ofițer imperial.

Își răsuci scaunul, netezindu-și pantalonii albaștri, care se strâmtau imediat sub genunchi. Cizmele elegante și înalte erau făcute din piele scumpă de ofet (așa cum Brim văzuse până atunci doar în fotografii).

– Colonialii au *multe* de învățat despre cum să se poarte, oftă Amherst apoi privi de-a lungul nasului spre Brim. Voi, carescrienii, vă veți dovedi, probabil, cei mai răi dintre toți.

Brim își stăpâni furia – și limba. După ce urmase Academia de Pilotaj, stilul lui Amherst îi era extrem de familiar.

– Ei, bine, întrebă celălalt, ce ai de spus în apărarea ta?

– M-am prezentat căpitanului, repetă Brim, la cererea sa.

– O să-ți piară curând cheful să fii șmecher cu mine, carescrianule, plesniră cuvintele lui Amherst și ochii îi sclipiră de furie.

– N-am intenționat să vă insult, domnule, rosti Brim egal, încă păstrându-și controlul.

Amherst îl privi rece.

– Aici cu stabilesc care sunt insultele, *sub*locotenente.

Își împreună degetele lungi, privind structura care rezulta, în timp ce Brim fierbea în tăcerea neliniștitoare.

– Cred că voi face o favoare întregului echipaj, spuse Amherst privindu-l pe Brim în ochi pentru prima dată. Cu cât mai repede își demonstrează cei de teapa ta *adevăratele* talente, cu atât mai repede vă putem înlocui cu alții mai buni. Brusc, se răsuci spre display. Auzi tu, rosti pentru sine, un carescrian care să aibă propria lui cabină! Clătină din cap și-și plimbă degetele prelungi și rozalii peste taste. Suntem programați să plecăm poimâine dimineață, iar *tu* ești desemnat pe post de copilot la decolare. Bătrânul Gallsworthy ar trebui să se găsească într-o stare de *excepție* după alte două nopți de joc. El o să termine repede cu talentul tău lipsit de importanță.

Tremurând de frustrare, Brim rămase în ușă, așteptând ce mai putea urma..

– Poți pleca, îi întoarse spatele Amherst. Îți rămân ziua de azi și de mâine ca să te bucuri de navă. După aia, scăpăm noi de tine, carescrianule. N-ai ce căuta într-o formație de gentlemeni – în ciuda Reformei pervertite a Lordului Beorn.

Sublocotenentul se răsuci pe călcâie și, cu ultimele rămășițe de răbdare, ieși furtunos din încăpere.

***

Mulți metacicli mai târziu, întrucât pierduse noțiunea timpului, Brim stătea pe cușeta din cabină, cu capul în mâini, oscilând între mânie și o disperare profundă. Se repeta istoria de la școala de cadeți; puținii carescrieni care izbutiseră să fie primiți în Academie trebuiau să fie mai buni decât *toți*, doar pentru a fi acceptați ca oameni! Iar arma pe care imperialii o foloseau fără greș era tocmai temperamentul individului. Clătină din cap,

revăzând dureros pentru a mia oară întâlnirea cu Amherst, când în ușă se auzi o bătaie puternică.

– Wilf Ansor, noul meu prieten, haide! Este vremea libațiilor la popotă?

În cei douăzeci și opt de ani ai săi, Brim nu-și amintea să fi auzit un sunet mai plăcut.

***

La ultimul cart al zilei, popota era încețoșată de hogge'poa și plină cu oameni veniți din toată baza. Brim zări uniforme de șefi de structuri spațiale, savanți angrenați în proiecte secrete și o mulțime de ofițeri imperiali – mulți dintre ei de rang înalt. Majoritatea purtau însemne aparținând altor nave. Și femei frumoase peste tot! Unele tinere, altele mai puțin tinere. Privirea tocmai îi rămăsese prizoniera unui căpșor împodobit cu bucle aurii savant aranjate și ochi duioși, când Ursis reveni cu două pocale mari de meem și cu un alt urs.

– Haide, Anastas Alexyi, își strigă Ursis replica mai scundă. Ți-l prezint pe noul pilot, de-abia venit. Wilf Ansor, trebuie să-l cunoști pe excepționalul nostru ofițer mecanic – și șeful meu direct – locotenent A.A. Borodov!

Borodov strânse mâna lui Brim într-o labă hirsută.

– Brim! exclamă el. Am auzit de tine. Cel mai bun pilot din ultima promoție a Academiei, nu-i așa?

Tânărul simți cum roșește.

– Încântat de cunoștință, domnule, articulă el.

– Aha, exclamă ursul, întorcându-se triumfător spre Ursis, roșeața îl dă de gol – îți vine să crezi una ca asta?

Ursis chicoti vesel.

– Totul e întunecat când zăpada e albastră, nu?

Râseră amândoi.

– Ei bine, Wilf Ansor, urmă Borodov, mulți dintre noi de abia am așteptat să zburăm cu tine la timonă. În noaptea asta vom toasta pentru barjele voastre carescriene de minereu. Își puse laba pe pieptul lui Brim. Eu însumi am început munca la motoare tot pe bestiile alea stelare. Acum mulți ani, când tu erai încă un pui. Chicoti. Distrugătoarele ar trebui să fie floare la ureche în comparație cu ele, crede-mă.

Brusc se întoarse și prinse de braț o locotenentă gingașă.

– Anastasia, spuse el, trebuie să-l cunoști pe noul nostru pilot, Wilf Brim.

– Această superbă femeie este Anastasia Fourier, ofițer responsabil cu armamentul, Wilf, adăugă Ursis făcând cu ochiul. Atât de mică pentru o sarcină atât de mare...

– Suficient de mare ca să-ți rupă *țurloaiele*, urs șovin ce ești, zâmbi Anastasia zburlindu-i obrazul îmblănit.

Fața ei avea aproape forma perfectă a lunii pline, cu ochi mari și depărtați, și buze cărnoase. Vocea îi era subțire și vorbea atât de repede încât Brim se miră cum se putea face înțeleasă. Mantia uniformei lăsa să i se vadă destule din formele trupului pentru ca să poată spera la mai mult. Privirea ei spunea multe și Brim înțelese că, în circumstanțele potrivite, ar fi fost disponibilă.

– Dacă asta-i compania în care te învârți, sublocotenente, ciripi ea, atunci trebuie să stau cu ochii pe tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Apoi, la fel cum apăruse, dispăru chicotind la brațul unui căpitan-comandor zâmbitor. Dacă ochii lui Brim nu se înșelaseră, bărbatul respectiv purta însemnele unui crucișător de luptă.

Ursis îi atinse brațul.

– Când termini cu sporovăiala, prietene, spuse el, vreau să-l cunoști pe dr. Flynn. El ne ține în viață și destul de sănătoși, în ciuda încercărilor noastre contrare.

Medicul ofițer era scund, blând și chel, roșu la față și zâmbitor. Purta o uniformă standard.

– Xerxes O. Flynn la dispoziția dumitale, rânji el. Arăți teribil.

– Poftim? tresări Brim.

Flynn strânse din umeri.

– Am nevoie de exercițiu, Brim, spuse cu seriozitate bine jucată. Ursii ăștia îneacă echipajul în alcool sodeskayan, așa că nu se-ntâmplă niciodată nimic. Apoi făcu cu ochiul și se aplecă spre urechea sublocotenentului. Sper că n-ai adus vreo boală cu tine, nu? Nu de alta, dar primul ofițer împrăștie zvonul că ești neigienic!

Când toți trei începură să hohotească, temperamentul lui Brim amenință din nou să explodeze. Apoi, brusc, tânărul își dădu seama că exista o mare diferență. Indivizii râdeau *cu* el.

Până să se dumirească, începu și el să râdă, pentru prima dată în ultimii ani, poate chiar mai mult.

– Mai bine ai face cunoștință cu puștoaica asta adorabilă, urmă Flynn, prinzând de braț o tânără care stătea cu spatele la Brim. Sophia, draga mea, fă cunoștință cu Wilf Ansor, noul tău partener de crime.

– O femeie pilot, îți vine să crezi una ca asta? chicoti Ursis.

Simțindu-se pentru prima dată relaxat la bordul *Agresivului*, Brim se întoarse și întinse mâna.

– Nu ți-am auzit tot numele, zâmbi el.

Apoi inima îi stătu realmente în loc. Sophia discuta cu fata cu părul blond. Brim bolborosi ceva, prinse mâna întinsă a Sophiei și încercă să nu-i privească prietena. Când o voce rosti de undeva „Margot Effer'wyck", întreaga încăpere încetă să mai existe.

Dacă femeia aceea înaltă și bine făcută nu era cea mai frumoasă din Univers, oricum îl copleși pe Brim. Ochii ei radiau inteligență. Fața ovală era încadrată de buclele aurii ce-i atrăseseră atenția tânărului și pielea îi era incredibil de albă, doar rozul delicat al obrajilor ieșind în evidență. Atunci când vorbea, avea cea mai fermecătoare expresie din câte-și putea imagina Brim. Indiferent cum ar fi fost, lui îi era de ajuns.

– Margot, bâigui. E un nume frumos.

Ochii ei albaștri și limpezi nu-și schimbară privirea, dar mâna cu degete subțiri o strângea pe-a lui într-un mod cald și prietenos.

– Și mie-mi place numele, spuse ea, chiar dacă este destul de răspândit.

Privindu-i buzele pline și umede, Brim redeveni școlarul timid – nici n-o putea privi în ochi! Pe umărul stâng al uniformei, femeia purta însemne de locotenent, iar pe plăcuța de identificare scria „ȘEF SECȚIE EVALUARE, DIVIZIA TEHNOLOGIE". Suna impresionant pentru o persoană atât de tânără. Chiar și uniforma îi arăta perfect (și-i amintea a mia oară de propria lui uniformă albastră, regulamentară și ponosită).

În timp ce Flynn și Sophie (care-i era oare numele?) continuau să vorbească, printre râsete prietenești, Brim întâlni din

nou privirea lui Margot. De această dată, răceala expresiei fusese înlocuită cu interes.

– Eşti nou pe *Agresivul*, nu? întrebă ea.

– Da, răspunse tânărul, dorindu-şi cu disperare să găsească ceva mai inteligent de spus. M-am îmbarcat azi dimineaţă.

Zâmbetul ei reapăru.

– Ai nimerit o navă bună. Şi norocoasă pe deasupra. Oamenilor le place să se adune la popotă cât stă în port. Cred că speră să se molipsească de puţină şansă.

– Tu nu speri? întrebă Brim surâzând.

Ochii ei sclipiră.

– În primul rând, râse ea. Accept tot norocul pe care-l pot avea. Dintr-o dată îi privi însemnele de pe guler. Ce te-a determinat să devii pilot?

– Ah, mai zburasem puţin înainte să mă înrolez, explică Brim cu modestie. Dar cred şi că Amiralitatea era disperată, dacă vrei să ştii adevărul.

– Sunt convinsă, aprobă ea. Se ştie că numai nebunii pilotează transportoarele alea de minereu.

Brim respiră adânc. Toată lumea aflase de el.

– Fiind carescrian, răspunse cu răceală, am fost chiar norocos să capăt statutul extraordinar de „nebun". Asta m-a aşezat direct la consola de pilotaj. Majoritatea contemporanilor mei au fost privilegiaţi să sufere de rău de radiaţii în calele cargoboturilor...

– Îmi pare rău, tresări ea. Cred că ar fi trebuit să înţeleg mai bine cum stau lucrurile. Puse o mână pe braţul lui. Numele tău a fost amintit la o petrecere, aseară. Se spunea că eşti un pilot excepţional.

Brim avu o grimasă.

– Ar fi trebuit să se spună că sunt şi un carescrian neobişnuit de supărăcios, rosti el stingherit de ieşirea avută. Mă poţi ierta?

– O să spun că suntem chit, răspunse Margot îmbujorându-se uşor. *„Nu mi-am iubit cuvintele/ Nici ele pe mine/ Nici vocea nu mi s-a frânt în zâmbete."*

Sublocotenentul se încruntă, concentrându-se o clipă, apoi zâmbi.

– *„Nici n-am răcnit"*, continuă el, *„preamărind al vreunei mulţimi ecou."*

– O ştii? întrebă Margot.

– „Pelerinul Stelelor". Cred că am citit o mulțime din poeziile lui Alastor. Zâmbi stânjenit. Aveam timp destul pe bătrânele transportoare, iar cărțile de poezie sunt destul de ieftine.

– Dar *nimeni* nu mai citește poezii.

– *Tu* citești, zâmbi Brim. Și eu. Și-mi place să cred că nici unul dintre noi nu este un nimeni.

Fața femeii avea o expresie nouă, care nu se aflase acolo înaintea pomenirii lui Alastor.

– Ce autori mai citești? îl întrebă.

– *„Părinte al necuprinsului Univers/Ascultă-mi cântul solemn, căci stelele ți le-am iubit pe toate."*

– Asta... asta-i „Singurătate" de Nondum Lamia, spuse ea încântată.

– Exact. Strofa a doua.

– Ce spui de: *„Rostogolește-te la nesfârșit, adânc și plin de stele Cosmos/Corăbiile-ți stelare îți plâng în van întinderea..."*.

– Da! exclamă Brim, încruntându-se din nou. Lacerta, „Cântecul Străbunilor", cred. *„Oamenii își înseamnă lumile cu ruine.../ Puterea lor se-oprește la mărunțele nave, pe-ntinderea-nstelată"*.

Rămasă fără cuvinte, Margot clătină din cap.

– Superb, șopti în cele din urmă. Ridică mâinile, devenind brusc serioasă. Mă bucur să știu că uneori nu sunt *complet* singură...

Vocea i se frânse. Luat prin surprindere, Brim ridică din sprâncene.

– Nu-nțeleg..., începu el, dar fu întrerupt de un căpitan-comandor într-o uniformă elegantă.

– Îmi pare rău, locotenente, spuse bărbatul fără să catadicsească să se prezinte. Trebuie să conduc această tânără înapoi la Statul-Major.

– Se pare că a sosit prietenul meu, reveni Margot la amabilitatea rezervată de mai devreme. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wilf. Ochii li se întâlniră încă o dată pentru o clipă. Pe curând, șopti ea și dispăru în mulțime înainte ca tânărul să poată răspunde.

Brim rămase privind-o vrăjit. Picioarele lungi, bine făcute, se ghiceau lesne pe sub mantie în pantalonii strâmți; cizmele erau delicate, cuprinzând glezna.

– Vezi că-ți verși meem-ul, prietene Wilf Ansor, spuse Ursis, trezindu-l încă o dată din visare.

– Da, da, mulțumesc, mormăi Brim aprobând din cap.

– O adevărată doamnă, Effer'wick, oftă Flynn. Cred că ți-ai dat deja seama, nu?

Brim simți că roșește. Era sigur că se făcuse de râs deja.

– Cred că pe ea va trebui s-o admiri mai de la distanță, observă cu tact Sophie. Se pare că-i deja împreună cu onorabilul comandor LaKarn, baron de Torond.

– Asta-i povestea vieții mele, bombăni tânărul cu umor. Ajung mereu prea târziu pentru orice!

– Poate nu chiar pentru *orice*, spuse Sophie, i-a rămas mai mult de o zi până să dai ochii cu bătrânul Gallsworthy, pe puntea de comandă.

– Așa-i, Wilf Ansor, interveni Borodov. Timp suficient să te obișnuiești cu toate cele cu care vă jucați voi, piloții, la comenzi. Clipi cu înțeles din ochi.

– Nu că am vrea să-l dezamăgești pe primul ofițer, sau ceva de felul ăsta, șopti Flynn.

– Cred că-ncep să înțeleg o grămadă de lucruri, murmură Brim.

Borodov puse un deget păros pe manșeta lui Ursis.

– După înghețul și-ntunericul furtunii, ursii înțelepți se descurcă și fără zăpadă, nu?

La rândul său, Ursis ridică degetul arătător.

– Mare adevăr spui, Anastas Alexys. Fără zăpadă, într-adevăr.

Până reveni în cabină, chipul lui Margot se estompase deja în mintea lui Brim. Măcar un lucru învățase el, cândva de mult. Să ia ce-i oferea viața pas cu pas.

***

Cu mulți metacicli înainte ca zorile să lumineze cerul noros al planetei, Brim își găsise deja de lucru pe puntea pustie a *Agresivului*.

– Bună dimineața, Șefu'! spuse el așezându-se cu grijă în fotoliul pilotului din dreapta.

– Bună dimineața, sublocotenent Brim, răspunse vocea fără trup a Șefului. Cu ce îți putem fi de folos?

Tânărul privi întunericul prin hiperecranele dincolo de care zăpada de ieri se transformase în rafale de ploaie. Dedesubt, pasarelele de metal sclipeau sub luminile slabe de semnalizare; în depărtare, complexul eorian se contura prin siluetele abia luminate ale astronavelor adormite, forme grotești în alte dane gravitaționale, și prin nelipsitele macarale ale portului. Instinctiv, își strânse gulerul mantiei, deși aerul era uscat și cald.

– Simulare, Șefu'! spuse în sfârșit. Toate sistemele.

– Simulare, toate sistemele, sublocotenente, repetă Șeful. Consola de pilotaj în mod de simulare.

Configurații și rețele colorate se aprinseră în display-urile din fața lui Brim, mișcându-se și modificându-se.

– Condiții speciale?

– Mai târziu, Șefu', răspunse Brim, concentrându-se asupra datelor de pornire ce-i pâlpâiau în față. Ai putea să programezi ceva mai ușor, de exemplu, ultima decolare de pe Gimmas. O ai stocată?

– Un moment, domnule.

Hiperecranele deveniră opace, clipiră, apoi brusc reveniră la viață, de această dată creând iluzia unei zile cețoase, la peste un kilometru depărtare de complex, în plin ocean.

– Am găsit-o, anunță Șeful.

Brim aruncă o privire asupra peisajului simulat, verifică încă o dată parametrii sistemelor din display, apoi coborî încet mâinile pe consolă.

– Șefu', vom începe cu-nceputul...

***

De dimineață până târziu în amiază, Brim simulă decolări pe vreme bună sau rea, exersând comenzile. Precum majoritatea navelor contemporane, *Agresivul* folosea generatoare antigrav pentru viteza subluminică, comutând pe cele patru cristale Sheldon (atât pentru propulsie cât și pentru anularea efectelor relativiste masă/timp) doar când trebuia să depășească viteza critică a luminii.

Destinate în special blocadelor sau acțiunilor pe distanțe scurte, toate navele din clasa-T zburau cu două generatoare gravitaționale supradimensionate CR-special 258x, ce încălecau chila în punctul cel mai adânc dinspre pupa al carenei. Unitățile acestea foarte puternice permiteau o accelerare extraordinară și o mare manevrabilitate pentru zborul în sisteme planetare, unde viteza superluminică nu era practică (iar potențialele ținte accelerau sau decelerau până la viteză zero). O a treia unitate de configurație și putere normală se afla într-o sală lungă deasupra chilei, imediat sub puntea de comandă. Ea trimitea impulsuri în lungul axei verticale a navei, pentru manevre strânse sau de ancorare.

Pe măsură ce exercițiul lui Brim continua, Șeful crea probleme antigrav de toate felurile și gradele, adăugând defecțiuni ale motoarelor sau pene de sistem. Pe la amiază, mort de oboseală, carescrianul se simțea impregnat de sudoarea metaciclilor de efort fizic și mental. În același timp, era destul de sigur că ar fi putut pilota nava în orice condiții. În sinea lui, Brim știa că simulările *nu* puteau duplica experiența reală de zbor, dar combinația dintre o zi de practică pe comenzile bine întreținute *plus* doi ani de zbor pe nenorocitele de transportoare Q97, intrând și ieșind dintr-un hiperspațiu ticsit de asteroizi, îi dădea suficientă încredere în el și în navă. Comparat cu cel mai bun transportor carescrian, *Agresivul* era ca un bisturiu lângă un topor; nu prea jigărit, fu de acord Brim (zâmbind în sinea lui) pentru un distrugător de genul „Alege și culege".

Deși obosit, mai rămase la consolă folosind comenzile chiar și după ce reajustorii tehnici începură să pregătească sistemele pentru decolarea de dimineață. Dar când doi soldați începură să lucreze zgomotos la consola de pilotaj din stânga lui, tânărul știu că sosise momentul să pună punct.

– Șefu', am terminat cu comenzile, anunță el.

– Un moment, domnule, spuse Șeful. Simulare încheiată, rosti el după câteva clipe. Consola de pilotaj conectată pe comandă directă.

Hiperecranele se stinseră din nou și se redeschiseră asupra peisajului dezolant de pe Gimmas Haefdon. Ningea iarăși, în timp ce bazinul era înspumat de valurile sparte de vânt, iar norii

joși își pierdeau ultima geană de lumină gălbuie. Brim râse amar. Vremea pe Gimmas Haefdon era atât de rea – oribilă, de fapt – încât până și biata Carescria părea mai tentantă.

Se ridică încet din fotoliul de comandă, apoi mai zăbovi un pic, uitându-se la ninsoare. La un moment dat, privirea îi fu atrasă de luminile spectrale ale unui vehicul de suprafață care venea prin port spre bazin. Se îndreptă spre pontonul *Agresivului* și se opri sub luminile de semnalizare de la capătul pasarelei. Brim se încruntă, mulțumit că nu se găsea el însuși afară, într-o noapte așa de cumplită.

Tocmai pleca spre cabină, când își dădu seama că pe ponton nu se întâmpla nimic. Amfibia continua să plutească prin zăpadă, dar nimeni nu ieșea sau intra. Curiozitatea obosită a tânărului fusese trezită – ce avea să se întâmple?

Ca un răspuns, pe pasarela *Agresivului* apărură doi indivizi, înaintând cu greu prin zăpadă către ponton și amfibia care aștepta. Cu capetele plecate și cu mantiile strânse pe lângă corp, păreau dovada vie a vântului care urla afară. Judecând după mărime și mers, unul dintre ei era cu siguranță Barbousse.

Ciudat, se gândi Brim, unde putea merge unul ca Barbousse cu amfibia, mai ales că decolarea *Agresivului* avea loc peste doar câțiva metacicli? Privi cu și mai mare curiozitate. În scurt timp, cei doi bărbați ajunseră la vehicul, învăluiți acum într-un nor de zăpadă. Bătură la ușa compartimentului prova, până ce li se alătură un șofer agitat, gesticulând din mâini și tropăind din bocanci. Într-o clipă Barbousse fu lângă el și-l ridică în aer apucându-l de guler. Asta îl calmă imediat, după care toți trei deschiseră compartimentul pentru pasageri și priviră în întunericul dinăuntru.

Imediat după aceea, Barbousse dispăru prin ușă; reveni purtând în brațe corpul inert al unui bărbat. Colegul lui din *Agresiv* intră în amfibie și luă o mantie militară cu care acoperi trupul nemișcat, apoi încheie un soi de tranzacție cu șoferul vehiculului. O dată terminate socotelile, se răsuci pe călcâie și-l urmă pe Barbousse înapoi pe navă.

În timp ce amfibia se îndepărta de-a lungul pontonului, Brim se scărpină gânditor în cap. Cine fusese? se întrebă, temându-se însă în sinea lui că știa deja răspunsul.

***

Cu patru metacicli standard înaintea decolării *Agresivului*, puntea redevenise pustie, deși dedesubt activitatea era în toi; echipajul pregătea nava de zbor.

– Bună dimineața, Șefu', spuse Brim așezându-se iarăși pe locul pilotului din dreapta. Astăzi vom face verificările reale.

Lucră fără întrerupere până la sosirea lui Ursis la consolele de propulsie – timp în care cele mai multe posturi fuseseră ocupate, iar puntea duduia de activitate.

– Nu poți dormi în cabina cea nouă? întrebă ursul cu o amabilitate ironică, în timp ce străbătu puntea. Jurnalul sistemelor energetice afirmă că ai verificat deja totul de câteva mii de ori. Chicoti. Poate că n-ai încredere în Șefu'.

Brim simți că roșește

– Mă gândisem că ar fi bine să pun totul în ordine în dimineața asta, dacă vreau să sper că o s-o mai fac vreodată.

– Merită efortul, zise Ursis cu seriozitate. N-a fost prost ursul care a zis: „Prima impresie contează." Ai auzit-o și tu, nu?

– Sunt niței speriat, spuse Brim cu sinceritate.

– Probabil că-i un moment potrivit ca să fii niței speriat, interveni imaginea lui Borodov din sala motoarelor. Umblă zvonul că l-au *cărat* la bord!

Brim îl privi drept în ochi.

– Gallsworthy? întrebă el.

– El însuși. Se pare că-ntr-o stare destul de rea.

– Cred că am văzut totul de aici, de pe punte. La momentul respectiv, n-am fost tocmai sigur.

Ursul cel bătrân căzu pe gânduri. Între timp apăru și Sophia Pym, târând după ea un Theada puhav, către locul său din lateralul punții. Ochii acestuia se lărgiră considerabil când îl văzu pe Brim la consola din dreapta.

– Cred că vei constata că stai pe „scaunul fierbinte", Wilf Ansor, rosti sobru Borodov.

– Noi l-am mai văzut așa, interveni Ursis.

Brim zâmbi, uitându-se la cei doi ingineri.

– De fapt, ce vreți să-mi spuneți?

– Doar atât, explică Borodov cu o mină serioasă. Nikolai Yanuar și cu mine putem face așa încât sistemele energetice ale navei să pară că nu funcționează. Și-mi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nici unul dintre voi, oamenii, n-ar ști ce s-a întâmplat.

– Mulți dintre noi, membrii echipajului, credem că nu-i cinstit să fii obligat să treci prin asta, adăugă Ursis.

Brim își privi vârful cizmelor și se luptă cu propriile lui sentimente. Nu era obișnuit cu imperiali cărora să le pese dacă el trăiește sau moare. În cele din urmă, încuviință din cap privindu-i pe rând și spuse încetișor:

– Mulțumesc. Vă mulțumesc amândoura. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă confrunt cu asta. Acum sau altă dată, e același lucru.

– E o hotărâre curajoasă, Wilf, zise Borodov.

– De altfel, este prea târziu ca să te răzgândești, adăugă Ursis, înclinându-și capul spre capătul punții. Uite-l pe Gallsworthy.

Fără alt cuvânt, sodeskayanul dispăru pe puntea devenită dintr-o dată liniștită.

Capitolul 2

Păşind printre consolele de comandă, locotenentul FI Bosporus P. Gallsworthy deţinea alura unui om atât de sigur pe ceea ce făcea, încât simpla aparenţă exterioară n-avea nici o importanţă. Faţa îi era aproape împietrită, deşi sprâncenele stufoase nu reuşeau să ascundă o lucire rece de inteligenţă în ochii injectaţi. Avea păr tuns scurt şi maxilare puternice, obraji ciupiţi de vărsat, ten închis şi buze subţiri. Era de înălţime medie, sau ceva mai scund, iar uniforma purta fantoma unei pete în partea stângă a tunicii. Când ajunse la consola principală, îşi dădu într-o parte pulpana mantiei şi se aşeză. Brim îl privea cu coada ochiului, fără să se clintească.

– Şefu', rosti Gallsworthy scurt.

– Bună dimineaţa, locotenent Galls...

– Încep verificarea sistemelor, îl întrerupse Gallsworthy. Altimetre?

– Preverificate, spuse Şefu'. Reglate şi verificate.

– Starea motoarelor la sol?

– Preverificare: completă.

– Unda G?

– Preverificată. 44, 500 GO şi GH.

– Ce-i blextemata asta de „preverificare"? întrebă Gallsworthy.

– Verificarea sistemelor este deja completată, locotenente, spuse Șeful. Suntem gata să pornim generatoarele imediat.

– Cine a făcut verificările?

– Sublocotenent Brim, domnule.

– Brim? Cine-i Brim?

– Sublocotenent Wilf Brim, domnule, răspunse Șeful. La consola de lângă...

– Abateri la decolare 92, 1-38, 1-51, întrerupse Gallsworthy continuând verificările. Și termină cu chestia aia cu „preverificate".

– 1-69-5, răspunse Șeful.

– 4-8-0-4?

– 170 000, locotenente. În limitele prevăzute.

Gallsworthy făcu o pauză, încruntându-se.

– Știu, mârâi el. Bine, atunci poți trece peste restul. Verificarea pentru start!

– Verificarea pentru start este completă, locoten...

– Am spus verificarea pentru start, Șefu'. Acum!

– Presiunea la pornire 91-40. Subgeneratorul pornit.

– Frâna gravitațională?

– Verificată.

– Releul KA'PPA?

– Activat.

– Treci la... Nu. Stai așa.

Fără să-și miște capul, Gallsworthy rosti din colțul buzelor.

– În regulă, Brim sau cum Dumnezeu îți spune. Dacă ești convins că ești așa al draxului de priceput la verificări de unul singur, poate că vrei să pilotezi animalul ăsta tot de unul singur, ce zici?

– Perfect, domnule, răspunse Brim tot fără să-și întoarcă privirea.

Își simțea pulsul bubuindu-i în urechi. Îndură tăcerea de piatră a lui Gallsworthy timp de ceea ce i se păru o eternitate, privind prin hiperecranc la cerul cenușiu-murdar și la ploaie, silindu-se să se relaxeze. Toți ochii de pe punte îi fixau.

După o vreme, Gallsworthy se răsuci în fotoliu.

– Pușți șmecheri, șuieră el printre dinți, mușcând din fiecare cuvânt. Nici n-ați ieșit bine din blextemata de Academie și vă

imaginați că puteți pilota o navă. Aproape că te-aș lăsa să-ncerci și dup-aia să te zbor de pe punte când n-o să reușești.

– Sunt gata, locotenente, rosti Brim calm, privind în continuare hiperecranul, când sunteți și dumneavoastră.

Văzu cu coada ochiului cum pe fața pilotului se instalează uimirea, care apoi se transformă în furie rece.

– Ai căutat-o cu lumânarea, Brim! șuieră Gallsworthy printre dinți. Comanda îți aparține.

Se lăsă pe spate și-și încrucișă mâinile.

Pentru prima dată, Brim se întoarse și-l privi pe individul afurisit, care urma să-i fie primul comandant.

– Cum spuneți, locotenente, răspunse cu voce egală.

Gallsworthy pufni, zâmbi și dădu să revină la comenzi, după care se opri brusc și se răsuci din nou în fotoliu.

– Ce-ai zis? întrebă el.

– Am zis „Cum spuneți", locotenente, repetă Brim.

Fața lui Gallsworthy se întunecă, sprâncenele stufoase aproape acoperindu-i ochii.

– Vrei să spui că ai de gând într-adevăr să încerci să?... Se poticni, vizibil nepregătit pentru răspunsul lui Brim. Păi n-o să fii în stare, măi...

Se opri, căutând cuvinte potrivite pentru a-și exprima dezaprobarea.

– Bănuiesc că nu intenționezi să-ți termini fraza, locotenent Gallsworthy, îl întrerupse Collingswood. Bineînțeles că n-ai lăsa comenzile pe mâinile cuiva căruia îi contești competența, nu-i așa?

Pilotul-șef tresări.

– Când ai?... dădu să zică, apoi își mușcă buzele. Scuzele mele, căpitane, spuse fără convingere. Eu, ăăă...

– Continuă, *te rog*, locotenent Gallsworthy, ordonă Collingswood.

– Nimic, căpitane, mormăi Gallsworthy. Chiar nimic.

– Bine, domnule Gallsworthy. Sunt atât de mulțumită că lucrați așa de bine azi, tu și cu primul ofițer!

Amherst ridică privirea alarmat.

– Împreună?

– Bineînțeles, răspunse Collingswood perfect inocent. *Tu* ai avut ideea ca sublocotenentul Brim să ne demonstreze cum a terminat primul în promoția lui Academia de Pilotaj, nu?

– Primul în?... se bâlbâi Amherst. Ah, da, sigur... bineînțeles, căpitane. Se întoarse către Gallsworthy. Locotenente, n-am spus noi...

– Vom discuta aspectele acestei cooperări într-un moment mai potrivit, domnilor, îl opri Collingswood. Sublocotenentul Brim este pe cale să transfere comenzile la consola lui, nu-i așa?

– Da, căpitane, aprobă Brim repede. Apoi, înainte să mai intervină ceva dădu comanda: Șefu', comută comenzile la consola mea, imediat.

Gallsworthy înțepeni, deschise ochii și gura în același timp și se răsuci spre Collingswood, dar întârziase cu mulți metacicli. Înainte să se retragă, noaptea trecută, Brim studiase tot protocolul necesar pentru transfer, așa că rutina complexă avu loc aproape instantaneu.

– Verificarea pentru pornire este completă, locotenent Ursis, spuse carescrianul adresându-se unei imagini a sodeskayanului, apărută lângă mâna sa dreaptă, într-un glob pâlpâitor. Pornește generatoarele, te rog!

– Antigrav tribord, dudui Ursis rapid. Primul, pornit – purtătorul de undă, închis. Țiuitul din adâncul carenei, de undeva la pupa, se transformă într-un bâzâit monoton. Pornesc al doilea, continuă ursul. O zguduitură străbătu nava. Purtătorul, deschis.

Brim privi configurațiile colorate ce apăreau în display-uri, pe măsură ce presiunea antigravitațională creștea. Un uruit ușor, mai mult simțit decât auzit, înlocuise bâzâitul, iar acum sporea în intensitate.

– Citește datele, Șefu'! ordonă el.

– Presiunea normală, confirmă Șeful. Plus 9, plus 12, plus 15 – punct de start atins, sublocotenente.

Din display, Ursis îi făcu lui Brim cu ochiul.

– Generatorul babord, Șefu', spuse ursul. Primul, pornit. Purtătorul, închis.

Un al doilea scrâșnet se amestecă acum cu sunetul generatorului care funcționa deja, împletindu-se într-o notă înaltă.

– Al doilea, pornit. Purtătorul de undă – deschis.

Uruitul combinat al celor două motoare devenise aproape o prezență pe punte, pe măsură ce al doilea generator ajungea la parametrii operaționali.

– Presiune normală la babord, raportă Șeful. Plus 15. Aveți al doilea punct de start, locotenent Ursis.

– Numărul trei, anunță ursul liniștit. Pornire standard. Fă-o tu, Șefu'.

Al treilea și al patrulea uruit înalt se alăturară celorlalte două.

– Toate generatoarele funcționează la capacitate, raportă Șeful.

– Nava-i a ta, Wilf, declară Ursis. Sistemele de propulsie sunt verificate și pregătite.

– Mulțumesc, Nik, răspunse Brim, încercând cu disperare să evite privirea siderată a lui Gallsworthy.

Parcurse în minte altă duzină de liste verificate de el personal și vizualiză încă o dată datele – totul decurgea normal. Satisfăcut pentru moment, se relaxă în fotoliu.

– Domnule Amherst, îl anunță el pe primul ofițer care era în mod evident nemulțumit. Postul de pilotaj este pregătit pentru decolare imediată.

– Atunci, să-i dăm drumul, se auzi vocea lui Collingswood, în vreme ce Brim privea picăturile de ploaie plesnind hiperecranele încinse.

Un vehicul mare cu șenile se postase la ponton, chiar în fața provei ascuțite a navei. Trei reflectoare chihlimbarii se depliară din el și se poziționară astfel încât numai unul putea fi văzut de la consola lui Brim. Străluciră o dată, de două ori. Mâinile tânărului se relaxară pe pupitrul de comandă.

– Legătura cu solul – completă, raportă el scurt.

– Toată lumea la posturi pentru decolare, Șefu', ordonă Amherst.

Brim auzi alarmele vuind dedesubt. Pe puntea prova, cupola postului de ancoraj fusese luminată. Un display din apropiere arăta că la cele două posturi de ancoraj pupa oamenii erau gata. Peste tot pe puntea de comandă se desfășura ritualul familiar al decolării. Dedesubt, cel puțin zece soldați de la Întreținere alergau pe punți, efectuând ultimele verificări ale echipamentelor nefixate.

În spatele punții, Maldive se auzea din douăsprezece sisteme intercom.

– Test sistem de alarmă, test sistem de alarmă...

Afară, o mișcare neclară în apele bazinului atrase atenția lui Brim. Imaginația? Nu, mișcarea se repetă! Aproape pierdută în pâcla cenușie, prin ploaie se întrezărea o lumină.

– Navă apropiindu-se la pupa. Verde, galben-verde, sublocotenent Brim, avertiză un soldat de la consola centrală.

– Perfect, aprobă tânărul. Sunt cu ochii pe ea.

Printre picături, Brim putea defini în cenușiul de afară o formă întunecată care căpăta un contur ascuțit. Mai întâi apăru o antenă KA'PPA, după aceea o punte și în sfârșit o carenă înălțându-se la vreo douăzeci de irali deasupra bazinului învolburat de furtună. Brim putea acum deslușl pe latura punții un „A.45": era o navă din clasa destul de recentă a distrugătoarelor rapide și superior blindate, care fuseseră în ultima vreme în atenția tuturor deoarece fuseseră constant incluse în convoaiele de aprovizionare imperiale. Pe punte se vedea triunghiul strălucitor care semnala că la bord se afla un conducător de flotilă. O navă destul de importantă; se apropia de *Agresiv* cu o alură impozantă, oprindu-se într-un nor de particule de gheață, pe măsură ce generatoarele, acționând în revers, reduceau viteza.

– NFI *Cutezătorul*, observă Amherst cu admirație prost disimulată, ridicând ochii de la display. Avându-l la bord pe însuși Sir Davenport. Crezi că urmează să intre în dana noastră? Am putea termina verificările afară, deasupra apei.

– De ce să facem asta? se încruntă Collingswood.

– Păi, ridică din sprâncene Amherst, Sir Hugh este o persoană influentă în cadrul Flotei.

– Și a venit cu cel puțin un sfert de metaciclu mai devreme, răspunse Collingswood. Vom ridica ancora când suntem programați. Parcurge procedura de plecare normală, domnule Amherst.

– Cum dorești, căpitane, răspunse primul ofițer cu un timbru îngrijorat.

Brim consemnă amănuntul într-un colțișor al minții. Dacă Collingswood nu se temea de un șef al Flotei, atunci nici el nu era îngrijorat. Zâmbi în sinea sa, în timp ce în jurul danei gravitaționale, razele portante străluceau pe măsură ce matrozii de la

posturile de ancoraj fixau nava. Brusc, zgomotul ascuțit al motoarelor depăși zumzetul generatoarelor gravitaționale. Puntea *Agresivului* se cutremură, când jeturile laterale zdruncinară structura navei.

– Jeturi de cârmire în toate cvadrantele, sublocotenente, raportă Șeful.

– Perfect, spuse calm Brim. Verificare predeplasare, Șefu'. Puntea?

– Pregătită.

– Sistemul electric?

– Pe generatoare.

– Sistemele ambientale?

– Fixate pe „zbor".

– Energia auxiliară?

– Rulează.

– Navetele încărcate și pregătite pentru spațiu, raportă o voce de la consola lui Amherst.

– Echipajul la posturi, sublocotenente, spuse altă voce. Tehnicienii raportează că punțile sunt libere și asigurate.

– Verificarea predeplasare încheiată, anunță Brim, silindu-se să se relaxeze. Simți pulsația slabă a generatoarelor gravitaționale și-l privi pe Ursis în timp ce făcea ultimele reglaje. *Agresivul* era aproape gata de decolare.

Deodată, unde KA'PPA radiară din releul navei care aștepta, strălucind ca niște cercuri concentrice făcute de o piatră căzută în apă.

– Mesaj de la NFI *Cutezătorul*, îi raportă lui Collingswood un ofițer chel și durduliu de la transmisiuni.

– Am înțeles, domnule Applewood, răspunse căpitanul. Prezintă-l!

– Comandantul de Flotilă, Onorabilul Căpitan de Rang I Sir Hugh Davenport, FI, informează NFI *Agresivul* că i-a fost repartizată această dană gravitațională, citi Applewood cu o voce pițigăiată.

Brim o auzi pe Collingswood chicotind.

– Așa vasăzică? întrebă ea. Ei bine, domnule Applewood, transmite-i Onorabilului etc. la bordul NFI *Cutezătorul*: „Ce păcat! Unde își propune să-și ancoreze nava?"

– Toate posturile pregătite, căpitane, raportă Amherst, rămas aproape fără aer.

– Sublocotenent Brim, răsună vocea lui Collingswood în liniștea deplină a punții. Te poți îndrepta spre zona de decolare când primești confirmarea de deplasare.

Brim zâmbi în barbă. Era unul din momentele pe care credea că și le va reaminti toată viața... cât de lungă urma ea să fie, având în vedere mortalitatea în creștere de pe distrugătoare.

– Înțeles, căpitane! Mă îndrept spre zona de decolare. Șefu', posturile de ancoraj să retragă razele de fixare.

Imediat, toate razele din jurul navei se stinseră, până când o singură undă verde rămase prinsă de punctul optic de amarare al pontonului.

– Ancorele stinse, sublocotenente, raportă Șeful.

– Foarte bine, Șefu'. Poți trece acum pe gravitație internă. Intendent Maldive, pe intercom, te rog.

– Da, sublocotenente. Toată lumea la posturi pentru gravitație internă, răsună vocea femeii în toate intercomurile, în timp ce alarmele se auzeau în fundal.

Brim se ținu bine pe măsură ce-l cuprinse primul val de amețeală. Înghiți un nod, obligându-și stomacul să revină la locul său. Obiectele neamarate de pe navă zornăiau și zăngăneau. Își simți fruntea cuprinsă de transpirație dar, la fel de repede precum apăruse, senzația dispăru. Un bubuit surd anunță desprinderea de legăturile ombilicale cu solul. Nava se înclină nesigur spre babord, apoi se îndreptă când platformele de stabilizare începură să opereze independent. Cu coada ochiului, tânărul văzu cum schela se desprindea de carena navei și se retrăgea în capătul pontonului. Aruncă o privire către vehiculul cu șenile; reflectoarele îi erau aliniate în continuare cu consola sa, însă acum străluceau verde și rece. Pe cea mai apropiată suprafață era centrat un cursor alb. Destinse umerii și clătină din cap, zâmbind în sinea lui – încă o schimbare de gravitație fără să-și piardă micul dejun.

– Legătura cu Controlul de sol, Șefu', rosti el privind vehiculul de pe ponton.

– Aici Controlul de sol, anunță în display un chip îngust, cu sprâncene stufoase, enorme.

– T.83 către sol, răspunse Brim. Suntem gata de deplasare.

– Solul către DD T.83. Puteți porni. Aveți un distrugător la pupa.

– T.83 către sol: l-am văzut.

– DD A.45, mențineți poziția, îl avertiză controlorul pe *Cutezător* prin intermediul altui display din vehiculul cu șenile.

Brim auzi răspunsul scurt dat de Davenport: „Menținem!" Nu-i era de nici un ajutor: distrugătorul aflat în așteptare nu s-ar fi putut apropia mai mult de dana gravitațională a *Agresivului*, dar nici nu putea ocupa altă poziție, din pricina vântului. Navelor spațiale le era interzis să zboare deasupra *oricăror* suprafețe planetare, deoarece suprapresiunea din generatoarele gravitaționale provoca prea mult zgomot și avarii. În felul acesta era imposibilă ieșirea directă din dană. Aceeași suprapresiune (și nivelul de zgomot rezultat) interzicea și altitudini mai mari de treizeci de irali, oriunde în apropierea solului. Și întrucât *Cutezătorul* bloca orice șansă de a balansa brusc la modul clasic, folosind razele portante de ancorare, lui Brim îi revenea ingrata manevră de a *ocoli* cealaltă navă înaintând cu pupa pe vânt puternic. În plus, își dădea seama că dacă doar zgâria distrugătorul ca scos din cutie al lui Davenport, curtea de judecată i-ar fi terminat cariera înainte să fi avut șansa de a o începe. Strunindu-și nervii tensionați, strânse din umeri și zâmbi. Mai bine să termine odată. În următorii câțiva cicli, ori reușea să obțină spațiul de mișcare necesar, ori se întorcea la transportoarele de minereu. Și în nici un caz nu avea de gând să revină pe Carescria!

– Solul către DD T.83: vânt 040 la 91, raportă Controlul.

– Recepționat, clătină din cap Brim. O să fac balans pe generatorul din față, Nik. Dă-mi apoi un gradient de 0,91 la 04.

În felul acela, avea măcar o șansă suplimentară împotriva vântului.

– Gradient de 0,91 la 04, repetă Ursis.

Duduitul surd al generatorului prova se amplifică pe măsură ce susținea greutatea navei.

– Balansat, raportă Ursis.

– Cârma în punctul mort, anunță Șeful. Gata de deplasare.

– Atenție, avertiză Brim.

Verifică încă o dată reglajele, simțind cum îl învăluie un val de resemnare. Nici în cele mai cumplite coșmaruri ale sale,

Agresivul nu putea fi la fel de greu de manevrat ca un transportor încărcat. Iar pe *acelea*, reușise să le stăpânească.

– Eliberați razele de ancorare, ordonă tânărul cu ochii lipiți de cursorul aflat în centrul obiectivelor Controlului de la sol. Brusc razele portante dispărură. Încet pupa, comandă el simțind cum sudoarea i se prelinge pe frunte.

– Încet pupa, se auzi ca un ecou vocea lui Ursis și nava începu să se miște.

Cu un ochi pe *Cutezător*, Brim se luptă să țină cursorul centrat dar, în ciuda eforturilor, acesta aluneca pe lentilele strălucitoare, semn că *Agresivul* intra în derivă din cauza vântului. Tânărul simți un nod în stomac.

– Gradient prea mare, Nik! avertiză el. Alunecăm spre *Cutezător*.

– L-am fixat, răspunse Ursis încordat, scuze.

– E-n regulă, își regăsi Brim glasul, relaxându-se pe măsură ce deriva încetinea până se opri de tot.

Își regăsi respirația abia când *Agresivul* ieși complet din dană.

– Opriți motoarele, ordonă el.

Nava se afla acum lângă *Cutezător*, la mai puțin de douăzeci de irali de punțile imaculate ale lui Davenport.

– Motoarele oprite, se auzi Ursis.

Acum venea partea cea mai dificilă. Adunându-și din nou curajul, Brim ordonă:

– Încet pupa, babord.

– Încet pupa, babord.

Prova *Agresivului* începu să se încline spre dezastrul care pândea la doar câțiva irali.

– Brim! Pe tot Universul! Ce faci?... mârâi Gallsworthy lângă el.

– Comanda aparține sublocotenentului Brim, locotenent Gallsworthy, îl întrerupse Collingswood. Conform dispozițiilor tale.

Brim îi alungă din minte pe amândoi. Următoarele manevre erau de-a dreptul critice. Se încordă, aștepță...

– Un sfert pupa, tribord, încet pupa, babord, articulă el cu gura uscată.

– Un sfert pupa, tribord, încet pupa, babord, repetă Ursis.

Prora *Agresivului* își opri balansul la doar un iral de *Cutezător*, apoi se întoarse lent către spațiul deschis. De data aceasta gradientul de gravitație se păstră și – așa cum prevăzuse Brim – nava își continuă întoarcerea larg, la babord. Trecu însă o eternitate până când etrava se îndreptă spre apele învolburate ale bazinului.

Brim nici nu privise îndărăt.

– Înainte un sfert, ambele, ordonă el încet.

– Înainte un sfert, ambele, repetă Ursis de această dată zâmbind cu gura până la urechi.

În momentul acela, un display aduse imaginea Sophiei Pym, care îl salută.

– Păcat că nu-l poți vedea pe Amherst, șopti ea încântată.

Alături, expresia de uluire de pe chipul lui Theada se transformase într-o neîncredere totală.

În timp ce *Agresivul* se mișca în libertatea aproximativă a bazinului, de pe ponton se auzi din nou vocea controlorului:

– Solul către T.83: aveți permisiune de deplasare către zona 981G. Ne vedem data viitoare. Noroc la vânătoare!

– DD T.83 către sol, răspunse Brim, Pornim spre zona 981G. Mulțumesc. Privi drept înainte prin perdeaua de ploaie. Preiau cârma, Șefu', anunță el.

– Ai cârma, sublocotenent Brim, aprobă Șeful.

Pentru prima dată în dimineața aceea, mâinile lui Brim atingeau comenzile de direcție. Acum stăpânea nava cu totul. Fără să vrea, trase cu coada ochiului către Gallsworthy, care îl privea, la rândul său, cu nedisimulată curiozitate.

– Da, domnule? întrebă Brim.

– Vezi-ți de treabă, carescrianule, răspunse Gallsworthy sec.

Totuși răceala din voce dispăruse. Brim aprobă din cap și se întoarse tăcut. Nu era momentul să definească relațiile dintre el și individul taciturn.

– Verificări de deplasare, Șefu', spuse. Modificări de ranfluare?

– 15, 15, verde, răspunse calculatorul.

– Amortizoare, unghi de deviație, instrumente?

– Verificat.

– Balastul și echilibrul final?

– 1-69-500, nu există modificări semnificative.

– 21,2 pe stabilizator. Deplasare motoare verificată, Nik?

– Completă, mormăi Ursis.

– Verificări de deplasare încheiate, declară Șeful.

Cu un sentiment de ușurare, Brim văzu cum trecea de poarta bazinului, lăsând-o în urmă. Acum *Agresivul* ajunsese în apele deschise.

– Jumătate înainte, ambele, spuse el, punând cap-compas pe zona 981G.

– Jumătate înainte, ambele, repetă Ursis.

În următorii aproape zece cicli necesari pentru a ajunge la destinație, Brim făcu propriile sale verificări ale sistemelor navei, terminând cu câteva momente înainte ca baliza de semnalizare să apară pe hiperecrane.

– DD T.83 către Controlul Portului, anunță el. Avem contact vizual cu zona 981G. Ne îndreptăm cu 2-91. Zâmbi fără să vrea. Verificare pentru decolare, Șefu'.

– Transponderele și indicatorul destinație pornite. Pila „Oprire" alimentată. Luminile de avertizare aprinse, raportă Șeful.

– Verificarea motoarelor?

– Completă, raportă Ursis.

– Verificarea configurației antiderapaj.

– Antiderapaj – pornit.

– Frâna?

– Decuplat.

– Stabilizatorul balast... șterge gradientul de gravitație, Șefu'.

– Gradientul de gravitație – eliminat. Nava e încărcată normal, 23-1 la decolare.

– Perfect, Șefu'. Indicatori de traiectorie, domnule Gallsworthy?

Cu mintea evident în altă parte, Gallsworthy tresări în fotoliu.

– Un moment, sublocotenente, bâigui el înroșindu-se și începu să se agite frenetic în fața comenzilor. Programat și verificat, articulă în cele din urmă.

– Verificarea de decolare completă, căpitan Collingswood, raportă Brim. La comanda dumneavoastră.

– Comanda *îți* aparține, sublocotenent Brim, răspunse Collingswood dintr-o imagine proiectată, arătând spre hiperecrane, exact când un glob afișă semnalul de prioritate și înfățișă chipul controlorului Portului.

– Controlul Port către DD T.83, spuse acesta. Menţineţi poziţia la baliza de semnalizare 981G, pentru intersectare.

Collingswood chicoti din imagine şi zâmbi înţelegător.

– Menţinem poziţia, bombăni Brim. Cu toată viteza înapoi, ambele! comandă imaginii lui Ursis.

– Cu toată viteza înapoi, ambele, repetă ursul.

Agresivul lunecă, oprindu-se în apropierea balizaei.

– Stop toate motoarele.

– Motoarele la zero, anunţă Şeful.

În ploaia de afară, Brim nu putea zări nici cerul, nici orizontul; la numai douăzeci şi cinci de irali mai jos, valurile mării erau negre şi presărate cu aşchii de gheaţă. Dintr-o dată, printr-o spărtură a peretelui de ploaie apăru spectrul unei mase cenuşii plutind prin întunecime, de această dată infinit mai mare decât *Cutezătorul*. În curând se distinse clar conturul unei nave imense care se îndrepta cu viteză spre *Agresiv*, aproape de suprafaţa apei. Un moment mai târziu, nava irumpse din furtună, puternică şi maiestuoasă, despicând oceanul şi lăsând în urmă ape mânioase şi înspumate, urcând stropii până la sute de irali înălţime, rivalizând doar cu norii înşişi. Fără să vrea, Brim îşi ţinu răsuflarea. Probabil orice om din galaxie ar fi putut recunoaşte imaginea *aceea* măreaţă a nenumăratelor punţi, turelelor enorme şi a carenei late şi îngustându-se treptat: *Iaith Galad*, unul dintre cele mai mari trei crucişătoare construite vreodată, nava soră a lui *Nimue*, cu care pierise celebrul amiral Merlin Emrys (cam acum doi ani, dacă memoria nu-i juca feste). Sudoarea rece îi alunecă pe şira spinării. Să fii pilotul unei *asemenea* nave! Clătină din cap resemnat. Carescrienii nu primeau astfel de repartiţii. Ce vis, totuşi!

– Vom da onorul, locotenent Amherst, se auzi vocea lui Collingswood.

– Da, căpitane, răspunse Amherst.

Imediat, undele luminoase pornite din reflectorul *Agresivului* semnalizară vechiul salut imperial: STELELE SĂ VĂ LUMINEZE TOATE DRUMURILE!

Brim fu nevoit să-şi răsucească gâtul pentru a vedea răspunsul tradiţional de pe *Iaith Galad*: ŞI CĂRĂRILE VOASTRE, CĂLĂTORI PRINTRE STELE. Zări siluete minuscule, agitându-se pe puntea superioară a navei, în spatele hiperecranelor enorme. Una dintre ele făcu cu mâna. Apoi, la fel de repede

precum apăruse, nava dispăru, înghițită din nou de întuneric. *Agresivul* se clătină greoi în siajul gravitațional, în vreme ce un potop de stropi inundă hiperecranele și punțile inferioare. Apoi distrugătorul se stabiliză și oceanul reîncepu să se unduiască sub carenă, ca și cum enorma astronavă nici n-ar fi trecut prin preajmă.

– DD T.83, aveți permisiunea pentru decolare imediată, anunță controlorul. Vântul este 04 la 1-0-3. Crucișătorul care a asolizat raportează turbulențe considerabile. Calea-i a voastră.

– Mulțumim mult, spuse Brim, apoi privi imaginea lui Ursis drept în ochi și zâmbi. În sfârșit, șopti el și continuă cu voce tare: Cu toată viteza înainte!

Ursul aprobă din cap.

– Noroc, mimă fără un sunet. Cu toată viteza înainte.

Imediat, cele două generatoare gravitaționale ale *Agresivului* începură să bubuie adânc în interior, scuturând întreaga structură.

În timp ce impulsul creștea, Brim ținea nava pe loc cu ajutorul frânelor de gravitație. Avea sentimentul că acestea *abia* făceau față, așa că se bucură să-l audă pe Gallsworthy spunând:

– Luminile sunt aprinse – ai putere de decolare.

Brim eliberă frânele.

– Viteză de atac! Ambele! urlă el peste uruitul generatoarelor.

– Viteză de atac. Ambele, repetă Ursis.

Zgomotul crescu în intensitate și *Agresivul* începu să se deplaseze.

Sublocotenentul privi pentru ultima dată spre pupa. Uriașele valuri ce se rostogoleau pe Gimmas Haefdon se reduseseră la o masă de apă care se întindea din chila lor până la norul care acoperea orizontul. Nava începuse să gonească pe suprafața apei; nu mai avea timp pentru gânduri, ci doar pentru reflexe și automatisme. Stabilizatoare și modificatori de înălțime, controlul direcției și al puterii de deplasare. Chiar și lunga după-amiază petrecută la simulatorul punții era un moft în comparație cu accelerația fantastică a navei.

– Mare ți-e Universul! icni Brim uluit.

– Se mișcă grozav, nu? comentă Ursis arătându-și toți colții într-un zâmbet larg.

Rămas fără grai, tânărul văzu oglinda apei numai câteva clipe, până când, lângă el, vocea lui Gallsworthy anunță:

– Viteză ALPHA.

Roti apoi cu grijă în sus prova distrugătorului, la o anumită înclinare pentru decolare. *Agresivul* răspundea lin și ușor la comenzi – aproape precaut. Nava era primul său animal de rasă, aflată la o sută de ani-lumină de cea mai bună navă de antrenament pe care zburase până atunci.

– Viteză BETA, anunță Gallsworthy câteva clipe mai târziu. Ascensiune confirmată.

În alte câteva secunde *Agresivul* străbătea plafonul de nori al planetei, bubuind prin turbulențele fără sfârșit.

– Ambele motoare cu toată viteza înainte, Nik, ordonă Brim.

– Cu toată viteza înainte, amândouă, repetă ursul.

Zgomotul generatoarelor pe puntea de comandă scăzu simțitor.

– DD T.83 – plecare la 120,6, anunță controlorul. Noroc la vânătoare, Agresivilor!

Transmisia se pierdu cu repeziciune când ieșiră în atmosfera curată de deasupra norilor, valurile cenușii și murdare întinzându-se la nesfârșit în soarele palid al planetei.

– Control Plecare către DD T.83, rosti chipul unei femei, apărut în display. Aveți culoar în viteză subluminică pentru baliza Lox's Sands-98, zona orange, cu tranziție imediată în domeniul supraluminic la destinație. La revedere de pe Gimmas Haefdon. Și noroc, *Agresivule*!

– T.83 către Control Plecare, repetă Brim. Pornim către baliza Lox's Sands-98, zona orange, cu tranziție imediată pe supraluminică. Mulțumesc, Gimmas Haefdon. Ne vedem data viitoare!

Înainte să termine de vorbit, *Agresivul* ieși din atmosfera planetei și se îndepărtă în bezna spațiului nesfârșit. Brim își ocupă timpul cu alte verificări de rutină apoi, în următorii câțiva cicli, monitoriză sistemele navei, aruncând un ochi vigilent pe indicatorul „Viteză Luminică", pe măsură ce continua să accelereze.

– Să pornim propulsia, Nik, spuse el. Locotenent Gallsworthy, citiți reperele?

Ursis îi făcu cu ochiul și trimise o bezea din vârful degetelor.

– Valvele de propulsie – deschise. Activez cristalele propulsoare. Numărul 1, pornit.

O singură rază de lumină verde se întinse mult în urma navei. În același timp, hiperecranele se opacizară pentru a-i feri pe cei

din interior, în vreme ce un bubuit ca de tunet înfundat se auzea laolaltă cu uruitul generatoarelor gravitaționale.

– 0,75 viteză luminică. 0,8, raporta Gallsworthy.

– Parametri normali, confirmă Șeful.

Ursis încuviință din cap, verificându-și propriile instrumente. Aparent satisfăcut, continuă:

– 2, pornit. 3, pornit.

– 0,85 viteză luminică, se auzi Gallsworthy. 0,9.

– 4, pornit.

Acum generatoarele gravitaționale ale *Agresivului*, limitate la viteza luminii, erau scoase din funcțiune. Pe hiperecranele prova apăruseră deja strălucirile efectului Gandom Ve.

– 0,97 viteză luminică.

Universul vizibil părea acoperit de o rețea delicată de luciri pâlpâitoare, izbucnite din ultimele stele vizibile, ca și cum întregul firmament ceresc stătea să se spargă în chiar particulele din care fusese creat. Tot ce avea de făcut acum era să treacă de baliza Lox's Sands-98. Nava urma să-i spună când anume: până la intrarea în funcțiune a propulsiei, echipajul era practic orb în fața universului.

– Baliza LS-98 în vizor, sublocotenent Brim, anunță Șeful.

Tânărul zâmbi.

– Asta-i, Nik. Jumătate înainte, toate cristalele.

– Jumătate înainte, toate cristalele, repetă Ursis.

Tunetul molcom al celor patru cristale ale *Agresivului* se alătură duduitului generatoarelor gravitaționale solicitate, peisajul stelar tremură strălucitor, apoi se transformă într-un caleidoscop violent de roșu, până când spațiul însuși explodă într-o multitudine de scântei colorate. Când fenomenul luă sfârșit (tranziția Daya-Peraf), indicatorul „Viteză Luminică" ajunsese la 1,0 și continua să urce rapid, pe măsură ce cristalele propulsoare ale *Agresivului* preluau sarcina împingerii navei în hiperspațiu.

– Opriți generatoarele gravitaționale, anunță Brim.

– Generatoarele gravitaționale, oprite, confirmă Ursis.

Imediat, hiperecranele se întunecară, în timp ce rețeaua lor cristalină se sincroniza cu propulsia, apoi se luminară din nou, strălucind cu întreaga grandoare a universului. De această parte a barierei vitezei luminii, dârele verzi ale propulsiei rămâneau în

urma navei pe o lungime de cel puțin trei c'lenyt, înconjurate de un abur verzui creat de unda hiperspațială de șoc a *Agresivului*, care disloca masă și timp negativ („Tneg" din ecuațiile istorice ale lui Travis), în concordanță cu sistemul complex al fizicii Travis. În câteva clipe, zgomotul generatoarelor gravitaționale se stinse complet, iar Gallsworthy îi prinse din nou privirea tânărului.

– Da, domnule? întrebă mirat carescrianul, pregătindu-se pentru altă dojană.

O umbră de amuzament străbătu privirea injectată a pilotului-șef.

– Ai marcat unul sau două puncte în dimineața asta, Brim, spuse el fără o intonație. Preiau eu comanda, ca să te las *pe tine* să admiri peisajul.

Uimit, Brim înțelese deodată că tocmai primise laude din partea ofițerului taciturn și căută ceva potrivit să răspundă. Apoi își dădu seama că de fapt cuvintele erau unelte pe care Gallsworthy nu știa să le folosească.

– Mulțumesc, locotenente, îi răspunse inexpresiv. M-aș bucura să mă odihnesc un pic.

După ce comanda fu trecută pe consola din stânga, Brim se lăsă pe spate în fotoliu și închise o clipă ochii, zâmbind în sinea lui. Din punctul lui de vedere, în dimineață asta obținuse două victorii, deși puțini dintre imperialii aflați pe puntea *Agresivului* ar fi știut să explice de ce. Fiind sclavii Imperiului Galactic Avalon, carescrienii erau rareori lăudați pentru ce reușeau să facă. Mulți deveneau adepții vânării micilor bucurii ale vieții, oriunde și oricând le găseau. Și nici măcar faptul că Gallsworthy îi recunoștea priceperea nu echivala satisfacția pe care i-o producea lui Brim acreala întipărită pe chipul lui Amherst.

Agresivul se îndrepta cu toată viteza spre război. La fel și Wilf Brim.

***

În spațiul intergalactic, blocadele se inițiau cam pentru aceleași motive pentru care fuseseră stabilite dintotdeauna: înfometarea până la colaps a unei componente importante a unei civilizații, determinând și suferința altor componente. Dacă suficiente sectoare sunt înfometate, întreaga civilizație va suferi.

În acest scop, lui NFI *Agresiv* îi revenea misiunea de a patrula la periferia lui Altnag'gin, marele complex de fabricare a metalului pentru blindaje care aparţinea Ligii. Fără importul de zar'clinium metalic, un element foarte rar, fabrica nu mai putea produce blindaje – şi fără blindaje, şantierele navale nu mai puteau produce nave de război.

Planul era pe cât de simplu, pe atât de eficace: cargoboturile ce traversau hiperspaţiul cu viteze de 10 până la 20 000 de ori mai mari decât cea a luminii, erau pur şi simplu „nemanevrabile", în sensul cât se poate de firesc al cuvântului. Mai întâi trebuia să părăseşti hiperspaţiul pentru a te putea apropia de un loc de ancorare şi asta însemna cel puţin doi sau trei metacicli de viteză subluminică la sfârşitul fiecărei călătorii. În acest interval, „fugarii" (nave-duşman gonind în orice direcţie) deveneau aproape vizibili în spectrul normal şi vulnerabili la atacul prădătorilor de genul distrugătoarelor imperiale de clasa-T, special dotate. *Agresivul* era una dintre cele şase nave de patrulare menite să blocheze accesul la Altnag'gin. Urma să înlocuiască un distrugător mai mic, de clasa-N, care fusese în misiune timp de trei luni standard.

Pentru Brim nu constituia o surpriză faptul că entuziasmul se transformase în rutină, muncă grea şi plictiseală; acelaşi lucru se putea spune despre majoritatea călătoriilor spaţiale. Oricum, de multe ori rutina era înlocuită de perioade de stres maxim, iar *Agresivul* se văzu confruntat cu o asemenea situaţie la numai câteva zile standard după ce nava pe care o înlocuise pusese cap-compas spre casă şi dispăruse în spaţiu.

Acalmia norocoasă a uneia dintre interminabilele furtuni gravitaţionale din afara nebuloasei Triad, la câteva sute de c'lenyt distanţă (un punct de plecare important pentru unul dintre principalele centre de producţie ale Ligii Norilor) dădu la iveală două transportoare rapide ce ieşeau din hiperspaţiu.

Frecvent, fugarii blocadei din această parte a Ligii transportau pe lângă zar'clinium metalic şi alte lucruri necesare pentru alimentarea maşinii de război a lui Nergol Triannic: alimente jefuite de la fermierii înfometaţi de pe Korvost, cristale-flori de mină proaspăt culese, şi *întotdeauna* cantităţi imense de iarba-timpului, din culturile virale Spevil, necesară supravieţuirii: livrările erau

esențiale pentru toți temuții membri ai clasei de Controlori și pentru conducătorii *lor*, expatriați de la curtea regală Triannic tocmai în îndepărtatul Indang.

De-abia ieșite de câțiva cicli din hiperspațiu, navele dușmane dădură de ghinion.

Gallsworthy și Pym se aflau la consolele de pilotaj ale *Agresivului*, iar Collingswood stătea în picioare, înapoia lor, cu mâinile sprijinite de spătar, privind prin hiperecrane. Ieșit din cart, Brim era pe post de secund, concentrat asupra procedurilor ca și cum viața i-ar fi depins de învățarea fiecărei mișcări, la fiecare dintre console; știa bine că așa va fi cândva.

Nici o navă nu escorta cele două frumuseți rapide; recent, Kabul Arnak retrăsese sistemele de protecție din zonă, pentru a sprijini un atac masiv asupra unor ținte mai apropiate Imperiului, iar furtuna gravitațională care, cu numai câțiva cicli în urmă le ascunsese goana spre siguranță, folosea și *Agresivului* drept ascunziș. Dispozitivele militare de scanare ale imperialilor captaseră însă semnalele celor două transportoare cu mult înainte ca propria ei imagine să apară pe ecranele lor civile de alarmă. Acum, ucigătoarea navă de război era poziționată astfel încât să facă imposibilă evadarea în hiperspațiu și le călca pe urme precum furia legendară a lui Zoltnark, lordul întunecat al Universului.

– Salvă de avertizare, te rog, Anastasia, ordonă Collingswod calmă. Cu siguranță, ne-au remarcat prezența până acum.

– Și urlă pe fiecare canal de transmisie după ajutor, bombăni Amherst nervos.

Ochii lui Brim fixară consola de transmisiuni, unde doi soldați schimbau priviri între ei. Azi nu era timp de pierdut. Alarma emisă urma să atragă toate navele dușmane aflate în zonă.

Vedea în exterior cele trei turele superioare ale *Agresivului*, indicând mai întâi babordul, apoi revenind la tribord, oprindu-se în sfârșit cu țevile lungi și subțiri de 144 înspre țintele îndepărtate. Vizualiză cu ochii minții și cele patru turele din partea dorsală a navei, executând același dans.

– Pregătiți apropierea la jumătate de c'lenyt de prova lor, ordonă Fourier.

Brim privea fascinat în timp ce echipele de trăgători se aplecau deasupra consolelor lor, cu fețele luminate de strălucirea informațiilor care le parveneau din globuri.

– Distanța 6 000 și în scădere. 5 900... 5 800...
– Conectați principalele, toate disruptoarele.
– Conectat.
– Deflecție 76 la babord. Rată 81 plus.
– Distanță 5 500 și în scădere. Fixat acum.
– Fixat.
– Foc!

La ordinul lui Fourier, toate cele șapte disruptoare izbucniră într-o salvă de lumină orbitoare și energie pură; puntea *Agresivului* se zgudui și nori de radiație furioasă se revărsară în cascadă. Fără să vrea, Brim se înfioră la auzul tunetului asurzitor rostogolindu-se prin structura navei. Instantaneu, spațiul din fața navelor Ligii fu cutremurat de săgeți strălucitoare de foc auriu.

– Pe ochii lui Vothoor! icni Theada cu glas scăzut. Asta ar trebui să-i încetinească binișor.

– Nu te baza pe asta, îl avertiză Collingswood cu ochii pironiți pe țintele fugare. Nu vor renunța așa ușor. Anark are nevoie disperată de aprovizionare. Cei care reușesc să treacă sunt asigurați pe *viață*!

Într-adevăr, un ciclu mai târziu, cele două nave își continuau grăbite drumul spre destinație.

Collingswood se încruntă și clătină din cap.

– Încearcă să te faci înțeleasă din nou, Anastasia, ordonă ea. Mai aproape, de data asta.

– Înțeles, căpitane. Un pic mai aproape, vă rog, direcția.

– Da, locotenente, scad 500. Deflecție 15 minus: Rată 64 plus.

Ochiul neexersat al lui Brim distinse o mișcare a disruptoarelor ce erau corectate și știu că următoarea lovitură urma să fie mult mai aproape; dacă exercițiile de tragere făcute cu puțin timp în urmă puteau fi relevante.

– Foc!

De data asta, întunericul din față fu zguduit de un val uriaș care păru să ajungă la numai câțiva irali de cele două ținte. Chiar dacă avu efect, el nu fu chiar cel scontat de echipajul *Agresivului*.

– Pe fantoma cenușie a lui Voot, mormăi Collingswood. Ca să vezi!

Doar una din cele două nave încetinise pentru a se preda; cealaltă își continua drumul, abandonându-și perechea ca pe un Lau'f'last de sacrificiu. Un rar exemplu de lucru în echipă pentru fugarii independenți ai blocadei.

– Trebuie să fie ceva al draxului de important în nava a doua, observă Gallsworthy supărat. Zukezii ăștia nu se ajută niciodată între ei.

– *Așa-i*, fu de acord Anastasia, trebuie s-o prindem, e clar.

– Le vreau pe *amândouă*, spuse Collingswood. Sunt trofee valoroase și nu intenționez să pierd vreuna. Se întoarse brusc, privind puntea întunecată. Locotenent Amherst, strigă ea.

– Căpitane?

– Adună echipa de abordaj A! Zece oameni cu armament ușor și blastere. Să fie gata în zece cicli din momentul ăsta – înainte să ajungem din urmă prima navă. Tu o vei duce acasă, în timp ce noi continuăm „discuțiile" cu prietena ei.

– Eu? Acasă?

– Da, Puvis, *acasă*, răspunse căpitanul aruncându-și privirea de-a lungul punții, până când dădu cu ochii de Brim. Și, pe al treilea ochi al lui Slua, o să faci asta avându-l pilot pe carescrianul nostru minune. Ce-ai zice dacă ai participa și *tu* la treaba asta, sublocotenent Brim?

Rânjind ca un h'oggoth zăpăcit, tânărul își părăsi fotoliul și se repezi pe coridor spre consola lui Amherst.

– Am și plecat spre tubul de transport, căpitane, spuse el.

– Păcat, glumi Collingswood, vei pierde toată acțiunea de aici, pentru că *nu* intenționez să abordez nava prin mijloace convenționale – asta ar asigura evadarea celei de-a doua.

Brim îl văzu pe Amherst încruntându-se.

– Căpitane? întrebă primul ofițer.

– Voi încetini *doar* când voi trece pe lângă prima navă, spuse ea mijind ochii atâtată. Ceva la care nu se așteaptă fugarii ăștia șmecheri. Îndreptă degetul spre pieptul lui Brim. Sublocotenent, tu *vei pilota* naveta de abordaj a punții dușmane, iar *tu*, locotenent Amherst, vei avea misiunea să pătrunzi prin orice trapă găsești. Preluați apoi controlul situației. Zece oameni ar trebui să fie mai mult decât suficienți. Dacă lucrați repede, se va face totul cât nava se află încă în bătaia 144-urilor noastre, care ar trebui să asigure

cooperarea din partea gazdelor voastre. După aceea, sublocotenent Brim, va fi misiunea ta să pilotezi nava spre orice port imperial la care poți ajunge. Nu vă faceți griji despre navetă. O s-o recuperăm dacă putem. Dacă nu, va fi un preț mic plătit pentru oricare din frumusețile astea două. Vă aștept la bordul *Agresivului* imediat cum prindeți un transport. Acum la treabă, amândoi!

Câteva momente mai târziu, Brim și Amherst coborau scara care ducea la micul arsenal al navei, când pe intercom se auzi vocea lui Maldive anunțând:

– Echipa de abordaj unu gata de luptă la trapa de lansare trei, imediat. Echipa de abordaj unu, la trapa de lansare trei – imediat!

***

Cu mult înainte de terminarea celor zece cicli alocați de Collingswood, Brim stătea transpirând la consola celei de-a treia navete de pe *Agresiv*, un vehicul butucănos și puternic despre care Sophia Plym jura că fusese făcut pentru a fi mai întâi urât, apoi performant. Înapoia lui, privind din globurile albastre ale căștilor de luptă imperiale, Amherst și cei zece oameni, conduși de matahala de Barbousse, intrau prin trapă pentru a se instala în compartimentul utilitar, înghesuindu-se pe scaunele ejectabile, îmbrâncindu-se pentru a-și aranja blasterele lungi sub plafonul jos al cabinei. Ultimul la bord fu Ursis, agitând un blaster urias de fabricație lo' sodeskayană.

– Trapa închisă și blocată, Wilf, raportă ursul, trântindu-se lângă Amherst. *Pardon*, sublocotenente, mormăi el înghesuindu-l pe primul ofițer. M-a trimis Collingswood să am grijă de Brim.

Tânărul zâmbi mulțumit, aprobă din cap și confirmă închiderea trapei pe panoul aflat în fața lui. Porni apoi micul generator gravitațional aducându-l imediat la putere maximă: detesta sistemul greoi de pilotaj manual, dar în asemenea împrejurări nu avea de ales. Când puterea optimă fu atinsă, îi făcu semn imaginii lui Theada ivită deasupra consolei.

– Azvârle-ne afară, Jubal!

O clipă mai târziu, două gruie grele fură luminate verde-smarald de razele de ancorare aprinse înspre cabestanele optice ale navetei. Peste mai puțin de un ciclu, razele se îngroșară, iar

gruiele începură să se miște: întâi în sus, apoi în lateral, scoțând naveta de sub protecția aripilor *Agresivului*. Pentru prima dată de când părăsise puntea, Brim avea vedere liberă către prima navă dușmană: un transportor tipic pentru Liga Norilor, alcătuit din globuri și cilindri montați pe un singur tub. Nava gonea la mai puțin de un sfert de c'lenyt depărtare și urma să fie rapid ajunsă din urmă.

– Pregătește-te să lansezi naveta, urlă Brim acoperind zgomotul generatorului.

– Sunt pregătit, îl asigură Theada tremurând.

Brim calculă cu grijă distanța și viteza de apropiere; navetele nu puteau dezvolta o viteză de deplasare prea mare, chiar dacă erau militare. La pupa, generatorul antigrav, solicitat la maximum, amenința să se desprindă. Pilotul se încordă.

– Acum, Jubal, strigă el.

Theada nu făcu o treabă grozavă. Raza prova clipi mai devreme decât cea pupa, iar naveta fu aproape dată peste cap până când Brim o readuse pe direcția normală, simțind că inima îi spărgea pieptul. Printr-un miracol, se trezi manevrând naveta de-a lungul modulului globular din față al transportorului, în vreme ce *Agresivul* se îndepărta prea repede ca să se simtă bine; 144-urile masive îi confereau un sentiment de siguranță în navetă.

– Uite trapa de urgență, sublocotenente, exclamă Barbousse, arătând cu degetul înmănușat o linie subțire care se desena chiar în dreapta hiperecranelor cruciforme ale navei.

– A reperat-o, încuviință Ursis. Adu-ne lângă ea, Wilf. Dacă nu vor să deschidă de bunăvoie, o s-o aruncăm în aer. Ei știu al draxului de bine pentru ce suntem aici.

Brim manevră naveta până când trapa ei se află față în față cu puntea dușmană, apoi îl privi pe Barbousse cum o deschide și ține cu blasterul. Putea vedea acum echipajul navei inamice privindu-l – neajutorat, spera el.

– Lasă-i o clipă, Barbousse.

– Da, sublocotenente, îl asigură Barbousse, aștept.

De fapt, fugarii nu avură nevoie nici măcar de o clipă; trapa de urgență zbură în siaj înainte ca ecoul vocii lui Barbousse să se stingă. Deschizătura fu imediat umplută de o uniformă de luptă

neagră ca smoala aparținând Ligii Norilor, cu brațele încrucișate pe piept în gestul universal al predării.

– Ia-i, Barbousse, zbieră Brim și smuci naveta într-o parte, strivind cele două trape una de cealaltă într-un nor de scântei.

Agil în ciuda dimensiunilor sale uriașe, Barbousse zvârli două cârlige de ancorare explozive prin fiecare deschizătură a ușii, apoi le întinse după ce explodară, fixându-le pe podeaua navetei, în bolțurile pentru bagaje.

După aceea, nu se mai petrecu nimic. Nedumerit, Brim opri generatoarele ce duduiau și-și îndreptă atenția către primul ofițer, în așteptare de noi ordine.

– Ei bine, hai *odată*, Amherst, izbucni Ursis în liniștea care se lăsase. Aștepți poate invitație specială din partea lui Kabul Anak?

– Cum? Ăăă... da. Adică nu, bineînțeles că nu. Ăăă... pe aici, soldați, se bâlbâi Amherst, împingându-l pe Barbousse prin deschizătură.

Îi urmară Ursis, apoi Brim și cei zece soldați ai echipei de abordaj. Înăuntru, un mic grup de civili se înghesuiau într-o parte a punții încă fumegânde, aruncând priviri nervoase în toate direcțiile. Între ei se afla o femeie înaltă cu o figură ce nu putea fi ascunsă nici măcar de un costum spațial – avea și un nas pe care numai o mamă l-ar fi putut îndrăgi! Alături stătea un bătrân gras cu burta revărsându-se peste centura energetică. Altul era chel. Un al treilea purta pe cap, în interiorul căștii, o cipilică șifonată; o enormă mustață neagră îi atârna deasupra gurii. Brim se opri în loc. Deci ăștia erau dușmanii despre care citise atât de multe. Fugarii de basm ai blocadelor, aparținând Ligii Norilor. Pufni ironic. *Ăștia*? Cu nimic diferiți de muncitorii spațiali pe care îi cunoștea de pe transportoarele de minereu – fețe obosite, oarecare. Dacă i-ar fi văzut pe o stradă avaloniană, nu l-ar fi remarcat pe nici unul. Și de speriați, erau speriați, fără nici o îndoială.

În centrul punții totuși, în fața consolelor de comandă, stăteau trei siluete foarte diferite, îmbrăcate în uniformele negre de luptă ale Controlorilor. Fără un motiv aparent, vederea lor îi readuse tânărului în minte sentimentul sumbru de război. Controlorii în uniforme negre constituiau o diviziune distinctă și de elită a forțelor armate, echipate în uniforme gri, obișnuite, ce

aparţineau Ligii. În ochii majorităţii imperialilor, ei erau cu adevărat personajele negative ale Ligii Norilor – ucigaşi de fetiţe carescriene şi distrugători de sătucuri neapărate. Aproape că putea vedea petele de sânge pe mănuşile lor imaculate, în timp ce aşteptau plini de insolenţă.

– Ăăă... începu Amherst penibil, ce navă-i asta?

– Cine întreabă? rosti unul dintre ligarii îmbrăcaţi în negru.

– Nu-i rândul tău să pui întrebări, Haină-Neagră, mârâi Ursis, mişcând imperceptibil blasterul uriaş.

Gestul lui nu avusese nimic subtil; nu fusese intenţia lui şi nici Controlorii nu-l interpretaseră ca atare.

– N... nava *Ruggetos*, răspunse unul repede.

– Bine, tună Ursis, preluând controlul situaţiei. Acum înţelegeţi natura relaţiilor dintre noi. Pentru binele vostru, vă sfătuiesc s-o ţineţi bine minte. Îşi trecu limba lungă peste colţi. Se face aproape un an de când am fost pe Planeta Mamă după carne roşie şi vie.

Sudoarea apăruse pe frunţile celor trei Controlori. Toată lumea ştia despre urşii sodeskayani şi despre revenirea lor acasă, o dată pe an, pentru „Vânătoare". Era firesc. În galaxie existau şi locuri unde erau permise vânătorile de urşi non-raţionali.

– Ia-i şi închide-i undeva, Barbousse, ordonă Amherst cu hotărâre, recâştigându-şi puţin siguranţa. Controlorii să fie închişi singuri. Nu vreau să fie la un loc cu ceilalţi.

– Da, domnule, răspunse Barbousse. După ce termin cu ei, n-or să mai supere pe nimeni.

Câţiva cicli mai târziu, apăru pentru a-i îndruma pe civilii de pe punte într-o direcţie diferită. Brim reţinu totul pentru mai târziu. Astăzi, uriaşul soldat nu mai părea deloc idiotul bâlbâit care apăruse pe pasarela *Agresivului* în ziua sosirii lui.

După aceea nu mai avu timp de alte gânduri, fiindcă îşi ocupă locul la consola de comandă, aflat în centrul ciudatelor hiperecrane cruciforme ale navei. Îl auzi pe Ursis înapoia lui, izbind cu pumnul în ceea ce părea să fie o consolă de propulsie. Comenzile simplificate de pe *Ruggetos* erau surprinzător de lesne de înţeles, totuşi la fel de diferite de filozofia designului imperial pe cât diferea vertruchtul vorbit de Liga Norilor de limba avaloniană.

– Hai să băgăm viteză în gălcata asta de şuruburi, Nik, rosti el studiind datele afişate în faţa lui. Transmisionişti noştri au prins mesajele păsărilor astea. E de presupus c-o să avem musafiri pe-aici. Şi primul n-o să fie *Agresivul*.

Diferite din puncte de vedere minore, comenzile de zbor ale unei nave se dovedeau asemănătoare cu oricare altele, oriunde în univers. Cele de faţă nu făceau excepţie. Brim stăpâni repede cele trei console şi stabili cu prudenţă un curs în adâncul spaţiului, aşteptând zgomotul cristalelor pornite de Ursis. Dar, cel puţin conform cronometrului de pe consola sa, după cinci cicli nu se întâmplă nimic. Cu coada ochiului văzu expresia de îngrijorare apărută pe chipul lui Amherst şi continuă să studieze datele, sperând să nu atragă şi mai mult atenţia asupra inginerului. Un insucces total.

– Care-i problema, Ursis? îl auzi pe primul ofiţer întrebând nervos.

– Nu pot schimba setările energetice ale propulsiei, mormăi Ursis absent. Ceva a fost modificat aici.

Vocea i se pierdu pe măsură ce se concentra în continuare. Amherst pur şi simplu se repezi la consola cu pricina.

– Ceva a fost *modificat*? întrebă el, frica simţindu-i-se dintr-o dată în voce.

Brim se răsuci în fotoliul său în timp ce Ursis îl privi pe locotenent, clipi din ochi, apoi clătină din cap ca şi când l-ar fi durut ce urma să spună.

– Da. Ceva ce încă nu-nţeleg complet a fost modificat. Dacă mă laşi în pace câţiva cicli, îi dau de capăt. Acum...

– Nu *atinge* consola aia, nebun nenorocit de sodeskayan ce eşti! schelălăi Amherst cu voce piţigăiată. Au umblat la ea ca să sărim în aer. Sudoarea îi apăruse dintr-o dată pe frunte.

– Cu ei la bord? întrebă Ursis indignat. Ridicol!

– *Ia-ţi* mâinile de pe ele! şuieră Amherst nervos. Îţi ordon, înţelegi?

– Locotenente, preferi s-aştepţi până ne interceptează una din patrulele lor? se încruntă ursul.

– Nu vreau să *mor*, Ursis. Îndepărtează-te de comenzile alea până nu ne-mprăştii bucăţi prin tot universul!

– Ce-e-e?

– N-ai idee ce au putut monta acolo, sodeskayanule. Pe al treilea ochi al lui Slua, te joci cu viețile noastre. În motoarele alea zace o putere enormă.

– Mă *pricep* la putere, ce dracu', mormăi Ursis cu capul lăsat într-o parte de furie. Așa-mi câștig pâinea de obicei.

– Te pricepi la sisteme energetice care *nu* au fost transformate în capcane mortale, ursule, îl contrazise Amherst cu convingere.

– Adevărat, dar nu cred să fie cazul aici. Chiar crezi că ar fi dispuși să sară în aer o dată cu noi?

– Cred ce am chef să cred. Și *ia-ți* labele de pe comenzile alea. Este un ordin direct, înțelegi?

Ursis se înfundă supărat în fotoliu, cu o expresie sumbră pe față. Incapabil să se mai abțină, Brim izbucni:

– Dacă nu-ncepem să ne mișcăm cu mult mai repede decât o facem acum, foarte probabil vom sfârși privind în țeava unui disruptor – și n-o să fie al nostru, locotenent Amherst! Ambele nave au solicitat ajutor.

– Preferi să riști transformarea în particule subatomice, carescrianule? i-o întoarse Amherst furios.

– Nu cred că ceea ce face Nik implică vreun risc de orice fel, spuse Brim, de-abia păstrându-și cumpătul. Mult mai riscant este să stăm aici, la viteză subluminică. Oricine ne poate prinde așa cum suntem și, dacă nu mă-nșel, în curând vom fi înconjurați.

– Ei bine, pufni Amherst, bănuiesc că n-ar trebui să par surprins. Voi, carescrienii, e *de așteptat* să pactizați cu urșii, dacă stau bine să mă gândesc. Subumani...

Brim scuturâ din cap, rușinat să-l privească pe Ursis în ochi.

– Poate preferi să tratezi cu prietenii noștri în uniformă neagră din Liga Norilor, spuse el înfierbântat. Să-l trimit pe Barbousse să-i aducă? Poate-i poți convinge pe ei să-ți spună ce-au făcut.

Amherst se crispă.

– Știm... știm cu toții ce-am rezolva cu *asta*, vorbi el și o umbră de frică îi întunecă privirea. Prefer să-i știu închiși unde sunt.

Brim strânse din dinți și privi comenzile inutile ale navei. Se lupta încă să-și stăpânească nervii, când alarma de proximitate

începu să urle deasupra capetelor. Se întoarse în fotoliu activând ecranele pupa.

– Ce-a fost asta? întrebă Amherst, cenușiu la față. O să explodăm, totuși?

– Nu, îl asigură Brim sumbru. Și *acum* poți fi destul de liniștit, la motoarele navei n-o să umble nici o mână străină.

– Ei, așa-i mai bine, respiră ușurat Amherst. Dar ce-a fost sunetul ăla?

– Alarma de proximitate, locotenente, răspunse Brim, ajustând focalizarea ecranului pupa. A sosit ajutorul.

– Aha, încuviință primul ofițer, s-a întors *Agresivul*!

– Nu, dar afară se află *altă* navă. Nu-i pot vedea numele. Este o corvetă a Ligii Norilor. Și are ambele 99-uri îndreptate încoace, spre punte.

Capitolul 3

Ghemuit cu mâinile în jurul genunchilor, sprijinit de metalul rece, Brim scrâșnea din dinți cu furie neputincioasă. Alți doisprezece membri ai *Agresivului* se aflau în compartimentul întunecos, cu fețe dezgustate și cu căștile spațiale confiscate. De afară, din tubul central K, al negustorilor, răzbăteau fragmente disparate de vertrucht gutural și hohote de râs. În cea mai mare parte înțelegea ce se spunea. Înainte de război, toți piloții de pe transportoarele de minereu trebuiseră să învețe limba oficială a împăratului Triannic. La vremea aceea, cumpărătorii din Ligă erau cei mai buni clienți ai Imperiului. Pufni; cei de pe nava *asta* nu cunoșteau acest amănunt despre el și n-avea de gând să le ofere informația, deși până acum micul lui secret nu-i oferise nici un avantaj – în afara faptului că știa că toți treisprezece urmau să fie transferați pe corvetă.

Ascultă duduitul nesincronizat și inegal al generatoarelor gravitaționale ale vasului comercial. Din când în când, un șurub zornăia undeva în peretele dinapoia sa, pe care însă nu-l putea localiza în lumina slabă. Întorcând capul, îl văzu pe Amherst cu fața rigidă, *încă* înghețată de frică, privind spre ușă. În apropiere, Ursis și Barbousse ocupaseră fiecare câte un colț și acum dormeau sforăind zgomotos. În ciuda încordării, Brim chicoti; nimeni cu mintea întreagă nu i-ar fi deranjat pe cei doi.

Clătină din cap resemnat. Dacă nu altceva, învățase o lecție (deși tare mult i-ar fi folosit pe post de sclav, măcinându-și puterile prin vreo brigadă a Ligii Norilor). Dar dacă urma să mai guste libertatea într-o bună zi, Wilf Brim își jură că nu va mai asculta de raționamentul întunecat de spaimă al altuia. Dacă ar fi reușit să-l reducă la tăcere pe primul ofiter (sau dacă Ursis ar fi încălcat ordinele și ar fi continuat să lucreze la motoarele sabotate), astăzi s-ar fi plictisit prin hiperspațiu, pe drumul înspre casă și siguranță. În loc de asta, *Ruggetos* și însoțitorul său le vor încheia călătoria în siguranța unui port ligar.

Carescrianul se cutremură furios. Era prea târziu pentru asemenea gânduri. Le alungă din minte; autocritica era clar nefolositoare, o dată ce greșelile de bază erau conștientizate și înțelese pe deplin. Se sili să se gândească la bucle aurii și zâmbete. Buze roșii, umede – „Versul Bătrânilor" al lui Lacerta. Auzea în minte glasul acela răgușit, ca și cum ar fi fost ieri: „*Rostogolește-te la nesfârșit, adânc și plin de stele Cosmos.*" Margot Effer'wyck – mâna ei caldă și moale într-a lui pentru un moment de vrajă prea scurt. Picioarele micuțe, frumos modelate. Dintr-o dată, un alt vers îi trecu prin minte; părea scris special pentru ea, deși Lacerta așternuse cuvintele cu o sută de ani înainte ca ochii ei albaștri să vadă lumina zilei. „*Pășește-n frumusețea ei, precum cerurile/ Deasupra lumilor îndepărtate și senine.*" Clătină din cap. Ciudat cum îl afectase întâlnirea cu ea. O singură dată – și chipul femeii nu-i mai părăsise mintea. „*Pășește-n frumusețea ei...*"

Chicoti în sine. Întotdeauna descoperise ce era mai bun! Cu siguranță însă, de data asta se trădase chiar el. Incredibil cum nu se poticnise la auzul numelui ei, când o cunoscuse. Pym îi explicase totul la câteva zile după ce făcuseră cunoștință: Effer'wyck! Frumoasa locotenenta blondă nu era doar nepoata lui Sabar Effer'wyck (mogulul ascet al puternicului roi stelar Effer), ci și prințesă cu sânge albastru, înrudită direct cu însuși Împăratul Erioed al III-lea.

Pufni stânjenit. Un carescrian discutând față în față cu o Effer'wyck. Luând-o chiar de mână... Și-o imagină împreună cu elegantul baron LaKarn într-un decor somptuos, amuzându-se copios pe seama dragostei lui puerile pentru poezie. Obrajii îi ardeau de rușine. Având în vedere cât de modestă îi era originea.

ar fi trebuit să devină un alt Amiral Merlin Emrys – să salveze un întreg sistem stelar, poate – ca ea să-i acorde atenție.

Strânse din umeri. Oricum, povestea se terminase. Nu existau șanse prea mari să facă vreo faptă eroică acolo unde se ducea – sau să-și aducă vreo contribuție la ceva – poate doar la efortul de război al Kabul Anak-ului. Ei bine, se gândi pilotul, dacă n-avea altceva, îi rămânea anonimatul. Ea nu putea râde de cineva pe care nu și-l mai amintea, iar Wilf Brim se găsea pe punctul de a dispărea complet, încă o statistică într-un război foarte mare.

Trapa se deschise brusc, aproape orbindu-l cu lumina. Ordine răcnite îl propulsară în picioare și o lovitură puternică primită în cap îl făcu să vadă săgeți de lumină, când ieși pe coridor. Se îndreptă spre închisoarea de la bordul corvetei într-o dispoziție sumbră.

Umblând fără cască prin tubul de transfer transparent, privi naveta urâtă a *Agresivului*, atârnând abandonată de puntea vasului comercial, cu silueta conturată pe lumina stelelor din spațiu. Cât de diferit începuse totul în urmă cu numai câțiva metacicli! În față, tubul cu de sticlă se termină printr-o trapă circulară deschisă în al doilea modul al corvetei, un cilindru gros montat pe tubul central K al navei – probabil cabinele echipajului. În continuare, spre pupa, modulul sferic al bateriei avea ambele turele ale 99-urilor montate în părți opuse. După asta... Întinse gâtul, dar se apropiase prea mult de laterală ca să mai zărească ceva. Totuși, dacă își aducea bine aminte, mai toate navele Ligii Norilor începeau cu un modul de comandă sferic, apoi cilindri și sfere alternau de-a lungul tubului central K, așa că nava aceasta ar fi trebuit să continue cu un al doilea cilindru, după aceea o sferă, pentru a se termina, cel mai probabil, cu un cilindru final care să conțină propulsia și echipamentele antigravitaționale. Își dorea să fi fost mai atent când putuse vedea nava în întregime, în display-ul de pe puntea comercialului.

Trecu prin trapă și o lovitură de picior din partea unui Controlor matahalos îl trimise învârtindu-se prin coridorul de acces chiar în interiorul tubului K. Acolo, un al doilea soldat în uniformă neagră – cu o privire cruntă și sprâncene stufoase – îi făcu semn spre pupa cu un blaster amenințător. Câțiva pași mai departe îl opri un ofițer Controlor – o *overmann* (echivalentul

Ligii pentru locotenentul imperial). Fața îi era oribil desfigurată de o cicatrice roșie care pornea de la nas până la bărbie, brăzdându-i buzele.

– Oprește-te! comandă ea, ochii migdalați strălucind cu ură.

Într-un fel, Brim nu putea s-o acuze; cu siguranță, cicatricea îi fusese făcută de cineva îmbrăcat într-o uniformă ca a lui. Se opri și încremeni, prudent, în timp ce din spate se auzeau bușituri și bubuituri, urmate la răstimpuri de gemete, pe măsură ce camarazii săi de pe *Agresiv* erau împinși lângă el. Matahalei îmbrăcate în negru de la capătul coridorului îi făcea evidentă plăcere să lovească. Simțea că-i pulsa locul unde-l izbise, dar nu îndrăznea să se aplece și să se maseze.

După o vreme, femeia ciocăni într-o trapă:

– În regulă, *overmann*, rosti cu asprime, asta-i trupa. Sunt ai tăi.

Prin trapa care se deschise, apăru un ofițer cu ochelari, sobru ca înfățișare, închis până-n gât în uniforma militară gri „normală" a flotei Ligii Norilor. Subțire, cu figură de ascet, avea fața marcată mai curând de seriozitatea studiului de o viață decât de atenția precaută pe care Brim o asocia profesionalismului militar. O persoană căreia îți venea să i te adresezi cu „Profesore" decât cu „*Overmann*". Purta la mână un ceas antic, strălucitor în luminile de sus și era urmat de doi soldați în uniformă gri, mai vârstnici; unul gras, cu ochi înguști și chip îmbujorat, celălalt cu o figură de fermier, suplu și musculos, cu mâini bătătorite ce nu-și pierduseră încă puterea. Ambii țineau blastere ligare amenințătoare.

– Da, doamnă, se adresă *overmannul* cu un ton vesel Controlorului desfigurat. Lăsați totul în seama noastră. O să avem grijă de ei.

Zâmbi plin de speranță. Femeia în uniformă neagră ridică din sprâncene:

– Drăguț din partea voastră, mârâi ea, apoi se răsuci pe călcâie și trecu pe lângă ofițerul cu aer de tocilar studios, ca și cum nici n-ar fi existat.

Pentru Brim era o dovadă evidentă că, deși funcțiile aveau aceleași denumiri și în flota stelară și în organizațiile Controlorilor, puterea reală aparținea ultimilor.

Bărbatul se cutremură stânjenit, apoi își privi omologul dispărând prin tubul K în direcția opusă celei din care venise Brim.

– Controlori, ce vrei..., clătină el din cap. După o clipă, se întoarse către soldatul slăbuț. Locar, voi urmați-mă, îi duc în cabina de interogatoriu. Apoi se opri, încruntându-se. De fapt, câți sunt?

– Nu știu, *overmann*, răspunse Locar. Nu ne-a spus.

Ofițerul ridică o sprânceană:

– Mai bine am afla. Să vedem...

Brim tresări când își auzi numele mormăit în șoaptă direct din spatele său:

– Încearcă să te faci pierdut acum, Wilf Ansor, îl zori vocea lui Ursis pe un ton disperat. Acum, înainte să apuce să ne numere!

Imediat, începu să urle înfiorător, simulând un strigăt asurzitor de agonie. Brim se răsuci la timp pentru a-l vedea tăvălindu-se pe podea în ghearele a ceea ce nu putea fi decât cea mai cumplită criză. Înțepeniți de strigătul neașteptat, cei doi soldați în uniforme gri tresăriră surprinși, doar pentru a fi dărâmați de un vârtej de mâini și picioare creat de Barbousse, care la rândul lui începuse dintr-o dată să urle cu ochii ieșiți din orbite. Profitând de confuzia creată, Brim se lăsă în genunchi și se târî spre o trapă din apropiere, rugându-se la toți zeii Universului să n-o găsească încuiată. Într-o tensiune ajunsă la paroxism, apucă mânerul. Se mișca! Dintr-un singur gest, înghionti ușa cu umărul și se aruncă orbește înăuntru, trântind-o în spatele său și simțindu-se brusc înecat de miasma dulce amețitoare a ierbii-timpului, narcoticul misterios și otrăvitor pe care se știa că-l fumează toți Controlorii (se zvonea că unii îl și *mâncau*!). În fața lui, îmbrăcat doar în șortul de ceremonie, ocupantul cabinei sări de pe cușetă, încetinit de drog, totuși surprinzător de agil și vădit alertat de gălăgia de pe coridor. Urlând furios, ligarul apucă un blaster din rastelul din apropiere și-l înfipse în stomacul lui Brim. Disperat, carescrianul apucă țeava armei și încercă s-o îndepărteze, dezechilibrându-se neîndemânatic. Controlorul amețit, luat prin surprindere și dezechilibrat la rândul său, fu cât pe ce să cadă, păstrând o expresie de furie bestială pe chip. Reușì să-și revină smulgând arma din mâinile lui Brim și folosind țeava ca pe o crosă. Tânărul se apropie brusc, simțind respirația grea a bărbatului, apoi, apucându-l de

subsuorile lunecoase, ridică genunchiul, lovind sub șortul individului cu toată puterea de care se simțea în stare.

Cu ochii cât farfuriile, Controlorul slobozi un urlet de agonie. Agățat de costumul spațial al lui Brim, dădu drumul armei și-și duse mâinile la testiculele zdrobite cu un gest disperat. Instinctiv, Brim reveni la antrenamentul din Academie; strânse pumnul în unghiul corect și trimise podul palmei în nasul bărbatului cu un zgomot de pârâitură, pe măsură ce oasele și cartilajele rupte îi străpungeau lobii frontali ai creierului ca niște mici pumnale.

Ochii Controlorului – încă deschiși în agonie – se dădură peste cap; căzu în genunchi, cu sângele curgându-i din nări și se prăvăli apoi cu fața în jos.

Gâfâind disperat, Brim căzu la rându-i în genunchi, cu mâinile tremurându-i convulsiv. Aer! Amețit, își scutură capul cu putere – Iarba-timpului continua să ardă undeva în cabină, umplând aerul cu miasma-i adormitoare și mortală. Întregul univers părea să fi încetinit în jurul său. Se simțea plutind și aplecat spre introspecție. Mintea i se dilata, devenind tot mai perspicace. Mai mult decât atât: conceptualizând... Își pierdea controlul!

Folosindu-și ultimele rămășițe de putere, își impuse să ajungă până la pat. Acolo! Pipa Controlorului, plină de iarba-timpului, ardea umplând cabina cu un fum gros. O luă cu mâini slăbite și se trezi în fața chiuvetei metalice. Deschise robinetul, apoi aruncă pipa în șuvoiul de apă. Recipientul fragil fâșâi, apoi plesni cu un zgomot sec, dar fumul dispăru. Cu simțurile ametite, Brim reuși să ajungă la controlul atmosferei și tastă „FILTRU TOTAL". Un zgomot ascuțit umplu încăperea, în timp ce tânărul lunecă din nou în genunchi, respirând cu greutate. De ce? Cum puteau Controlorii să-și facă singuri așa ceva? Simți că se izbește cu bărbia de bazinul chiuvetei și fu la un pas de leșin din cauza durerii. Apoi un curent de aer proaspăt îi izbi plămânii cu forța unei astronave, iar mintea începu să i se limpezească. Câțiva cicli mai târziu – nu știuse niciodată cât timp trecuse – rânjea prostește, gâfâind animalic. Reușise!

Dintr-o dată, un bâzâit insistent îl făcu să sară în picioare. Ce mai era? Ochii înlăcrimați scrutară cabina. O alarmă? În cele din urmă zări deasupra ușii un difuzor de modă veche, asemănător celor de pe transportoarele de minereu. Cu inima bubuind de

emoție, trecu peste cadavru și comută instrumentul de pe „MONITOR" pe „RECEPȚIE". Apoi așteptă, într-o liniște bruscă și înspăimântătoare. Indiferent ce soartă îi aștepta pe cei doisprezece camarazi ai lui, aflați undeva în tubul K, era evident că aceasta se hotăra acum.

Difuzorul se însufleți cu o palidă imitație a unei voci feminine:

– *Overmann* Zotreb?

Brim privi cadavrul de la picioarele sale. Deci așa se numea cel pe care-l omorâse. Se cutremură:

– Da? răspunse în vertrucht, mascându-și vocea în pumn.

– *Overmann?*

– Da.

– Parcă n-ați fi dumneavoastră, *overmann* Zotreb.

Cu sufletul la gură pentru a suta oară de când părăsise *Agresivul*, Brim scrută pereții goi în căutarea unui răspuns, hotărând că atacul era cea mai bună apărare!

– Și ce aștepți de fapt? se răsti enervat, mascându-și glasul în continuare.

– N-nimic, *overmann*, răspunse vocea, umilă.

– De acum înainte, mârâi Brim, te vei ocupa doar de treburile tale. Așadar, ce mesaj mă deranjează de la contemplarea ierbii?

– Îmi pare rău, *overmann*, i se răspunse. Apelul este făcut la solicitarea *dumneavoastră* personală.

– Bine, dă-i drumul odată, incapabilule!

– D-da, domnule. Trebuie să vă prezentați pe puntea de comandă în douăzeci de cicli, *overmann*.

– Asta-i tot?

– Da, *overmann*.

– Am reținut, trânti Brim, apoi comută din nou pe „MONITOR". Se încruntă, concentrându-se. Douăzeci de cicli de siguranță relativă, până când vor începe să-l caute pe Zotreb. După aceea, urma să fie doar o chestiune de timp până când... Pufni. Nu putea rămâne în cabină. Ursis nu-i înlesnise evadarea doar ca să se ascundă. Acum, că avea din nou la dispoziție câteva opțiuni, era cazul să-și folosească timpul cât mai bine și să facă ceva cu misiunea lor care devenise un dezastru. În curând! Fiecare ciclu care trecea îi aducea pe membrii echipei mai aproape de un spațioport dușman și de sclavie sau de moarte – oricum probabil moartea, în cele din urmă.

Dintr-o dată, Brim surâse. Sigur că da! *Acela* era răspunsul. Indiferent ce avea de gând să facă, mai întâi trebuia să oprească nava. Asta însemna să ajungă cumva în sala motoarelor de la pupa și să scoată din funcțiune singurul generator gravitațional al corvetei. Uruitul lui neregulat îl irita aproape la fel de mult ca și Controlorii. Dar cum ar fi putut ajunge acolo? Răspunsul i-l oferi cadavrul.

Răposatul *overmann* Zotreb nu mai avea ce face cu uniforma, în schimb Brim avea mare nevoie de ea. În mai puțin de cinci cicli, carescrianul se îmbrăcase într-una din uniformele negre atât de detestate; salopeta era prea mare, dar oricum mai puțin stridentă decât propriul său costum imperial de luptă albastru. Își consultă ceasul. Rămăseseră cam cincisprezece cicli – cel mult patruzeci înainte ca să înceapă căutarea și să se descopere cadavrul. După aceea, doar Universul știa ce-o să fie. Deocamdată, să avanseze pas cu pas.

Ștergând sângele de pe blasterul lui Zotreb, deschise ușa cu grijă, privi în lungul tubului K, pustiu acum, în ambele direcții, și porni spre modulul de propulsie cu ceea ce spera să fie un mers dezinvolt și firesc.

***

Nu trecu mult timp până ce deghizamentul lui Brim fu pus la încercare. Un soldat în cenușiu, cu brațele pline de piese, apăru brusc dintr-un coridor lateral, se răsuci pe călcâie și trecu rapid pe lângă el. Brim salută fără să ridice ochii. Respiră ușurat când intră în modulul central al navei, atent să rețină tot ce vedea. Nu puteai ști niciodată...

Spre deosebire de module similare, construite *în jurul* unui tub K, sfera centrală a acestei corvete *făcea parte* din tub; era un loc în care lunga structură cilindrică se dilata într-o încăpere sferică, îngustându-se din nou în punctul opus celui în care se afla acum Brim. Pasarela traversa cam douăzeci de irali, până se unea cu coridorul din partea cealaltă.

În centrul încăperii, un tub vertical strălucitor împărțea pasarela în două, străpungând spațiul în sus și în jos prin două deschizături circulare dincolo de care se aflau cabinele de comandă,

amplasate chiar în turelele disruptoarelor de 99 mm. Brim descoperi cu ușurință consolele de tragere (declanșatorul arăta cam la fel peste tot) în lumina puternică provenită dinspre cabine. Prin sala cea mare treceau conductele energetice ce veneau din spatele tubului K și dispăreau în cabine. Pe suporturile ieșite din pereții interiori curbați se aflau console – la unele lucrau oameni – pe care Brim nu le putu identifica în totalitate. Display-urile dispuse ciudat dădeau naștere unor jocuri de lumini divers colorate prin încăperea sferică. Era limpede că, spre deosebire de activitatea de pe puntea de comandă a unei nave imperiale, pe o asemenea navă totul era descentralizat. Un proiect interesant pentru o navă de război, fu de acord tânărul. În felul acela, era mult mai greu de doborât printr-o singură lovitură bine plasată. Însă, în același timp, se anula sentimentul de echipă care rezulta din concentrarea puterii de decizie. Memoră totul, păsind pe pasarelă (cu mai multă siguranță decât simțea de fapt), ținând strâns blasterul lui Zotreb și încercând să se poarte ca și cum ar fi aparținut acelui loc. Dacă ar fi reușit vreodată să revină în tabăra sa, informațiile pe care le memora acum i-ar fi fost de mare folos. Pufni în sine. *Dacă* s-ar fi întors vreodată.

Pe măsură ce pătrundea spre pupa tubului K, tot mai mulți membri ai echipajului înveșmântați în gri treceau pe lângă el, evitând să-l privească în ochi; majoritatea păreau chiar crispați și apoi destul de ușurați că-l depășiseră. Își zâmbi – nu mai ușurați decât el!

Ajungând la penultimul modul, auzi voci și, privind în interior, zări cinci Controlori așezați în jurul unei mese rotunde, discutând aprins ceva evident foarte important. Lăsând graba deoparte pentru moment, Brim rămase în afara ușii, într-o poziție care-i permitea să audă fără să fie văzut. Își sprijini blasterul de cizma dreaptă, pe podea, adoptând înfățișarea universală a unei sentinele plictisite. Atât cât își aducea aminte, el însuși intrase rareori în vorbă cu o sentinelă înarmată, mai ales cu una aflată la datorie. O reacție firească, i se părea. Acest lucru se verifică imediat, când trecură pe lângă el trei soldați în gri (care-l salutară) și doi Controlori (care nu-l salutară). Nici unul nu-l privi în ochi.

– Acum e sub control? întrebă dinăuntru un glas perfect modulat și cizelat.

– Da, *prefectule*, declară o voce mai tânără în care se simțea frica.

Brim ridică sprâncenele; *prefecții* erau echivalentul căpitanilor de rang trei imperiali. Corveta era prea mică pentru mai mulți cu un asemenea grad, așadar îl asculta chiar pe căpitanul navei.

– Și numărătoarea, *oficiant* Naddok? Câți erau?

– Ăăă..., începu vocea tânără, ăăă... eu...

Un scaun scrâșni pe podea.

– Da, *oficiant*?

– Îi avem pe toți doisprezece, închiși, *prefect*, raportă o voce feminină. (Brim o identifică pe femeia cu cicatrice din tubul K.) Ofițerul Mocht – fostul profesor – i-a numărat imediat după criza ursului.

Brim zâmbi. Distracția cu Ursis venise la țanc. N-aveau cum să știe că el era liber. Cel puțin deocamdată.

– Roagă-te ca numărătoarea nebunului să fie corectă, frumoasa mea, susură vocea modulată. Dacă nu, am să mă asigur că amândoi veți fi *dureros* de interesați de asemenea detalii la următoarea operațiune – dacă veți supraviețui să mai participați la vreuna.

Răspunsul fu doar o inspirație adâncă, apoi liniște. Brim răspunse salutului melancolic al unui soldat în uniformă gri, gras și cu un ochi foarte umflat și vânăt, care șchiopăta agale pe coridor. O amintire a ceea ce Ursis oferise cu generozitate în tubul K, bănui carescrianul, chinuindu-se să-și ascundă zâmbetul.

– *Funcționar* Zodekk, întrebă vocea *prefectului*, ce planuri aveți pentru vizitatorii noștri imperiali? N-am toată ziua de pierdut. Andocăm în mai puțin de trei metacicli.

– Da, domnule, răspunse o voce ușor peltică. Acum îi interogăm pe fiecare în parte.

– Și? Continuă, idiotule. După aia?

– C... c... când terminăm, putem pur și simplu să-i împușcăm, propuse Zodekk.

– Desigur, sugeră vocea feminină, forța de muncă este insuficientă în regiune. Imperialii capturați ar putea folosi o perioadă ca sclavi. Par cu toții bine hrăniți. Ar putea supraviețui mult timp cu mai nimic, *temnicer*.

– Hmm, se auzi vocea modulată. O idee bună... și am aflat de predilecția ta pentru, să zicem, metode lente de ucidere. Râse. Ce faci cu ursul? Vrei să-l ții printre sclavi?

– Oh, cu ursul e altceva, chicoti vocea peltică. Numai imperialii îi folosesc pe nave, dar la curtea împăratului Triannic, hainele și covoarele din blana de urs sunt la mare preț în sezonul ăsta. A fost foarte frig. Probabil că ați auzit.

– În regulă, *funcționar*, rosti vocea *prefectului* cu un aer de plictiseală nedisimulat. Și toată povestea asta să vă fie *învățătură de minte*. Data viitoare...

Cu inima bubuindu-i în piept, Brim se întoarse și porni din nou spre capătul pupa al tubului K. Era imperativ să prelungească această călătorie în spațiu; o dată ajunsă nava la destinație, ei erau ca și morți. Mai ales Ursis.

***

Trecerea nestingherită prin tub se termina brusc printr-un batardou solid și o trapă zăvorâtă, la intrarea în ultimul modul al navei. Inscripțiile luminoase aflate de o parte și de cealaltă a trapei avertizau: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT și ÎNREGISTRARE IEȘIRE/ INTRARE OBLIGATORIE CERUTĂ DE PREFECT. Sub ele, atârna o tastatură cu inscriptor logic: instrumentul de scris portabil folosit de oricine în univers. Era tot ce-i trebuia lui Brim.

Privi peste umăr, apoi smulse tastatura – semnase de intrare o singură persoană. Derulă formularul de înregistrare de pe display-ul inscriptorului, după care atinse un buton strălucitor de pe trapă și așteptă.

– Da, răspunse o voce dintr-un difuzor.

– Supravegherea nivelului de radiații, rosti Brim scurt, arătând către inscriptorul gol, ca și cum ar fi fost al lui.

– Numele și ID-ul, ceru vocea.

Brim se strâmbă cu inima cât un purice.

– Am înregistrat *deja* toate informațiile pe inscriptorul pe care l-ai atârnat de trapă, tâmpitule! se răsti el arătând către cârligul gol ca și cum ar fi fost vizibil dinăuntru. Deschide imediat, dacă nu vrei s-o-ncasezi! Se aude?

– Da, domnule, da! Am a... auzit, se bâlbâi vocea în timp ce o serie de scrâșnete anunțară deschiderea trapei.

Brim fu aproape răsturnat când chepengul basculă către el.

– P... pe aici, *overmann*... domnule, vă rog! se bâlbâi un soldat speriat, palid de teamă.

Era de vârstă mijlocie, scund, cu ochii apropiați și bărbia ascuțită, acoperită de o barbă neîngrijită. Pe mâini, avea petele albastre ale unui fost curățător de kupp'gh.

Brim îl împinse la o parte și pătrunse într-o anticameră, care se termina tot cu o trapă ce părea și mai protejată decât prima. Stăpânindu-și nervii, trânti cu putere prima trapă și se revărsă asupra soldatului cu cea mai bună imitație de mânie aristocrată de care se simțea în stare.

– Ai s-o deschizi și pe-*asta imediat*! ordonă printre dinți.

– Ah... înțeles... da, *overmann*, spuse gardianul copleșit, luând o cheie de la gât și deschizând trapa interioară. Aveți nevoie de asistență, domnule? întrebă.

– *Îndrăznești* să-mi pui la îndoială capacitățile?! mârâi Brim.

Soldatul se retrase de lângă trapă.

– S-scuzați, domnule, șopti el. Nu mă biciuiți, *overmann*. N-am vrut să...

Brim îl privi de sus pe amărât, detestându-se pentru ce avea de făcut. Știa cum este să fii la capătul umil al unei relații de subordonare.

– Poate că voi trece cu vederea de data asta. Dar nu accept nici o întrerupere în munca mea, înțelegi? Nici o întrerupere!

– Am *înțeles*, domnule, încuviință soldatul ocupându-și locul. Nici o întrerupere, vă asigur.

– Așa să faci, bombăni Brim apoi păși în modulul luminos și trase ușa după el. Nici nu bloca bine trapa din interior, că auzi pornindu-se alarmele peste tot. Se uită la ceas. Trecuseră zece cicli peste timpul prevăzut.

– Atențiune! urlară difuzoarele. Atențiune! Un criminal imperial se află în libertate la bordul navei. Este înarmat și periculos. Trageți fără avertisment și ucideți-l. Repetăm: trageți fără avertisment și ucideți-l.

Brim se cutremură, aruncând inscriptorul într-un colț. Oricum n-ar mai fi păcălit pe nimeni acum.

***

Pândind apariția operatorului din modul, pilotul alergă dintr-un compartiment în altul, căutând cu disperare intrarea în sala generatoarelor. N-avea timp de pierdut. În curând, se afundă mult în modul, nereușind însă să părăsească puntea pe care intrase; după intensitatea sunetului și a vibrațiilor ce veneau de jos, știa că mecanismul pe care-l căuta se afla undeva mai în adâncul navei. Tocmai revenise încruntat în tubul K, după ce cercetase zadarnic un depozit de componente, când o explozie năucitoare sfărâmă peretele lângă capul său și aproape că-l dărâmă din picioare. Se răsuci, trăgând mai mult din instinct iar a doua explozie sfârtecă spațiul pe care-l ocupase cu doar o clipă în urmă. Umbra unui Controlor învești în negru dispăru printr-o trapă din apropiere, cu o fracțiune de secundă înainte ca raza blasterului s-o zdruncine din balamale, într-un vârtej de distrugere. Brim alergă către deschizătura înnegrită și se lipi de perete.

Gâfâind, își armă blasterul și ținti luminile din plafon. Rezultatul fu un întuneric total, cu excepția unei străluciri venite dinspre ușa îndărătul căreia dispăruse noul său adversar. Se ghemui cu arma pregătită. Adunându-și puterile, flexă umerii, inspiră adânc și sări prin ușă, împrăștiind în încăpere fascicule mortale de energie și radiații. Când picioarele îi atinseră podeaua, o siluetă înarmată cu un pistol cu săgeți porni urlând către el, lansând un șuvoi de proiectile ucigătoare. Două îl atinseră cu o durere incredibilă în umărul stâng. Se auzi răcnind, căzu în genunchi și-și descărcă arma în stomacul bărbatului.

Cu un zbieret oribil de agonie, Controlorul se frânse de mijloc, revărsând o spumă urât mirositoare de sânge și vomă peste Brim, și se prăvăli în apropiere pe podea, cu torsul încă fumegând aproape înjumătățit.

Strângând din dinți din cauza durerii arzătoare din umăr, Brim simți sângele curgând în interiorul uniformei și-și dădu seama că mai avea la dispoziție doar câțiva cicli pentru a defecta generatorul navei înainte să-și piardă cunoștința. Încercă cu greu să se ridice, îndesă în centură pistolul cu săgeți și, apucând blasterul, se îndreptă către o trapă mare, deschisă în punte. Lumina și zgomotul ce veneau de dedesubt îl asigurară că ajunsese în sfârșit

la sala generatorului. Nici un minut prea devreme. În depărtare, se auzeau deja bubuieli și trosnituri dinspre tubul K, în timp ce echipajul, mai mult ca sigur alertat de vederea camaradului mort din cabină, încerca să forțeze trapa interioară.

Balansându-se periculos pe treptele înguste, tânărul constată că vuietul de bas al mașinăriei era aproape la fel de dureros pentru urechile lui neprotejate, ca și pulsațiile de durere din umărul sfârtecat. Reuși, într-un fel sau altul, să coboare sprijinindu-se cu brațul sănătos, în timp ce mâna stângă era înțepenită pe blasterul greu, dar nu-și putea aminti cum trecuse de ultimele două trepte.

Deasupra, montat direct de partea inferioară a tubului K, generatorul în sine semăna destul de mult cu celelalte generatoare antigrav pe care le văzuse. Era mare și ocupa majoritatea încăperii sferice; puntea pe care stătea acum Brim era o simplă platformă montată deasupra lonjeroanelor solide și a plăcilor blindate ce formau partea de jos a modulului. Carescrianul estimă că mașinăria avea aproape douăzeci de irali lungime de la vanele de răcire din față până la sfera strălucitoare a regulatorului de presiune, unde se conecta la sursa principală de energie a navei prin două conducătoare de undă cu aripioare, arcuindu-se de la plafonul plat, în jos, apoi în jurul unui colier înnegrit de radiații.

Ignorând chinul din umăr, Brim analiză alternativele. Putea distruge regulatorul sferic – oricare din armele pe care le avea putea face asta cu ușurință – , sau putea avaria stabilizatorul de fază, cu condiția să-l găsească. A doua opțiune era mai atrăgătoare dintr-un punct de vedere personal. Distrugerea sferei regulatorului ar fi eliberat radiațiile emise de generator direct în încăpere. Explozia de energie pură n-ar fi durat decât o milisecundă, până când siguranțele logice ar fi sesizat fluxul anormal și l-ar fi întrerupt de la sursă. Ar fi fost însă suficient ca să-l prăjească pe el și orice alt compus organic aflat în încăpere, reducându-i la atomi de carbon. Studie încruntat instalația imensă. Deși în ansamblu părea familiară, componentele nu-i spuneau nimic luate separat. Clătină din cap frustrat, privind regulatorul pulsând. Se strâmbă. Moartea nu-l speria prea tare, mai ales după cele prin care trecuse, dar detesta să se dea bătut. Se concentră din nou, căutând cu disperare să descopere un sens în țesătura complexă de conductoare, izolatoare, circuite logice și forme ciudate. Apoi,

aproape din întâmplare, privirea îi fu atrasă de un compensator sincron, calibrat de nebunescul x-ROGEN al Ligii. Nu era de mirare că nu-l văzuse de prima dată! Imediat dedesubt se afla comutatorul său logic şi în dreapta acestuia un multiplicator de rază, nu exista nici o îndoială! Plus un tub Fort'lier – îi spuneau „reţea multiplă A" aici, aşa cum era calibrat în mega-ROGEN. Era pe aproape acum. Durerea din umăr nu dispăruse, dar se simţea toropit şi ameţit. Se sprijini pe ţeava fierbinte a blasterului, silindu-se să-şi focalizeze privirea. Bubuituri şi ciocănituri depărtate începură să se facă auzite la trapa de deasupra lui. Nu mai avea mult timp. Îşi obligă mintea obosită să funcţioneze... Tubul Fort'lier comanda un modulator de radiaţie aflat pe undeva. De aceea... Scutură din cap. Lucrurile începeau să se tulbure *îngrozitor*. Urmări un conductor gros de undă de la obiectul alungit la... da! *Acela* era modulatorul şi lângă el se găsea stabilizatorul de fază căutat. Îl putea recunoaşte după rectificatorul cel mare montat în lateral. Totul era atât de simplu acum, când ştia după ce să se uite!

Adulmecă aerul neliniştit şi privi în sus. Trapa devenise roşu-aprins. Nenorociţii încercau s-o topească. Îşi îndreptă cu disperare blasterul către generator – Universule, cum putea să tremure! Bubuielile începură din nou. Imaginea i se tulbură şi strânse din ochi, încercând să-i limpezească. Stabilizatorul era în raza lui vizuală. Trase... şi rată.

Cu un zgomot ascuţit şi sfâşietor, un arc de energie trecu prin trapă împrăştiind scântei peste batardou apropiat. Scrâşnind din dinţi, Brim duse din nou arma la umăr şi ochi. Era ultima lui şansă. Dacă eşua, ar fi sabotat regulatorul, căutând o moarte rapidă şi fără dureri. Îşi impuse să fixeze ţinta şi începu numărătoarea inversă. Trei... doi... unu. Apăsă pe trăgaci. De data aceasta, fu răsplătit cu o lumină satisfăcătoare şi stabilizatorul de fază explodă într-o sferă de radiaţie violetă. Imediat, zgomotul generatorului începu să se stingă cu un oftat adânc, aproape uman.

Privirea lui Brim se înceţoşă încă o dată şi nu mai avu puterea să se opună. Simţi cum se prăbuşeşte. Ultimul lucru pe care îl auzi fu trapa scrâşnind din balamalele distruse şi urlete guturale, pe care nu le înţelese. Apoi – nimic.

***

Percepu lumina care-i ațintea pleoapele închise cam în același timp în care obrazul îl anunța că zăcea cu fața în jos pe ceva rece și foarte tare. Amețit, încercă să-și revină înainte să deschidă ochii; de jur împrejur auzea glasuri vorbind vertrucht. Unde se afla? Își amintea atât de greu... Ținând seama de vertrucht, nu putea să-i fie foarte bine, oriunde s-ar fi aflat.

– Încearcă din nou, rosti un glas aspru în care se simțea încordarea.

– Am încercat deja, răspunse o voce nazală. Și-ți spun eu, drăcia-i moartă. Da' ce atâta grabă? Au trimis deja o navă să ne ajute.

– Îl știi pe *prefect* la fel de bine ca mine. Nu-i place să fie ajutat de nimeni. Așa că *încearcă*.

– Da, domnule. Comutatorul e pe poziție, invertoarele sunt pornite. Incinta gravitațională e închisă.

Celălalte glasuri tăcură, ascultând.

– Dă-i bătaie! comandă glasul dur. Acum!

Liniște. Umărul lui Brim zvâcnea dureros. Îi era frig și tremura fără să vrea.

– Asta-i tot?

– Da, confirmă vocea nazală. Nenorocitul a paradit rău stabilizatorul de fază, așa-i?

Glasul aspru înjură ininteligibil.

– Înseamnă că tot generatorul ăsta nenorocit e mort ca un xchort.

Generatorul! Amintirile năvăliră peste Brim. Dar unde fusese adus? Era încă în sala generatorului? Ceva îl făcea să nu creadă asta. Părea mai degrabă puntea de comandă.

– Cât durează până vom funcționa din nou? întrebă altă voce, mai adâncă.

– Nimeni nu știe, *funcționar*, răspunse glasul aspru. Când *ăla* l-a ucis pe *overmann* Zotreb a făcut mai mult rău decât credea.

– Adică?

– Se pare că asistenții lui Zotreb sunt mult mai înceți.

– Blestemați să fie toți – *el* în special, mârâi glasul adânc.

Brim primi o lovitură care-i goli plămânii de aer și-l făcu să deschidă ambii ochi de durere. Îi trebui doar o clipă ca să-și dea seama că se afla într-adevăr pe puntea navei.

– Păzea! S-a trezit, răcni cineva.

Urmă o a doua lovitură, la fel de rea. Brim închise ochii și strânse din dinți, așteptând-o pe următoarea.

– *Funcționarule, funcționarule!* scânci alt glas. Vrei să-l omori înainte să-i cercetăm mintea?

– Scursoarea putredă a lui Greyffin, mârâi glasul grav. Poți să fii sigur c-o să-l *omor*.

– Dar nu înainte să extragem câteva informații, idiotule, interveni o voce nouă și frumos modulată.

Brim și-o aminti de la conferința pe care o „păzise".

– Oh, ah – nu, *prefect* Valentin, se bâlbâi cel cu voce groasă. Cu siguranță nu înainte.

– Trebuie să fii subtil, zise *prefectul* ca și cum celălalt nici n-ar fi vorbit. Așa...

Brim deschise ochii larg, agonizând din nou, în timp ce un bocanc lucios îi strivea degetele de la mâna stângă de metalul pardoselii. Icni de durere, încercând să-și tragă mâna, dar brațul părea să nu mai funcționeze. Reținându-și lacrimile de mânie, privi către chipul calm al altui Controlor, în mod sigur căpitanul corvetei. Blond, cu maxilare puternice, tânăr și izbitor de frumos, chiar privit de la nivelul podelei, Valentin purta pantaloni negri, o tunică strâmtă cu însemnele roșii de *prefect* și un chipiu țuguiat cu decorații de argint. Era întruchiparea perfectă a ofițerilor lui Triannic și, după aerul de încredere de pe fața lui, părea să fie în plină ascensiune.

– Ține ochii deschiși și răspunde la întrebările mele, scursură a scursorilor, ordonă tânărul ofițer într-o avaloniană perfectă. Pufni în timp ce-și luă bocancul de pe degetele lui Brim. Îți dai seama că vei muri în curând, rosti el nepăsător, și ca atare n-ar trebui să te preocupe ce facem cu corpul tău. Figura îi explodă într-un râs crud. Cât de repede și de *nedureros* vei muri, depinde doar de răspunsurile tale. Îi răsplătesc corect chiar și pe cei ca tine.

– *Hab'thall*, scuipă Brim sfidător, alegând cel mai insultător blestem pe care-l găsi în vertruchtul său de stradă, apoi icni de

durere când o cizmă lustruită îi zdrobi gura, rupându-i dinții și aruncându-i capul înapoi.

– *Asta* ar trebui să te învețe să folosești vertruchtul mai bine.

Brim izgoni durerea și privi în sus în tăcere.

– Bun, zise Valentin studiindu-și unghiile. Acum, care-i nava ta? Numele și portul de proveniență, dacă ești amabil.

Pilotul continuă să tacă, în timp ce sângele i se scurgea prin colțul buzelor rupte, de-a lungul obrazului, formând o băltoacă pe podea.

– Vai, vai, făcu ofițerul cu o expresie inocentă, dar alții din echipajul tău mi-au împărtășit *acest* secret și-ncă mai mult decât atât. Așa... Călcă din nou pe degetele lui Brim. Tu nu vrei?

Brim vomită pe cealaltă cizmă perfect lustruită. Valentin urlă mânios, sări îndărăt, apoi îl lovi cu furie în stomac. Deja, Brim aproape că nici nu mai simțea durerea.

– O să-ți arăt eu ție, fiu de *capcloth* idiot ce ești, răcni ofițerul, scoțând un blaster din tocul negru și lucios de la brâu. Ținti în direcția stomacului lui Brim. Încetișor, gunoi avalonian. Așa cum ți-am promis.

Fascinat, Brim privi cum degetul bărbatului se curba pe trăgaci. Apoi, dintr-o dată, toate alarmele începură să sune.

– *Prefect*, strigă un soldat cuprins de panică, *prefect* Valentin, domnule!

Valentin mârâi, coborî blasterul și se întoarse.

– Da?

– Altă n-navă, *prefect*, se bâlbâi vocea.

– La dracu'! înjură Valentin. Au ajuns mai repede decât credeam. Privi consola de comandă a generatorului. Bănuiesc că acum voi fi nevoit să le accept ajutorul.

– Este... este un a-altfel de navă, *prefect* Valentin, precizâ soldatul.

– Ce *fel* de navă, idiotule? Cum răspunde?

– Nu răspunde, *prefect*.

– Ce-e?

– Verificați și dumneavoastră, *prefect*.

– Liniște, tâmpitule! De unde vine?

Brim nu putea vedea încotro arăta omul, dar zări bocancii lui Valentin întorcându-se.

– Armați tunurile, ordonă ofițerul. Și... Se opri la mijlocul frazei. Pe dulcele hok'kling Pokknor, înjură printre dinți. Anulează ultimul ordin. Este una din navele lor de clasă-T. 99-urile noastre n-au nici o șansă.

Brim râse printre buze tăiate și însângerate; deși râsul părea mai mult un gâlgâit. Articulă următoarele cuvinte rar și cu mare grijă:

– Ce număr, *hab'thall*?

De data aceasta vorbise în vertruch, așteptând apoi bocancul. Care nu veni.

– Târâtoare ordinară ce ești, se răsti Valentin. Vertrucht, da?

– Ce număr, *hab'thall*? bolborosi Brim, de data asta cu un zâmbet care făcea de două ori cât durerea buzelor.

Valentin miji ochii, privind prin hiperecrane.

– T.83, se răsti el furios, apoi se întoarse și strigă peste umăr: Așezați mizeria asta pe scaunul de aici. Până la urmă poate că tot ne va folosi la ceva. Puse blasterul la loc în tocul lucios.

Mâini grosolane îl smulseră pe Brim de pe podea și-l așezară pe fotoliul unei console nefolosite. Aproape leșină de durere – sângele reîncepuse să-i curgă pe piept. Ochii i se încețoșară și simți cum se înclină spre consolă.

– Cred că te-ai gândit nițel prea târziu, *prefectule*, mormăi el în timp ce un pocnet mic se auzi pe brațul lui drept.

– Așa, asta o să-l facă să-și revină un timp, spuse o altă voce.

Căldura i se împrăștie cu repeziciune prin mâna dreaptă, iar ochii i se limpeziră brusc. O frânghie trecută pe sub brațe îl ținea lipit de spătarul fotoliului, așa că acum putea privi prin hiperecrane. Își focaliză ochii, încercând să vadă cât mai bine. NFI *Agresivul*, fără îndoială. Niciodată o navă de genul „alege și culege" nu i se păruse atât de frumoasă. Îndreptată cu prova în direcția lor, se găsea cam la o mie de irali de babordul corvetei, cu toate cele șapte puternice disruptoare de 144 mm ațintite, i se părea lui Brim, direct către el. Chiar în timp ce privea, străluciră toate la unison, acompaniate de erupții înfiorătoare de flăcări și nori strălucitori de radiații. Universul înnebunise într-un paroxism de energie. Corveta se zdruncină violent, trosnind din încheieturi și gemând în timp ce suprastructura se reașeză în spațiul dislocat

pentru o clipă. Urlete de groază umplură puntea. Luminile se stinseră, apoi se aprinseră... mult mai slabe, de această dată.

Prea aproape de moarte ca să-i mai pese, Brim se întoarse către tânărul *prefect*. Injecția care-i limpezise ochii părea să fi atenuat și durerea – oricum în cea mai mare parte. Zâmbi strengărește:

– Ea o să ne transforme pe toți în particule subatomice, Valentin, bolborosi tânărul. Și sunt sigur că ceilalți nu vor avea nimic împotrivă.

– *Ea*?

– Căpitanul Collingswood, spuse Brim în avaloniană.

– Pe barba lui Pokknor, șopti Valentin, poate că mai există o șansă. Universule...

– Nu „Universule", „*Collingswood*", îl corectă Brim rânjind.

– Taci, nenorocitule!

– Cum dorești, *prefect*.

Valentin privi prin hiperecrane spre cele șapte 144-uri ale *Agresivului*:

– Vreau să vorbesc cu ea, spuse aproape pentru sine, apoi se răsuci spre un soldat aflat la o consolă din apropiere. Fă-mi legătura cu nava aceea. Imediat!

– Da, *prefect*, răspunse soldatul chel și cu urechi mari.

În câteva secunde, un glob apăru la consola cea mai apropiată de ofițerul în negru.

– Nu mie! ordonă *prefectul*. La el! arăta către Brim. Repede!

O a doua explozie dinspre *Agresiv*, mult mai aproape acum, împrăștie toate obiectele nefixate de pe punte. Gravitația navei pulsa și hiperecranele pâlpâiau sălbatic.

– Mai repede, idiotule! îl grăbi Valentin, aranjându-și nervos manșetele. Mai repede!

– Da, *prefect*, răspunse soldatul. Cred că acum ne aud.

Un alt glob apăru la consola lui Brim, strălucind o dată... de două ori. Apoi interiorul globului se umplu cu figura unui soldat în tunică albastră – chel și bucălat. Era Applewood.

– Legătura este făcută, *prefect*, raportă soldatul ligar.

Figura lui Applewood apăruse în glob, discutând cu cineva aflat în afara imaginii.

– Avem legătura cu ei, căpitane, spuse el. Se pare că-i puntea.

Privirea i se opri pe fața desfigurată a lui Brim. Se opri, cu o expresie de groază pe chip:

– Universule, pare să fie sublocotenentul Brim.

Tânărul încuviință din cap, ridicând mâna sănătoasă. Se simțea febril și slăbit. Efectul injecției se pierdea și ochii i se încețoșau din nou. Sângele continua să i se prelingă pe piept.

– Este plin de sânge, exclamă Applewood.

Fu dat la o parte și Collingswood îi luă locul:

– Sublocotenent Brim, spuse ea încercând vizibil să-și păstreze controlul. Ce s-a întâmplat cu?... Făcu o pauză. Părea să știe răspunsul. Cu restul echipajului?

Zâmbind cu toată gura și debordând de masculinitate, Valentin veni lângă Brim:

– Sunt în siguranță, capitane Collingswood, vorbi el cu sinceritatea unui școlar. Ai cuvântul meu de ofițer al Ligii.

– Da? Sublocotenentul Brim nu mi se pare chiar în siguranță.

– Așa cum poți vedea după uniforma pe care o poartă, căpitane, replică Valentin liniștit, cazul său este special. *Deghizat*, te rog să remarci, în uniforma patriei mele dragi – împotriva tuturor convențiilor acceptate –, acest criminal mi-a ucis fără milă doi ofițeri. Ridică din umeri. Am fost nevoiți să-l interogăm.

– Îmi dau seama, vorbi Collingswood încet cu o urmă de dezgust întipărită pe chip. Și i-ai, ă-ă-ă, „interogat" la fel și pe ceilalți oameni ai mei?

– Poți avea încredere când îți spun că ceilalți membri ai echipei tale sunt deocamdată... să spunem, în siguranță.

Pentru o clipă, privirea lui Valentin se prelungi teatral, cruntă, pentru a-i reveni apoi expresia de băiețel nevinovat.

– Deocamdată, repetă sec Collingswood. Poate ai face bine să-mi explici ce-nseamnă *asta*.

Puntea corvetei era acum redusă la tăcere, fiecare ofițer și soldat ținându-și respirația, ca și cum viața le-ar fi depins de următoarele cuvinte.

– Doar atât, căpitane Collingswood, spuse Valentin cu voce tot mai mieroasă. În cazul în care nava mea ar avea un *accident*, cu siguranță că și oamenii tăi ar fi afectați. Și sunt sigur că o femeie minunată ca tine n-ar dori așa ceva.

– Gura! se răsti Collingswood cu ochii strălucind de mânie. Nu mai am răbdare pentru jocul tău și acum mi-a devenit limpede că nu te poți deplasa cu forțe proprii. Așa că ascultă-mă cu atenție, pentru că am de gând să-ți distrug nava.

Valentin rămase surprins:

– Cu treisprezece oameni de-ai tăi la bord? întrebă el. I-ai ucide și pe ei?

– Bineînțeles.

– Vorbește serios, Valentin, chicoti Brim. Eu sunt gata – uită-te la mine. Și-mi imaginez că și ceilalți sunt.

Începuse să-l înghită întunericul și nu mai avea forță să lupte. Închise ochii și-și simți capul lunecând, prăbușindu-se pe frânghia care-l susținea. O auzi pe Collingswood oftând, apoi vocea ei deveni dintr-o dată dură:

– În ciuda dorinței mele de a proceda altfel, spuse femeia printre dinți, nu-i necesar să moară nimeni o dată cu nava ta – dacă ordinele îmi sunt respectate *întocmai*. Înțelegi? Fără abateri. Ești responsabil pentru soarta ta.

– C-ce pot face? întrebă Valentin cu voce tremurândă.

Rolul lui încetase înainte să înceapă.

– Ai la dispoziție zece cicli pentru a-mi îndeplini ordinele..., spuse Collingswood și vocea i se pierdu în urechile lui Brim.

Pilotul încercă să audă următoarele cuvinte, dar ele fură înecate de un bubuit lipsit de legătură cu navele sau cu disruptoarele: murea și era conștient de asta. Ciudat cum nu avea nici o importanță, acum că venise timpul. Reuși aproape să se relaxeze, în timp ce ultima licărire de lumină dispărea și Universul încetă să existe. Făcuse tot ce putuse.

***

De data aceasta, lumina filtrată prin pleoapele sale închise era blândă; indiferent unde ar fi ajuns acum, lucrurile erau binecuvântat de tăcute, ba chiar mai calde, confortabile. O îmbunătățire evidentă, se gândi. Până și durerea dispăruse, înlocuită de o furnicătură puternică în umăr.

Era viu?

Deschise ochii, precaut. La mai puțin de o jumătate de iral deasupra feței se arcuia o cupolă transparentă. Din lipsă de altceva, se concentră asupra ei și clipi din ochi. Într-un colț, purta însemnul de cometă stilizată al Flotei Imperiale.

Se găsea în siguranță! Cumva, prin miracol, ajunsese într-o infirmerie. Nu-i prea păsa cui aparținea aceasta, sau cum ajunsese acolo.

Întoarse capul în spațiul strâmt și-și privi umărul stâng. Era liber. Echipamentele ca niște amibe ale medocului își terminaseră evident treaba și se retraseseră. Umărul era acoperit cu o țesătură strălucitoare, care se extindea până la cot. În rest, trupul îi părea îmbrăcat în salopeta standard, dintr-o singură bucată, a spitalelor imperiale – mai puțin mâncca și umărul stâng. Își mișcă mâna stângă și strânse pumnul. Nu mai simțea decât puțină durere.

Deloc rău.

Într-o stare de aproape totală epuizare, închise din nou ochii și pluti într-un somn mulțumit.

***

Mai târziu, când se trezi iarăși, cupola era deschisă și vuietul adânc al cristalelor propulsoare îi mângâie auzul. Un chip familiar era aplecat deasupra lui cu un considerabil interes profesional.

– Voi, blextemații de carescrieni, sunteți în stare de *orice* ca să vă bage lumea-n seamă, așa-i? îl admonestă Xerxes O. Flynn.

– Ei bine, rânji Brim, de *aproape* orice. La urma urmelor, nu i-am lăsat să mă ucidă.

– Ai fost cât pe-aici să mă păcălești, spuse Flynn cu o expresie serioasă pe față. Nemernicii ăia din Nori te-au considerat mort. Din cauza asta, țâțâiau de spaima ce li s-ar putea întâmpla.

Tânărul se încruntă.

– Mda, recunoscu el, n-au fost prea departe de adevăr. Și cu fusesem sigur că s-a terminat. Dar, pe Univers, *cum* am ajuns aici? Când mi-am pierdut cunoștința, nenorocitul ăla de *prefect*, Valentin, îi făcea curte lui Collingswood.

– Collingswood nu se juca, chicoti Flynn, dar am auzit-o spunându-i lui Pym că-l considera al naibii de chipeș.

Brim înălță o sprânceană.

– Collingswood? Valentin?

– Da, da, Valentin. În caz că n-ai auzit, este destul de faimos pe la ei. Ba chiar un erou, printre altele. Flynn râse din nou. Pe de altă parte, micuța noastră Regyla Collingswood este un specimen perfect sănătos din toate punctele de vedere. Atât doar că în clipele acelea, nu prea avea chef de așa ceva. Probabil c-o enervase vederea sângelui tău, sau altceva... Oricum, a rezolvat problema. Este o poveste lungă – poți afla detaliile ulterior. Aproape c-a *topit* coverta înainte de a pleca, la scurt timp după ce Ursis te-a purtat în brațe. Într-un GlobVital.

– A topit coverta? repetă Brim uluit. Universule, doar nu crezi că pot aștepta să aud o *asemenea* poveste! Haide, doctore! N-o să mai adorm *niciodată*.

Flynn deschise gura pentru o clipă, îndreptă un deget spre Brim, după care clătină din cap și zâmbi resemnat.

– Bine, încuviință el rezemându-și coatele pe medoc. Nici eu n-aș putea adormi.

După aceea, povesti cum Collingswood îi oferise lui Valentin un plan foarte simplu. El și echipajul său se puteau îmbarca în siguranță în GloburileVitale proprii – atâta vreme cât imperialii capturați căpătau *de asemenea* GloburiVitale cu care să revină la *Agresiv*. O dată ajunși în siguranță, iar ligarii aflați la o distanță sigură, Collingswood urma să comande distrugerea covertei... și a câte unui GlobVital pentru fiecare imperial mort, sau care nu-și revenise.

– După asta, încheie Flynn, au fost al naibii de atenți cu tine.

– Ce-i cu Ursis, Barbousse și restul echipajului?

– Oh, sunt pe punctul de a se înzdrăveni. Pym n-a mai avut ocazia să-și exerseze tirul, iar tu ești singurul pe care am fost realmente capabil să-mi desfășor arta.

– Universule, fac prinsoare că celorlalți le-a părut tare rău în privința *asta*!

– Câtuși de puțin, mârâi Flynn. Nerecunoscători nesimțitori! Tu însă ai compensat, amice, surâse el satisfăcut. Sub bandajul acesta nu mai există mare lucru din originalul pe care l-ai adus de pe Carescria. Am lucrat mult asupra ta – practic a trebuit să-ți cresc un umăr nou, plus câțiva dinți.

– Ce minunat, exclamă Brim simulând încântarea. Și funcționează ceva din toate astea?

– Faci pe șmecherul? N-am prea putut pune la punct dinții... Știi, ei vin făcuți de gata. Se încruntă. Iar dacă mă gândesc bine, mă cam *îngrijorează* și ansamblul braț-umăr. S-ar putea să-ți mai slujească doar la pilotat și ridicat paharele de meem.

Un piuit discret îi întrerupse flecăreala. Privi peste umăr și rânji.

– Vreo doi tipi cu fețe suspecte au solicitat să te vadă după ce te trezești, adăugă el. Te simți în stare să mai conversezi?

– Dacă ei mă suportă, îi pot suporta și eu.

Flynn încuviință, continuând să privească peste umăr.

– Bine, rosti el, intrați.

Brim auzi ușa glisând pe role silențioase. De o parte și de cealaltă a medicului, se iviră Ursis și Barbousse, surâzând larg. Ambii erau acoperiți de bandaje.

– Țineți minte, îi avertiză încruntat Flynn, doar câțiva cicli. Apoi – plecarea!

Ursul îl privi pe Brim cu un singur ochi (celălalt era ascuns de un pansament), cu nestematele din colți scânteind în lumina blândă. Indică din cap spre doctor.

– Flynn ăsta poate fi tare enervant când dorește, comentă el. Nu-i așa, stelar Barbousse?

Chipul masiv al soldatului se împurpură.

– Păi, domnule, începu el, *pare* să facă o treabă acceptabilă. Ă-ă-ă... Privi spre Brim. Mă bucur să vă văd, ă-ă-ă...

– „Viu"? sugeră tânărul. Apropo, ce s-a întâmplat cu *voi* doi?

– Ah, făcu nepăsător Barbousse, blestemații din Liga Norilor n-au fost miloși față de criza locotenentului Ursis – cu toate zvârcolirile și rostogolirile alea din tubul K.

– Și cu *tine* peste mine, chicoti Ursis arătându-și colții. După cum se zice pe Planetele Mamă: „Când hagsdoffii zgârie piatra, urșii își mută casele de zăpadă din razele soarelui", nu?

Trase un cot soldatului cel mătăhălos.

– Ah, ah..., da, domnule, răspunse Barbousse cu un aer derutat. Hagsdoffii...

Ochii lui Flynn îi întâlniră pe ai carescrianului, apoi se ridicară spre tavan.

– Hagsdoffi, repetă el.

– Amândoi ați fost *extraordinari*, vorbi repede Brim înăbușindu-și un chicotit. Chiar dacă ați fost *cât pe aici* să mă omorâți.

– Ne bucurăm că ați scăpat, sublocotenente, repetă Barbousse. Dacă n-ați fi făcut ceea ce ați făcut, probabil că acum am fi lucrat zi-și-noapte în vreun laminor de pe Altnag'gin.

– Nu *toți*, interveni ursul cu un mârâit sumbru.

– Am auzit, încuviință Brim. Nememicii...

– Oricum, interveni prompt Flynn, voi doi ați venit aici cu un scop *anume*, nu?

– Așa-i, răspunse Ursis și se întoarse spre Brim cu o expresie serioasă pe chip. Mijind ochii, vorbi: Într-o bună zi, Wilf Brim, îți voi mulțumi așa cum se cuvine pentru tot ce ai făcut. Nu acum. Vreau totuși să știi că bravura ta va deveni legendă chiar și pe planeta mea natală. Clătină din cap, pierdut pentru moment în reverie. Până atunci, continuă el răsucindu-se spre Barbousse, dă-i-l. Tu l-ai găsit.

Obrajii soldatului se înroșiră din nou, totuși îl privi pe Brim în ochi.

– Ă-ă-ă, l-am luat pe când ieșeam din corvetă, se bâlbâi el și puse un blaster imens în mâna carescrianului surprins. Am încercat să-l restitui locotenentului Ursis, dar n-a vrut să-l mai ia.

– Am căzut de acord că al *tău* trebuie să fie, zise Ursis. A aparținut bunicului meu, un urs foarte galant. Îl vei onora în felul acesta, Wilf.

Pilotul deschise gura surprins.

– Eu... Universule, Nik, nu-l pot lua!

– Mă scuzați, interveni Flynn, dar dacă aveți de gând să vă certați, *aceștia* doi trebuie să plece – ceea ce oricum trebuie să facă foarte *curând*.

Brim clătină din cap, simțind lacrimi de emoție arzându-i ochii.

– Vă mulțumesc, șopti el când își regăsi glasul.

Nu fusese foarte elocvent, însă nu izbutise mai mult.

– Cu plăcere, prietene Brim, rânji larg ursul. Iar înainte ca acest *foarte* neospitalier medic să-și repete anunțul plictisitor,

mai am ceva pentru tine... tocmai din partea lui Bosporus P. Gallsworthy.

– Gallsworthy? ridică sprâncenele Brim.

– Însuși. Ca șef al tău, ți-a adunat toate mesajele personale de când ți-ai accesat pentru ultima oară serviciul de poștă electronică.

– Și? De obicei, nu primesc *decât* facturi.

– Parcă nu-mi amintesc ca Gallsworthy să-mi fi dat așa ceva, comentă Ursis cu o privire de satisfacție insuficient de bine deghizată.

– Altceva ce ar putea fi? întrebă Brim cu totul derutat.

– Asta, chicoti Ursis întinzându-i un card de plastic. Copia unui mesaj personal de pe Gimmas Haefdon. M-am gândit că ai dori să-l vezi imediat.

– Un mesaj pentru mine? Nu *cunosc* pe nimeni pe Gimmas Haefdon... Am ajuns acolo abia acum două seri, înainte de-a...

– Hm, făcu ursul gânditor, atunci poate că *este* o greșeală, deși eu nu cred. Citește!

Încruntându-se, Brim luă cardul, îl răsuci astfel ca să nu reflecte lumina... și inima îi tresări. Pe plasticul micuț sclipiră patru versuri scurte ale străvechiului poet Sante' Eremite. Puterea cuvintelor simple se păstrase în ciuda secolelor; el însuși le recitise adesea: „*Focul meu arde printre stele, / Prelunga-mi lance lovește cu precizie, / Puterile mi-s înzecite, / Pentru că inima-mi îndrăznește.*" Un al cincilea rând completa scurtul mesaj: „Felicitări, Wilf Brim". Era semnat simplu: „Margot Effer'wyck".

Capitolul 4

Trecuseră mai mult de două săptămâni standard până când corpul slăbit al lui Brim se obișnuise cu părțile sale noi, dar venise și ziua în care Flynn îl externă definitiv din infirmeria *Agresivului* – cu ordinul strict de a fi precaut până îi reveneau complet puterile. Acum, la câțiva cicli după ce-i strânsese mâna doctorului, mulțumindu-i din inimă, se afla din nou în cabina lui micuță, așezat pe cușetă, accesând sistemul de mesaje al navei. Își verifică de trei ori micutul fișier de corespondență – cu totul opt mesaje, dintre care numai unul de la „Effer'wyck@ Gimmas".

Deschizându-l, display-ul se umplu imediat cu bucle blonde, rebele și zâmbet – Margot! Tânărul se emoționă, în timp ce imaginea recita versurile eterne ale lui Lacerta cu voce clară și suavă. Ar trebui să fie mândră de vocea asta, se gândi, mirându-se cum de n-o băgase în seamă până atunci.

Mesajul se termină mult mai repede decât ar fi dorit el. Îl mai asculta o dată, și încă o dată. Roti display-ul și o privi pe Margot din toate unghiurile posibile. Poate că nu putea s-o atingă, dar asta nu-l împiedica să viseze!

Oftând, stocă mesajul în memorie, apoi deschise o notă din partea căpitanului Collingswood. Mesajul verbal îl invita să „treacă" pe la ea și să-i raporteze, când „se simțea în stare". Avu

imediat grijă de *asta*, introducându-și numele în agenda de întâlniri a căpitanului, imediat după următorul cart.

Cu o excepție, restul mesajelor erau note de plată.

Excepția o constituia o scurtă comunicare din partea lui Borodov, care făcea referire la prestigiosul *Jurnal al Flotei Imperiale*. „Un articol foarte prețios, Wilf Ansor. Trebuie să-l păstrezi printre documentele tale cele mai importante. Este la fel de bun ca și creditele din buzunar. Poate chiar mai bun (semnat A.A. Borodov)."

Jurnalul? Încruntându-se, Brim apelă articolul la care făcea referire Borodov. Caracterele specifice prestigioasei publicații umplură display-ul, apoi imaginea se focaliză pe un scurt articol, aproape pierdut pe ultima pagină. Era evident o știre de umplutură, totuși *apăruse* acolo:

> Gimmas Haefdon (forțele blocadei coriene) 118/51995: Sublocotenentul carescrian Wilf Brim, pilot recent licențiat, detașat pe nava căpitanului de rang trei Regyla Collingswood, *Agresivul* (DD T.83, vezi alte rapoarte, numărul de azi), s-a distins la periferia lui Alinag'gin printr-o acțiune solitară care a avut ca rezultat distrugerea corvetei comandate de Kirsch Valentin, infamul tânăr *prefect* cu cinci victime imperiale la activ.

Așa cum fusese sfătuit, Brim stocă cu grijă articolul în memoria sa permanentă, zâmbind fără să vrea. Ciudat, se gândi, cât de mult însemna pentru el acest strop de recunoștință. Se simțise marginalizat când se înrolase în flotă, în timpul Reformei Lordului Wirood. Această insignifiantă recunoaștere fusese suficientă pentru a se simți mult mai bine.

Își făcu de lucru după aceea, compunând un răspuns pentru Margot – și descoperi cu surprindere că nu era deloc ușor. Când își scană cărțile de poezie, în căutarea unor versuri potrivite, nimic nu părea corespunzător, deși aceleași poeme păruseră perfecte atunci când le citise în singurătatea infirmeriei. Mai încercă o dată și încă o dată, apoi hotărî să înceapă o căutare amănunțită. Cu puțin înainte de întâlnirea cu Collingswood, nu reușise să parcurgă decât două cărți; trei sferturi din a treia rămâneau pentru altă dată.

Deocamdată, nimic nu *semăna* măcar cu ceea ce dorea el. Într-un târziu, își dădu seama că ar fi putut la fel de bine să caute *ani* întregi fără să găsească cuvintele potrivite. Mustrându-se pentru timpul pierdut deja, alese rapid câteva versuri ce-i exprimau aproximativ sentimentele, compuse un scurt mesaj de mulțumire, apoi expedie totul înainte de a se răzgândi din nou.

O dată rezolvată această problemă, își netezi tunica, își șterse cizmele cu pătura de pe cușetă și porni către cabina căpitanului, aflată un nivel mai sus.

***

– Stai jos, Wilf, spuse Collingswood, relaxându-se și ea în fotoliu.

Armonii subtile se insinuau din fundal; sunete delicate amestecându-se, separându-se, apoi contopindu-se din nou, formând țesături emoționale de o frumusețe surprinzătoare. Tânărului i se păru că-și amintește aceleași sunete de la prima vizită, deși atunci nu le sesizase.

– Ultima dată când te-am văzut, rosti femeia cu un licăr jucăuș în priviri, păreai să dormi buștean.

– Asta am cam făcut în ultima vreme, căpitane, zâmbi Brim.

– Aproape tot timpul, din ce-mi spune doctorul Flynn, zise Collingswood devenind brusc serioasă. I-am văzut pe Ursis și pe Barbousse aducându-te de pe corvetă. Ai fost destul de serios lucrat de Valentin și de echipajul lui. Le-ai pricinuit o mulțime de necazuri în scurta ta vizită pe-acolo.

– Asta am și încercat, căpitane.

Collingswood râse ușor.

– Sunt sigură, sublocotenente, dar trebuie să știu nițel mai mult de atât. Știi, *trebuie* să completez un raport oficial.

Brim simți că roșește.

– Îmi pare rău, căpitane, spuse el. Nu înțelesesem... Își privi cizmele, gândindu-se o clipă, apoi își frecă bărbia. După câte mi-aduc aminte, cam așa s-au întâmplat lucrurile după ce am reperat corveta...

În următorul metaciclu, pilotul descrise cele văzute la bordul navei inamice, adăugând și acțiunile sale, atunci când le considera relevante.

În timp ce el vorbea, Collingswood stătea relaxată în fotoliu, intervenind la răstimpuri cu întrebări sau clarificând anumite aspecte. Când Brim termină, femeia se încruntă gânditoare și-l privi drept în ochi:

– Ciudat, murmură ea, cât de asemănător cu colegii tăi ai devenit. Până acum, nimeni nu l-a pomenit pe locotenentul Amherst... și nici contribuția lui în mica voastră aventură. Mă întreb de ce.

Brim se crispă. În spațiul închis al cilindrului regenerator, se considerase pregătit să răspundă întrebărilor privind *acel* capitol. Acum toată încrederea îi dispăruse ca un abur. Se jucă cu închizătoarea de la tunică.

– Ei bine, articulă el, nu pot vorbi în numele altora, bineînțeles. Am fost mai mult singur în timpul petrecut pe corvetă, căpitane.

– Înțeleg, răspunse Collingswood dându-și la o parte o șuviță rebelă, apoi își studie atentă unghiile de la mâna dreaptă. Ai fi dispus să răspunzi dacă ți-aș cere informații despre așa-zisa *incompetență* a locotenentului Ursis?

– În ce context, căpitane? întrebă Brim precaut, continuând să-i evite ochii.

– Cum adică? În contextul încercărilor lui de a modifica parametrii de comandă de pe nava comercială *Ruggetos*, aparținând Ligii Norilor, bineînțeles, răspunse Collingswood cu o privire devenită rece ca spațiul însuși.

Brim inspiră adânc apoi o privi direct.

– În acest caz, căpitane, rosti el sec, aș avea probabil mai multe de spus.

– Ai depune *mărturie*, sublocotenente? continuă ea aplecându-se în față și strângând brațele fotoliului.

– Dacă s-ar ajunge la asta, căpitane, puteți fi *sigură* că aș depune mărturie.

Așteptă o izbucnire; nici Collingswood, nici Amherst nu erau niște imperiali oarecare și, din proprie experiență, de obicei

carescrienii nu scăpau prea ieftin când luau atitudine, indiferent cine avea dreptate.

Ca și cum și-ar fi cântărit următoarele cuvinte, Collingswood îl privi țintă câteva clipe, apoi zâmbi larg, se relaxă și se sprijini din nou de spătarul fotoliului.

– Faci *într-adevăr* parte din bătrânul meu *Agresiv*, așa-i, Brim? M-am gândit că n-o să-ți fie greu, o dată cc ai ales linia asta.

– P-poftim? se bâlbâi Brim buimăcit.

– Protejându-l pe Amherst așa cum faci, explică ea. Faci deja parte din echipaj. Într-un timp record, aș spune.

Tânărul păstră tăcerea, neștiind exact unde vroia să-l aducă.

– Probabil că te-ntrebi ce am de gând să fac cu el, nu-i așa, sublocotenente? continuă Collingswood gesticulând grațios. Am intuit destul de ușor rolul lui în pierderea navei – rol care *tie* ți-a creat multe greutăți și durere. Meriți un răspuns.

Brim încuviință din cap inexpresiv.

– Mulțumesc, căpitane.

– *Nu* voi scăpa nava de el. Amherst este un numc important în Flotă... și mai există și alte motive care n-au legătură cu vrcunul dintre voi... Va mai beneficia de o șansă. Zâmbi, clătinând din cap. Nimeni n-a spus că viața-i dreaptă, sublocotenente. În ciuda a ceea ce ar merita Amherst cu *adevărat*, n-o să mă sinucid politic pentru a garanta pedepsirea lui, dar mă voi asigura că nu se va mai afla într-o poziție care să-i permită să facă atâta rău dacă ar mai greși o dată.

Brim încuviință din nou. Măcar era cinstită.

– Și nici o înregistrare a raportului său nu va ajunge în dosarul prietenului tău Ursis.

Privi display-ul gol din fața ei, apoi schiță un gest care însemna fără doar și poate că discuția luase sfârșit. Brim se ridică să plece.

– Raportul tău a fost excelent, ca și acțiunile tale, sublocotenente, adăugă femeia. Bănuiesc că n-aveai de gând să revii pe puntea de comandă imediat, nu-i așa?

– Nu în următoarele două zile, căpitane.

– Doctorul Flynn știe mai bine, spuse Collingswood pe măsură ce display-ul începea să se umple cu date.

Brim ieşi, văzându-şi viitorul în culori mult mai vesele decât visase vreodată. Atât timp cât în Flotă existau câţiva Collingswood, carescrienii mai aveau o şansă.

***

Şirul nesfârşit de zile ce urmară se remarcă numai prin monotonie, până ce plictiseala şi pericolul deveniră două pietre de moară, măcinând deopotrivă *Agresivul* şi echipajul. De jur împrejur, războiul cel mare continua. Victorii şi înfrângeri. Ultimele ceva mai dese, dar la răstimpuri se putea simţi o rază de speranţă printre veştile sumbre trimise de emiţătoare prin galaxie.

Spre surprinderea lui Brim, răspunsul său lapidar la mesajul lui Margot determină începutul unei corespondenţe snstinute, chiar dacă dezamăgitor de caste. În lungile perioade de plictiseală, de multe ori se mustra pe el însuşi în *această* privinţă. În fond, *orice* fel de comportament al lui Margot faţă de el însemna mai mult decât ar fi trebuit să spere. Pe lângă faptul că fusese făgăduită altuia, Margot era o persoană de sânge nobil. Chiar *foarte* nobil. În plus, avea un grad superior lui. Ce-ar fi putut să spere mai mult?

Uneori, acest tip de logică funcţiona. Alteori nu. Dar în cea mai mare parte a timpului nu funcţiona.

Din cine ştie ce motiv exasperant, nu reuşea *niciodată* să se pregătească îndeajuns pentru a se gândi liniştit la ea ca fiind în compania lui Rogan LaKarn. Asta deveni foarte evident când un program de ştiri transmise o imagine a celor doi, plecând pe Avalon:

> Prinţesa Margot Effer'Wyck şi Onorabilul Baron, Căpitan Comandorul Rogan LaKarn, se bucură împreună de o binemeritată permisie în Plaza Courtland din Avalon, lângă castelul imperial. Logodiţi acum aproape doi ani, cei doi şi-au amânat deocamdată nunta, în timp ce luptă pentru apărarea Imperiului.

Într-un fel sau altul, vederea celor doi, ţinându-se de mână în grădina aceea elegantă, îi strânse inima tânărului. Scrâşni din dinţi, simţindu-şi obrajii luând foc şi sperând deznădăjduit că

nimeni din popotă nu-i observase suferința neajutorată – el, un carescrian, îndrăgostit de o Effer'Wyck, ce glumă!

În sinea lui, se dojenea. N-avea dreptul să pretindă o parte din viața ei. Cum își petrecea femeia permisia nu era în nici un caz treaba lui. El nu însemna nimic deosebit pentru Margot – și reciproc.

De fapt, nu credea deloc în ultima parte.

În noaptea aceea, în timp ce se zvârcoli în somn, mintea îi fu chinuită de vise erotice sălbatice și ciudate. Și-o imagina pe Margot venind spre el printr-o ceață ușoară și caldă. Dar când să întindă mâna s-o atingă, între ei intervenea Rogan LaKarn și, de fiecare dată, Brim se trezea singur în cabina lui micuță, transpirând frustrat, nealinat nici măcar de zumzetul motoarelor.

Într-o dispoziție groaznică, se îmbrăcă și sui pe punte, unde petrecu restul timpului liber ajutându-l pe Jubal Theada la o viitoare serie de teste. Până și *asta* era de preferat luptei cu propria imaginație!

***

În următoarele trei luni, tehnicile agresive de blocadă ale lui Collingswood măcinară deopotrivă *Agresivul* și echipajul său. Spațiul din afara complexului Altnag'gin de la Trax era un nod important pentru comerțul Ligii. Mereu aveau câte un „fugar" de urmărit, sau erau ei înșiși urmăriți de o navă de război ligară, hotărâtă să elibereze rutele spațiale de blocada Imperiului. Borodov și Ursis se agitau întruna pe lângă blindajul lovit, cârpind stricăciunile din timpul luptelor sau înlocuind piese devenite inutilizabile după folosirea constantă la parametri maximi.

Flynn era la fel de ocupat, peticind trupuri arse sau iradiate; lipsa de îngrijire datorată oboselii avansate constituia un inamic cel puțin la fel de periculos ca Liga însăși. Nu se întrevedea totuși nici o relaxare și toți știau motivul. Flota Imperială era atât de subțiată încât fiecare navă și fiecare membru de echipaj își făceau datoria dincolo de orice limită. Nu exista alternativă; fiecare dintre ei era conștient de jurământul lui Triannic de a „pedepsi" Flota Imperială „până la ultimul om".

Numai succesul continuu făcea totul mai suportabil. Collingswood era o strategă extraordinară și *Agresivul* furniză

Avalonului un șir constant de trofee, deseori micșorând efectivul echipajului timp de săptămâni în șir. Acum toți acumulau credite imperiale în conturi individuale și chiar Brim se trezi într-o bună zi fără datorii – pentru prima dată de când se știa.

După încă o lună furtunoasă de lupte disperate și oboseală continuă, *Agresivul* devenise încă mai peticit și mai știrbit. Multe sisteme mai puțin importante ale navei ajunseseră complet inoperante; echipajul căuta să le repare atunci când putea dar, de cele mai multe ori, se descurca fără ele. Unele dintre sistemele importante se aflau într-o stare ceva mai bună și funcționau la răstimpuri – atunci când puteau fi pornite. Deseori, de la înălțimea punții de comandă pe care se afla, Brim privea nava și se întreba dacă vreunul dintre Statele Cliente ale Imperiului avea idee cât costa de fapt să țină Triannicul la distanță. O părticică din el vroia să creadă cu disperare că-și dădeau seama. Restul credea că, de fapt, multe dintre ele nici nu aveau *habar* ce se întâmpla.

***

Numai după ce Borodov reușise să-și convingă superiorii sodeskayani de la Amiralitate că *Agresivul* nu mai putea fi peticit suficient pentru a lupta și câștiga, Centrul Operativ catadicsise să le trimită înlocuitori; și era aproape prea târziu. Propulsia însăși cedase de trei ori în drumul spre casă, iar modulele pentru control atmosferic explodaseră într-un nor de vapori acri și scântei, după nici două zile de drum. Aproape disperat, echipajul fusese nevoit să-și continue călătoria într-un mediu care reproducea cele mai cumplite elemente ale unei jungle fierbinți de pe Crennel Narr.

Într-un fel sau altul, o scoaseră la capăt. Gimmas Haefdon devenise un disc vizibil pe hiperecrane când, în sfârșit, Brim auzi scăzând zgomotul propulsiei. El și Theada se aflau pe locurile secunzilor, iar Gallsworthy și Fourier se aflau la comenzi.

– Poți începe procedura de asolizare, locotenent Gallsworthy, rosti Collingswood, vocea auzindu-se puternic în liniștea neobișnuită.

– Da, căpitane, mormăi Gallsworthy.

Brim auzi imediat alarmele îndepărtate sunând în adâncul navei, iar puntea se umplu cu membrii echipelor de acostare.

Fourier îi semnală lui Ursis și, câteva clipe mai târziu, generatoarele se treziră la viață.

– S-a terminat cu propulsia asta blestemată, bombăni Gallsworthy.

– Cred că s-a terminat și cu noi, spuse Collingswood morocănos.

– Propulsia, dezactivată, chicoti Borodov.

La pupa, urma verde a siajului propulsiei pâlpâi și dispăru.

– Valvele închise, zise Ursis.

– Viteză luminică, punct zero, strigă Fourier pe măsură ce efectul Gandom Ve ajunse la strălucire maximă, iar hiperecranele încetară conversia.

Treptat, pe măsură ce viteza scădea sub punctul critic, imaginea se clarifică. La puțin timp după aceea, Applewood contactă Controlul Gimmas, iar după câțiva metacicli, se aflau deja în așteptare la Inelul de Control Lox' Sands, de data asta în zona verde. Traficul era scăzut în această perioadă, drept care acum. *Agresivul* se înscrisese deja pe traiectoria finală, coborând cu zgomot de tunet prin turbulențele planetei.

Cu un sentiment de agitație obosită, Brim aștepta cu nerăbdare ca nava să iasă din nori. Până acum, reușise să zărească doar străluciri intermitente ale farului, reflectate în ceața de afară, și inele luminoase KA'PPA, propagându-se în timp ce Applewood vorbea cu Controlul. Sunetul generatoarelor scăzuse la un murmur bolborosit, iar zumzăiturile și bufniturile înfundate caracteristice asolizării urmau dintr-o clipă într-alta. Gallsworthy înclină nava la babord, lăsând să se vadă frânturi din oceanul cenușiu, acoperit de ceață și încrețit de colinele greoaie, dezolante și de vârfurile de gheață pe care toți le asociau cu baza.

Pe măsură ce reveneau la zborul orizontal, Brim deslușì dedesubt două sau trei poteci balizate, ca spițele subțiri ale unei roți imense, convergând către un butuc invizibil, undeva departe la babord. Însă ceața le înghiți complet, înainte de a distinge vreun detaliu. Ca de obicei, pe Gimmas Haefdon nu exista o diferență între pământ și cer – nu exista orizont, doar ceață și nori și, din când în când, întunericul zbârcit al oceanului neprimitor de dedesubt.

Încă o virare la babord, generatoarele uruind pentru o clipă și *Agresivul* adoptă lin gradientul de înaintare, pârjolind valurile

înghețate ce străluceau slab în luminile de asolizare, la douăzeci și cinci de irali sub blindajul pătat și lovit. Printr-o spărtură întâmplătoare în peretele de ceață, Brim văzu că se deplasau paralel cu altă pistă. Privi valurile uriașe spărgându-se de digul stâncos în creste de spumă spulberată de vânt. Un far strălucea intermitent în direcția lor. În față, lumini albastre și roșii, înnăbușite de pâclă, marcau intrarea în secțiunea eoriană. Zâmbi în sinea lui. Ultima dată când trecuse pe aici, fusese mult mai ocupat decât acum, stând comod în fotoliul de secund. Mai departe, o pădure de catarge KA'PPA răsărea chiar din mijlocul debarcaderelor spațiale.

Cu Fourier la comenzi, *Agresivul* își schimbă încet cursul, alunecă prin intrare, apoi în câteva momente, se opri deasupra unei dane gravitaționale care strălucea ușor. Raze de ancorare groase ieșiră din proiectoarele încastrate în pereții danei, iar amețeala lui Brim se făcu simțită când brațul ombilical se conectă, comutând *Agresivul* pe gravitația locală. În tăcere, Gallsworthy ridică mâna, iar generatoarele gravitaționale încetiniră și se opriră. Liniștea neobișnuită de după aproape șase luni de folosire a sistemelor de propulsie era aproape palpabilă. Din spatele punții, izbucni timid un „Ura!", apoi încă unul și încă unul – într-o clipă, întreaga navă fu cuprinsă de frenezia uralelor. Chiar și de obicei rezervata Collingswood putea fi văzută bătându-l pe Gallsworthy pe spate.

Theada îl prinse pe Brim de mână.

– Am reușit, gâfâi el fericit. Chiar am reușit!

– Mda, răspunse pilotul la rândul lui, simțind un soi ciudat de ușurare.

Urma să mai trăiască cel puțin câteva săptămâni bune de acum înainte. Era un sentiment neobișnuit. Nu mai încercase sentimentul acesta de siguranță de când părăsiseră planeta.

Agresivul ajunsese acasă.

***

Neavând prea multe de făcut, Brim părăsi îmbulzeala zgomotoasă de pe punte. Peste puțin timp, la popotă fusese programată o petrecere de bun venit dar, conform regulamentului de război, membrii echipajului nu puteau participa decât după ce susțineau o ședință de informare cu cineva din echipa de raportori;

ținând cont de vârsta sa, Brim apărea penultimul pe lista ofițerilor programați. Privi prin hiperecrane peisajul cenușiu; începea alta dintre serile mohorâte de pe Gimmas Haefdon, scăldată în viscol. Vehiculul ciudat al Comandantului Portuar se îndepărta cu viteză pe drumul înzăpezit. Un grup mare de amfibii utilitare de diverse dimensiuni era deja parcat lângă ponton, iar mai jos, sub linia punții, văzu un șir de siluete înaintând prin ceața spulberată de vânt, îndreptându-se spre navă. O rafală mai puternică eliberă pentru o clipă o claie de bucle blonde de sub gluga unui hanorac, înainte ca posesorul acesteia să dispară din raza vizuală a tânărului. Îi veni să râdă. Zilele astea aproape orice îi putea aminti de Margot Effer'wyck! Scutură din cap. Dincolo de orice logică, era *conștient* de asta!

Trecură aproape trei metacicli până când fu chemat la raport... și tocmai în cabina lui Amherst. Undeva în Univers exista și ironie, chicoti Brim, bătând la ușă.

– Intră! răspunse o voce familiară din interior.

Sublocotenentul deschise ușa încruntându-se. Unde mai auzise vocea asta? Inima îi stătu în loc.

– Wilf Brim, exclamă Margot, dându-și o buclă blondă la o parte. Cu siguranță, am păstrat ce era mai bun la sfârșit.

Brim se opri în prag, simțind că fața îi ia foc. Rămăsese fără grai, urechile îi ardeau și se simțea exact ca un școlar tont îndrăgostit pentru prima dată! Era chiar mai frumoasă decât și-o amintea. Imaginea din mesajul pe care-l primise era doar o copie palidă!

– M-margot..., se bâlbâi el, apoi ochii îi căzură pe gradele de pe umărul stâng al tunicii femeii. Vreau să spun, locotenente.

Ea zâmbi cu căldură:

– Margot e foarte bine, Wilf. Și să știi că n-o să mai ajungem *niciodată* la popotă, dacă nu intri și nu mă lași să încep cu întrebările.

Cumva, cuvintele acelea îl aduseră cu picioarele pe pământ. Reuși să-și revină și să arboreze la rândul său un zâmbet sincer încântat.

– Iartă-mă! Cred că nu m-așteptam să te găsesc aici.

– Unele nave primesc tratament special, Wilf, spuse ea. Navele care aduc oameni speciali.

Brim îi privi mâinile, fine, delicate, perfect îngrijite, care apăsau acum tastele comunicatorului lui Amherst. Auzi sunetele carenei care se răcea, auzi și rumoarea petrecerii.

– Mulțumesc, fu tot ce reuși să spună.

Era năucitor de frumoasă. Apoi Brim pierdu socoteala orelor, în timp ce ea îi sonda mintea cu profesionalism și cu o pricepere care aproape îi tăia respirația. Mai întâi fu surprins, apoi fascinat de capacitatea lui Margot în înțelegerea tehnologiei războiului și a mecanicii zborului spațial. Punea întrebări ce aduceau după ele altele, apoi altele – obligându-l să-și amintească detalii pe care le uitase, considerându-le neimportante, însă care erau categoric opusul, din punctul ei de vedere.

– Mecanismul de dare a focului pe care l-ai văzut în globul central al corvetei se găsea doar în sala de foc *superioară*, sau în ambele?

– În ambele, cred, răspunse Brim.

– Atunci, erau la fel? îl întrebă, ochii ei albaștri străpungându-i sufletul. S-ar putea ca ambele disruptoare să fie acționate din *aceeași* sală, dacă cealaltă ar fi distrusă?

El se gândi un moment.

– Da, pentru că *ambele* săli erau alimentate de la aceeași sursă energetică.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea părea să aibă valoare. Până atunci nu mai întâlnise pe cineva asemănător ei; nici o altă femeie la fel de talentată și frumoasă în același timp. Când terminară, se simți epuizat mental. Lucraseră împreună mai bine de trei metacicli.

– Ai o memorie grozavă, Wilf Brim, rosti ea și oboseala se făcu simțită și în voce. Mi-ai oferit o mulțime de material de studiu. Zâmbi relaxată. Acum voi solicita dreptul la plăcerea de a împărți puțin meem cu tine la popotă. Cum sună asta?

– Minunat, rosti Brim privind cât de delicată era. Pur și simplu minunat. Apoi alte cuvinte îi apărură pe neașteptate în minte și zâmbi: *„Oh, obosită lady Geraldine, / Mă rog să bei din ăst vin cristalin"*, recită el, gesticulând teatral.

Margot închise ochii un moment, încruntându-se, după care râse și plăcerea îi arcui buzele. Îndreptă un deget spre Brim:

– *„Este un vin de magice puteri / Făcut de mama din flori sălbatice!"* Asta-i! „Lampa de argint" a lui Leoline, nu? Mai *ai* până să mă încui, Wilf Brim. Chiar când alegi cea mai proastă poezie din Univers!

Izbucniră în râs amândoi, apoi ea dezactivă comunicatorul lui Amherst și plecară împreună spre popotă.

***

Ajunseră târziu la petrecere – care în mare parte se răspândise pe alte nave și în alte popote de pe întinderea bazei. N-ar fi fost rău ca rezervele de meem serios secate ale *Agresivului* să fi fost păstrate pentru următoarea rundă de celebrări. Sala era încă aglomerată, totuși agitația frenetică de la început lăsase locul zumzetului confortabil al conversației și clinchetului vesel al pocalelor. Majoritatea luminilor fuseseră stinse și ici-colo se zăreau cupluri ce împărțeau intimitatea meselor aflate în penumbră. Un grup de urși sporovăia liniștit într-un colț; Ursis le făcu semn cu mâna de lângă o femelă subțire, ai cărei ochi nu-i părăseau chipul nici o clipă. Aerul era îmbâcsit de parfum și mireasmă de hogge'poa. Alte două ursoaice discutau aprins cu Borodov, în timp ce mai multe perechi îmblănite toastau în felul lor sodeskayan – goleau pocalele și le așezau cu gura în jos, în timp ce scandau litania veche de secole:

– Către gheață, către zăpadă, către Sodeskaya să ne-ndreptăm!

Margot arată spre Borodov:

– Este răsfățatul tuturor, spuse ea cu glas jucăuș. Bătrânul urs șmecher!

Brim zâmbi și el:

– Nu mi-am dat seama cât de multe ursoaice s-au înrolat în Flotă, comentă el.

– Și tot mai multe vin de pe Lo'Sodeskaya, spuse Margot în timp ce Brim îi trase un scaun. Urșii nu se descurcă fără ele, exact ca și bărbații. Din punct de vedere profesional, bineînțeles.

– Meem-ul pe care l-ați comandat, sublocotenente, spuse Grimsby, materializându-se fantomatic din penumbră.

Surprins, Brim îl văzu pe bătrânul steward punând două pahare pe masă în fața lor.

– Dar n-am com...

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Margot, zâmbitori și somnoroși în același timp.

– Este o alegere bună, Wilf, rosti ea în vreme ce Grimsby îi umplea paharul pe jumătate.

– Mulțumesc, doamnă locotenent, zise Grimsby, umplând paharul lui Brim cu entuziasm. Complimentele mele, sublocotenent Brim, nu pot decât să fiu de acord cu prințesa Effer'wyck. Este o alegere *deosebită*. Păstrată pentru o ocazie deosebită.

Apoi, la fel de repede precum apăruse, dispăru din nou. Margot strânse din umeri și înălță pocalul:

– În cinstea *ta*, Wilf, rosti ea, și în cinstea bătrânului *Agresiv* – și fie ca Nergol Triannic să alunece pe o coajă de ca'omba.

Tânărul ridică pocalul și-l atinse de al ei cu un clinchet melodios:

– M-aș duela cu o duzină de Nergol Triannici – pe coji de ca'omba coapte din zece-n zece pași – dacă mi-ai promite că-ți voi da ție raportul de fiecare dată când voi ajunge acasă.

Meem-ul părea un foc de argint de-a lungul gâtlejului. Nu mai băuse vreodată o licoare așa bună.

– Un singur Nergol Triannic este suficient pentru războiul *ăsta*, făcu cu ochiul Margot, deși nu mă-ndoiesc nici o clipă de talentul tău *formidabil* la aruncat coji de ca'omba coapte.

Pe măsură ce treceau ciclii, vorbiră despre poezie, despre Gimmas, despre nesfârșitele carturi. În mod sigur, ca avea o viziune mai largă asupra războiului și, până ce Grimsby se materializă din nou cu o a doua sticlă din același meem prețios, Brim avea deja impresia confuză că Divizia misterioasă de tehnologie începuse să prindă ceva din „pasul" dușmanului, că Rogan LaKarn nu ajungea atât de des pe Gimmas Haefdon pe cât crezuse Margot, și că atunci când totuși reușea să vină, propriul ei program de lucru reducea o viață sentimentală și așa precară. Într-un fel, Brim nu găsea nimic neobișnuit în ultimele ei vorbe. Într-adevăr, femeia părea să fie o asemenea persoană. Apoi, își reaminti, asta era doar o întâlnire socială între doi profesioniști. Ah, dar cum și-ar fi dorit să fie el cel care să-i umple *acea* parte din viață!

Îi savură ovalul feței, buclele lăsate liber, ochii adumbriți, acum și mai toropiți de oboseală și de meem. O trase de limbă și află cât mai multe despre viața ei, familia, amorurile – încă de când era doar o copiliță. Margot vorbea deschis, bucurându-se din plin de amintirile flirturilor fără grijă de dinaintea războiului. Brim zâmbea împreună cu ea, dar cumva, cuvintele îi răsunau dulce-amar în urechi.

Apoi, dintr-o dată, Margot ridică ochii și privi în sală. Pilotul îi urmă privirea. Cu excepția prezenței fantomatice a lui Grimsby, aflat în bucătărioară, rămaseseră singuri. Femeia își privi ceasul apoi închise ochii:

– Oh, *Universule*, Wilf, șopti ea, intru în cart în mai puțin de cinci metacicli. Trebuie să plec – acum! Îi atinse mâna și-i prinse privirile. Îți mulțumesc pentru întreruperea asta minunată într-o lungă zi de lucru! *„Rar, oh, cât de rar, vii tu/ Spirit al Plăcerii!/ Cui mă lași acum/ Pentru atâtea nopți și zile?"*

În timp ce-o ajuta să-și îmbrace mantia Flotei, Brim își dădu seama că mintea îi era golită de orice versuri.

– Singurul lucru la care mă pot gândi acum sunt propriile mele cuvinte, se fâstâci el. Dar trebuie să-ți spun... că această seară a făcut ca, dintr-o dată, unele dintre cele mai grele momente ale vieții mele să fi meritat a fi trăite.

Pentru câteva clipe absolut ireale, stătea atât de aproape de ea încât ar fi putut s-o atingă. Și-și dădea seama că atitudinea lui profesională, cultivată cu grijă, se evapora rapid cu fiecare ciclu.

Apoi, de nicăieri, apăru ca prin farmec Grimsby, aducându-i propria mantie. Vraja se risipise.

– M-mulțumesc mult, Grimsby, se bâlbâi el uitându-se perplex la omulețul ciudat.

– Da, încuviință stewardul zâmbind cu căldură. *Este* încântătoare, nu-i așa, domnule? Apoi salută și se retrase în oficiu.

Margot îl petrecu cu privirea, zâmbind obosit.

– Dacă aș fi în locul tău, Wilf, *nu* m-aș apuca să-l iau la întrebări! Universul ăsta bătrân a avut dintotdeauna zona lui de magie, iar Grimsby cu siguranță face parte din ea.

– La fel ca și tine, Margot, șopti Brim, urmând-o.

– Ce-ai spus?

– Nimic, îi spuneam noapte bună lui Grimsby.

Afară vântul se potolise puțin, dar frigul aproape că-i tăie respirația tânărului pe când coborau rampa înghețată. Se opriră în ceața de zăpadă spulberată, aproape de micul ei vehicul amfibie.

– Îmi pare bine că te-am programat pe tine ultimul, Wilf, vorbi brusc femeia.

– Ai făcut-o intenționat?

– Secret profesional. Și pe lângă faptul că aș fi pierdut toate datele importante pe care le-am primit de la tine, aș fi pierdut, poate, și bucuria ultimilor metacicli în compania ta, nu?

Brim își privi cu atenție cizmele.

– Da, recunoscu el. N-aș fi îndrăznit niciodată să te invit să ieși cu mine. Clătină din cap și ridică din umeri. Atât de mulți ofițeri ar vrea poate să...

Ea îi opri cuvintele cu un deget înmănușat.

– Universul nu are prea mulți Wilf Brim de oferit. Lasă-mă *pe mine* să-mi aleg prietenii, da?

– În regulă, aprobă el zâmbind.

Deschise ușa amfibiei într-un nor de fulgi de zăpadă ce-i izbiră fața, strălucind slab în luminile *Agresivului*.

Margot se strecură în interior, apoi îl privi din nou.

– Pe aici n-avem multă lume care să recite poezii, așa că nu te simți stingher, Wilf. Își înclină capul pe un umăr. Pe curând, adăuga ea, înainte de a închide ușa.

– Promit, spuse el.

O clipă mai târziu, micul vehicul începu să vibreze și se smulse din zăpadă. Apoi se înălță și porni peste întinderea de apă, luminile sale străpungând fuioarele de ceață. Brim privi în tăcere multă vreme punctul care dispărea în zare, înainte de a hotărî să revină la bordul navei. O prințesă *adevărată*, și lui nici măcar nu-i păsa de asta.

***

În timpul nopții, Brim se foi la nesfârșit în cușeta îngustă, în timp ce ceasul măsura implacabil apropierea cartului de dimineață. Atunci când în sfârșit se *putea* păcăli cu ceva ce aducea a somn, era în continuare tulburat de secvențe de vis cu Margot – a cărei frumusețe rămânea intangibilă (dintr-un motiv sau altul),

dar care, măcar, nu mai era însoțită de baronul Rogan LaKarn. Atunci când, în majoritatea cazurilor, nu putea dormi, zăcea fixând tavanul întunecat, încercând să se convingă că relația lui imposibilă cu tânăra de spiță nobilă nu reprezenta altceva decât prietenie izvorâtă firesc din profesionalismul lor comun lor.

„Profesionalismul lor comun." Îi plăcea expresia – o temelie solidă pentru o prietenie, fie și cu o prințesă aflată atât de departe de el încât nici n-ar fi trebuit să mai fie vizibilă! Asta explica totul. Dădea lucrurilor un sens.

În cele din urmă, îl cuprinse un somn mai adânc care dură doar prima parte a cartului de dimineață – cel mult doi metacicli –, apoi soneriile îl treziră, atrăgându-i atenția asupra mesajului care-l aștepta. Peste douăzeci de cicli urma o ședință cu toți ofițerii. Somnoros, începu să-și îmbrace uniforma. „Profesionalismul lor comun", se gândi în timp ce-și lustrui bocancii. Păi, dacă era vorba pe-așa, atunci ar fi fost rândul lui să propună o întâlnire. Își pieptănă neatent părul negru și des. *Cum* te purtai cu o alteță regală? Clătină din cap și chicoti. De data asta trebuia să improvizeze, deoarece un carescrian mediu nu era dotat cu asemenea informații, cel puțin nu în echipamentul standard. Apoi zâmbi.

Și totuși...

***

– Vă voi reține doar câteva momente, rosti din capul mesei o Collingswood foarte zâmbitoare. Știu că toți sunteți nerăbdători să vă întoarceți la treburile voastre – obrajii i se colorară ușor – la fel ca și mine...

De-a lungul mesei se auzi o foială veselă, întreruptă de „S-auzim, s-auzim!" și „Bravo, căpitane!"

Brim îi privi pe ceilalți în timp ce agitația se potolea. Nik stătea în dreapta sa, dichisit ca de obicei, cu picioarele încrucișate, cu un călcâi al cizmei scumpe pe genunchi și cu mâinile așezate pe glezna groasă de urs. Pe locul din fața lui Collingswood, în capătul opus al mesei se afla Amherst, țeapăn, fără să privească în jur; în stânga sa, Galsworthy începuse deja să se scufunde, pe jumătate amețit, în scaun. Alături de el și cel mai aproape de ușă, Sophia Pym, cu o înfățișare evident obosită, se așezase confortabil, ochii

ei înroșiți fixând visători un punct aflat la mare depărtare de locul unde se găsea acum *Agresivul*.

– Avem de făcut o mulțime de reparații pentru a încheia socotelile cu această călătorie, continuă Collingswood, așa după cum știți cu toții atât de bine. (Râsete și comentarii îi punctară cuvintele.) Ei bine, acum ne alegem și noi cu ceva. De data asta, oameni buni, mi s-a spus că vom rămâne în port o lună întreagă – începând de astăzi. Și ne vom ocupa de cererile pentru permisii imediat după ședința asta.

După această frază, încăperea izbucni în ropote de aplauze și chiote. Nik bubuia cu pumnii în masă, rânjindu-și colții încrustați cu nestemate. Fourier și Pym se băteau reciproc pe umăr, iar Borodov o înghionti pe Flynn, cu o expresie șmecherească pe fața îmblânită. Numai Galsworthy părea să nu observe nimic; pentru o clipă, pe chip i se așternuse o umbră de tristețe. Apoi dispăru, lăsând în loc masca impenetrabilă a indiferenței bețivului.

Collingswood își termină repede prezentarea, încheind cu anunțurile obișnuite despre port, graficul ordinelor de serviciu (care trebuia completat înainte de orice plecare) și notificările oficiale ale Flotei. Una dintre ele se referea la o solicitare de voluntari – o misiune specială de un fel sau altul, dar Brim pierdu în bună parte amănuntele în corul de huiduieli și proteste generale ce urmară după cuvântul „voluntari". Ceva despre o navă stelară de linie convertită, al cărei nume îi rămăsese undeva în minte. Să fi fost NFI *Norocosul*? Dacă îl ajuta memoria, nava cu acest nume fusese printre cele mai rapide în vreme de pace. Apoi ședința luă sfârșit și toată lumea se repezi la graficul cu ordinele de serviciu.

Brim depăși rapid mulțimea veselă care se înghesuia să semneze pentru permisii. El nu avea parte de așa ceva... și chiar dacă ar fi avut, unde să se fi dus? Singur în cabina sa, se așeză în fața comunicatorului și se înscrise pe grila de disponibilitate permanentă pe perioada ședерii *Agresivului* în port. Sârguincios, scoase din dulăpior un trasponder personal al Flotei, îi transmise seria, îl activă pentru o perioadă de o lună standard, apoi îl înghiți.

– Înregistrat și verificat, sublocotenent Brim, spuse comunicatorul. Păstrăm legătura dacă e necesar.

Asta era tot.

***

Până să se termine metaciclul, Brim se găsea din nou pe punte, privind cum din ceața groasă se materializa un remorcher solid, care să tragă distrugătorul într-un doc de reparații. Collingswood încredințase deja nava unui serviciu de întreținere al bazei și oricum nu revenea mai devreme de două săptămâni. De fapt, plecaseră aproape toți ofițerii. Numai Ursis rămăsese să acționeze generatorul de gravitație central pe durata remorcării – urmând să plece o dată cu Borodov când treaba se termina. Ursul privea mulțumit cum echipajul remorcherului fixă de carena *Agresivului* razele tractoare pe care se părea că navele mici le foloseau indiferent dacă aveau sau nu nevoie.

– Ai zice că deplasează *Benwell*-ul, nu pe noi, chicoti ursul în vreme ce *Agresivul* era dislocat din dana lui gravitațională.

– Atâta timp cât n-o duc eu, ci *remorcherul* la reparat, râse Brim, poate să folosească și frânghie *adevărată*. Nu pot ține minte toate regulile stupide pe care le au pentru deplasarea deasupra solului.

Nu trecu mult și propriul lor sistem de ancorare fu înghițit de ceață. Brim privea în tăcere de pe punte cum pe sub navă treceau diverse balize, răsturnate de unda lăsată de generator pe apă. Apoi încetiniră și trecură ușor printre doi piloni uriași de piatră, înnegriți de timp, în vreme ce apa înghețată a bazinului fu înlocuită de zăpada cenușie și murdară a șantierului.

Remorcherul îi aduse deasupra unor șine strălucitoare, similare celor după care se ghidase și Brim când ajunsese la bază. Gimmas Haefdon se transformase între timp într-o defilare de clădiri învechite, schele și macarale, nave demontate ce apăreau și dispăreau pe măsură ce distrugătorul luneca în ceața cenușie. Ici-colo, vedeau grupuri de lucrători zâmbitori, care ba își astupau urechile, ba le făceau cu mâna, chiuind mut în afara punții.

În sfârșit, *Agresivul* se opri într-un bazin înconjurat de o pădure de macarale și de zeci de cordoane ombilicale ce urmau să alimenteze sistemele navei în timp ce sursa principală de energie era dusă în altă parte pentru diagnosticare.

Nici nu opri Ursis bine generatorul central, că o pasarelă monstruoasă se fixă de bord, iar puntea se umplu cu o mulțime gălăgioasă de ingineri și tehnicieni portuari, cu trăsături dure.

– Îmi iau rămas-bun aici, Wilf Ansor, spuse Ursis cu gravitate. Aș rămâne, dar sunt sigur că înțelegi că-ți iei permisie când poți. Ridică apoi solemn un deget lung: „Zăpada-ntunecată și lumina de trei ori înghețată a farului îi călăuzesc pe urșii cei bătrâni, dar și pe pui spre peșterile Marii Întinderi", cum spune zicala.

Brim zâmbi și puse o mână pe umărul ursului:

– Cred că-nțeleg, Nik. Și mulțumesc pentru gândul ăsta.

Ursis se înclină ceremonios.

– Apoi Borodov și cu mine avem – se încruntă – *sentimentul*, ca să spunem așa, că nu-ți va lipsi compania, dacă-i să ne luăm după noaptea trecută.

– Noaptea trecută?

Ursul râse ușor, scrutând exteriorul prin hiperecran, apoi făcu semn spre apa în care o amfibie elegantă tocmai ancorase lângă poartă.

– Borodov, rânji el. Mai vorbim, da? Îl bătu pe Brim pe umăr. Bucură-te de prințesa Effer'wyck, bunul meu prieten. Printre urși este cunoscută ca fiind o tânără tare de treabă, în ciuda sângelui ei nobil.

Apoi plecă. În câțiva cicli, Brim îl văzu coborând pe pasarelă spre amfibia care-l aștepta, trăgând după el șase valize imense.

La puțin timp după ce vehiculul condus de Borodov dispăru într-un nou viscol, puntea *Agresivului* deveni un furnicar confuz de voci ininteligibile și jargoane inginerești, până când Brim nu mai suportă și se retrase în liniștea aproximativă a cabinei sale. Atâta timp cât echipele respective erau la bord, *Agresivul*, sau măcar *Agresivul* pe care-l știa el, încetă să mai existe.

Neavând cu ce să-și ocupe mintea, gândul i se îndreptă rapid spre Margot și spre promisiunea pe care i-o făcuse. Se încruntă. În fond, de ce nu? Se întinse spre comunicator, apoi clătină din cap, simțindu-se dintr-o dată nesigur pe el: petrecerile de la popotă erau una, dar acum nu avea la dispoziție nici măcar urma unei popote, darmite o petrecere!

Ce să-i spună? Nu invitai pe cineva să viziteze un bazin gravitațional! Și nu cunoștea nimic de pe Gimmas Haefdon, sau despre felul cum să distreze o prințesă.

Apoi râse. Nu trebuia să știe nimic despre *nici una*, pentru că știa Margot Effer'wyck. Ea se afla deja de ani de zile în baza aceasta nenorocită. Adunându-și curajul încă o dată, activă COMM-ul, ocoli Departamentul de Evaluare a Pericolelor (Universule, dar erau *protejați*, nu glumă!). După un timp, chipul fetei apăru în display.

– Wilf, rosti ea dându-și la o parte o buclă rebelă. Ce drăguț, speram să primesc o veste de la tine.

Căldura zâmbetului reuși să-l liniștească înainte ca frumusețea ei să-l readucă la starea de școlar stângaci. Zâmbi:

– Sperasem că vei spera. Acum nu trebuie decât să mai găsesc ceva de spus.

– Hm-m-m, ia să vedem. Poate reușesc să te ajut. Cam la ce te gândeai?

– De fapt, mă gândeam la *tine*.

– Ei bine, zise Margot cu o expresie profund gânditoare, atunci ai ajuns la persoana care trebuia.

– Știam eu. Poate că-mi vei spune cum pot să-ți propun încă o seară împreună.

Fata zâmbi din nou, ochii ei mari fiind încărcați de căldură și bună dispoziție.

– Asta nu-i greu. M-ai *putea* invita la masă – sunt destul de disponibilă pentru o asemenea invitație. Făcu cu ochiul. Inclusiv în seara asta.

Brim simți că-i sare inima din piept.

– Universule, se fâstâci el, aș fi încântat, dar habar n-am unde anume.

– Așa, va să zică, se prefăcu sobră Margot. Ei bine, dacă mi s-ar face o asemenea invitație, aș fi încântată să mă ocup de celelalte detalii – inclusiv de transport.

– M-aș fi gândit cum traversez podul când aș fi ajuns la el, recunoscu Brim râzând.

– E cam frig afară ca să te plimbi pe jos, completă Margot. Dar, până una-alta, n-am primit nici o invitație.

– Ai spus în *seara asta*, nu-i așa? întrebă Brim nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Ei bine, *sunt* liberă.

– Ți-ar face plăcere să...

– Wilf, îți jur, crezusem că n-o să mă mai inviți!

– Universule!

– Vin să te iau după al treilea cart – e bine?

– Bazinul de reparație 581, răspunse tânărul recâștigând ceva din siguranța de sine.

– Știu, spuse ea. Să nu mănânci.

Apoi dispăru.

Zâmbind în sinea lui, Brim clătină din cap fericit. Indiferent ce se mai putea dovedi, Margot Effer'wyck reprezenta în primul rând un nou set de reguli. Iar el era nerăbdător să învețe cât mai multe.

***

Exact la sfârșitul celui de-al treilea cart, Brim își croise drum cu grijă pe suprafața de gheață a pasarelei de acces, iar acum stătea nerăbdător pe o platformă aflată chiar în fața intrării principale. Zăpada cădea încetișor și, pentru prima dată de când își amintea tânărul, nu bătea vântul. Până și Gimmas Haefdon avea momente de acalmie – dar nu prea multe.

Margot ajunse doar puțin mai târziu; Brim își consultase ceasul a suta mia oară când luminile vehiculului sclipiră pe drum. Peste câteva clipe, mica ei amfibie bine întreținută ancoră la platformă.

– Ți-e foame? îl întrebă când se instală lângă ea.

Pilotul încuviință din cap. Cu gluga mantiei lăsată pe umeri, Margot arăta ostenită, relaxată și încântătoare. Brim simți că-i accelerează pulsul.

– Unde mă duci? simulă el o inocență înspăimântată.

Ea îl privi o clipă.

– Într-unul din locurile mele preferate. Cred că o să-ți placă și ție – și nu-i prea departe.

Se îndepărtaseră deja de drumul principal și urcau o pantă lină, pe ceea ce Brim bănui că fusese cândva un drum de țară,

îngropat acum sub iralii de zăpadă eternă de pe Gimmas Hacfdon. De o parte și de cealaltă, siluete înalte și încâlcite de arbori bătrâni se înșirau într-un zid sinuos de crengi goale, îmbrăcate doar în ghirlande de zăpadă – mărturii tăcute ale verilor, pierdute acum pentru totdeauna, pe măsură ce steaua Gimmas, tot mai rece, își continua lungul marș către moarte. În față, în vârf, lumini blânde străluceau prin ninsoarea ușoară.

– Probabil că era frumos odinioară, spuse Brim privind peisajul întunecat.

– Locul are încă frumusețea lui, Wilf. Trebuie să știi s-o găsești. *„Spirit care alinți sălbatica Harfă a timpului/Este prea greu cu urechea-mi neîncercată/ Să-ți aud ascunsele-armonii!"*

Lunecară printr-o poartă metalică ornată, pe sub un arc de piatră înalt; în centrul său, un felinar uriaș lumina o curte imensă. Margot opri amfibia în fața unei clădiri de piatră ale cărei porți de lemn erau împodobite cu sculpturi complicate. Deasupra porților, atârnată cu lanțuri solide de un capăt de vergă albit de vreme, se găsea o pancartă pe care scria „TAVERNA SIRENEI. ÎNFIINȚATĂ ÎN 51690" – cu aproape 300 de ani în urmă.

– Universule, șopti Brim privind acoperișurile țuguiate și coșurile de piatră acoperite cu zăpadă.

Bârne de lemn imense apăreau peste tot, în toate formulele arhitectonice posibile; fără excepție, erau sculptate în basoreliefuri de animale ciudate și păsări. Ferestrele de la primul etaj străluceau molcom în întuneric. Ici-colo, lumini mai blânde apăreau și la celelalte etaje.

– Îți place? întrebă încetișor Margot, vocea abia auzindu-i-se în liniștea din interiorul amfibiei.

Tânărul nu putu decât să încuviințeze din cap, emoționat.

– Așteaptă să vezi și interiorul, continuă ea zâmbind.

Continuând să aprobe, Brim deschise portiera și păși în aerul înghețat, înmiresmat de izul iute al fumului de lemn. Cu zăpada înțepându-i obrajii, deschise și cealaltă portieră, iar Margot ieși, lăsând să se întrevadă printre faldurile fustei forma unui picior lung, bine făcut. Brim simți cum se îmbujorează și rămâne fără respirație. Apoi, mult prea repede, femeia se afla deja în picioare, înfășurată în mantia Flotei.

– Am trecut inspecția? întrebă ea cu ochii scânteind ca un drăcușor.

Brim simți cum fața îi ia din nou foc și mulțumi providenței pentru întunericul de afară.

– Cred că-mi pare rău că mi-au rămas ochii lipiți..., se bâlbâi el stânjenit. Uitasem că uniforma poate să însemne și ceva care să semene cu o rochie. Apoi chicoti: Da, treci cu siguranță orice inspecție.

– În acest caz, o s-o iau drept un compliment. Își încreți nasul și zâmbi. Întotdeauna am avut picioare extraordinare!

Porni apoi spre intrare, cu Brim urmând-o complet buimăcit.

Tânărul deschise una din porțile uriașe de lemn; se mișca atât de ușor în balamalele enorme, încât pentru o clipă avu senzația că existau niște servomecanisme. Apoi zâmbi în sinea lui, ajutând-o pe Margot să treacă peste pragul înalt de piatră. Aici nu existau mașinării. Într-un loc precum Taverna Sirenei, servomecanismele nu aveau ce căuta.

Înapoia ușilor mireasma lemnului ars era mult mai puternică – un lux imposibil pe Gimmas Haefdon, unde ultimul copac murise probabil cu o sută de ani în urmă. Se aflau într-o încăpere slab luminată, cu plafon jos, arcuit, și pereți zgrunțuroși, decorați cu peisaje vechi, montate în rame masive. Candelabrele pâlpâitoare luminau mobilierul de lemn masiv, covoarele bogat decorate și pardoseala strălucitoare de piatră. Servitori plini de morgă, îmbrăcați în tunici lungi, brodate, cu gulere și manșete aurite, enorme, apărură ca prin farmec, îi ajutară să-și dezbrace mantiile, apoi dispărură pe una dintre nenumăratele uși ale încăperii.

– Bună seara, prințesă Effer'wyck, sublocotenente Brim, rosti suav o voce. Suntem recunoscători că ați ales Taverna Sirenei.

Brim se încruntă, întorcându-se spre vorbitor. La fel ca și angajații săi, intendentul Tavernei purta o tunică roșie, lungă, cu guler și manșete supradimensionate. Oricum, asemănarea se sfârșea aici. Dacă nu și prin alte trăsături, atunci se deosebea de ceilalți printr-o explozie de bucle albe ce-i ajungeau până pe umeri. O adevărată cascadă de dantelă despărțea cele două revere bogat brodate, iar pantalonii de mătase erau la fel de albi ca și părul său. Catarame aurii uriașe îi decorau pantofii strălucitori. Vorbea cu expresia reținută, distantă a celor obișnuiți să aibă de

a face cu bogăția și puterea; nici urmă de servilism, doar o grație exersată și o știință a ceea ce așteptau oamenii să li se ofere.

Brim încuviință în tăcere când bărbatul îșl oferi brațul lui Margot. Locul îl făcea să se simtă destul de stingher, deși n-ar fi putut preciza motivul. Avea senzația că era vorba despre originea lui carescriană mai mult decât orice altceva.

Îi urmă printr-o ușă din cele multe, într-o altă sală luminată de lumânări, cu tavan scund și bârne splendid sculptate. Mesele erau așezate pe insule de covoare scumpe, la care stăteau, ascunse în penumbre, cupluri – ici-colo, zări însemnele unor ranguri incredibile. Opt muzicieni, învești mântați în negru, cântau încetișor pe un podium aflat în centrul încăperii. Sunetele erau atât de delicate încât Brim își aminti de vizitele în cabina lui Collingswood. Poate aceeași muzică – sau compozitor? Ascultă, înmărmurit. Un altfel de poezie, bănui el. Merită studiată într-o zi... dacă supraviețuia războiului.

Umbra chipului lui Valentin îi întunecă mintea o clipă, iar pielea i se înfioră la amintirea agoniei prin care trecuse. Scrâșni din dinți. Înainte să se apuce de ceva atât de frumos ca muzica, trebuia mai întâi să rezolve problema nenorocitului *acela* și a multora ca el. Apoi, cu un rictus, încerca să-și alunge mânia din minte. Seara asta... în seara asta era Margot. Și nu avea nici cea mai mică intenție s-o împartă cu altcineva – mai ales cu ligarii!

Muzica liniștită se întrepătrundea cu murmurul vorbelor și cu clinchetul sonor al pocalelor. În capătul îndepărtat al sălii, într-un șemineu de piatră ardeau bușteni uriași, strălucitori. Aromele delicate de mirodenii sau parfumuri se întrepătrundeau cu meem efervescent, cu hogge'poa și fumul de lemn ars, întreaga atmosferă înmiresmată creând aura unui lux absolut, căruia Brim îi venea greu să-i dea crezare.

Intendentul o ajută pe Margot să ia loc pe un scaun cu spătar înalt, la o masă apropiată de căldura șemineului; celălalt scaun era astfel dispus încât ambele persoane stăteau alăturate cu fețele spre flăcări. Într-un fel, întreg aranjamentul dădea impresia de intimitate. O dată așezați, aveau sentimentul că se afla într-o cameră călduroasă, parfumată, numai și numai a lor. În lumina blândă, pâlpâitoare, chipul oval al lui Margot era mai frumos ca

oricând – cu buze roșii, umede și ochi somnoroși părea mai frumoasă decât și-o amintea sau decât o visase vreodată.

– Ești tăcut, Wilf, se încruntă ea ușor. E ceva în neregulă?

– Nu, răspunse Brim amuzat. Nu-i nimic în neregulă. Mai degrabă, nimic n-a fost niciodată atât de *în regulă* ca acum.

– Atunci e bine, spuse femeia închizând ochii și lăsându-se pe spate. Și mie mi-e tare bine. Zâmbind, rosti: *„Toate comorile lumii, descoperite-așa târziu, / Le ies în cale celor ce caută"*.

– *„Pentru că viața uneori cu soarta se-mpletește, / Și vălul ridică de pe taine."* Latmos Bătrânul a scris întotdeauna genul tău de poezie, știi.

– Genul meu? întreba Margot, încântată.

– Ei bine, atât cât cunosc eu din tine...

– Sunt teribil de onorată, roși ea.

– Ar trebui să fii, comentă Brim, privind cum un servitor turna meem dintr-o sticlă colbuită. N-a scris pentru nimeni altcineva, decât pentru tine. Și a facut asta cu vreo cinci sute de ani înainte de a te naște tu. Ceea ce te face destul de deosebită, știi?

– Ești destul de aparte și tu, sublocotenent Brim. Și nici n-ai nevoie de Latmos.

– Eu?

– *Tu*. Se încruntă o clipă. Știi, Wilf, n-am aflat nimic despre ce ți s-a întâmplat *cu adevărat* acolo – nu cunosc decât datele tehnice. Ridicându-și sprâncenele, își apropie fața de a lui. Oricare altul s-ar lăuda și acum despre cât de viteaz a fost.

– Nu prea am cu ce să mă laud, pufni tânărul. Am fost bătut și apoi am pierdut nava comercială după care plecasem de fapt.

– Totuși, *tu* ai oprit corveta.

– Ei bine, chicoti Brim jenat, bănuiesc că da, însă oricine probabil că ar fi făcut același lucru. Curajoșii au fost Ursis și Barbousse. Ei au început scandalul, permițându-mi să scap.

Ea râse – un râs minunat, din inimă, un râs pe care Brim și-ar fi dorit cumva să-l poată păstra pentru restul vieții sale.

– Wilf Brim, îi declară, *ești* imposibil! N-ai făcut mai nimic, da?

Fu rândul lui Brim să râdă.

– Până la urmă l-am lăsat pe unul din ei să mă împuște, dacă mi-aduc bine aminte.

Chipul lui Margot deveni brusc serios, apropiindu-se din nou de el.

– Vezi, asta vreau să spun. Tu *ești* special. Ai idee cât de mulți poartă uniforma Flotei – își spun Tunicile Albastre – și n-au auzit vreodată un foc de armă? Oameni ca *mine*, Wilf.

– Ia stai un ciclu, protestă Brim. Să fii sau *nu* împușcat n-are nici o legătură cu nimic din toate astea. Pur și simplu eu pilotez nave destul de bine. Iar oamenii trag în nave în mod firesc – sunt ținte mari. Ridică din umeri, privind-o în ochi. Dacă m-aș pricepe la altceva mai bine, probabil că m-ar lăsa să fac acel altceva.

– Rămân la vorbele mele, domnule Brim, oftă Margot. *Ești* imposibil. Zâmbi somnoroasă, cu chipul mângâiat de lumina focului. Dacă am avea suficient de mulți oameni imposibili, am putea chiar să câștigăm războiul ăsta îngrozitor.

Mai târziu, cinară somptuos, cu mâncăruri despre care Brim nu crezu că va mai apuca vreodată să le guste. Și vorbiră – despre nave, război, poezie și dragoste. Dar pe măsură ce seara trecu, rămaseră la dragoste. O vreme, Margot îl făcu să se deschidă, ascultându-i cuvintele cu o privire visătoare. Mai târziu, povești despre primul ei iubit.

– Am fost grozav de norocoasă, îi spuse privind un punct nevăzut, dincolo de timp și spațiu. Avea atâta dragoste de oferit... Era atât de blând...

Brim simți un nod în gât. Știa că îi va ține minte cuvintele până la sfârșitul zilelor – laolaltă cu o gelozie oarbă, pe care niciodată n-ar fi înfrânt-o complet. Fără să se gândească, îi luă mâna... apoi se sperie de gestul pe care-l făcuse. Spre surprinderea lui, Margot nu și-o retrase, ci îl privi tăcută în ochi.

Brusc, devenise greu de respirat în preajma parfumului ei exotic. Ea continua să-i vorbească în timp ce-l ținea de mână. Avea o privire nedumerită în ochii obosiți.

– De-abia te cunosc, Wilf. Ce se-ntâmplă cu mine?

Închise ochii și scutură din cap, dar mâna ei o ținea strâns pe a pilotului. După o clipă, păru să-și revină și, inspirând adânc, deschise ochii și vorbi ușor răgușit:

– Bună seara, sublocotenent Brim.

– Bună seara, răspunse el. Îi luă cealaltă mână, uitând de cei din jur, apoi, dintr-o dată, renunță brusc la prudență. Am observat că există camere la etaj. Dacă oamenii s-ar găsi așa... ăăă...

– C-copleșiți, se bâlbâi ea.

– Da. Copleșiți de... ăăă.... în fine...

Margot izbucni în râs:

– În fine, repetă ea, urăsc expresia asta, Wilf. Maică-mea o folosea când vroia să scape de mine. Goli cupa. Da, îi răspunse apropiindu-și fața de a lui, au camere la etaj.

Apoi își privi mâinile ca și cum i-ar fi fost frică să rostească și restul.

Brim nu dorise pe nimeni vreodată, așa cum o dorea pe Margot Effer'wyck acum – niciodată în viață. Îi strânse mâna și încercă să-și înfrâneze emoțiile ce deveneau tot mai mari.

– A... atunci, se bâlbâi timid, atunci ai vrea să?...

Înainte să termine fraza, fu oprit de o mână pusă pe umăr. Luat prin surprindere, se întoarse cu inima bubuindu-i în piept și-l văzu pe intendentul cu păr alb.

– O mie de scuze, sublocotenent Brim, șopti bărbatul. Transponderul dumneavoastră.

– Ah, Univers *nenorocit*! înjură Brim în barbă.

De trei ori blextematul de transponder personal pe care-l înghițise! Închise ochii, dându-se bătut.

– Foarte bine, rosti resemnat. S-auzim veștile proaste.

Intendentul îi înmână un port-mesaj micuț, pe care Brim îl activă cu amprenta personală și-l puse în ureche:

– Sunteți chemat imediat pe NFI *Norocosul*, prioritate maximă. Bagajul este deja făcut și trimis de pe *Agresivul*.

– Regret enorm întreruperea, prințesă Effer'wyck, îi spuse intendentul, pregătindu-se să plece. Nu am avut de ales.

– Înțeleg, răspunse Margot, cu o expresie pierdută. Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Brim.

– NFI *Norocosul*, șopti Brim. Am fost chemat la ordin.

Nevenindu-i să creadă, Margot izbucni în hohote de râs.

– Un transponder? întrebă ea neîncrezătoare. Chiar ai înghițit o chestie de-aia?

– Mda, admise el cu obrajii arzându-i de stânjeneală.

– Oh, Wilf, exclamă femeia. Nu te-a avertizat nimeni?

– Nu, nu sunt aici de suficient de mult timp ca să fi învățat și ce nu-i în cărți.

Margot clătină din cap zâmbind trist.

– Ei bine, asta a fost lecția numărul unu. Nimeni nu poate scăpa de prioritățile maxime. Cel puțin, nimeni dintre cei știuți de mine. Îi mai strânse mâna o dată, după care, încet, îi dădu drumul. Te-aș putea scuti de câțiva pași cu amfibia mea. Noi, tipii de la Evaluări, avem autorizații pentru tot soiul de locuri ciudate.

După câțiva cicli, se întorceau pe drumul mărginit de arbori.

***

Nici nu ieșise bine Margot pe șosea, că Taverna Sirenei, focul, și în general totul, cu excepția femeii, dispărură într-un abur ireal. Chiar împărțind cheltuielile, niciodată nu plătise atât de mult pentru o singură masă – sau nu se aflase vreodată în poziția din care ar fi putut face asta. Nu-și făcea nici o iluzie de ce lucrurile merseseră atât de bine. Numele de Effer'wyck era bine cunoscut – uneori temut – peste tot în Galaxie și chiar mai departe. Dar ea nu-l pomenise niciodată. Zâmbi în sinea lui. *Această* tânără frumoasă nu trebuia să încerce să impresioneze pe cineva. Pur și simplu *impresiona*.

Vântul sporise considerabil începând cu al treilea cart și Margot conducea iscusit prin rafale, alegându-și drumul printre troienele de zăpadă ce se formau rapid. Amuțise în mod ciudat, când părăsiră artera principală, intrând pe un drum lateral, aglomerat de vehicule greoaie. Opriră în fața uneia din cele douăsprezece gherete bine păzite și Margot își prezentă cardul de identitate. Cardul străluci într-o culoare neobișnuită, atunci când trecu prin scaner (foarte rapid, observă Brim).

– Îl aduc pe sublocotenentul Brim, spuse ea simplu, înmânând sentinelei și cardul de identitate al lui Wilf.

Ambele legitimații îi fură înapoiate cu un „Mulțumesc, prințesă" de-abia auzit, apoi intrară în forfota confuză a complexului de încărcare.

– A fost o seară minunată, Margot, rosti Brim stângaci în timp ce ea conducea cu grijă prin sistemul complicat de rampe ce duceau la intrarea centrală a navei.

Dincolo de aceasta, un vas de linie mamut plutea într-un bazin gravitațional de proporții într-adevăr gigantice, de cinci-șase ori mai mare decât cele ale șantierelor eoriene. Blindajul negru al Flotei nu reușea cu nici un chip să-i ascundă silueta de rasă. Era

într-adevăr *Norocosul*. Peste 950 de irali grațioși de navă nobilă, cu viteză și putere suficiente ca să depășească orice vehicul în afara celor ultrarapide.

Margot opri amfibia în apropierea mulțimii care trecea ordonat dincolo de poartă, apoi se întoarse către tânăr, cu fața luminată blând de strălucirea instrumentelor. Ochii îi erau umezi și avea o expresie gravă pe care Brim nu i-o mai văzuse până atunci.

– A fost într-adevăr o seară minunată, Wilf. Își suflă nasul delicat într-o batistă de dantelă. Și cred că-ți datorez niște scuze. Mi-e teamă că mi-au scăpat lucrurile de sub control, acolo.

– Amândoi am făcut asta, fu de acord Brim. Nu s-a întâmplat totuși nimic.

– Nu, spuse ea liniștită, dar tu nu-nțelegi...

– Nu vreau să-*nțeleg* nimic, rosti el, surprins de forța propriilor cuvinte. Vreau buzele tale, Margot – după asta putem să ștergem totul și s-o luăm de la capăt. Dar vreau un sărut de la tine mai mult decât orice în Univers.

Fără un cuvânt, ea fu în brațele sale și buzele-i umede, întredeschise și înfometate le striviră pe ale lui Brim. Respirația era dulce în nările tânărului. Dinții li se atinseră pentru o clipă, iar Brim deschise ochii; ai ei se deschiseră de asemenea, încețoșați, înainte de a se închide din nou. Îi simți tremurul, apoi strângerea femeii slăbi brusc. Respiră adânc, iar el o eliberă.

Rămaseră legați doar prin tăcere, și Brim simți că inima îi spărgea pieptul.

– C-cred c-ar fi mai bine să plec acum, Wilf, vorbi Margot cu voce tremurată. Mi-e și așa destul de greu să „șterg totul și s-o iau de la capăt".

Deschizând portiera amfibiei către agitația zgomotoasă de afară, Brim încuviință din cap fără un cuvânt și sări pe zăpadă, ducându-și degetele la buze. Ea îi întoarse salutul, în vreme ce el închise portiera cu blândețe, pierzându-se apoi în zarc, într-un nor de zăpadă dincolo de șirul de vehicule.

Cu inima nemăsurat de grea, Brim își croi drum prin mulțime până la ghereta în fața căreia aștepta cineva care semăna foarte tare cu Utrillo Barbousse, ținând în mână o valiză veche și familiară.

– Barbousse?

Uriașul soldat îl salută pe Brim când acesta păși în zona luminată a intrării.

– Locotenentul Gallsworthy a bănuit că s-ar putea să aveți nevoie de ajutor, domnule sublocotenent, strigă el acoperind zgomotul generatoarelor de pe nava cea mare. Și pentru că n-aveam nici un plan pentru permisie, mi-am luat libertatea de a mă înrola alături de dumneavoastră. Îi întinse blasterul. Este genul de misiune în care s-ar putea să aveți nevoie de el.

Brim aprobă din cap, apoi zâmbi sincer încântat. Îl bătu pe uriaș pe umăr (care părea să fie asemănător cu granitul octilian).

– Păi să ne vedem de drum atunci, prietene Barbousse. Devine tot mai clar că am de învățat o grămadă de lucruri despre Flotă – și despre multe altele, de fapt.

Capitolul 5

Pierduți printre șirurile de soldați și vehicule militare ce umpleau pasarelele de acces, Brim și Barbousse zăreau doar la răstimpuri uriașa navă de linie, plutind în monstruosul ei bazin gravitațional. Părea să se întindă mulți c'lenyt într-o parte și cealaltă și, luminată doar de strălucirea slabă de dedesubt, rămânea splendidă. Puntea din față se îngusta treptat dintr-o pro vă conică într-o suprastructură arătoasă, peste care tronau două enorme emițătoare KA'PPA și o punte principală de mici dimensiuni, totul conferind navei o expresie mioapă și oarecum surprinsă. Ceea ce rămânea din carena uriașă – aproape trei sferturi din întreaga lungime – se pierdea sub o cascadă de hiperecrane ce străluceau puternic din interior pe măsură ce nava era încărcată.

Dedesubt, șiruri de lăzi acoperite de prelate zăceau sub luminile a cel puțin douăsprezece rampe de încărcare. Brim zări tractoare imense înălțând o țeavă de disruptor autopropulsat într-o trapă de acces adâncită în carenă. Mașinării enorme. Pe fiecare flanc turtit al carenei se afla câte o turelă, ridicol de mică pentru cât de mare părea greutatea pe care o susținea. Camerele de propulsie, prisme protejate cu sticlă, ieșeau stângaci în exterior, ca și cum ar fi fost adăugate ulterior dinspre colțurile tribordului și babordului. În interiorul lor, sistemele masive de răcire

reprezentau dovada clară a energiei extraordinare necesară pentru a activa disruptoarele groase și solide ce ieșeau din turele.

– Ce părere ai de astea? îl întrebă Brim pe Barbousse, arătând vehiculele uriașe ce se târau dedesubt.

– După cum arată, par să fie disruptoare mobile capturate, răspunse soldatul.

– Nu-i de mirare că mi s-au părut ciudate. Vor fi o *surpriză* pentru niște ligari pe undeva, nu?

Barbousse râse, în timp ce ajunseseră în vârful pasarelei.

– Așa îi trebuie Triannicului, să aibă *astea* împotriva lui, sublocotenente. K-9 sunt arme afurisite, așa am auzit. Mari, totuși precise. Le folosesc contra vehiculelor blindate, din câte știu eu – tancuri și chestii d-astea.

Dintr-o dată, întreaga navă li se înfățișă în toată splendoarea. Brim clătină din cap uluit, imaginându-și cum arătase înainte de război: carena vopsită în alb strălucitor, cu legendarul IGL scălpind ostentativ pe punte.

– Trebuie să fi fost foarte frumoasă, șopti el, literalmente blocat de imensitatea giganticei nave ce plutea în fața lor.

– Da, domnule, fu Barbousse de acord. O altă lume, de sine stătătoare, așa se spune.

– Nu o lume carescriană, poți să fii sigur, rosti Brim în timp ce porniră să coboare spre intrarea principală de la mijlocul navei.

– Dar nici lumea-mea, sublocotenente, chicoti Barbousse. În Flotă însă se poate spune că ne aparține, cumva, tuturor. Războiul are un fel aparte de a redistribui bogăția.

Chiar și lipsit de luxul din vreme de pace, recepția cea mare a *Norocosului* era exact ce se aștepta Brim – ba chiar mai mult decât atât: o sală spațioasă, plină de pilaștri, cu coridoare arcuite ducând în toate direcțiile spre diferite părți ale navei. Peste tot pe punte străluceau șine ce purtau tramvaie electrice zgomotoase, pline ochi cu bagaje militare, strecurându-se încet prin mulțime. Aerul era însuflețit de entuziasm, și toată lumea părea să meargă spre obiective extrem de importante, deși nu era foarte limpede dacă știau unde *exact* se aflau acelea.

În centrul recepției, un grup de funcționari cu aspect chinuit munceau de zor în perimetrul unui birou circular enorm, răspunzând la întrebări, consultând cincizeci de terminale și, în general,

ajutând mulțimea de nou-veniți care nu se descurcau pe navă. Tot aici fură despărțiți Brim și Barbousse; primul fu repartizat la o unitate de supraveghere defecțiuni, iar Brim la Operațiuni de Zbor.

– O să am grijă de dumneavoastră oricum, spuse Barbousse, ridicând vocea pentru a se face auzit în mulțime. Când aveți nevoie de mine, ajunge să întrebați unul dintre soldați.

Se îndepărtă apoi, croindu-și drum pe un coridor larg, cu siguranța cuiva care fusese de-o viață înrolat pe nava mamut.

Brim zâmbi în vreme ce soldatul mătăhălos dispărea în mulțime. *Norocosul* era o navă mare, cu o grămadă de necunoscuți la bord – un loc unde mai mult ca sigur te simțeai stingher. Râse în sinea lui; înainte de *Agresiv*, nici nu se gândise la singurătate, fiind pur și simplu obișnuit cu ea. Acum... era *plăcut* să-l aibă pe Barbousse prin preajmă. Cineva de-acasă, ca să zică așa.

– Vă veți prezenta la Operațiuni de Zbor, îi spuse soldatul, o femeie dințoasă cu ochi apropiați și nas lung, înapoindu-i cardul de identitate. (Parfumul ei aducea cumva cu prăjiturelele de c'aomba.) Nivelul 5, zona 75. Luați tramvaiul 16-E, sublocotenente. Holul 3, arătă ea vag într-o direcție. În timpul operațiunilor de îmbarcare, vine la fiecare câțiva cicli.

Brim încuviință din cap și porni prin mulțime, chicotind în sinea lui. Din câte-și amintea, era unul din primele lui drumuri cu tramvaiul pe o navă. Toate navele cu adevărat mari aveau așa ceva, bineînțeles, chiar și giganticele transportoare de minereu carescriene. Singura diferență consta în faptul că, probabil, cele de pe *Norocosul* funcționau.

***

– Oh, ești bine venit pe punte oricând, bătrâne, spuse un căpitan de rang trei, cu chip tineresc și purtând inele cu pecete Ka'LoomKA (pe unul dintre ele se zărea numele său: C.A. Sandur). Avea nas bulbucat, buze strânse și ochi cenușii enormi; fața lui rotundă păstra în permanență o expresie de uimire mulțumită. Dar probabil că nu te vei atinge de nici o comandă, adăuga el stânjenit. Păcat chiar că te-au adus până aici. Ești îmbrăcat într-un fel care sugerează că aveai ceva mai bun de făcut astă seară.

– Așa-i, răspunse Brim, privind amărât prin cabina spațioasă – *totul* era spațios pe nava aceea. Înlocuiesc pe cineva care s-a îmbolnăvit brusc, nu-i așa?

– Cam asta pare să fie treaba, spuse Sandur.

– Norocul meu, bombăni Brim, gândindu-se la o sală călduroasă într-o tavernă călduroasă împreună cu o Margot călduroasă. Atîta tevatură, ca acum să n-am nimic de făcut.

– Femeia pe care o înlocuiești nu avea nici ea nimic de făcut, dacă asta te liniștește, răspunse Sandur răbdător. Era tot pilot temporar ca și tine. Avem *întotdeauna* echipaje complete de IGL pentru pachebotul acesta special – aceiași oameni care-l pilotează și pe timp de pace. Așa, ca mine. Pufni întristat. Totuși, șmecherii și șefii voștri de la Amiralitate au impresia că avem nevoie de tipii Flotei pentru a ne ajuta să ne folosim propriul echipament, acum că sunt ei în război. Clătină din cap, cu sinceră frustrare. Ca și cum n-am fi pilotat căldarea asta elegantă de aproape șapte ani. Râse apoi amabil. Dar oricum, nu-i vina ta, Brim? Așa cum nu-i nici vina mea că te afli aici. Pot să fac ceva ca să-ți ușurez ședereа?...

– Aș spune că da – punctă Brim și adăugă repede –, domnule. M-au chemat atât de rapid, încât nu mi-a spus nimeni nimic despre misiune.

Sandur clătină din cap:

– Of, of, *chiar* ți-au făcut-o, nu-i așa? îl compătimi el. Ei bine, măcar atât pot face. Luă apoi mantia Flotei de pe spătarul unui scaun, o îmbrăcă și o închise la gât cu o clemă *foarte* scumpă – și non-standard. De ce n-ai veni cu mine pe punte? Putem privi decolarea de acolo, apoi îți spun tot ce știu.

Peste aproape un metaciclu, Brim privea de pe o punte dezamăgitor de banală cum Gimmas Haefdon dispare pe hiper-ecranele pupa. Chicoti în sinea lui, întrebându-se de ce oare se așteptase la ceva spectaculos pe *Norocosul*. Punțile de comandă rămâneau, în ultimă instanță, tot punți de comandă – unele mai mari, poate, dar în multe alte privințe, erau la fel de asemănătoare ca și scoicile pe o plajă. Încă ceva de studiat în materie de relativitate, hotărî el în timp ce punea la punct detaliile primei sale misiuni numită codificat „Raidul *Norocosul*".

Așa cum punea Sandur problema, operațiunea era necesară de mult timp. A'zum, o planetă blândă, cu vegetație abundentă,

aflată la marginea Sectorului Galactic 944-E, fusese cucerită cu violență de către Ligă la începutul războiului. Planeta singuratică și steaua care-i asigura supraviețuirea se aflau pe una dintre rutele principale ale lui Triannic în comerțul cu iarba-timpului. Simpla locație furniza un motiv suficient de întemeiat, atât militar cât și social, pentru ocuparea ei ilegală, sau cel puțin așa vedeau ligarii lucrurile. Ca să-și asigure un minimum de drept de proprietate cu care să justifice violarea scandaloasă a libertății acestei republici nevinovate (vechi aliat al Imperiului), Triannic construise imediat o rețea de șaisprezece centre de cercetare în capitala Magalla'ana. Apoi dăduse de veste în toate colțurile galaxiei că facilitățile obținute vor servi unor scopuri caritabile: salvarea unor lumi primitive de virușii ce le amenințau cele mai promițătoare forme de viață.

Bineînțeles că nimeni nu credea o iotă – testările de armament sunt dificil de ascuns oriunde. Toate cele șaisprezece centre reprezentaseră un succes încă de la început, astfel încât distrugerea rețelei devenise o obsesie pentru strategii imperiali ai războiului. Ligarii rămâneau însă cu un pas înainte. Se foloseau în mod inteligent de nativii a'zurnieni (o rasă de umanoizi înaripați), pe post de muncitori *și* ostatici – a doua menire fiind mai importantă ca prima. Deși disruptoarele uriașe montate pe nave puteau distruge cu ușurință întreaga rețea de cercetare din spațiu, ele nu puteau face asta fără să nu măcelărească miile de inocenți încarcerați în incinta fiecăreia dintre cele șaisprezece ținte. Distrugătoarele Flotei nu-și puteau îndeplini misiunea decât dacă ostaticii puteau fi în prealabil evacuați în siguranță.

Pe scurt, erau necesare mai întâi șaisprezece incursiuni la sol, urmate îndeaproape de șaisprezece atacuri ale distrugătoarelor. Necesitatea coordonării tuturor unităților implicate într-o operațiune atât de complexă dusese la „Raidul *Norocosul*", organizat de Flota Imperială și realizat printr-un efort comun de Forțele de Expediție Avaloniene Imperiale, unitățile Flotilelor de Distrugătoare 19 și 20-50, precum și Comanda de Transport Regal a Maiestății Sale, al cărei *Norocos* era condus de angajații IGL, porecliți și Tunici Albastre, pe timp de război, ca și pe timp de pace.

Pe parcursul ultimei zile în spațiu, Brim vizionă o serie de informări prezentate de ofițeri a'zurnieni – odinioară diplomați și atașați militari staționați pe Avalon la începutul războiului, care nu mai putuseră să revină acasă înainte de capitularea guvernului lor.

Chiar și copiii carescrieni studiau fotografii de a'zurnieni – se părea că toată lumea din Univers îi studia –, dar Brim nu întâlnise până atunci nici unul în carne și oase. Văzuți din apropiere erau uimitori. Atât bărbații cât și femeile erau înalți, cu piept lat, îmbrăcați în costume minunate de modă veche: tunici gri strânse pe corp cu doisprezece nasturi aurii, gulere roșii (savant brodate), epoleți de aur și pantaloni închiși la culoare cu vipușca roșie băgați în cizme ușoare de zbor, înalte până la genunchi. Uniformele creau o senzație ciudată, totuși de-o grandoare atractivă, oriunde apăreau.

Priviți din față, a'zurnienii erau umanoizi destul de obișnuiți, semănând cu majoritatea indivizilor înzestrați cu rațiune din univers. Văzuți însă din spate, aripile lor – de fapt, o pereche de brațe foarte specializate – îi deosebeau radical de oricare alții.

La jumătatea tunicii, între umeri, exista o deschizătură pentru un fel de cocoașă de mărimea unei perne, cunoscută la a'zurnienii adulți drept „cârcel". Această protuberanță (apărută la pubertate) adăpostea un sistem nervos reflexiv care coordona automat mișcările complexe ale corpului și penelor pentru zbor. De-o parte și de cealaltă a „cârcelului", creșteau aripi mari, arcuite în sus ca niște glugi aurite, atârnând într-o cascadă de penc lungi, precum alabastrul, ce ajungeau până la pământ. Brim era uluit.

Informările erau bine gândite și ușor de înțeles. Materiale atent concepute de un colectiv de experți îi oferiră lui Brim indicații exacte privind solul și clima planetei, sistemul de transport, date despre Magalla'ana (incluzând localizarea centrelor de cercetare) și efectele cunoscute ale ocupației ligare.

Ultimul subiect fusese prezentat de o femeie înaltă, cu ochi uriași și retine tipice de vânător înnăscut; Brim fu imediat captivat de ea. Prezentarea făcută goni însă din mintea tânărului orice gând frivol, pentru că descria cu lux de amănunte suferința la care era supusă A'zurn sub pumnul tiraniei lui Triannic.

Așa cum explica ea lucrurile, soldații Ligii nu intenționau neapărat să le facă rău sclavilor a'zurnieni, dar rezultatul era ca

și cum asta le-ar fi fost intenția. Natura structurilor militare ale lui Triannic înăbușea orice gând independent. Reguli pragmatice acopereau toate domeniile; inclusiv guvernarea popoarelor cucerite. Astfel, când fragilii a'zumieni fuseseră supuși aceluiași tratament aplicat unei planete de războinici solizi ca uriașii de șapte irali de pe Coggl'KANs, oasele lor ușoare și aripile fragile aveau tendința să se sfarme la cel mai banal contact. Fracturile extremităților erau atât de comune, încât aproape un sfert din populația a'zurniană pierise în primii doi ani de ocupație. Ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, temuții Controlori în uniforme negre (cărora le era permis *uneori* să gândească) descoperiseră că era mult mai convenabil să-i închidă pe a'zumieni după ce le rupeau aripile de la „coate". Prizonierii încarcerați în asemenea condiții le permiteau ligarilor să construiască numai ziduri, nu și bariere pentru cer. Nu cruzimea îi făcuse pe Controlori să ajungă la asemenea torturi grosolane, ci doar pragmatismul.

Când informarea luă sfârșit, un Brim mult mai potolit se îndreptă direct spre cabina sa, chibzuind la oroarea fățișă a războiului. În acel moment, aproape că s-ar fi înrolat în forțele de sol.

O zi mai târziu, nava de linie ajunse pe orbita lui A'zurn. Dedesubt, pe suprafața planetei, o mică dar bine organizată mișcare de rezistență crease o revoltă zgomotoasă și foarte reușită în îndepărtatul oraș Klaa'Shee, pentru a atrage forțele Ligii departe de capitala Magalla'ana, în vreme ce forțele imperiale urmau să debarce. În văzduh, Flota Imperială deținea supremația absolută, chiar dacă temporară. După șase ani de ocupație, a'zurnienii erau atât de subjugați încât Controlorii crezuseră de cuviință să lase aici doar câteva nave de supraveghere, trimițând restul spre alte planete ocupate, unde o rezistență activă le făcea mai necesare.

***

– Auzi, Brim, exclamă Sandur dând buzna pe puntea de unde pilotul privea fără chef un șuvoi de navete ce transporta oameni și echipament pe suprafața planetei. Cineva spune c-ar avea nevoie de tine acolo jos. Ce zici?

Brim râse. Obișnuit cu activitatea constantă din timpul blocadelor, era aproape disperat să găsească ceva care să-i ocupe măcar mintea.

– Unde trebuie să semnez, domnule? întrebă el imediat.

– Ei bine, zâmbi Sandur, nu-i nevoie să semnezi nicăieri. Se pare că te-au scutit deja de grija asta și te-au trecut *voluntar*.

– Câtă atenție, chicoti Brim. La ce fel de treabă s-au gândit?

Sandur se încruntă, reușind cumva să pară și mai surprins decât de obicei.

– Nu știu. Vei primi ordinele de la un tip din Armată, după ce ajungi – un colonel, Hagbut mi se pare. Își drese glasul. Bănuiesc că *ar putea* fi periculos.

Brim aprobă indiferent.

– Și plictiseala poate fi periculoasă, domnule, surâse el. Împachetez în cinci cicli.

– Așa te vreau, rânji Sandur. Nu vei pleca singur. Un soldat, matahala cea mai mare din Univers, insistă să te însoțească. Se scărpină în cap. Nu știu exact cum a aflat despre povestea asta – nici cum a reușit să obțină aprobare și semnătură direct de la căpitan însuși. Dar a reușit. Te va aștepta în navetă. Voi, Agresivii, rămâneți uniți, nu?

– Trebuie, domnule, zâmbi Brim. Acolo ne așteaptă un război necruțător.

– Nu-i așa? încuviință Sandur grav. Și din ce în ce mai aprig, după cum trebuie să te informez. Se pare că forțele de ocupație ale lui Triannic au reușit să ceară ajutor, așa cum am bănuit. Am dedus asta cu destulă exactitate. Privi gânditor prin hipereceran, bătând darabana cu degetele pe o consolă din apropiere. Din păcate, am *mai* dedus că Triannic nu va putea furniza suficient echipament pentru un contraatac, cel puțin nu până terminăm ce avem de făcut.

Își încheie fraza cu o grimasă.

– *Asta* n-ați dedus-o cu la fel de multă exactitate, domnule?

– Nu chiar.

– Ce n-a mers?

– De fapt, nimic n-a fost în *neregulă*, prietene, râse Sandur. Atât doar, că n-am crezut că amiralul Kabul Anak și escadra lui

de crucișătoare vor fi atât de aproape. Scutură din cap cu dezgust. Ai auzit de el, desigur.

– O dată sau de două ori, mormăi Brim, în minte apărându-i dureros chipul unei fetițe. Și noi doar cu distrugătoare... Privi întunericul înstelat. Cât timp avem la dispoziție, domnule?

– Vreo trei zile standard, se încruntă sumbru Sandur. În loc de cinci, câte prevăzuseră Operatorii de la Planificare. M-am gândit că-i mai bine să-ți spun de pe acum, pentru că indiferent ce veți face acolo jos, trebuie s-o faceți repede. Când vom primi ordin să plecăm cu *Norocosul*, îi vom da drumul, ți-o garantez. Nava asta-i mai mult decât un transportor rapid. Este o resursă imperială – una dintre cele mai mari și mai rapide nave de linie din Univers – dar nu se poate lupta și nu poate întrece un crucișător. Așa că, atunci când vin ordinele, luăm pe cine și ce putem și plecăm... lăsând tot restul aici. Puse o mână pe umărul tânărului. Aveți timp suficient să distrugeți rețeaua de cercetare – asta-i important și pentru Amiralitate. Dar o dată ce v-ați îndeplinit obiectivele... Brim, reține asta, după raid, orice este sacrificabil cu excepția *Norocosului*.

Mai târziu, carescrianul se grăbi chicotind spre cabină, în ciuda norilor negri pe care-i simțea adunându-i-se în minte. Își adusese aminte cu precizie avertismentul primit inițial de la comandor, când îi spusese că probabil n-o să aibă nimic de făcut în această călătorie.

***

Barbousse ajunse pe suprafața lui A'zurn înarmat până-n dinți. Purta două pistoale mezonice masive la brâu și o baionetă cu aspect înfricoșător, prinsă cu o curea de bocancul drept, într-o teacă incrustată cu pietre prețioase ce sclipiră în soarele amiezii, când sări din navetă. Observă o clipă zona de asolizare, aglomerată și zgomotoasă, apoi ochi blindatul cel mare, tip L-181, care trecea pe acolo, și al cărui șofer făcea semne cu brațul.

– Transport spre oraș, sublocotenente, anunță el în timp ce Brim își ajusta micul rucsac atașat de costumul de luptă.

Drumul aglomerat nu era în cea mai bună stare, dar Magalla'ana în sine era frumoasă, deși populația, straniu, doar de

câțiva locuitori înaripați; cel puțin după cât putea observa Brim de la bordul vehiculului care străbătea cu mare viteză străzi suburbane, ticsite de echipament. Se închipuia explorând parcurile umbrite de copaci și spiralele de piatră sculptată, acoperite de mușchi, ce păreau să se afle acolo de la răcirea Universului. La răstimpuri, zărea pajiști pe care se aflau case cu etaj, părăsite, având în loc de acoperiș grădini cu flori multicolore. Trecură apoi printre două obeliscuri impunătoare și traversară un pod de piatră sculptat peste un canal ce părea important. Prin balustradele complicate, Brim putu vedea de-a lungul apei palate sau vile impunătoare, fiecare dintre ele fiind flancată de grădini odinioară îngrijite, aflate acum în paragină. Din mijlocul apei se ridica, asemenea unui deget carbonizat, epava arsă a unei ambarcațiuni cândva elegante. Tânărul avu o grimasă de tristețe în vreme ce străbăteau străzi și drumuri pustii. Ar fi fost nevoie de eforturi eroice pentru a reda acestui mic paradis liniștea de odinioară – începând cu înfrângerea lui Nergol Triannic și a hoardei lui de invadatori ligari.

În cele din urmă, transportorul se opri plutind în fața unui portal alcătuit din zece stâlpi decorați ce alcătuia fațada unei clădiri circulare de piatră, acoperită cu o cupolă decolorată de trecerea timpului. Uși de lemn înalte de două etaje permiteau intrarea de la nivelul străzii prin zidurile pătate de vreme.

– Îl găsiți pe colonel înăuntru, strigă șoferul spre Barbousse peste zgomotul circulației. Și fie ca Universul să vă aibă în pază!

Râse apoi, în timp ce Barbousse trânti portiera și L-181 reintră în șuvoiul duduitor al traficului, printre claxoanele nervoase ale celorlalte vehicule. Hotărât să ignore avertismentul de-abia primit, Brim urcă treptele late de piatră spre ușile masive. Sub portalul învechit își prezentară ordinele în fața a patru gărzi cu mănuși albe, apoi păși în clădire, unde Barbousse icni uluit.

Întreaga structură adăpostea o singură sală circulară enormă, pavoazată cu piatră albă imaculată. Intarsii elegante împărțeau pereții curbați în patru cvadrante; pe fiecare dintre ele, frescе enorme înfățișau scene de luptă eroică între bărbați înaripați, îmbrăcați în armuri demodate, și creaturi înalte cu opt picioare și colți ca sulițele. Deasupra lor, cupola strălucea prin sute de uși ce porneau chiar din pereți, iar în vârf, dintr-o ornamentație ciudată

atârna o sabie uriașă, legănându-se periculos. Podeaua, vierniuind de oameni care alergau în toate direcțiile, era construită din aceeași piatră albă ca și pereții, în trei cercuri concentrice; cele două din interior se aflau mai sus și erau împrejmuite de o balustradă ciudată de metal sculptat. De la zidurile pictate porneau coridoare ce duceau spre centrul cercurilor unde se afla un altar circular. Acolo se găsea o siluetă îmbrăcată în uniforma cafeniu cu roșu a Armatei Imperiale.

– Crezi că *ăla*-i Hagbut? întrebă Brim.

– Pun pariu că el e, sublocotenente, rânji Barbousse.

– Mă întorc într-un ciclu sau două, atunci, spuse Brim și porni pe unul dintre coridoare.

Nu trecuse mai mult de-un iral de prima balustradă, când fu oprit de un administrator civil cu fața trandafirie, căruia nu-i venea deloc bine uniforma de luptă.

– Ordinele dumneavoastră, sublocotenente, solicită pe un ton oficial.

Fără un cuvânt, Brim îi dădu pentru verificare cardul de identitate – care fu primit cu dezgust, ca și cum ar fi purtat vreo boală rușinoasă.

– Vă puteți duce la colonel, spuse bărbatul după o pauză lungă, indicând spre figura din mijlocul sălii cu un gest dureros din cap.

Brim întâlni privirea lui Barbousse pentru o clipă, apoi porni. Pe când suia a doua scară de alabastru, putu să vadă pe birou o plăcuță ornată. Pe dispozitivul vădit prețios, multicolor și energoautonom, strălucea:

(Onor.) Colonel Gastudgon Z'Hagbut,
X-ce, N.B.E., Q.U.C., Forțele de Expediție Imperiale (Luptă)

Figura mustăcioasă dinapoia plăcuței aparținea unui individ micuț, aprig, de vârstă mijlocie, care vorbea de parcă i-ar fi displăcut să-și arate dinții. Pe reverul stâng avea semnul blasterelor încrucișate, care-l desemna ca absolvent al prestigioasei Academii BDM-38 Darkhurst, vecină apropiată cu Avalon. Uniforma de luptă, comandă specială și cizmele lustruite oglindă sugerau o bogăție considerabilă – deținută de un individ pentru care actul

conducerii reprezenta probabil o a doua natură. Fața brăzdată de vinișoare roșii era a unui ofițer cu temperament coleric ori cu prea puțină răbdare, sau (cel mai probabil) cu ambele trăsături. Pe măsură ce Brim se apropie, gesturile dure ale bărbatului către un subaltern timorat dădeau sens avertismentului lui Barbousse de mai devreme, precum că micul ofițer era cunoscut ca un „cod'dlinger" (o referință narkossiană-91 la organele excretoare ale unui mâncător de hoituri de mlaștină local). „O să țin minte asta", își asigurase Brim prietenul, „dar nu cred că-mi va folosi la ceva."

– TU CEL DE-ACOLO, urlă colonelul cu o voce care suna ca și cum ar fi provenit dintr-o gură cu mult mai deschisă decât păruse să fie. Gesticula imperios spre Brim. AICI! MAI REPEDE!

Brim alergă ultimii câțiva pași, apoi salută (energic, spera el):

– Subloeotenent Wilf Brim, FI, raportez la ordin, colonele, spuse privind respectuos la sabia care atârna din centrul domului.

– Nu te-ai grăbit prea tare, bombăni colonelul iritat. Unde *ai fost* până acum? Se lăsă pe spate, cu o expresie acră pe fața congestionată. Voi tipii ăștia de la Flotă nu sunteți buni de nimic, constată el scuipând zgomotos peste balustradă. EI BINE?

Brim rămase în poziția de drepți.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă cu o voce respectuoasă, privind în continuare sabia.

– Vrei să spui că *nu știi*?

Tânărul înghiți un nod, fiind sigur că toți cei din sală râdeau de el.

– Nu, domnule, răspunse, privindu-l pe colonel pentru prima dată în ochi. Nu știu.

– Universule, pufni colonelul, scuipând din nou peste balustradă. Păi, o să trebuiască să-ți spun eu atunci – și să știi, nu-i prima dată când trebuie să compensez eu INCOMPETENȚA organizației voastre!

Brim trase cu coada ochiului la un sergent scund și subțirel, care stătea în al doilea cerc la vreo zece irali în spatele ofițerului congestionat. Acesta îi făcu cu ochiul și-și dădu privirea peste cap – îl ajuta, într-un fel.

– AICI, urlă colonelul, îndreptând atenția lui Brim către un display care se materializă deasupra unui dispozitiv COMM.

Înfățișă cele opt disruptoare pe care Brim le văzuse încărcate pe *Norocosul*. Acum zăceau pe sol.

– Vei prelua comanda acestor disruptoare mobile ligare, pufni colonelul. Azi-noapte, mi-am pierdut toți cei opt oameni din echipaj într-un accident al navetei. Nu pot să am încredere în voi ăștia din Flotă să faceți *ceva* bine, nu? În orice caz, știu c-ai fost antrenat să folosești disruptoare. Probabil că-i tot ce *poți* să faci.

Brim simți că rămâne cu gura căscată.

– Colonele, mai am multe de învățat despre disruptoarele Ligii.

– Atunci APUCĂ-TE DE TREABĂ, zbiera colonelul, pentru că vehiculele astea au fost aduse tocmai de pe Gimmas Haefdon, special ca să asigure *partea mea* de misiune împotriva armelor Ligii. A fost ideea *mea* – vehiculele ligare vor fi aproape *invizibile* pentru forța de contraatac care va căuta echipament imperial. Și toate cele opt disruptoare vor fi pe teren peste exact doi metacicli, începând de acum. S-A ÎNȚELES? Își încheie o pereche elegantă de butoni, apoi ridică din sprâncene ca și cum ar fi încercat să se facă înțeles de către un copil peste măsură de idiot. Asta-i o IDEE STRĂLUCITĂ, iar tu vei fi MÂNDRU că ai participat la instrumentarea ei.

Brim nu putu decât să tacă și să se holbeze neîncrezător. Hagbut se încruntă o clipă, îl privi drept în ochi, apoi se strâmbă.

– Tu chiar *nu* știi nimic despre treaba pentru care te-am adus aici, nu?

– Nu, domnule, îl asigură Brim, nu știu.

Hagbut râse în hohote.

– Pun pariu că tipii de la IGL nu te-au lăsat să te apropii de nici o blestemată de chestie, așa-i?

– Au spus că voi primi ordinele de la *dumneavoastră*, domnule, răspunse Brim inexpresiv.

Hagbut se holba fără țintă.

– *Minunat*, mormăi el.

Brim își ținu gura. Nu mai era nimic de spus. După ce se gândi câteva momente, Hagbut îl privi pe pilot drept în ochi:

– FLOTA TA BLESTEMATĂ NU FACE DOI BANI, Brim, spuse el ridicându-și buza superioară. NU FACE DOI BANI. Din fericire, faptul că nu-mi ești de nici un folos n-o să aibă vreo

importanță acum. De când rezistența a'zurniana a înscenat marea revoluție la Klaa'Shee acum două zile, nenorociții ăștia de ligari n-au lăsat pe-aici aproape pe *nimeni* – cu atât mai puțin tancuri care să se bată cu tunurile pe care le conduci *tu*. Tot ce ai de făcut este să te ții pe-aproape și să te ascunzi când e vreo bătălie de dat. Răpăi cu degetele pe birou. Pentru *tine*, misiunea ar trebui să fie la fel de ușoară ca și cum ai cădea în prăpastie. Ne urmărești până la centrul de cercetare, aștepți fără să încurci lumea până eliberăm ostaticii care sunt închiși în spatele laboratorului central, apoi îți chemi distrugătoarele ca să arunce în aer toată șandramaua, în timp ce noi ne întoarcem. Crezi că poți face *atât* de mult?

– Cu siguranță voi încerca, răspunse Brim.

– Ei bine, zise Hagbut fără vlagă, măcar vrei. E mai mult decât nimic, bănuiesc. Dar NU CU MULT MAI MULT. Privi în gol, pierdut în gânduri. Probabil partea cea mai grea va fi când vom ajunge la ostatici.

– Am înțeles că au fost tratați destul de rău.

– Puțin spus, se strâmbă colonelul. Controlorii ăia pe care-i folosesc ca paznici nu-s deloc niște oameni drăguți – îmi displace să dau de ei până și în bătălie. Greu să-ți faci datoria profesional, adică fără sentimente, știi...

– Nu, domnule.

– Noi, ofițerii din Armată, pornim de obicei la luptă împotriva egalilor noștri din Ligă, cum sunt gărzile care păzesc porțile exterioare ale întregului complex. Fără sentimente aici. Doar profesioniști contra profesioniști – unul câștigă, altul pierde. Dar ce fel de oameni crezi că au pus să păzească porțile interioare ale complexului de prizonieri? Tipi din armată? Poți să faci prinsoare că nu. Au Controlori. Nenorociți de Controlori îmbrăcați în negru. Și când ajung în fața *lor*, bătălia devine amară. Pentru că mizeriile astea ale Universului merită tot ce le facem. Dintr-o dată se opri, își privi mâinile care tremurau, și-și îndreptă brusc ținuta. Nu știu de ce am simțit nevoia să-ți spun toate astea, Brim. Interviul s-a terminat. Ridică un deget pontifical. Cât despre tunul tău, îți voi indica PERSONAL *unde* și *când* îl vreau îndreptat. O să te scutească de supralicitarea puținei materii cenușii care ți-a mai rămas operabilă după un tur prin Academia Flotei. Privi de-a lungul nasului. Ai vreo întrebare, sublocotenente?

Brim își înăbuși dorința de a izbucni în râs și spuse:

– *Am* o întrebare, colonele.

– Ei bine? Fii scurt.

– Cine va mai conduce cele opt disruptoare? De pe *Norocosul* nu ne-au trimis decât pe noi doi.

Hagbout râse triumfător:

– M-am ocupat DEJA de asta. Acum mai mult de-un metaciclu, am desemnat încă OPT soldați de-ai voștri să se ocupe de disruptoare. Scuipă din nou. Și pentru că ȘTIAM că sunt la fel de nefolositori ca orice tipi din Flota voastră, v-am mai dat încă paisprezece în plus, la fel de inutili. Se încruntă. Ăștia sunt o grupă COMM DE LUPTĂ – femei toate, dar măcar au sânge cald, cred. Pufni fără umor. ACUM, MIȘCĂ-TE! Ai mai *puțin* de cinci metacicli la dispoziție ca să faci mașinăria asta nenorocită să funcționeze într-un fel.

Se întoarse spre birou, cu un gest clar de încheiere a discuției. Brim salută inutil, apoi porni spre locul unde Barbousse aștepta cu o expresie sumbră în priviri.

– „Cod'dlinger", mormăi în barbă uriașul. Dacă-mi permiteți, domnule.

– Îți permit, fir-ar să fie! bombăni Brim. Hai să mergem, poate găsim pe cineva care să știe unde-s disruptoarele alea mobile. Poate ne folosim unul ca să-l călcăm pe nenorocit când e la sol – accidental, bineînțeles.

– Bineînțeles, domnule, chicoti Barbousse sumbru. Accidental, fără discuție.

***

Barbousse își folosi rapid farmecul în vechiul templu și, după câțiva cicli, descoperi unde se aflau disruptoarele mobile și rezolvă *și* problema transportului. Cei doi Agresivi fură lăsați într-un parc mare din centrul orașului, care adăpostea o pădurice deasă de copaci înalți și noduroși. În apropiere, disruptoarele mobile zăceau pe fundurile rotunjite, în poziții ciudate, ca și cum ar fi fost jucăriile răvășite de-un copil gigant. Douăzeci și două de Tunici Albastre bălăbăneau din picioare, stând pe una dintre

carcase, lovind cu călcâiele în uriașele aripioare de răcire și discutând animat.

Brim privi o formațiune de nave zburând atât de sus încât nici măcar nu-și putea da seama ce tip erau; în schimb le putea auzi. Deodată, i se făcu dor de *Agresivul*. Ce-i drept, se simțea mai mult decât nelalocul lui aici la sol – nepotrivit era mai bine spus. Apoi râse pentru sine. Ca și cum multe putea să facă pentru a schimba ceva! Își îndrepta ținuta și porni peste câmp. Mai bine să pară încrezător, gândi el, deși se simțea cu totul altfel.

Când se apropie de disruptoare, doi soldați săriră jos și alergară în întâmpinarea lui, salutând imediat.

– Stelar-șef Fragonard, sublocotenente, rosti unul dintre ei cu importanță. Responsabil cu artileriștii dumneavoastră.

Era scund și osos, încărunțit, părând să se afle-n mișcare chiar și atunci când stătea. Ochii verzi pătrunzători păreau să aparțină unui hoț expert – ori unui țintaș de elită. De la bun început, Brim bănui că *ambele* variante erau valabile. Pe uniformă, mai multe panglici aurii și roșii dovedeau excelență în specialitatea de artilerist. Păcat că nimeni nu dădea premii și pentru ticăloșie, gândi Brim înăbușindu-și un zâmbet. Sau cel puțin, asemenea distincții nu puteau fi purtate pe uniforma Flotei.

Tânărul le întoarse salutul, apoi îl privi pe-al doilea soldat, ridicând din sprâncene.

– Asistent Transmisiuni Fronze la raport, sublocotenente, spuse soldatul.

Era o femeie solidă, greoaie, cu umeri lați și păr de-o culoare incertă. Aparența oarecare, amorfă, părea să accentueze tenul aspru, cu pori mari. Doar ochii strălucitori și un zâmbet cuceritor o salvau de la o banalitate desăvârșită. Nici tânără, nici bătrână, avea mâini mari ce păreau să fi fost multă vreme muncite. Atât ea, cât și Fragonard ar fi trecut neobservați pe o stradă aglomerată din Avalon, dar dacă bărbatul ar fi fost nevoit să facă un efort pentru a ajunge la acest rezultat, pentru Fronze ar fi fost de-a dreptul firesc. Arată spre treisprezece femei de diverse staturi care săriră pe pământ și salutară neglijent.

– Două emițătoare KA'PPA mobile și cei mai buni transmisioniști de luptă din Flotă, adăugă ea rânjind larg.

Brim zâmbi la rândul său, în timp ce inima i se strângea. Transmisioniști care să conducă distrugătoare de tancuri ligare. Minunat! Bănuia că prin apropiere exista un escadron de șoferi calificați, care încercau probabil să pătrundă tainicul sistem de operare a unui emițător KA'PPA.

– Artilerie și Transmisiuni, spuse el fără convingere. În fine, mă... hm, mă bucur să vă am pe toți la bord. Nu cred că există printre voi cineva care să știe ceva cum se pornesc minunile astea mecanice, nu?

– Noi? se miră Fragonard, apăsându-și pieptul cu o mână subțire (și rezonabil de curată). Sublocotenente, noi doar tragem cu dișruptoarele, n-avem treabă cu condusul.

Se opri deodată, pentru că din depărtare se auzea uruitul artileriei grele. Barbousse veni încet lângă omulețul cel osos și-l ridică de la pământ, apucându-l de guler și zâmbind tot timpul.

– Tu, spuse Barbousse liniștit acoperind bubuiturile îndepărtate, te oferi ca voluntar, bineînțeles, alături de oamenii tăi, pentru orice sugerează sublocotenentul. Am spus bine, stelar Fragonard?

Ochii lui Fragonard se bulbucară, devenind cât niște farfurii. Încerca să înghită un nod mai mare decât gâtlejul, dar gâtlejul îi era strâns de gulerul răsucit în pumnul uriaș al lui Barbousse.

– *Bineînțeles*, articula el.

– Ș-și soldații mei de la transmisiuni, se grăbi să adauge Fronze. Suntem bucuroși să fim de folos *oriunde* e nevoie.

Barbousse încuviință în tăcere, repunându-l pe Fragonard, nu prea blând, pe picioare.

– Scuze pentru întrerupere, sublocotenente, își reluă el poziția înapoia lui Brim.

– Mda, e-n regulă, mormăi tânărul chinuindu-se să-și ascundă un zâmbet.

Privi pe deasupra Tunicilor Albastre, spre mașinăriile uriașe zăcând inerte și tăcute într-o grămadă de fiare vechi – în cazul în care nu reușea să le pornească. Numără capetele pentru o clipă, se încruntă apoi își scărpină creștetul, ciulind urechile la zgomotul artileriei care reîncepuse atacul în depărtare.

– Bun, se adresa celor doi soldați, trebuie să facem să funcționeze opt monștri d-ăștia. Asta înseamnă echipe de câte trei

fiecare. Numără-ți oamenii, Fronze – doi într-o cabină de comandă. Câte unul din voi în fiecare turelă, Fragonard. Înțeles?

– Da, domnule, răspunse Fragonard cu chipul ca o mască de concentrare, însă douăzeci și doi de oameni asigură echipajul doar pentru *șapte* din matahalele astea.

– Așa-i, încuviință Brim, Barbousse și cu mine formăm al optulea echipaj, iar *tu* ai să acționezi turela noastră. *Asta* se potrivește în sfârșit cu ce credeai până acum despre diviziunea corectă a muncii?

Fragonard îl privi pe Barbousse o clipă, apoi aprobă din cap.

– Absolut, sublocotenente, rânji el, mai ales că sunt un foarte bun trăgător – și un foarte slab boxer.

***

Brim stătea țeapăn și incomod în scaunul de comandă cu spătar dur, față în față cu o consolă întunecată care-l fixa posomorât în lumina amiezii. Pentru scurtă vreme, duelurile de artilerie îndepărtate încetaseră, păsările cântau și vehicule grele duduiau undeva pe-o autostradă aglomerată. Mintea i-o lua razna spre Ursis și Borodov; se aflau cel mai probabil într-o colibă de vânătoare pe vreuna din planetele lor lo'sodeskayene, bând fericiți meem și vânând lupii de munte cu două capete care bântuiau pe o bună parte din lumile ursilor. *Ursii* ar ști cum să pornească grămada asta imensă de șuruburi!

Clătină din cap invidios, în timp ce alte nave tunau pe cer îndepărtându-se spre marginile spațiului. Rămăsese mai puțin de un metaciclu până când urma să se deruleze partea lui din operațiune. Iar de-trei-ori-blextematul disruptor mobil pe care trebuia să-l piloteze era înclinat într-un unghi absolut imposibil față de linia orizontului. Ameți de fiecare dată când privea afară. Răpăind cu degetele pe consolă, privi cu un dispreț neajutorat îngrămădeala uimitoare de comenzi.

Pentru a suta oară, fixă atent marele buton roșu care ocupa un loc proeminent pe cvadrantul dreapta inferior. Pe inelul din mijloc apărea simbolul vertrucht pentru „Start", dar Brim nu avea de gând să se transforme în atomi printr-o greșeală *atât* de naivă. În vocabularul trăsnit al Ligii, cuvântul „detonează" folosea *același*

simbol. Se uita morocănos afară spre celelalte șapte siluete inerte, înclinate de asemenea sub unghiuri imposibile. În ultimii prețioși patruzeci și cinci de cicli, reușise să nu rezolve nimic, iar acum timpul pe care-l avea la dispoziție era practic epuizat – o dată cu opțiunile pe care le avusese. Se cutremură, strânse din ochi, scrâșni din dinți și zdrobi butonul, așteptând cu îngrijorare explozia care i-ar fi curmat viața.

În loc de asta, fu întâmpinat de liniștea întreruptă de ciripitul păsărilor și de zgomotul respirației greoaie a lui și a celor doi camarazi.

Deschizând ochii cu grijă, nu se trezi confruntat cu nimic mai amenințător decât aprinderea tuturor proiectoarelor vehiculului, ca și cum afară ar fi fost cel mai deplin întuneric. În plus, se activase o altă consolă de comenzi. Ba chiar, un indicator, cel al intensității CL-2 (toate indicatoarele CL-2 arătau mai mult sau mai puțin la fel), începuse deja să lucreze. Îl privi preț de câțiva cicli, apoi zâmbi. Bineînțeles. Chiar și în ritmul acela, estima că ar fi fost nevoie de cincisprezece cicli pentru a atinge parametrii operaționali.

Arătă butonul lui Barbousse și Fragonard, apoi îi trimise să dea o mână de ajutor la pornirea celorlalte mașinării.

– Până vă întoarceți, strigă după ei, poate descopăr și următorul pas.

După cum se așteptase, comenzile și indicatoarele rămase erau în marea majoritate de neînțeles, cu excepția unui limitator mare de puls – oricine putea recunoaște *așa ceva*. În stânga lui, pe consolă era montată o manetă primitivă cu glisare liniară. Semăna mult cu o manetă de gaze ajustabilă – înlocuitorul obișnuit al frânelor antigravitaționale de pe multe vehicule militare mari ligare. Maneta era împinsă până în capătul de sus, unde se găseau numerele cele mai mari ale indicatorului. Probabil poziția „pornit", dar nu bagă mâna-n foc, așa că preferă să nu se atingă de comandă până nu studia mai mult.

Se încrunta. Majoritatea echipamentelor de sol grele funcționau cu energie transferată dintr-un limitator de puls într-un transmițător de difracție gravitațională. Acesta din urmă acționa ca un generator antigravitațional simplificat, asigurând decolarea și propulsia direcțională printr-un simplu aranjament de lentile.

Desigur, n-ar fi putut zbura mai mult decât o valiză. Tehnologia antigravitațională nu garanta decât propulsia vectorială: ca să zbori realmente, era nevoie de mai multe sisteme majore decât puteau fi îngrămădite într-un vehicul de sol.

Cu o grimasă, se străduí să calculeze cantitatea corectă de energie pe care trebuia s-o transfere din limitatorul de puls. Cam câtă CL-2 era bună? Sau rea? Judecând după indicatorul din fața lui, continua să crească constant – dar în ce direcție? Lua în calcul și posibilitatea de a-i fi trimis pe Barbousse și Fragonard în misiunea de a detona și celelalte șapte vehicule aflate sub precara sa comandă, apoi clătină din cap. Dacă asta urma să se întâmple, atunci să se întâmple și gata! Trebuia să înceapă de undeva. Reveni cu atenție asupra comenzilor.

Aha! Acolo, jos, în cvadrantul stâng, îi atrase atenția un fel de convertor de fază primitiv – mecanismul de reglare al oricărui limitator de puls văzut vreodată. Bineînțeles, cele din experiența lui fuseseră instalate *și* pe echipament minier de mare tonaj... și nu avuseseră *niciodată* conductibilitatea setată la mai mult de jumătate. Cel de aici indica trei sferturi toată ziua, ba poate chiar nițel mai mult. Știa că putea ajusta dispozitivul, răsucind o rotiță striată aflată sub el, însă dacă l-ar fi reglat *prea* sus, ar fi putut arde transmițătorul de defracție la punerea în funcțiune, caz în care n-ar mai fi pornit niciodată. Își aminti cutremurându-se că ar fi putut obține și o creștere scăpată de sub control a energiei, drept care se hotărî să lase totul așa pentru moment.

Mijind ochii, recunoscu în stânga convertorului afișajul unei ciudate duze de rezonanță, care indica o medie a pulsului de zero. Probabil corect, după cum își aducea aminte; unitățile respective foloseau o presiune a pulsului într-adevăr *foarte* scăzută. Dar dacă indicatorul începea să arate valori negative, știa că ar fi trebuit să ia în calcul posibilitatea de a reduce presiunea CL-2 pentru a o lua de la început – lucru pentru care n-ar fi avut timp. Apoi observă că duza era pe poziția „închis". *Asta* explica presiunea zero, dar nu sporea prea mult capacitatea de înțelegere a lui Brim.

– Sublocotenente, se auzi o voce care-i distrase atenția, le-am pornit pe toate.

Brim văzu chipul lui Fragonard apărând dincolo de rama ușii, pe scara de acces. Verifica și celelalte șapte vehicule – toate străluceau de lumini inutile – și, din fericire, nimic nu părea să se fi întâmplat până acum după apăsarea butonului roșu.

– Nici o problemă? întrebă el.

– Nici una, domnule.

– Bine, rosti Brim nonșalant. Următorul lucru pe care-l vei face este să-i înveți pe aceiași oameni să le piloteze.

– Cum să le *piloteze*, domnule?!

– Nu-ți face griji, chicoti Brim fără umor. Nu-i deloc obligatoriu să descopăr vreodată ceva demn de spus în legătură cu subiectul.

– Domnule?

– Nimic, spuse tânărul și se ridică să-și întindă mușchii amorțiți. Mai bine l-ai aduce și pe prietenul nostru Barbousse aici. O să-ncercăm toți trei să vedem dacă nu putem să ne prindem cum funcționează drăcovenia asta – împreună.

– Da, domnule, se conformă Fragonard și coborî înapoi pe scară.

Reveni împreună cu Barbousse și, curând, amândoi respirau în ceafa lui Brim, urmărindu-i fiecare mișcare.

Începuse să citească parametrii afișați, când se opri brusc și privi duzele de rezonanță nevenindu-i să creadă. De-*trei*-oriblextematul de parametru zero! Pocni din degete, nervos din cauza a ceea ce înțelesese. Undeva în sistem, un demodulator de mare tonaj asigura protecția întregului mecanism de radiații. Exista posibilitatea ca în cazul în care duza de rezonanță era deconectată, același lucru să se întâmple și cu demodulatorul. Simți cum sudoarea i se aduna pe frunte. Întregul subsistem putea fi deja mult peste limita de siguranță! Parcurse cu înfrigurare și ceilalți parametri, căutând.... Acolo! Suspină ușurat. O găsise, și era conectată.

Se uita îngrijorat la intensitatea CL-2. Universule! Ajunsese la 1400. Scrâșni din dinți, transformând cu disperare unitățile miliROGEN în altele cu care putea opera. Apoi clătină din cap și se relaxă. Bineînțeles. 1400 miliROGEN erau în regulă pentru genul *acela* de sistem (fără capacitate de stocare locală). De fapt, parametrul era chiar cu puțin *sub* normal.

Reușind să se stăpânească, privi cum indicatorul CL-2 începuse să urce spre cota operațională, apoi comuta duza pe „deschis" și pândi atent parametrii. De abia începeau să apară. În acel moment, mecanismul de răcire din spatele cabinei ofta, eliberând un nor de vapori și transmițătorul de defracție gravitațională începu să funcționeze. Vehiculul se îndreptă automat, înălțându-se ușor la aproximativ opt irali deasupra solului unde pluti liniștit, orientat în sfârșit cum trebuie.

– Așa, sublocotenente, izbucni Barbousse cu o voce plină de uimire.

Brim putea auzi și alte chiote de afară. Își lăsă o clipă capul pe spătarul scaunului și inspiră adânc. *Chiar* pornise blextemația asta.

– În regulă. Barbousse, Fragonard, v-ați uitat amândoi. Credeți că le puteți arăta și celorlalți cum să procedeze?

– Da, domnule, răspunse Barbousse imediat.

– Și eu cred că aș putea, zise și Fragonard după ce se mai încruntă o dată în fața consolei.

– Doar *crezi* că ai putea?

– Nu, domnule, reveni Fragonard cu un rânjet. *Pot.*

– Așa-i mai bine, zâmbi pilotul. Apucați-vă de treabă. Mai aveți de pornit încă șapte, până încerc eu să fac roaba asta să se și *miște.*

Merse până la trapă și ascultă duduitul adânc și uniform venind dinspre lentilele transmițătorului de defracție antigravitațională, apoi privi soldații adunați dedesubt.

– Feriți-vă, le strigă și porni spre partea din față a cabinei, așezându-se în fața comenzilor.

Legându-se zdravăn de scaun, privi limitatorul de puls și clătină din cap. Setarea la trei sferturi conductibilitate era pur și simplu prea mare. Pe de altă parte, rotița de reglaj era dispusă într-un loc incredibil de incomod și-i venea greu s-o manevreze. Până la urmă, reuși (cu prețul unor încheieturi jupuite) și schimbă parametrul la cincizeci la sută. Se întinse apoi cu grijă și activă convertorul de fază, deviind energia pură spre limitatorul de puls. Zgomotul motoarelor se modifică subtil, devenind tot mai grav și mai înfundat. Își mușcă buza nervos și recapitulă ce făcuse. Până acum, totul se confirma: intensitatea CL-2 era normală (poate

putin *prea* ridicată, dar nimic îngrijorător) convertorul de fază „deschis" și reglat la aproximativ cincizeci la sută, răcirea pornită, giroscoapele aprinse, carena echilibrată. Verifică solul în fața lui. Era liber. Auditoriul de mai devreme se împrăștiase care-ncotro, dar pe alocuri putea distinge câte un chip ascuns îndărătul unor paveze naturale, copaci sau stânci mai mari.

Râse. Bineînțeles că nu putea să-i condamne pentru *curiozitate*.

Ridicând din umeri, recunoscu că vehiculul era cât de pregătit putea să fie și diminuă limitatorul de puls. Sunetele din compartimentul energetic crescură rapid în intensitate și imensa mașinărie începu să vibreze. Dar atât.

Brim se încruntă, deschizând mai mult limitatorul de puls. Acum se auzea un uruit discordant dinspre mecanismul de tractare care trepida, totuși măcar se *mișca*, chiar dacă zvâcnind și tresăltând. Din nefericire, mișcarea nu era *deloc* așa cum ar fi trebuit să fie, luând în considerare energia imensă pe care o trimitea către transmițătorul de deflecție. Mai deschise puțin limitatorul de puls, ceea ce spori mișcarea, totuși viteza era însoțită de nivelul intolerabil al uruitului produs de mecanismul de tractare. Acestuia i se adăuga o serie alarmantă de zguduituri repetate, ce veneau de sub picioarele sale. Afară, puținii soldați care se încăpățânaseră să privească uriașul vehicul fugeau acum cuprinși de panică spre cel mai apropiat adăpost. În spatele său, un nor imens de abur răbufnea din unitatea de răcire aidoma unor aripioare strălucitoare de vapori în aerul umed al lui A'zum. Atmosfera din cabină devenise albăstruie și mirosea acrișor a metal încins.

Brim lovi cu pumnul în consolă. Maneta de gaze! Din cauza ei se întâmplă totul. Reglată pe cea mai înaltă poziție, redirija toată energia înapoi spre instalația de răcire. Nu era de mirare că mecanismul de tractare mai avea puțin să se facă bucăți! Apucă maneta, apoi își mușcă buza.

– Ușurel! zbieră el, aducând delicat maneta la centru.

Zgomotul asurzitor se domoli imediat, deși sistemul de răcire continua să funcționeze la maximum. Roșu la față și transpirat, Brim bănui că va continua să funcționeze așa încă o bună bucată de vreme. Acum prindea viteza văzând cu ochii. Apăsă încetișor o pedală de direcție. Vehiculul se clătină stângaci, totuși putea fi cârmit și lăsa impresia că poate fi oarecum controlat. De altfel,

nici nu fusese construit pentru pilotare manuală; doar atât cât să poată ajunge la cablurile atotprezente, instalate peste tot pe unde Liga era stapână. Lângă oricare dintre ele, dispozitive automate din carcasa vehiculului puteau prelua comanda și „merge pe sârmă", cum s-ar spune. Tipic, se gândi tânărul, pentru o civilizație care, în afara unei clase conducătoare restrânse, nu încuraja nici un fel de inițiativă. Printre copacii de la marginea câmpului, vedea chiar cablul gros de care urma și el să se prindă în curând.

Copacii ăștia! Din cine știe ce motiv, *continua* să-și mărească viteza – prea mult. Deja se mișca mai repede decât ar fi trebuit pentru a lua o curbă. Trebuia să oprească drăcia... și încă repede!

Nerăbdător, împinse din nou maneta până sus; scrâșnitura înceta imediat, împreună cu trepidațiile, care se transformară rapid într-o serie de zdruncinături al căror scârțâit îți strepezea dinții. Tot ce era liber în cabină aluneca în cascadă spre punte, adăugând zornăielii la zăngănitul plăcilor din carcasa vehiculului.

Dar nici asta nu-l oprise! Dimpotrivă, se mișca și mai repede spre copacii care acum păreau un zid de piatră verde. Ce se-ntâmplase?

Într-o stare vecină cu panica, Brim își dădu brusc seama de greșeală – rotița de la convertorul de fază. Ea trebuia să *diminueze* fluxul de energie, nu să-l mărească; atunci când modificase reglajele de la trei sferturi (reducere) la jumătate, practic *dublase* energia generată de dispozitiv! Nu era de mirare că maneta nu dădea nici un rezultat! Își imagină cu groază mașina pătrunzând tot mai adânc în pădurea deasă, până când ar fi nimerit un copac mult prea mare. Se cutremură. Cu disperare, reuși cu chiu cu vai să ajungă la rotiță și s-o aducă la poziția inițială.

Imediat, viteza începu să scadă – o dată cu trepidațiile zgomotoase din spate. Era însă prea târziu ca să mai folosească la ceva. Cu o izbitură cutremurătoare, vehiculul plonja în plină pădure, secerând copacii ca pe rămurele și azvârlind trunchiurile despicate la o sută de irali înălțime. Cabină ricoșa înainte și-napoi, ca o navă stelară prinsă în cel mai teribil vârtej spațial, în timp ce Brim apăsa pedala de direcție din stânga. În față, prin sticla securizată, zări un copac uriaș care părea să se fi așezat intenționat în drumul său. Ăsta era! Se propti bine, așteptând impactul, când vehiculul scăpat de sub control se izbi de o stîncă pe jumătate

îngropată, se răsuci nebunește, apoi se redresă cu greu, se răsuci miraculos spre partea cealaltă – și se opri într-un copăcel, nu mai gros decât brațul său.

Rămase câțiva cicli în mirosul de vegetație strivită, ascultând zgomotul îndepărtat al artileriei, ciripitul supărat al păsărilor speriate și polifonia metalului care se răcea scrâșnind în spatele său. Apoi reveni la comenzi și se întoarse pe drumul deja bine marcat, înapoi spre lumina soarelui.

Până ajunse la marginea pădurii, vehiculul aburind și acoperit cu crengi circula cu viteza normală; perfect controlat pentru prima dată de când suise în cabină. Brim simți cum roșește când îl opri lângă soldații care chiuiau. În unele zile, pur și simplu nu merită să cobori din cabină.

***

Cu zece cicli înainte de ora plecării, toate tunurile mobile erau în sfârșit funcționale, echipajele de începători profitând cât mai mult de pe urma celor câteva exerciții. Câmpul se însufleți se de duduitul vehiculelor ce răsuflau aburi, bălăbănindu-se ca niște beți vani deasupra ierbii strivite, într-un peisaj plin de coliziuni răsunătoare și confuzie deplină. Roșii la față și fără suflu, Barbousse și Fragonard reveniră pe jos, bombănind că le venea destul de greu să rămână în viață în haosul urlător de afară.

Avându-l pe Fragonard bine instalat în turelă, Barbousse reactivă COMM-ul și în scurt timp, globul afișă figura tremurătoare a colonelului Hagbut.

– EI BINE? se răsti ofițerul congestionat. Sunteți gata de pornire?

Brim privi dezordinea zgomotoasă de afară, înghiți în sec și încuviință din cap.

– Absolut, colonele, declara el fericit că celălalt nu beneficia de aceeași priveliște a câmpului.

De fapt, știa că Tunicile Albastre *erau* probabil pe cât de pregătite puteau fi, pentru moment.

– Așa-i MAI BINE, Brim, lătra Hagbut. O să scoatem un soldat cum trebuie din tine.

Tânărul murmură un jurământ în gând.

– În exact opt cicli, continuă colonelul, vei conduce disruptoarele mobile spre cablul de la capătul câmpului vostru și veți porni de acolo cu viteza de 0,03. Asta îți va permite să te comuți pe cablul meu – în spatele transportoarelor de personal – cinci cicli mai târziu. AI ÎNȚELES?

– Înțeles, domnule.

– Se spune „Da, colonele", îl corectă Hagbut. La SOL, noi nu „înțelegem" nimic.

– Da, colonele, zise Brim printre dinți.

– Așa-i mai bine, tinere. Dintr-o dată, Hagbut se încruntă apoi se holbă direct la Brim. *Bineînțeles!* izbucni el recunoscându-l. Tu ești carescrianul pe care l-au lăsat în Flotă, nu?

– Sunt carescrian, într-adevăr.

– Universule, asta explică multe. Ei bine, atunci fă tot ce poți. Îmi dau seama că nu poți evita să fii ceea ce ești.

Brim simți cum fața îi ia foc; în acelasi timp simți *și* o strânsoare puternică pe braț, mult în afara câmpului vizual.

– Ușurel, sublocotenente, șopti Barbousse. Nu lăsa un „cod'dlinger" să strice totul.

Tânărul încleștă pumnii.

– Foarte bine, domnule, scuipa vorbele încrâncenat dar, ca de obicei, globul COMM dispăruse deja.

***

Peste cinci cicli, cele opt vehicule pluteau leneș la capătul cablului într-o aproximativă formație de înaintare; în față se afla al lui Brim, acoperit de frunze și de crengi. Imediat în spatele său, cabina următorului disruptor spânzura deasupra punții avariate, unde ajunsese din cauza unei frâne prost gândite. O transmisionistă roșie la față le zâmbea timid de la consolă; între timp, Barbousse și Fragonard, reveniți de pe punte, se legară mai bine în scaune și se pregătiră să urmeze cablul în tunelul de frunziș.

Rulând cu exact 0,3, după cum indica vitezometrul, grupul de vehicule hurducate ajunse la marginea parcului (și la capătul cablului temporar) în același timp cu convoiul de transportoare al lui Hagbut. Atât de precisă le fusese sosirea, încât se aliniară în spatele ultimei mașini a Armatei fără măcar să încetinească, urmând

acum semnalul mai puternic al unui cablu permanent îngropat în pământ.

– Nu-i rău pentru un cârd de tipi din Flotă, mârâi Brim în barbă, în timp ce modulul COMM afișa încă un glob.

– FELICITĂRI, Brim, lătra Hagbut. Lucrezi tolerabil.

– Mulțumesc, colonele, bombăni pilotul, menținându-și vocea la limita calmului.

Măcar mârlanul nu dădea semne că ar fi vrut să continue povestea cu carescrianul.

– Convoiul nostru nu se deplasează mai rapid decât disruptoarele voastre, sublocotenente, așa că fii atent la ariergardă, îl sfătui colonelul. Deținem indicații conform cărora nu există forțe ligare pe o rază de-o zi distanță, dar în operațiuni ca asta, mai bine te-ncrezi în ce vezi, cum se spune. S-a înțeles?

– Am înțeles, minți Brim, întrebându-se cât de mult afectaseră ultimele schimburi de focuri „indicațiile" colonelului.

Lăsându-i comanda lui Barbousse, se așeză în fața modulului COMM și desfășură un șir de șapte globuri, câte unul pentru fiecare disruptor care-l însoțea.

– Atențiune, vorbi el în COMM, prietenii noștri de la Forțele de Expediție ne asigură că toate forțele ligare au plecat din această zonă. Dar ca să fim siguri... Scrută cele șapte chipuri care-l priveau din globuri. Toate erau sobre, dar fără să trădeze frica. Ca să fim siguri, repetă el, yeți fi cu ochii-n patru după *orice* vi se pare suspect – și-mi raportați imediat.

Șapte versiuni de „Da, sublocotenente" o însoțiră pe-a lui Barbousse în cabina de comandă, în vreme ce Brim se lăsa pe spătarul scaunului incomod, pentru un moment de destindere; muncise prea mult timp din toate puterile și simțea primele semne de oboseală. Legănarea blândă a vehiculului masiv și duduitul constant al sistemului de tractare îl relaxau. Se lăsa cât mai mult pe spate, atât cât îi permitea scaunul, și-și încrucișă picioarele. În față, statura gigantică a lui Barbousse era aplecată asupra consolei, gata să intervină dacă vehiculul o cerea.

Brim întoarse capul și privi prin sticla armată groasă: treceau pe deasupra carcaselor înnegrite ale caselor din suburbie, cu ușile de la etaje și ferestrele căscate hidos ca guri deschise pentru totdeauna în marele suspin al morții. Ochiul minții nu-i era

întunecat de uimire, ci doar de dezgust. Invadatorii lui Triannic își montau cablurile cu aroganța tipică a tuturor cuceritorilor: arzându-și cărarea prin oraș, fără să le pese de eventualele victime surprinse în cale.

Ruinele ordonate cu grădinile lor înnegrite, demne de milă, și scheletele de copaci se întindeau pe o distanță considerabilă, lăsând locul la un moment dat câmpurilor de tufișuri, punctate de structuri înalte, terminate în cupole – unele unite printr-o rețea fantastică de linii strălucind în soarele amiezii. Nicăieri însă nu-i văzu pe locuitorii înaripați ai planetei. Se gândi un moment la asta, apoi își șterse gândul din minte. Avea destule alte griji de rezolvat!

Răsucindu-se în scaun, privi în partea opusă a cabinei, dincolo de metalul pătat și acoperit de crengi al botului vehiculului. Disruptorul uriaș al lui Fragonard se ridica în față, indicând direcția ca un deget butucănos și străbătut de vene, având trei seturi de scuturi antiflash în jurul vârfului. În dreapta, clădiri înalte și apropiate înlocuiră domurile, apoi se amestecară cu locuințe mai puțin arătoase, totuși întregi, reflectând în geamuri razele de soare, în timp ce prin fața lor treceau vehiculele grele ale lui Brim.

Ajunseseră pe malul unui canal larg și schimbară direcția în lungul unei faleze acoperite de mușchi, ale cărei stânci înnegrite de vreme păreau de cel puțin două ori mai mari decât disruptoarele. Trecură vâjâind pe lângă un șir de stâlpi putrezi ce ieșeau din apă, acoperiți de licheni ca de niște plete verzui. Stâlpii se curbau abrupt din faleză, terminându-se într-un contrafort dărăpănat în fața unui zid cu cărămizi căzute, incert ca utilitate. Pe malul opus, Brim putea vedea șiruri de barăci în fața cărora rețele de piloni de lemn înaintau mult în apă. Ambarcațiunile erau extrem de rare, dovada mută a comerțului distrus al planetei cucerite.

Traversară apoi un canal de legătură, cablul expus fiind suspendat ca un arc prin sârme ruginite atârnate de piloni firavi de-o parte și de alta a curentului.

Pe neașteptate, duduiră printre două șiruri apropiate de clădiri gigantice; fațadele lor erau decorate cu panouri în culori deprimante.

Ieșind din nou în lumina soarelui, continuară în lungul falezei de piatră până când canalul se sfârși într-o lagună mare. Cablul și călătoria lor urmară o curbă strânsă spre dreapta, fără

întrerupere prin mlaștinile de lângă țărm, până ce trecură printr-un al doilea canion întunecat de clădiri înecțoșate de abur, mult mai lung decât primul. La un moment dat, departe în stânga, Brim zări un pod arcuit grațios la o mie de irali înălțime pe cerul amiezii, coborând în depărtare spre partea cealaltă a lagunei.

Călătoria răspundea tuturor întrebărilor lui; de pildă, de ce era considerată A'zum un adevărat paradis. Își lăsă o clipă mintea să rătăcească, visându-se împreună cu Margot, rătăcind mână în mână pe una dintre străduțele liniștite ale lui Magalla'ana sau lenevând în intimitatea calmă a unui mal împădurit. Zâmbi în sinea lui. Ultima imagine – ei bine, la *aceea* merita să viseze! Inspiră adânc și închise ochii exact în clipa când o voce exaltată irumpse din modulul COMM:

– Sublocotenent Brim! Sublocotenent Brim! Cred că am zărit niște vehicule! Nu-mi dau seama câte, dar cel puțin două!

Trezit dintr-o dată, Brim se încruntă în fața imaginii lui Fronze, aflat în ultimul disruptor.

– Cum arată?

– Nu știu exact *cum* să le descriu, spuse femeia, privind într-o parte. Miji ochii și se concentră. Mari, în orice caz. Și bondoace, îndesate, ca niște gândaci sau așa ceva. Acum se țin la distanță.

– Întrebați-o dacă-s pătrățoase ca ăsta sau lungi, domnule, îl zori Barbousse de pe locul pilotului.

Brim transmise întrebarea.

– Lungi, răspunse Fronze sigură pe ea. Cu trei turele. Una mare la tribord și două la babord, una orientată spre față, alta spre spate.

– Mi se par niște RT-91, se pronunță Barbousse. Printre cele mai bune produse ale Ligii.

– Este reconfortant să știi ca ligarii sunt la mai mult de-o zi depărtare, pufni Brim apoi stabili o legătură cu transportorul colonelului.

– EI BINE? întrebă Hagbut.

– Se pare ca ne urmărește cineva de-a lungul cablului, colonele. Trebuia să ne întâlnim cu alte vehicule capturate de pe *Norocosul*, domnule? Poate niște RT-91?

Fruntea lui Hagbut se încreți.

– Negativ. Ai văzut RT-91-urile astea cu ochii TĂI?

– Am primit doar un raport despre ele colonele, dar n-am nici un motiv să-l pun la îndoială...

Fu întrerupt de o coloană strălucitoare de apă verde-albăstruie care țâșni spre cer la o distanță de cinci sute de irali în lagună. Tromba imensă explodă imediat la alți cinci sute de irali în stânga lui Brim, cu o flacără și un zgomot teribil.

– Nu te mai obosi, Brim, izbucni Hagbut. Am văzut și eu *asta*.

Lătră imediat un șir de ordine peste umăr și transportoarele de trupe accelerară, distanțându-se de disruptoarele greoaie.

Brim clipi în timp ce a doua explozie transforma un lung șir de depozite într-un nor de flăcări murdare și resturi zburătoare. Cam atât fusese partea „invizibilă" a misiunii, cu echipament capturat. Șmecheria blextemată nu funcționase mai mult de-un cart! Ridică din umeri indiferent. Măcar ligarii n-aveau nici ei prea mult noroc cu țintele.

– Am ordonat trupelor să înainteze, Brim, bubui Hagbut din COMM. Pentru a asigura integritatea misiunii mele.

– Da, domnule.

– Ca să nu mai vorbim de integritatea propriei tale piei nenorocite, bombăni Barbousse în barbă. Cu scuze, sublocotenente.

– Ce-a fost asta? întrebă Hagbut.

– Iarba de-aici, domnule, răspunse Brim, de abia stăpânindu-și un hohot. Soldatul Barbousse are o alergie puternică și strănută.

– Bietul om, admise Hagbut în timp ce altă explozie distrugea un pâlc de copaci la vreo câteva sute de irali spre stânga. Nenorociții ăștia de ligari n-au fost *niciodată* în stare să etanșeze cum trebuie o cabină.

– Nu, domnule.

– Acum este DATORIA ta, Brim, să-i oprești pe nemernici, continuă Hagbut cu tonul său cel mai impunător. Întoarse spatele la display, pentru a mai lătra niște ordine către careva, apoi reveni spre Brim. Ne prinzi din urmă după ce ai oprit pe cine-o fi acolo – dar nu înainte. ÎNȚELES? Nu putem compromite misiunea.

– Da, colonele, spuse Brim, dar se adresă globului deja întunecat.

Îi arătă pumnul lui Barbousse în glumă, apoi deschise o legătură cu turela lui Fragonard.

– Tu eşti expertul în disruptoare, Fragonard. Ce zici? Chiar putem distruge nişte tancuri?

– Lejer, răspunse Fragonard uşor încruntat, dacă reuşim să le ochim destul de bine. Le-am spus oamenilor mei să le ia la ochi imediat cum au gata echipamentul. Necazul e că n-am avut vreme suficientă să le ajustăm ca lumea, ca să tragă cu precizie în timpul deplasării. Poate vom fi pe-aproape, dar dacă o să ucidem mai mulţi ligari decât localnici, o să fie din noroc, nu din cauza preciziei, dacă pricepeţi ce vreau să zic, domnule.

– Zi-le oamenilor să facă tot ce pot, urlă Brim peste zgomotul făcut de o altă ţintă ratată cu puţin.

De data aceasta, un potop de apă verzuie se prăvăli peste ei, strecurându-se printre geamuri pe podeaua cabinei şi pe consola COMM. Brim îşi dorea cu disperare să se fi gândit să-i pună pe transmisioniste să instaleze un emiţător KA'PPA permanent pe vehiculul său. Poate că acum ar fi putut cere ajutor din spaţiu – ceea ce, bineînţeles, nu se putea face cu echipamentul COMM obişnuit. Strânse din umeri şi alungă gândul din minte. Nu avea cum să ceară ajutor şi cu asta basta; nici o putere din Univers nu putea schimba trecutul.

– Se apropie de noi? o întrebă pe Fronze.

– Da, domnule, răspunse ea cu o mină serioasă. Suntem gata să încercăm să punem disruptorul pe ei, dar stelarul Cogsworthy din turelă nu crede că avem mari şanse să-i nimerim, fără stabilizatoare şi chestii d'astea.

Imaginea ei se perturbă o clipă, în timp ce sunetul exploziei se auzi mai întâi din consola COMM, apoi imediat, dincolo de geam.

– Mulţumesc, Fronze, anunţă-mă când sunteţi gata.

Treceau acum printr-o zonă destul de deschisă de mal mlăştinos. Mintea îi funcţiona rapid. Dacă nu putea să ajungă la tancurile ce-i urmăreau, ce putea să facă? Să se oprească şi să lupte? Râse singur de această variantă. Ar sta cuminţi cu toţii ca raţele pe baltă în timp ce artileriştii şi-ar recalibra disruptoarele. Clătină din cap. Poate că ar fi trebuit să sacrifice ultimele guri de foc din şir – să-i ordone lui Fronze să oprească şi să ducă de una singură o bătălie, pentru a câştiga timp. Abandonă şi ideea aceea – n-ar fi realizat mare lucru.

Chiar atunci, o explozie mai intensă se auzi din spate și flacăra ei fu vizibilă în lumina amiezii. Spre cer izbucni o coloană murdară de fum și resturi.

– Sublocotenente! zbieră Fronze emoționată din glob. Cogsworthy i-a prins șpilul! Asta ar trebui să le dea ceva de furcă!

Imaginea tresaltă violent, pe măsură ce răspunsul dușmanilor nu se lăsa așteptat; zgomotele salvelor umplură cabina. Prima explozie fu urmată de altele, la fel de asurzitoare. Veni apoi rândul unei serii de explozii mai mici.

– Pe barba lui Corfew! exclamă cineva. Nu cred că le-a *plăcut* asta.

– Nu pricep de ce, replică alt glas după ce și mai multe explozii sfâșiară mlaștina. Uite! Nici măcar n-au fost în apropierea lor. Nenorociții n-au simțul umorului.

– Ce se-ntâmplă acolo, Fronze? întrebă Brim.

– Nu stăm prea rău, sublocotenente, șuieră femeia. Se albi când o salbă de descărcări porni din disruptorul de deasupra ei, apoi se întoarse spre spatele vehiculului, aprobând din cap. Atât doar că, adăugă ea, *ei* trag mai aproape decât noi, iar *Cogsworthy* trage tot mai departe de ei. Apoi rânji. Chestia asta cu înșiratul-în-șir-indian-pe-sârmă reduce ochitul.

Imaginea ei dansă violent în glob, în timp ce Cogsworthy trase încă o dată, apoi continuă să tremure pe măsură ce urmau focurile de răspuns, trase pe aproape.

– Evident, continuă Fronze veselă, asta ne salvează și pielea în fața lor, ei fiind mai mulți.

Dintr-o dată, globul clocoti într-o strălucire orbitoare, apoi imaginea dispăru. O străfulgerare violentă venită din spate aprinse cerul amiezii, urmată de un vuiet cutremurător. Brim se răsuci pe scaun la timp pentru a vedea o turelă în flăcări urcând leneș pe bolta cerului, lăsând în urmă nori groși de fum negru, până ce dispăru într-o explozie monstruoasă și un nor de abur, departe în lagună.

– Universule, icni careva, ăsta a fost Cogsworthy!

– Biata Fronze! se auzi o altă voce.

– Gura, amândoi, se răsti un al treilea glas, nici unul dintre ei nu a simțit nici pe dracu', așa că poate că *ei* sunt norocoșii.

– Mda, vorbi un al patrulea, o să vreți să fi fost voi ăia când ne-or captura, așa să știți!

Brim strânse ochii o clipă, gândindu-se la un *prefect* pe nume Valentin, apoi încuviință tăcut.

– Cineva mi-a spus că vă era teamă să nu vă plictisiți în excursia asta, sublocotenente, strigă Barbousse peste urletul motoarelor, mimând o uimire inocentă.

– Cred că era vorba despre altcineva, replică tânărul cu o sobrietate jucată. În orice caz, nu poate fi vorba despre *acest* Wilf Brim.

Privi în display și aproape sări în sus de uluire. Linia frontului se apropia rapid de structura suspendată gigantică pe care o zărise de la distanță.

Pocni din degete. Asta era! Un deal artificial – și încă unul mare.

Imediat activă „emisia" pe consola COMM, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze o voce calmă.

– Atenție, toată lumea! urlă peste tunetul crescând al disruptoarelor. Începem să urcăm panta mare din față. Atâta timp cât ne aflăm de partea *asta*, fiecare dintre voi va avea vizibilitate maximă *și* câmp deschis. Profitați de ambele cât puteți! Și nu uitați că *orice* tanc pe care *nu-l* radeți va avea *aceeași* vizibilitate și câmp de foc atunci când voi veți fi la baza dealului!

Capitolul 6

Brim fu atât de absorbit de bătălie, încât suirea pe pod aproape că-l luă prin surprindere. Fragonard acționă disruptorul cel mare înainte să urce cincizeci de irali. Zgomotul era asurzitor, la fel ca duduitul motoarelor. Suiau tot mai sus, cu sistemul de tracțiune urlând și vapori de abur alb formându-se în jurul sistemului de ventilație. Brim privea solul de dedesubt erupând în explozii gigantice, în timp ce trăgătorul mic și vânos schimbă pe „foc rapid" și împroșcă drumul în jurul tancurilor inamice ce goneau sub ei. Numără zece vehicule răsturnate și mulțumi forțelor – oricare ar fi fost ele – ce-l opriseră să înfrunte tancurile la sol. În curând, focul disruptorului său se adăugă holocaustului de jos, apoi li se alătură al treilea. Cablul se clătina și se balansa din pricina zecilor de salve. Fără nici un avertisment, o explozie mai strălucitoare pe sol fu urmată mai întâi de un nor de fragmente ciudate, apoi de țipete entuziaste venind din consola COMM-ului.

– Unul la mână! zbieră cineva.

– L-am găurit pe ticălos, chiar l-am găurit!

– Bravo ție, Ferdie! Dă-le-n freză!

În scurt timp toate cele șapte vehicule capturate trăgeau frenetic, pe cât de repede își puteau reveni disruptoarele. Dedesubt,

ligarii răspundeau menținând un foc furios de baraj, deși acum alți doi se transformaseră în movile de resturi carbonizate, mocnind la baza coloanelor de fum de pe drum. Sub vehiculul ultrasolicitat al lui Brim, cablul se zbuciuma violent în toate direcțiile, făcându-l pe Barbousse să apese disperat pedalele profundorului, într-o încercare nebunească de a evita prăbușirea în hăul care-i separa de sol.

– Dulce Univers! se auzi în COMM vocea cuiva țipând panicat. Îl scap!

Îngrozit, Brim privi în spate, de-a lungul cablului și văzu un vehicul desprinzându-se de cablul care se contorsiona, cu disruptorul conținând să tragă spasmodic. Inerția purtă mașinăria probabil douăzeci de irali mai sus, înainte ca să se încline leneș spre stânga și să cadă ca o piatră printre cablurile de suspensie, dispărând într-o trombă ce se răspândi rapid în toate direcțiile. Câteva clipe mai târziu, o singură bubuitură transformă laguna într-un glob uriaș, strălucitor, care explodă într-o erupție gigantică de fum și ulei arzând, înăbușită aproape instantaneu într-un nor de abur și resturi rostogolindu-se prin văzduh.

În față, vârful dealului uriaș se zărea acum printre apărătorile de vânt – nu mai departe de câteva sute de irali. În spate și dedesubt, bateriile de tunuri inamice rămase se puseseră în sfârșit pe lucru. În jurul convoiului lui Brim, spațiul se umplu cu explozii și bubuituri. Trei ferestre blindate de deasupra lui se sparseră, umplând cabina cu o ploaie de cioburi care fâșâiră inofensiv pe suprafața dură a costumului său, sfâșiind însă tapițeria scaunului. Tânărul scutură din cap. O altă lovitură ratată de puțin smulse o trapă de acces de lângă mecanismul de răcire, care începuse să strălucească iarăși din cauza solicitării la care era supus de ascensiunea abruptă și prelungită și de disruptorul nesățios ce trăgea acum aproape întruna. Aburul se revărsa în nori din ventilatoare și, când se uită în jos de-a lungul cablului ce se clătina, Brim putu să vadă că celelalte disruptoare nu se aflau într-o stare mai bună. Acum ori niciodată. Trecu brutal COMM-ul pe „transmisie" și urlă, acoperind zgomotul.

– Ascultați cu toții la mine! Ochiți cablul îngropat aflat la cinci sute de irali în fața podului. Repet, în fața podului.

Disruptoarele tăcură pentru moment, în timp ce el continuă:

– Dezgropați cablul, ca tancurile să nu ne poată urmări imediat. *Nu* atingeți însă podul. Avem nevoie de el pentru propria noastră întoarcere acasă.

– Așa-i, sublocotenente, răcni cineva.

– Vom avea grijă, domnule, rosti altul.

În scurt timp, cele șase disruptoare dezlănțuiră un nou val de foc și bubuituri asupra cablului îngropat; precizia nu se îmbunătățise, dar măcar se concentrau asupra aceluiași obiectiv. Puntea reîncepu să se clatine, însă acum Barbousse stăpânea mașinăria uriașă și se menținu fără greș pe cablu, în timp ce se clătina și zbuciuma ca o flamură fluturând în vânt.

Brusc, tunetul disruptorului lui Fragonard încetă. Brim ridică ochii de la consola de comunicații. Trecuseră de vârf. În scurt timp, următorul disruptor apăru după ei, apoi următorul. Când cel de-al șaselea încetă să mai tragă, Brim se aplecă afară din cabină, în vuietul curentului de aer. Două mii de irali mai jos, suprafețe mari din împrejurimile podului arătau de parcă ar fi fost lovite de meteoriți. Ici-colo, scobiturile stăteau mărturie pentru numărul ratărilor, însă zona prin care cablul *trebuia* să treacă era acum un crater gigantic cu interiorul strălucitor, lăsând să se reverse în exterior o coloană de fum dens, în timp ce rocile de dedesubt ardeau ele însele în focul de iad al disruptoarelor lui Brim. În timp ce privea, primul tanc inamic se opri destul de aproape de zona distrusă, trăgând din când în când sporadic către prada care-i scăpa.

Brim se încruntă, vârând capul înapoi în cabină.

– S-au oprit, îi spuse lui Barbousse.

Uriașul nu păru deloc surprins.

– E logic, sublocotenente. Îmi închipui că-n ochii lor, le dăm mai multă bătaie de cap decât merită.

Rânji când arma mugi între doi piloni și cablul dispăru încă o dată în pământ.

– Cred că ai dreptate, încuviință Brim, uitându-se cum celelalte mașini reveneau pe sol.

– Am, domnule, îl asigură Barbousse. Dacă nu poți să-l învingi pe cel cu care te bați, nu strică niciodată să-l convingi că nici el nu e-n stare să te-nvingă. Rânji. Și apoi, oricine și-a petrecut viața urmărind un cablu n-o să fie prea fericit să intre în

îngrămădeala *aia* de cratere, să cadă înăuntru și să nu mai iasă *niciodată*.

– Să sperăm, fu de acord Brim, așezându-se plictisit în scaunul inconfortabil de la consola de comunicații. Tot ce avem de făcut acum este să-l ajungem pe colonelul Hagbut.

– Scuze, sublocotenente, dar e posibil ca tipul să fie de-acum în drum spre Avalon.

Brim își înăbuși un zâmbet – chiar când peisajul din față erupse în explozii de lumină. Câteva clipe mai târziu, tunetul artileriei de mare putere se rostogoli până la ei. Tânărul se uită la Barbousse și se încruntă.

– Altă luptă?

– Așa se pare, domnule..., începu Barbousse, fiind întrerupt de sunetul strident al unui canal de urgență, suprasolicitând consola de comunicații.

– Brim! STAI DEOPARTE! SUNTEM PRIZONIERI! Ținta e locația 765jj. Totul depinde de tine acum.

Globul dispăru într-o manieră asemănătoare cu moartea lui Fronze. Electrizat, Brim afișă coordonatele mesajului pe consola de comunicații.

– 913,5 cu E9G. Mă poți ajuta să-mi amintesc asta, Barbousse?

– 913,5 cu E9G. O să țin minte, domnule.

– Bun, spuse Brim și mintea îi lucră cu furie în timp ce se uita de-a lungul cablului. Acum pregătește-te să ne oprești în pâlcul ăla de copaci care se zărește la tribord. Trebuie să ne gândim serios înainte să mergem mai departe.

Câțiva cicli mai târziu, convoiul era ascuns într-o pădure mare, sub vegetația densă dintr-o viroagă. Brim coborî pe solul răcoros și acoperit de ferigi, făcu semn echipajului să rămână pitit pentru restul zilei, apoi se sprijini de o buturugă și respiră mireasma proaspătă a copacilor, cugetând la ce avea de făcut.

Deodată, își dădu seama că era comandant absolut.

***

Către sfârșitul lungii nopți de vară, Brim rămase singur pe pământul rece din pădure, rezemat de un ciot, cu mâinile în jurul genunchilor, încercând disperat să-și formeze o imagine coerentă

a situației. Redusă la esențialul absolut, aceasta părea constituită din numai trei elemente principale, pe care le numără absent pe degete pentru a suta oară: 1) șansele de a chema pe cineva în ajutor, 2) misiunea să (și ce trebuia să facă) și 3) puținele resurse aflate la dispoziția lui.

Primul element – ajutorul – era pur și simplu intangibil. Îl calificase așa din capul locului. În mod cert, Flota nu-l putea ajuta. Chiar dacă le-ar fi cerut transmisioniștilor să solicite ajutor, orice nave pe care ei le-ar fi putut găsi ar fi fost neajutorate în fața țintei sale – cel puțin până născocea ceva ca să îndeplinească misiunea lui Hagbut și elibera prizonierii a'zurnieni închiși aici. Judecând după abundența de mesaje ce umpleau toate canalele COOM-ului său, înțelegea că nu se putea aștepta la ajutor din partea aglomeratei Flote Imperiale Expediționare, care ataca alte centre de cercetare din jur.

Al doilea element, misiunea, era cu totul altceva, iar cuvântul „imposibil" n-avea ce căuta acolo. Era un angajament pe care intenționa să-l ducă până la capăt. Bineînțeles, *asta* implica nici mai mult nici mai puțin decât capturarea unei baze de cercetare (pe care nici n-o văzuse *încă*), eliberarea unui grup mărișor de ostateci, care fără să vrea protejau aceeași bază împotriva atacurilor, ducerea ostatecilor într-un loc sigur (oriunde ar fi fost *acesta*) și, în final, întoarcerea la Magalla'ana, la timp ca să scape înainte de terminarea misiunii. Toate astea, desigur, trebuiau realizate pe lângă obligația *secundară* de a-l căuta pe colonelul Hagbut; dacă avea timp la dispoziție.

Al treilea element amenința din nefericire să compromită tot restul. Resursele nu erau nici măcar *aproape* de necesitățile misiunii și asta îl includea și pe el. Cei nici douăzeci de transmisioniști pe care îi avea în subordine erau echipați excelent pentru apelarea distrugătoarelor, însă pentru a putea folosi măcar unul dintre ei trebuiau *mai întâi* să țină locul celor 180 de infanteriști bine instruiți ai lui Hagbut.

Lipsa ajutorului combinată cu misiunea imposibilă și resursele inadecvate ar fi putut descuraja pe mulți imperiali normali. Imperialii *carescrieni*, însă, aveau parte de o atmosferă de dușmănie datorită căreia, chiar în cele mai rele condiții, trebuiau să se descurce cu ceea ce aveau la îndemână. Brim ridică din umeri.

Știa că trebuie să existe o cale ca să ducă treaba la capăt, n-avea nici o îndoială. Tot ce avea de făcut era s-o găsească.

***

Devreme, în timpul primului cart cu Barbousse, începu să studieze cu atenție o hartă tridimensională, scotocindu-și toate ungherele minții ca să-și amintească din exercițiile de la Academie ceea ce ar fi trebuit să știe despre operațiile de la sol. Conform fotografiilor unei nave de recunoaștere orbitală, centrul de cercetare se găsea deasupra cablului, într-o zonă împădurită la limitele extreme ale lui Magalla'ana. O clădire lungă și îngustă, construită în cascadă pe coasta unui deal, cu trei niveluri de terase, curți și laboratoare închise în structuri de sticlă. Un detaliu important – intrarea se afla la nivelul de *jos*. În jurul centrului se întindea un campus imens protejat de un gard solid, cu intrări la cele două intersecții cu cablul. În mod clar, ele slujeau și ca puncte de control al cablului; ambele intrări erau protejate de corpuri de gardă încăpătoare. În interiorul campusului și la o distanță considerabilă de porți (la fel ca și clădirea de cercetare), un complex rectangular, cu corpuri de gardă separate, era împrejmuit de un gard dublu propriu. Complexul conținea zece clădiri dreptunghiulare, așezate pe două rânduri de câte cinci.

– Ostaticii, rosti Brim înnegurat, arătându-i lui Barbousse.

– Așa pare, domnule. Și complexul n-are decât o singură intrare. Soldatul strânse din buze. Lucrurile sunt mult mai simple pentru noi cu gărzile strânse într-un singur loc.

– Mai întâi, avertiză pilotul cu un rânjet, trebuie s-ajungem acolo.

Barbousse dădu din cap cu gravitate.

– M-am gândit la asta, sublocotenente.

– Ce-ai în minte?

– Păi, răspunse uriașul, de când ne-am ascuns în pădure în după-amiaza asta n-a prea fost trafic pe cablu. Puteți fi *sigur* că cineva a avertizat laboratorul în timpul luptei de care am avut parte în timp ce urcam podul. Se încruntă și ridică din umeri. Așa că pare logic ca până acum să fi pregătit o primire specială pentru

oricine vine din partea *asta* a centrului. Vreau să spun că indivizii dispun de tancuri în zonă și nu putem ști ce rezerve mai au.

– Ai dreptate, aprobă Brim. M-am gândit și eu destul de mult la asta. Cred că am găsit ceva care ne-ar putea ajuta.

Arătă pe hartă un drum care descria un semicerc grosolan în jurul taberei și se unea cu cablul la ambele capete, la aproximativ cinci mii de irali de porți.

– Ce credeți că e, domnule?

– Pare un drum de acces la cariera asta dezafectată. Are o vechime de cel puțin doi ani. E foarte posibil să fi fost folosit la transportul pietrei din puțurile pe lângă care trece. După cum e făcut, probabil că centrul ce cercetare a folosit din belșug piatra aceea. *Oricare* ar fi motivul construirii sale, drumul ăsta s-ar putea să ne facă misiunea mult mai ușoară și mai puțin riscantă.

– Cum așa, domnule? întrebă Barbousse scărpinându-se în cap.

– Pentru că, explică Brim cu un zâmbet, putem lăsa cablul în pace și să *ocolim* pe sol pentru a ajunge în partea cealaltă a taberei. Apoi n-avem decât să folosim cablul la întoarcere – venind din partea *cealaltă* – și să ajungem acolo unde nici măcar nu s-ar gândi să ne caute. Ca un convoi de întăriri ligare. La urma urmelor, Hagbut a spus de la început că de-aia a adus disruptoarele mobile capturate.

Barbousse încuviință din cap și zâmbi.

– Chiar dacă cea mai mare parte a trupelor este staționată la *cealaltă* poartă, așa cum bănuim noi, forțele de abia sunt ceva mai echilibrate. Râse sumbru. Nu suntem cei mai buni înlocuitori pentru cei 180 de infanteriști ai colonelului.

Brim chicoti.

– Ai observat și tu?

– Am observat, dar încă mă îngrijorează. Soldatul râse încetișor. O s-o facem și pe-asta, sublocotenente. Ați găsit deja o modalitate bună să-i atacăm. Dormiți un pic acum, iar restul răspunsurilor vor apărea dimineață.

Tânărul aprobă somnoros și se lăsă pe spate în scaunul inconfortabil, în timp ce Barbousse stingea lumina de la masa hărții. Nu-și mai aminti nimic până când primele raze purpurii ale zorilor se strecurară printre copaci.

***

După adunarea de dimineață, Brim ordonă echipajelor să-și cerceteze vehiculele, căutând orice ar fi putut fi de valoare pentru misiune. Deloc surprinzător, descoperiră că mașinile fuseseră bine echipate pe Gimmas Haefdon. Împăratul Greyffin al IV-lea era un militar serios și în consecință, Forțele Imperiale Expediționare erau recunoscute pretutindeni pentru bogăția echipamentului de care dispuneau pe câmpul de luptă.

În timp ce sunetul îndepărtat al artileriei se rostogolea prin văzduhul dimineții, Barbousse și Fragonard coborâră pe sol, cu ajutorul a două cabluri, mai multe pachete grele, pe care le desfăcură cu o rangă. Scoaseră dinăuntru blastere, baterii supradimensionate, seturi de grenade protonice și o pereche de lanterne de luptă, toate strălucind de gel conservant și unsoare „doveditoare".

– Gantherene, nu altceva, comentă Fragonard admirativ răsucind în mâini un blaster. Nu-i rău pentru un echipament de urgență. Înfipse o baterie în lăcașul ei și rânji satisfăcut când autotestul se încheie. Și gata de tragere! Trebuie să recunoaștem, chiar dacă gantherii nu fac nimic altceva, la arme *se pricep*.

Se depărtă rapid ca să controleze dacă celelalte echipaje aveau armele verificate.

Când toate rezervele fură pregătite și împărțite, câțiva transmisioniști se apucară să despacheteze un sistem KA'PPA portabil.

– Mai devreme sau mai târziu, o să avem nevoie de el ca să chemăm distrugătoarele, domnule, îi explică Barbousse lui Brim. Le-am sugerat să facă testele acum.

– E o idee bună, încuviință sublocotenentul privind cum doi gradați scoteau din pachet o placă mare ce deveni rapid un panou de comandă. Alții atașau o sursă auxiliară de energie cu ajutorul unor cabluri grele, cu conectoare complicate, în timp ce a treia echipă din apropiere desfăcea rețeaua antenei dintr-un container argintiu și subțire. O dată treburile terminate, se adunară toți pentru ca să ridice structura în aer și s-o fixeze cu ajutorul unei triade de cabluri izolate. Imediat, operatorii se apucară de testele de integrare, utilizând echipamentul dintr-un al treilea container, de mărimea sursei de energie. Funcționarea întregului ansamblu fu verificată în jumătate de metaciclu, apoi dură încă cinci

metacicli până ce structura fu reîmpachetată. Steaua lui A'zum era sus pe cerul cețos, presărat de nori, atunci când transmisioniștii readuseră sistemul la bordul vehiculului lui Brim, îndreptându-se spre altă sarcină, cu Barbousse în frunte.

***

Pe la jumătatea după-amiezei, cerul se înnegurase și un vânticel legăna vârfurile copacilor. Brim stătea la marginea traseului cablului, inspectând o porțiune de cer mai mare decât putea să vadă de pe solul pădurii. Era a patra oară când venea aici: de fiecare dată, devenise mai încrezător decât ultima oară. Acuma chiar și *mirosea* a ploaie. Zâmbi. El însuși să fi comandat vremea și tot n-ar fi putut să facă o treabă mai bună.

Mai târziu, realăturându-se disruptoarelor mobile, trecu pe la artileriștii care își reglau armele.

– Probabil o să scoatem de la ele ceva mai mult de data asta, îl asigură Fragonard de pe una din scările de întreținere. Până acum, nici unul n-a fost vreodată reglat în amănunt – slavă Universului, că au fost în stare să tragă, deși, la drept vorbind, n-am reușit să nimerim nimic. Chicoti melancolic. Acum am fi fost cu toții morți.

– Sau mai rău, șopti Barbousse în barbă.

În interiorul turelei care bâzâia ușor, Brim văzu doi servanți unindu-și eforturile asupra disruptorului principal, ochind o țintă aranjată dinainte – un capac de trapă prins de un copăcel –, abia vizibilă printre arbori. Egalizatoare și compensatoare zumzăiau și zbârnâiau ametitor (pentru Brim), schimbând poziția turelei uriașe, în timp ce artileriștii calibrau dispozitivele de ochire pe verticală și orizontală, în mod manual și automat.

– De data asta, spuse Fragonard încrezător, dacă avem nevoie de ele, o să știm mai bine cum să le folosim.

Spre seară, totul părea să fie gata – inclusiv ploaia. Câteva picături se cernau prin frunziș în timp ce Barbousse cârpea geamul spart din cabina de comandă, iar Brim termina de verificat echipamentul împreună cu Fragonard.

– Am harta, raportă soldatul.

– Bifat. Blastere?

– Nouă. Unul dintre ele n-a trecut de teste așa că l-am demontat.

– Bun. Grenade pozitronice?

– Patruzeci și șase energizate. Patru nu-s bune de nimic. N-au energie.

Brim aprobă din cap.

– Asta-i, rosti el, în timp ce furtuna întețită începu să lovească zgomotos flancurile vehiculului. Sistemul KA'PPA e testat, toată lumea e înarmată într-un fel sau altul, iar voi ați calibrat disruptoarele. Cred că suntem pe cât de pregătiți putem fi.

Un iz de ploaie umplu cabina, proaspăt și umed. Tânărul privi în jur la celelalte mașini. Poate era numai imaginația lui, dar păreau mai periculoase acum, când știa că disruptoarele fuseseră reglate. Apoi închise ochii și-și sili mintea încordată să se relaxeze. Noaptea urma să fie cu adevărat lungă.

Mai târziu, când lumina cenușie din timpul furtunii lăsă locul întunericului serii a'zurniene, ploaia – care până atunci fusese molcomă – se transformă în torente.

– N-o să avem o viteză prea mare cu vizibilitatea asta, observă Barbousse uitându-se în lungul apărătorii de vânt, prin șiroaiele de apă. Chiar cu toate reflectoarele aprinse.

Brim încuviință din cap. Ploua cu găleata.

– Cel puțin nu trebuie să ajungem departe, remarcă el. Și oricum, o să le fie mai greu să ne repereze.

– Cu mijloace *optice*, domnule, mormăi Barbousse.

– Sistemele alea de bruiaj din carcasă ar trebui să le zăpăcească senzorii, replică Brim.

Barbousse zâmbi.

– N-o să le vină să creadă, dacă ne reperează, sublocotenente. *Nimeni* n-ar ieși afară pe *o* vreme ca asta.

– Absolut, aprobă tânărul strecurându-se afară și pornind convertorul de fază. Verifică tu tracțiunea, eu o să testez COMM-ul. După aceea pornim și o să vedem.

Cinci globuri display pluteau din nou deasupra consolei COMM-ului, în timp ce Barbousse porni motorul.

– Gata toată lumea? întrebă Brim, folosind acum modul „sigur" pentru mică distanță.

Cinci versiuni de „Da, domnule!" îi răspunseră din celelalte disruptoare.

– Fragonard?

– Gata, domnule, veni răspunsul pe intercomul din turelă.

Brim privi pe lângă silueta mătăhăloasă a lui Barbousse, aflat pe locul pilotului. Uriașul acționase apărătorile pentru vânt, iar copacii se zăreau ca niște spectre în lumina difuză a reflectoarelor de luptă.

– Totul gata? întrebă Brim.

– Da, domnule.

– Să-i dăm drumul.

– Da, domnule.

Barbousse aprobă din cap și coborî cu grijă maneta de gaze. Imensul vehicul se urni greoi, cu sistemul de tracțiune turat doar puțin peste relanti. Brim se răsuci în scaunul său, privind cele cinci perechi de reflectoare urmându-i pe o cărare șerpuită printre copaci.

– Acolo, murmură Barbousse, făcând un viraj strâns la stânga.

– Cablul? întrebă Brim.

– Da, domnule. Dar nu mă fixez pe el, așa cum ați ordonat. Își ridică privirea pentru un moment. Credeți că ei pot să vadă cine urmărește cablul?

– Nu știu sigur, admise Brim. Orice e posibil și, pe lângă asta, drumul ăla nu-i chiar atât de departe.

– Da, domnule, aprobă Barbousse scrutând ploaia din față.

În lumina mohorâtă a reflectoarelor, lui Brim i se părea că torentul părea un roi de meteoriți. Merseră în liniște, Barbousse alegându-și cu grijă traseul, având copacii la numai zece irali în stânga.

– Un luminiș, domnule, rosti el încordat.

Brim privi atent peste umărul soldatului.

– Era și timpul. Încearcă-l. Se întoarse apoi către cele cinci display-uri COMM. Curbă strânsă la dreapta, îi preveni pe ceilalți. Uitați-vă după un luminiș la tribord.

Peisajul alunecă abrupt spre stânga, iar vehiculul se înclină puternic, îndreptându-se apoi, în timp ce Barbousse înjura în barbă. În următorul moment erau stăpâni pe situație, continuând să meargă pe lângă drumul părăginit.

Trecu un timp considerabil până când cele șase vehicule terminară traseul în jurul centrului de cercetări, evitând cu succes nouă guri de carieră deschise de-a lungul drumului. Când se opriră din nou lângă cablu (de data asta în zona mai depărtată a campusului), se scursese aproape jumătate de noapte.

– Toată lumea prezentă? întrebă Brim.

– Da, domnule, răspunseră cinci voci.

– Merge bine, domnule, îl asigură soldatul cel uriaș.

– Foarte bine. Hai să ne-apucăm de treabă ca și când am veni din direcția asta de o zi întreagă.

– Da, domnule, strigă Barbousse peste urletul motorului și agăță vehiculul de cablu pe partea stângă. Prind cablul acum, raportă el iar un trio de lumini verzi începu să clipească pe panoul din fața sa. Fixat!

– Perfect, răspunse Brim. Aprindeți luminile. Am putea la fel de hine să terminăm cu asta și să încheiem socotelile odată pentru totdeauna.

Barbousse transferă energie către cele trei reflectoare frontale mari și spre toate farurile ce funcționau. Celelalte cinci vehicule îi urmară exemplul. Brim se înfioră în sinea lui când copacii ce mărgineau traseul cablului apărură brusc foarte detaliați. Își imagină că mașinile luminate aduceau bine cu șase refugiați supradimensionați de la o Serbare Gambiană a Luminii.

Ajunseră la timp la baza unei pante alungite și începură ceea ce harta indica a fi o ascensiune scurtă către punctul din care urmau să vadă pentru prima dată centrul de cercetări de la poalele dealului.

***

Barbousse opri chiar înainte de a ajunge pe culme, rămânând locului agățat de cablu. De acum, traseul era mărginit de un șir de luminatoare înalte asemănătoare cu lămpile Karlsson ce formau halouri portocalii în ploaia care continua să cadă.

– E timpul, Fragonard, rosti Brim în intercom.

Peste câteva clipe, capacul turelei se deschise iar artileristul coborî o scară, fugi de-a lungul punții și irupse într-o explozie de stropi în cabina de comandă.

– Universule! bolborosi el, luptându-se să-și scoată casca de luptă. Asigură-te că ai costumul bine închis, altfel s-ar putea să ți se umple și să te înec.

– Așa o să fac, râse Barbousse. Ne așteaptă un drum lung.

– Totul pregătit? întrebă Brim.

– Da, domnule.

– Ai grijă să semnalizezi de trei ori îndată ce mi-ai zărit luminile, îi aminti Brim.

– S-a făcut, de trei ori, domnule, îl asigură Barbousse. Dacă harta-i corectă n-ar trebui să avem nevoie de mai mult de douăzeci de cicli ca să ajungem acolo.

Își puse casca pe cap, apoi îl urmă pe Fragonard peste marginea trapei, afară în furtună.

Sub bătaia ploii, Brim închise capacul trântindu-l și-i privi pe cei doi coborând scara. Jos, Barbousse ridică mâna, unind degetul mare de cel arătător, apoi cele două siluete porniră spre culmea dealului prin băltoacele adânci până la glezne și dispărură repede în perdeaua de ploaie.

Brim așteptă treizeci de cicli, ca să fie sigur, apoi se așeză pe locul pilotului, coborî maneta de gaze și conduse vehiculul greoi în sus, pe deasupra culmii dealului, agățat de cablu. În spate veneau alte cinci vehicule luminate puternic.

După cicli interminabili, o strălucire rubinie străpunse potopul de trei ori la rând. Mări viteza mergând de-a lungul pantei, până ce câteva luminatoare înalte apărură prin ploaia din față: ținta lui Hagbut – acum a lui – se afla la mai puțin de un ciclu distanță. Se sili să se relaxeze. Era momentul să fie calm, nu să-și lase mintea blocată de tensiune.

Frână chiar lângă baraca corpului de gardă, reglând sistemul de tracțiune la cel mai înalt și mai zgomotos nivel. Apoi, adoptând tonul ofițerilor de pe corveta ghinionistă a lui Valentin, activă cu îndrăzneală difuzoarele externe.

– Ei bine? transmise imperativ în vertrucht. Grăbiți-vă idioților. N-avem timp de pierdut aici, la poarta voastră. Sunt vehicule dușmane în zonă.

– V-vă rog să vă identificați, d-domnule, răspunse o voce nesigură din interior.

Brim zâmbi către sine. Exact cum se așteptase.

– Las' că mă identific eu *imediat*! urlă el. Vei deschide poarta personal, cretinule.

– Dar, a-avem *ordin*...

– Cât a trecut, îl întrerupse Brim, de la ultima ta biciuire, idiotule?

– Domnule...

– Îmi dai *imediat* numele pentru lista de pedepse de la Centru sau deschizi poarta.

– Un moment, domnule.

– *Imediat*.

Ușa barăcii se deschise și un soldat gras și cu fălcile căzute se împletici afară ca și când l-ar fi durut picioarele. Ținea palma îndreptată în sus, într-un gest total inutil de verificare a ploii torențiale. În spatele lui, Brim zări a doua sentinelă, zbătându-se într-un soi de costum pentru vreme rea. În timp ce primul ieșea în ploaie, un braț uriaș se materializă deodată din umbră și i se încolăci peste față. În secunda următoare, o baionetă bătută cu pietre prețioase luci în lumina farurilor. Apoi tunica paznicului fu acoperită de o perdea roșie, diluată de ploaie, înainte ca totul să dispară din nou în beznă. Brim tură motorul ca să acopere orice zgomot, atunci când a doua sentinelă avu parte de aceeași soartă. Brusc, Fragonard și Barbousse se furișară de după colț – cu uniformele surprinzător de nepătate – și dispărură în baracă. Fiecare avea pregătit la șold un blaster mare. Lumina străluci puternic de câteva ori din dosul ușii pe jumătate deschisă, apoi cei doi reapărură alergând spre poarta principală.

Poarta monobloc era probabil grea, pentru că Barbousse și Fragonard se luptară destul de mult până ce glisă greoi într-o parte. Stingând farurile, Brim începu să avanseze spre deschizătură. Încetini când cei doi soldați se agățară din mers, apoi acceleră la maximum și pătrunse vuind în campus, înaintând spre al doilea obiectiv: sectorul deținuților.

Câteva clipe mai târziu, Barbousse și Fragonard smuciră capacul și trecură peste marginea trapei, cu apa picurându-le din haine.

– Cred c-o lasă mai moale, zise Fragonard, scoțându-și casca.

– Ar trebui, fu de acord Barbousse. Nu se poate să mai fi rămas multă acolo sus. Se uită atent prin apărătoarea de vânt.

Aveau o hartă în baracă, sublocotenente. Am intuit corect. Zona aia pătrată, împrejmuită, este marcată cu simbolul vertrucht pe care mi l-ați arătat, pentru prizonieri.

– Bine, înclină Brim capul înainte și spre stânga. Asta-i, chiar la babord. Retrase două din cele trei trolee. Cum a mers dincolo?

– Parc-ar fi fost programat, răspunse Barbousse. N-au apucat să dea alarma.

Brim zâmbi în sinea lui. Până acum totul în regulă, se gândi, dar treaba era departe de a fi terminată. Cam la trei mii de irali, zări intrarea în complexul deținuților. Putu doar să distingă acoperișurile proiectate pe cer și, în momentul acela, ultimele detalii ale planului fură clare.

– Disruptoarele doi și trei, urmați-mă! urlă spre consola COMM-ului. Celelalte trei despărțiți-vă și doborâți pe oricine mișcă la poarta dinspre oraș. Înțeles?

Cinci voci confirmară dezordonat, chiar înainte ca ultimele trei vehicule să iasă din șir. Carescrianul rânji și-și flexă umerii. Apoi detașă al treilea troleu și apăsă puternic pedala stângă pentru direcție. Uriașa mașină se aplecă și derapă până când fu îndreptată spre poartă cu viteza maximă. O privire aruncată peste umăr îl asigură că celelalte două disruptoare îl urmau, menținând formația strânsă, zdruncinându-se și legănându-se greoi în timp ce goneau peste terenul accidentat. Reflectoarele de luptă păreau ochii unor monștri nocturni ce respirau aburi.

– Oprește și identifică-te! se auzi un megafon puternic din corpul de gardă.

Brim deschise mai mult supapa de fază și viteza crescu din nou. Imensul vehicul de-abia putea fi controlat acum, legănându-se și derapând dintr-o parte într-alta, nori de abur revărsându-se din sistemul de răcire și ploaia șiroind pe flancuri.

– Țineți-vă bine! avertiză el.

În față, mai multe siluete ieșiră cu blastere din corpul de gardă, îngenunchează și începură să tragă, salvele lor răpăind inofensiv pe blindajul vehiculului care își continua șarja.

– Atenție! urlă Brim peste mugetul motorului în forțaj.

În același moment, gărzile părură să înțeleagă ce urma să se întâmple. Își aruncară armele și se împrăștiară în toate direcțiile,

dar mult prea târziu. Dispărură sub vehicul în torentul distrugător de gravitație al lentilelor. Un cap cu gura deschisă apăru în lumina reflectoarelor, ricoșă dintr-o piatră și, după ce lăsă o dâră sângerie peste apărătoarea de vânt, se alătură torsului, care se răsucea încet înapoia lor, ca o păpușă de cârpe. Apoi, cu un vuiet ascuțit, mașina năvăli peste baracă, aruncând în toate părțile o cascadă de resturi.

În mijlocul scrâșnetelor de protest ale sistemului de tracțiune, Brim întepeni complet maneta de gaze în marșarier; se opriră cu o zdruncinătură, la cel mult cincizeci de irali de primele patru barăci ale prizonierilor. Privi din nou peste umăr, în vreme ce celelalte două vehicule se opriră patinând în apropiere; ultimul se învârti nebunește, scăpat de sub control pentru un moment, înainte de a lovi o clădire utilitară cu aspect solid. În același moment, cerul se lumină în dreapta lui, incendiat de fulgerele terifiante ale disruptoarelor, urmate de valuri de explozii; ultimele trei tunuri începuseră să se răfuiască cu cine știe ce forțe ligare de la poarta dinspre oraș.

Lăsând motorul turat ușor, Brim se alătură celor doi soldați de lângă trapă.

– Știți ce aveți de făcut, urlă el peste fâsâitul sistemului de răcire. Fiecare dintre voi se ocupă de câte o clădire – scoateți ostaticii cât puteți de repede. Dacă vreunul dintre ei nu poate să zboare, îl duceți la una dintre mașini, oriunde. Înțeles?

– Înțeles, sublocotenente, răspunse Barbousse și dispăru prin trapă, urmat de Fragonard.

Brim își fixă casca și coborî după ei. Afară, furtuna părea să se fi potolit. Doar câteva picături se sparseră de viziera pilotului, înainte de a fi înlăturate rapid. În față, Barbousse intrase deja în prima clădire din primul rând. Fragonard se îndrepta către a doua. În dreapta sa, în întuneric, Brim distinse alte șase siluete înaintând ghemuite către al doilea șir de clădiri. Toate barăcile păreau să fie întunecate, atât pe afară, cât și pe dinăuntru.

Pe neașteptate, un grup de soldați țâșni din a treia clădire, trăgând dezlănțuit în toate direcțiile. O explozie străluci orbitor lângă Brim, dărâmându-l și rostogolindu-l prin iarba murdară. Rămase la pământ un timp, în timp ce razele blasterelor se încrucișau la nici un iral deasupra căștii sale. Grenade protonice

străluciră rece în întuneric și strigăte guturale umplură văzduhul. Apoi, când vederea i se limpezi, se ridică greoi într-un genunchi, își scoase blasterul din toc și, într-o poziție perfectă despică în două cel mai apropiat ligar. Urșii sodeskayani, observă el, fabricau arme de mână *puternice*. După o clipă, câteva gantherane se alăturară tunând blasterului său, iar apărătorii dispărură, urlând într-un haos de flăcări și explozii.

În momentul următor, tânărul era din nou în picioare, la intrarea unei barăci. Sfărâmă încuietoarea ușii și năvăli în încăperea prost luminată... unde se opri, îngrozit. Chiar numai duhoarea cărnii intrate în putrefacție era aproape de ajuns ca să-l trimită vomitând în noapte. În capătul îndepărtat al barăcii se găsea un grup jalnic de ființe, despre care bănui că fuseseră cândva înaripații văzuți la bordul *Norocosului*. Acum erau îngrozitor de slabi, cu cioturi zbârcite acolo unde cândva existaseră aripi. Nu era de mirare că nu zărise pe nimeni în văzduh. Fusese avertizat – pragmatismul triannic specific. Rămase o clipă paralizat, după care își forță mintea să funcționeze din nou.

– Poate careva dintre voi să meargă? întrebă fără speranțe.

– T-tu... un Imperial! rosti cu greu o făptură cu ochii adânciți în orbite de foamete. Speranțele noastre au căpătat un răspuns.

– Ai venit să ne eliberezi? întrebă cu voce subțire spectrul unei femei.

– Da, răspunse Brim și ochii i se umplură de lacrimi. Poate cineva dintre voi să... meargă?

– Putem, dacă pașii ne duc spre libertate, pronunță solemn un bătrân sfrijit, cu barbă albă și cu cioturile aripilor strâmbe. *Orice* fel de libertate.

Sublocotenentul își stăpâni emoția.

– Trei vehicule de sol ale Ligii așteaptă afară, le spuse. Urcați-vă la bord, oriunde. Nu sunt cele mai potrivite, dar...

– Vor fi perfecte, tinere, spuse un alt prizonier cadaveric. O să ne cărăm camarazii care nu mai pot merge. Haideți, prieteni. Spre un angajament mai bun.

Brim încuviință din cap, în timp ce ghemul de trupuri descărnate se descolăci din colțul încăperii și porni să se târască spre ușă. Afară, se vedeau deja alte șiruri de oameni înghesuindu-se să ajungă la vehiculele ce așteptau. Barbousse și

Fragonard se aflau în barăcile alăturate. Clădirea următoare, deschisă deja de cineva, era o replică a ultimei, lăsând să iasă rămășițele jalnice ale unor trupuri slăbite, cu ochi afundați în orbite și aripi sfâșiate sau smulse. Câțiva muriseră de acum, la fel ca mulți alții din baraca pe care o vizitase.

După ce toate clădirile fură deschise, Brim se trezi alergând printre rândurile de sărmani târându-se. Vântul se înteți și ploaia venea în rafale. În apropiere, Barbousse și Fragonard zoreau ușor prizonierii pe scară și în interiorul larg al vehiculului. Cele trei mașini se umpleau rapid cu mulțimea demnă de milă a celor ce fuseseră odată femei și bărbați înaripați.

– Aduceți-i sus cât de repede puteți, răcni Brim la artilerist. Vreau s-o întindem de-aici înainte ca ligarii să aducă întăriri *adevărate*.

În vreme ce mașinile se întorceau legănându-se pe poartă și în susul dealului, cu reflectoarele stinse de data aceasta, stelele apărură printre nori. Brim aruncă o privire ceasului și aprobă din cap. Se încadraseră aproape exact în orarul stabilit. Până în zori rămânea mai puțin de un metaciclu.

***

Primul apel de chemare fu emis de pe *Norocos* la puțin timp după ce Brim se alăturară celorlalte trei vehicule, imediat după culmea dealului.

– Crucișătoarele, sublocotenente, raportă Fragonard părând îngrijorat. Operațiunile ne acordă mai puțin de patru carturi până la plecarea *Norocosului* – cel mult zece metacicli.

Brim își umezi buzele, gândindu-se la avertismentul lui Sandur, apoi ridică din umeri și zâmbi.

– Zece metacicli înseamnă timp berechet, răspunse pe un ton despre care spera că suna încrezător.

– Cum spuneți, murmură Fragonard cu o expresie de neîncredere.

– Numără și tu, argumentă Brim. Ne-au trebuit trei metacicli ca să ajungem la pod, așa că patru metacicli vor fi suficienți să ne întoarcem de *aici*. Plus unul pentru transportul cu naveta pe

Norocos, tot ne mai rămân aproape cinci metacicli ca să-l căutăm pe colonelul Hagbut.

Ochii lui Fragonard tresăriră, de parcă cineva l-ar fi poenit în cap.

Brim zâmbi înțelegător față de nemulțumirea artileristului.

– Înțeleg ce simți, îi spuse. Sunt cât se poate de conștient că asta ne poate reduce mult posibilitățile. Totuși nu-i putem pur și simplu părăsi pe oamenii ăia fără să-ncercăm tot posibilul ca să-i aducem acasă. Ține minte, o dată ce plecăm, nu mai au nici o șansă.

– Aveți dreptate, domnule, aprobă Fragonard. Înțeleg. Și eu aș vrea ca lucrurile să se întâmple așa, dacă aș fi în locul lor.

– Pe lângă asta, rânji Brim, o să-i putem localiza rapid, o dată ce chemăm Flota.

Fragonard se lovi cu palma peste frunte.

– Îmi pare rău. Am...

– Să nu-ți pară, îl întrerupse Brim. Mi-ai oferit ocazia să-mi revăd planurile. Oricine are nevoie de un control din când în când.

Făcu cu ochiul și porni spre locul unde transmisioniștii se străduiau să pună la punct un sistem KA'PPA portabil.

– Suntem gata imediat, locotenente, rosti unul dintre ei. După ceasul meu, ar fi timpul să emiteți.

Brim încuviință din cap, amintindu-și ultima imagine a centrului de cercetări, când trecuse peste culmea dealului, chiar înainte de zori. Toate luminile străluceau: prea târziu, observase el cu satisfacție. Acum, în primii cicli ai dimineții, norii se dispersau rapid și o briză rece foșnea prin iarbă. Se simțea mirosul solului a'zurnian, bogat și umed. Sirenele amuțiseră; putea auzi ciripitul de dimineață al păsărilor și un murmur de conversație dinspre a'zurnieni, peste huruitul în surdină al motoarelor din apropiere.

– Totul e pregătit pentru comunicarea cu Flota de pe orbită, raportă soldatul. Fereastra de acces începe... acum.

– Cheamă-i, ordonă Brim.

Instantaneu, câteva modele luminoase de pe consolă își schimbară poziția și culoarea, în timp ce deasupra, inelele KA'PPA se răspândeau leneș din antenă.

– Emis, raportă soldatul iar după numai câteva secunde adăugă: Și recepționat, sublocotenente. Sunt pregătiți.

Brim aprobă din cap.

– Atunci, împachetarea. Pornim imediat.

Traversă grăbit poiana și urcă scara. Când trecu peste margine se întoarse și privi prin trapa deschisă, ascultând.

Așteptă doar câțiva cicli înainte de a auzi vuietul îndepărtat. Nimic din Univers nu producea un asemenea zgomot. Dacă auzul nu-l înșela, erau mai multe generatoare antigravitaționale mari, aflate în spațiu. Cât vedea cu ochii, norii se divizaseră în straturi distincte de gri și alb, aurite ici-colo de strălucirea zorilor. Sub nori, vizibilitatea era perfectă. Huruitul crescu, devenind rapid un tunet sfârtecător, pulsator, pe care îl putea *simți* la fel de bine pe cât îl auzea. Rapid, acesta umplu văzduhul cu o senzație fizică, palpabilă, care părea să zguduie însăși structura planetei. Direcția era clară. Dinspre centrul de cercetări, auzi vaietul sirenelor. Rânji pentru sine. Prea târziu!

Navele coborau acum printre norii rari, crescând rapid pe măsură ce se îndreptau direct către dealul său. În același timp, întregul Univers se dizolva într-o furtună incredibilă de sunet brut, care vibra realmente mașinile masive și transforma pădurea de ambele părți ale cablului într-un nor de frunze moarte. Pentru un moment, cerul se întunecă, apoi cele trei distrugătoare K ale Flotei trecură pe deasupra, la nu mai puțin de 2 000 de irali altitudine, șuierând ascuțit peste poduri, punți și cazemate. Trapele și cabinele din partea de jos se distingeau clar în timp ce douăsprezece disruptoare de 200 mm se orientară încet în jos, ochind centrul de cercetări.

O secundă mai târziu, se descărcară într-un val orbitor de plasmă verde, cu un bubuit incredibil. Brim își simți părul făcându-se măciucă. Copacii străluciră de scântei și de fulgere globulare, ba chiar și cablul îngropat apăru arzând la suprafață într-o explozie de pământ. Apoi un nor negru monstruos apăru deasupra dealului, cu un nucleu de flăcări galbene, în timp ce distrugătoarele se înclinară grațios la babord, într-o curbă ascendentă, disruptoarele retrăgându-se în poziția de repaus. Când zgomotul scăzu din nou, Brim putu să audă râsete sălbatice

dinspre a'zurnieni. În vale nu mai rămăsese nimeni în viață și ei o știau la fel de bine ca el.

– Navele vă cheamă, sublocotenente, strigă Barbousse arătând consola COMM-ului.

Brim se smulse din transă și pătrunse în cabina de comandă.

– Sublocotenent Wilf Brim, strigă el.

– Comandor Englyde Zantir, Wilf, bubui o voce dintre luminile care clipeau. Îți stăm la dispoziție cât timp ai nevoie. Ce altceva putem face ca să-ți mai luminăm dimineața?

Brim încremeni. Toată lumea cunoștea numele Englyde Zantir: eroul a mii de bătălii grele. La dispoziția *lui*. Era stupefiat.

– Mu... Mulțumesc, domnule, se bâlbâi el, revenindu-și apoi rapid. Admirația pentru erou putea să mai aștepte. Trebuie să găsim oamenii colonelului Hagbut, care au fost capturați. Dacă se mai găsesc în zonă, ar trebui să fie lângă transportoarele de trupe – șase, cred. Ultima transmisie a venit de la 913,5, prin E9G.

– Transportoare, repetă Zantir gânditor. Ei bine, o să ne uităm după ele.

Zgomotul distrugătoarelor se pierdu în depărtare.

Brim privi spre vârful dealului, dincolo de care bucăți de rocă topită și moloz *continuau* să cadă prin coloana înaltă de fum.

– Sunteți capabili să mai mergeți o bucată de drum în dimineața asta? îi întrebă pe a'zurnieni. Trebuie să urcăm dealul.

– Nici o problemă, sublocotenente, se auzi o voce din adunătura jalnică de zdrențe și trupuri sleite. Voi ocupați-vă să pilotați drăcia asta, iar noi o să avem grijă să ne ținem după ea.

– Așa-i, adăugă altul. Avem niște socoteli de încheiat.

Brim încuviință către Barbousse, sistemul de tracțiune urlă și vehiculul se urni înainte. Pe culmea dealului, sublocotenentul icni, inițial uimit, apoi amuțit de groază. Până și a'zurnienii tăcuseră copleșiți. Pe locul unde fusese centrul de cercetări, la baza coloanei de fum mai rămăsese doar un crater strălucitor, bolborosind, cu diametrul de 2 000 de irali și adâncimea de o sută. În jurul lui, un cerc carbonizat de ruine topite, arzând mocnit, se întindea pe altă mie de irali. Șanțul înnegrit al cablului cobora din vârful dealului și dispărea în focul de dedesubt. Brim clătină din cap – o singură salvă! Locația 765jj dispăruse de pe hartă.

Uralele reînnoite ale a'zurnienilor îl readuseră la realitate. Rămășițele cu aripi rupte ale celor ce fuseseră odată ființe zburătoare stăteau acum în picioare, bătându-se reciproc pe spate și arătând către dezastru ca niște posedați (ceea ce, privind retrospectiv, presupuse că erau).

Zâmbi sumbru. Așa încolțeau semințele prăbușirii lui Nergol Triannic.

– Comandorul Zantir vă solicită, sublocotenente, rosti Barbousse.

Brim încuviință din cap. Huruitul distrugătoarelor se întețea din nou.

– Cred că ți l-am găsit pe bătrânul Hagbut, Wilf, chicoti vocea lui Zantir din consola COMM-ului. Șase transportoare blindate – modele imperiale. Astea-s?

– Da, domnule. Șase.

– Nu-s departe de tine. La două dealuri distanță, lângă un fel de carieră. Ai o hartă?

– Da, domnule. Harta A971FF.

– Perfect. Ca a mea, cu centrul de cercetări în mijloc. Dealul tău e primul de mai jos. Corect?

– Da.

– Două dealuri la stânga se găsește ceea ce pare o carieră de piatră. O vezi?

– O văd, confirmă Brim.

– Acolo sunt, Wilf. Transportoarele sunt parcate pe peronul care înconjoară puțul. Totul e păzit de opt tancuri ligare. N-ar trebui să fie o problemă pentru disruptoarele voastre. Sunt foarte aproape de puț, ca să-i poată ținti pe prizonieri.

– Mulțumesc, domnule, răspunse Brim în timp ce studia harta.

Nu-l lega nici un cablu de zona inamică, dar transmisioniștii săi erau acum în stare să conducă mașinăriile imense folosindu-se numai de pedalele profundorului, iar drumul până la carieră părea în general lipsit de obstacole.

– Tot avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule, adăugă el.

– Spune, Wilf. Dispunem de peste nouă metacicli ca să vă ducem înapoi pe *Norocos*.

– Da, domnule. Am nevoie în primul rând de *zgomotul* vostru.

– Poftim?!

– De zgomotul vostru, domnule. Cât timp survolați zona, ne putem strecura oriunde, chiar călărind monștrii ăștia urlători.

– Aha, izbucni în râs Zantir. Bine gândit, Wilf! Regyla Collingswood spunea că ești un băiat de ispravă și ca se înșeală foarte rar. Ne-ntoarcem imediat, timp în care nimeni nu va fi în stare să audă decât cel mult cum gândește.

Brim se uită către a'zurnieni; nu existau costume și pentru ei. Erau complet neprotejați și în foarte puțini cicli izbucnirea unei bătălii aprige părea foarte posibilă. Coborî geamul de lângă el, se aplecă în afară și expuse situația în cât mai puține cuvinte.

– Asta înseamnă, concluzionă el, că putem să vă lăsăm aici, la adăpostul pădurii, sau puteți veni cu noi. Alegerea vă aparține.

Nu există nici o clipă de ezitare. Urlară toți o dată.

– Luptăm! Luptăm contra Ligii!

În câteva clipe, a'zurnienii de pe celelalte disruptoare preluară strigătul și-l transformară într-o litanie:

– Luptăm! Luptăm contra Ligii! Luptăm!

Cerul nemișcat se cutremură din nou, când distrugătoarele lui Zantir reveniră.

Următorii cicli fură cei mai zgomotoși pe care Brim îi trăise în viața lui. O dată ce dădu ordinul de mișcare, cele trei distrugătoare se postară în jurul carierei, deplasându-se pe o curbă tot mai strânsă, care la fiecare cincisprezece cicli aducea câte unul deasupra disruptoarelor ce goneau. În ciuda căștii protectoare, zgomotul era de-a dreptul asurzitor. Se minună că a'zurnienii îl puteau suporta afară, pe flancurile neprotejate ale vehiculului, dar își agitau cu toții cioturile aripilor și indicau în sus ca niște copii aflați în excursie.

Cele șase vehicule scuipătoare de fum părură să ajungă instantaneu la carieră. Curând urcară ultimul deal spre o deschidere largă în inelul înconjurător al pădurii dense. De ambele părți ale poienii, două coloane imense cu aspect incredibil de vechi se profilau pe cerul dimineții, fiecare având în vârf silueta unui luptător cu aripile desfăcute ca într-un zbor planat.

– Dublați-vă! strigă Brim în COMM, întrebându-se dacă putea cineva să-i audă spusele.

Primi răspunsul în câteva clipe, când al doilea disruptor mobil i se alătură în partea dreaptă și-și continuă drumul duduind în tandem cu al său, în timp ce ostaticii rânjeau și râdeau agățați de puntea vehiculului. Convoiul explodă între cele două colpane, împrăștiind ligari în stânga și-n dreapta.

– Atenție! urlă sublocotenentul în COMM. Coloana tribord ia tribordul puțului, babordul ia babordul și fixați disruptoarele pe câte un tanc.

Când ajunseră sus, văzu un grup de ligari alergând către tancuri, dar era deja mult prea târziu. Vehiculul imens se înclină puternic la stânga când Barbousse derapă la intrarea pe platou, apoi la dreapta, în timp ce goneau pe peronul din jurul puțului. Văzu turela disruptorului deplasându-se lin, în vreme ce Fragonard compensa manevrele bruște ale lui Barbousse, fiind însă tot timpul îndreptată către unul din tancurile inamice. Ceea ce făcuseră artileriștii în pădure nu fusese zadarnic. Sistemul de tracțiune trecu apoi în marșarier, iar vehiculul se opri, zdruncinându-se, într-un nor de abur fierbinte.

În timp ce celelalte cinci disruptoare se opreau în formație, vocea lui Zantir bubui din consola COMM:

– Se pare că *asta* a mers bine, Wilf.

– Da, domnule, răspunse Brim. Până acum...

– O să mă încadrez atunci pe orbită în afara atmosferei. Vei putea negocia mai ușor cu ei, dacă o să audă ce ai de spus, iar noi vom fi pe aproape, ca să te susținem.

Zgomotul crescu momentan, apoi tânărul zări formele triunghiulare dispărând în nori, iar peisajul fu copleșit brusc de o liniște înnebunitoare.

Printre primele tentative de ciripituri din copacii înconjurători, Brim îi văzu pe ligarii încremeniți începând să-și revină. Lângă puțul carierei, prizonierii imperiali începură să se agite și să izbucnească în urale. Lângă el, foștii deținuți se uitau într-o tăcere de moarte la cei care-i torturaseră. Simțeau că le sosise clipa.

Dintr-o dată, carescrianul se lăsă cuprins de frenezie.

– Porniți difuzoarele exterioare, șopti el în timp ce gândea cu înverșunare. Am un joc de jucat cu ticăloșii ăștia, iar regulile le-am învățat de la un tip numit Valentin.

***

Difuzoarele clicăiră și începură să bâzâie. Brim privi ligarii buimăciți încremenind și întorcându-se spre disruptorul său, așteptând. Apoi, cu coada ochiului, prinse mișcarea turelei unui tanc inamic, începând să se miște ușor din dreptul prizonierilor. Întrerupând intrarea difuzoarelor, atinse intercomul turelei.

– Distruge tancul ăla, Fragonard, ordonă calm. Între cele două grămezi de pietre, chiar acum!

– Nici o problemă, sublocotenente, rosti artileristul, dacă am calibrat „goarnele" astea.

Disruptorul butucănos de deasupra se mișcă ușor spre stânga, coborî rapid, apoi tună, smucind șasiul imens în spate, pe perna gravitațională. De partea cealaltă, tancul Ligii dispăru într-un nor de flăcări întunecate, în timp ce rămășițe sfârtecate zburară dispărând deasupra copacilor. Mirosul de ozon umplu văzduhul, dar nici măcar o piatră nu se clintise dincolo de locul gol în care se aflase tancul.

– Frumos, comentă Brim.

– Reglajul e totul, spuse Fragonard modest.

În apropiere, un ligar în costum negru se ivi dintr-un tanc. Se opri să se uite la spațiul pustiit, se întoarse să arunce o privire către disruptorul strălucitor al lui Brim, apoi dispăru din nou în turelă.

Sublocotenentul restabili contactul la intrarea difuzoarelor.

– Predați-vă, sau vă transformăm pe *toți* în atomi, vorbi el în vertrucht. După cum puteți vedea, am învățat câteva lucruri despre tunul vostru.

Liniște.

– Vă rămân patru *arcestrali* ca să răspundeți, idioților! Apoi vă vom distruge.

Asta le dădea doi cicli întregi ca să se hotărască.

Un difuzor păcăni dinspre tancul ligarului în negru.

– Încă un foc tras de disruptoare și ne omorâm prizonierii, cretin imperial, amenință o voce metalică.

– Și ce dacă? întrebă Brim pe un ton poruncitor.

Urmă o tăcere surprinsă.

– Păi... ăăă... adică..., rosti neconvingător vocea metalică. *Ucidem* toți prizonierii imperiali pe care i-am capturat. Inclusiv pe colonelul vostru Hagbut. Nu face nici o greșeală, imperialule. Vorbim cât se poate de serios.

– Bineînțeles, încuviință tânărul laconic. Dar asta chiar nu mă afectează – pe mine sau misiunea mea.

– Ce vrei să spui?

– Ascultă, *hab'thall*, chicoti Brim în microfon. Ordinele mele spun să recuperez cele șase transportoare pe care le aveți pe platou – sunt scumpe. Putem lua soldați de oriunde și, bineînțeles, trebuie să-l împușcăm pe bătrânul Hagbut oricum, pentru că s-a lăsat capturat. Se uită la ceas. Mai aveți doi *arcestrali*.

Din nou liniște. Într-un final, vocea se auzi din nou din tanc.

– Spui că puteți înlocui soldații *oriunde*?

– Bineînțeles, tâmpitule, exact ca voi, răspunse Brim. Știa că bătălia era câștigată acum. Omorâți-i pe prizonieri și vom lua transportoarele înapoi goale – voi veți fi morți, desigur. Altfel...

– A-altfel?

– Păi, cred că știi răspunsul. Altfel, vă distrugem tancurile *fără voi* înăuntru. Oricum ar fi, noi căpătăm ceea ce doream, înțeles?

– Da... ăăă... înțeleg.

– Eram sigur. Perfect. Timpul s-a scurs. Ce-ați hotărât? Avem o zi lungă în față.

Deasupra capului, văzu țeava disruptorului mișcându-se către următorul tanc inamic.

– Gata..., rosti el. Ochiți!...

Celelalte disruptoare se mișcară ușor.

– Ne predăm! Nu trageți! țipă vocea metalică, de data asta într-o avaloniană imperială stricată. Ne predăm!

Dintr-o dată, a'zurnienii și prizonierii imperiali izbucniră în urale puternice. Brim inspiră adânc, speră că vocea nu-i va tremura prea vizibil, apoi vorbi din nou.

– Foarte bine. Vreau acum ca tancurile voastre să se golească imediat. Toată lumea *afară*. Armele pe pământ, în fața voastră. Îi trimit pe a'zurnieni să se convingă că nici unul dintre voi nu ascunde vreo surpriză.

Văzu ostaticii care urlau, coborând de pe mașini și șchiopătând către tancurile ce fură deschise rapid; membrii echipajelor stăteau posaci în fața lor, cu armele în mâinile foștilor lor prizonieri. Brim se întrebă în gând câți urmau să mai fie în viață la apusul soarelui. Cei norocoși, hotărî el, *nu* aveau să fie printre aceia.

***

– Am lăsat transportoarele rezistenței a'zurniene, colonele, explică Brim. Le vor prelua împreună cu tancurile ligare, după care vor trimite echipajele cu noi către Magalla'ana, ca să poată duce înapoi disruptoarele când o să plecăm.

Doi a'zurnieni în zdrențe stăteau tăcuți în fundul cabinei.

Ochii lui Hagbut se îngustară pentru un moment; Brim ar fi putut aproape să jure că-i auzea mecanismul minții țăcănind, apoi fața bărbatului se lăți într-un rânjet. Puse părintește un braț în jurul umerilor săi și-l bătu pe spate.

– Mă faci să fiu MÂNDRU de tine, băiete, mugi el. ȘTIAM eu că deții ceva special, atunci când ți-am dat comanda. O să scriu un *raport favorabil* despre comportarea ta.

Brim își simți sprâncenele ridicându-se, în timp ce simțea cum se înfurie. O fornăială pe jumătate înăbușită se auzi dinspre Barbousse, aflat la consola COMM.

– O să spun înaltului comandament că succesul misiunii este o răsplată pentru antrenamentul excelent pe care l-am făcut la bătrâna Academie Darkhurst, continuă Hagbut, afișând o poziție eroică. Se întoarse către a'zurnieni. Această realizare, domnilor, este doar ultima din seria *neîntreruptă* de victorii militare care-mi marchează cariera. Îl arătă pe Brim, ca și când carcserianul ar fi fost propria sa realizare. L-am înzestrat pe tânărul acesta talentat cu echipamentul potrivit pentru sarcina sa, l-am instruit în ceea ce privește parametrii misiunii, apoi l-am ÎNDRUMAT până când n-am mai putut fizic să comand. O dată instruit și echipat corespunzător, n-a trebuit decât să-mi urmeze instrucțiunile ca să asigure succesul misiunii. Se răsuci din nou către Brim. Da, tinere,

o să scriu un raport *foarte* favorabil privind rolul tău în această operațiune îndeplinit cu succes. ȘTII SĂ URMEZI ORDINELE!

– Avertizare de plecare în patru metacicli de la *Norocos*, sublocotenent Brim, întrerupse Barbousse cu o voce înecată.

Brim îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse spre Hagbut.

– Ar trebui poate să pornim către Magalla'ana, colonele, sugeră el. În primul rând ne-a luat ceva mai mult de trei metacicli ca să ajungem aici și avem destule probleme la capătul podului ăluia suspendat.

Se opriră amândoi ca să privească transmisioniștii ridicând un fanion de luptă în vârful turnului KA'PPA, unde flutura leneș chiar sub emițător – încă un gest de curtoazie al lui Barbousse.

Hagbut înclină capul și trase cu coada ochiului. Apoi inspiră adânc.

– Bun, concluzionă el. Sublocotenent Brim, poți ordona ca oamenii mei să înceapă imediat îmbarcarea în disruptoare.

***

De abia reușiră să ajungă la timp. Când disruptoarele lui Brim năvăliră în zona de evacuare, scoțând aburi și cu stindardele fluturând, rămăseseră ultimele vehicule ce urmau să se întoarcă. Toată zona era acoperită cu echipament abandonat, majoritatea aducând dovezi clare că alte segmente ale raidului întâlniseră *de asemenea* o rezistență puternică. O singură navetă mare rămăsese nemișcată în mijlocul zonei de decolare, echipajul, aflat la ambele trape de acces, făcând agitat semne cu mâinile.

– Cred că vor să ne grăbim, rosti Barbousse, oprind mașina.

– Așa zic și eu, fu de acord Brim. Dacă flota ligară s-a ținut de orar, Anak și crucișătoarele lui nu pot fi departe. Activă difuzoarele. Sfârșitul călătoriei, domnilor, îi anunță el pe soldații lui Hagbut. Toată lumea în naveta de acolo – rapid!

Instantaneu, oamenii începură să sară pe sol. Hagbut ieși din cabina de comandă chiar înainte ca Brim să termine de vorbit și conduse sprintul.

– Nu vă opriți pentru *nimic* în lume, adăugă carescrianul chicotind, apoi se întoarse către o pereche de a'zurnieni care urmau să ducă disruptorul înapoi, spre dealuri.

Unul dintre ei purta tricornul turtit al unui înalt nobil a'zurnian, celălalt era complet chel, având o cicatrice roșie imensă de la nasul uriaș la urechea dreaptă. Amândoi erau murdari și neîngrijiți. Aripile le fuseseră smulse cu cruzime de pe spate, lăsând în loc niște lame lungi, zdrențuite, care se mișcau încet și inutil în timp ce vorbeau. Cu excepția câtorva diferențe de fizionomie, păreau gemeni; gândi Brim pătruns de milă. Dar cei nenorociți tind să semene între ei. Descoperise asta pe Carescria, cu mult timp în urmă – obraji scofâlciți, încheieturi umflate, haine rupte, atârnând în zdrențe pe trupurile numai piele și os. Totuși în ochii aceia ardeau scânteile speranței și a urii *adânci* și aprige. Acești oameni plini de mânie urmau să devină curând niște adversari de temut pentru cuceritorii lui A'zurn. Pentru ei nu mai exista frica de moarte. Fiecare își abandonase demult toate speranțele privind viața sa.

Barbousse tocmai terminase de controlat comenzile pentru ultima oară.

– Mai aveți întrebări, domnilor? întrebă uriașul cu un rânjet. Vrem să fim siguri c-o să scoateți tot ce se poate de la brutele astea.

– Mulțumim pentru instruirea plină de răbdare. Nu, nu avem nici o întrebare, răspunse cel cu tricorn. Tovarășul meu și cu mine vom învăța să stăpânim mașinile după ce exersăm.

– Odată, croncăni cel de-al doilea ridicând un deget osos, eu și colegul meu am stăpânit multe mașini. Mașini bune...

– Puține arme printre ele, însă, vorbi celălalt cu o vehemență surprinzătoare. Când o să nimicim toată ciuma lui Triannic de pe planetă, n-o să mai neglijăm niciodată *această* parte din responsabilitățile noastre.

– N-o să uităm nici un brav sublocotenent imperial pe nume Wilf Brim, căruia îi recunoaștem *întregul* merit pentru succesul misiunii, adăugă cel cu cicatrice. Într-o zi, când o întreagă generație de a'zurnieni va recăpăta darul zborului o să vă mulțumim cum se cuvine amândoura, ție *și* stelarului Barbousse. Între timp, există și alte feluri de a ne exprima recunoștința într-un moment mai potrivit.

Brim zâmbi stânjenit, luptându-se cu un nod din gât.

– Luptați în continuare, zise el. Trăiți și *învingeți*! Asta-i o mulțumire suficientă pentru oricare din noi.

Îi salută apoi pe cei doi războinici înainte ca ei să fi putut continua și-l urmă pe Barbousse în jos pe scară.

– La revedere și succes la vânătoare, le strigă când picioarele îi atinseră iarba.

O clipă după ce părăsise disruptorul, motorul mugi, iar vehiculul se urni după celelalte, către protecția oferită de dealurile joase ce împrejmuiau orașul. În cabina de comandă, cel cu tricorn îl salută prin geamul blindat. Respectuos, îi întoarse salutul, apoi se răsuci și sprintă disperat în urma lui Barbousse către navetă – care avea trapele pe jumătate închise și era evident gata să se ridice. Numai trapa din spate mai rămăsese deschisă, un grup de transmisioniști înghesuindu-se pe scară.

– HAIDEȚI ODATĂ, scursura Flotei, țipa Hagbut de sus. Anak a devansat orarul. MIȘCAȚI-VĂ!

Alergând cât de repede putea, Brim aruncă o privire peste umăr; nu era *nimeni* în spate. El și Barbousse erau ultimii de pe A'zurn! Cumva, găsi puterea să alerge și mai repede.

Naveta se mișca deja, când îl urmă pe Barbousse pe scară, tremurând de efort. Decola vertical, iar soldatul cel uriaș îl trase de brațe prin deschizătură, gâfâind disperat.

Următoarele zile deveniră un amestec confuz de sirene tânguindu-se și membri ai echipajului alergând – începând cu o decolare de urgență, când cristalele propulsoare ale *Norocosului* îi zguduiră structura masivă ca pe o frunză în furtună. La fiecare câțiva metacicli, alarmele răsunau pe puntea navei, când senzorii detectau sonde locatoare cu rază mare de pe crucișătoarele inamice; semnalele reflectate erau însă evident prea slabe ca să trădeze locul imperialilor, iar după o vreme, sondele deveniră tot mai rare, dispărând cu totul în dimineața celei de-a treia zile.

Raidul *Norocosului* se terminase.

***

În timpul drumului de întoarcere pe Gimmas Haefdon, atenția lui Brim fu captată de două mesaje personale, din surse total diferite. Primul, de la Effer'wyck/Gimmas, fusese trimis

doar la câțiva metacicli după ce eliberase ostaticii a'zurnieni. Conținea următoarele cuvinte, scrise – presupuse el – de Margot însăși: *„Wilf Cârmaciul zboară mai repede ca Soarta:/ Wilf călătorește din zori și până-n noapte./ Wilf vă ia cu asalt porțile de fildeș./ Regi palizi ai Legiunilor Întunecate, Păziți-vă!"*

Scurtul ei mesaj se termina cu propozițiile enigmatice: „Astăzi, Brim, încep să-mi croiesc propriul drum în războiul ăsta groaznic. Gândește-te la mine." De data asta era semnat simplu, „Margot".

Brim pierdu puțin timp cu descifrarea cuvintelor în timpul întoarcerii; plănuia să le descopere *adevăratul* înțeles (printre alte lucruri) pe viu. În loc de asta, trimise o notă scurtă de mulțumire, semnată doar „Wilf", apoi se așeză să viseze la următorul său rendez-vous cu Margot.

Al doilea mesaj, de la Borodov/Gimmas @ Lo'Sodeskaya/ 983F6.735, conținea altă referire la *Jurnalul Flotei Imperiale*. Articolul acesta era mult mai aproape de începutul fișierului și începea așa:

> Gimmas Haefdon (Forțele Blocadei Eoriene) 228/51995: Sublocotenentul Wilf Brim, de pe NFI *Agresivul*, a jucat un rol decisiv în recentul raid pe A'zurn. Conducând 25 de oameni și 8 tunuri mobile capturate sub comanda Colonelului (onor.) Gastudgon Z. Hagbut, Xce, N.B.C....

Raportul obișnuit urmă asolizării *Norocosului* pe Gimmas Haefdon – de data asta condus de un comandant anost, care putea fi la fel de bun în meseria sa ca Margot Effer'wyck, dar era infinit mai puțin plăcut pentru Brim. Ciclii se *târâră* parcă, până când se întoarse pe *Agresiv* – și la sistemul COMM al bazei.

Îi formă codul în momentul în care ajunse în sfârșit în cabina lui, dar află înspăimântat că Margot era „realocată temporar și indisponibilă pentru contacte personale". Mesajele urgente puteau fi trimise la adresa ei obișnuită, atâta timp cât expeditorul nu-și făcea probleme în privința timpului de sosire la destinație. Nici o dată nu fusese stabilită pentru întoarcerea ei.

Având o presimțire neagră, Brim începu să se întrebe serios ce vrusese Margot să spună prin a-și croi propriul ei drum în

război. Eforturile sale de a afla ceva eșuară însă trist peste tot unde încercă. Întrebările personale erau refuzate la Biroul de Evaluare Tehnică de către funcționarii inferiori, iar propria lui autorizație nu ajungea pentru a-i obține o audiență la cineva cu acces la mai multe informații. Era ca și cum Margot ar fi dispărut din Univers.

Trimise mai multe mesaje către Effer'wyck/Gimmas – toate rămase fără răspuns – și termină vopsitul *Agresivului* în diferite nuanțe închise, potrivite cu vremea de afară. Nici chiar întoarcerea zgomotoasă a ursilor de pe Lo'Sodeskaya nu fu de real folos, deși o creștere bruscă a porției de meem îndulci considerabil cele mai puternice crize de singurătate.

O ceremonie scurtă celebră promovarea lui Barbousse la gradul de Torpilor-șef, apoi, câteva zile standard mai târziu, interminabila punere la punct a *Agresivului* se sfârși. Două săptămâni de teste în spațiu verificară noile sisteme și încă o dată furtunile neîntrerupte de pe Gimmas Haefdon se reduseră până la insignifianță în hiperecranul pupa. Coolinswood avu grijă cu înțelepciune ca răspunderea – și metaciclii la cârmă – să fie mult crescută pe durata acestui tur al Blocadei, cel de-al doilea pentru Brim. Și o dată cu acest surplus de responsabilitate, imaginea lui Margot Effer'wyck începu din nou să-i dispară lui Brim din minte. Cu timpul, amintirea ei deveni iar suportabilă... dar numai atât. În mod sigur, tentativa ei înregistrase mai mult succes decât a lui.

Capitolul 7

Împărțind un nesfârșit cart de dimineață, Brim și Theada ajunseră la cârma *Agresivului* în vreme ce majoritatea celor din echipaj reușeau să fure câțiva cicli de odihnă atât de necesară. Pe puntea aproape pustie, doar frânturi de conversație sau semnale de avertizare ocazionale deranjau zumzetul mut al generatoarelor. La babord, un banc mohorât de asteroizi traversa spațiul de sub navă în diagonală, ca și cum distrugătorul ar fi alunecat pe suprafața infinită a unui plan înclinat.

– Bună dimineața, prietene Wilf, spuse vesel Ursis, materializându-se într-un glob display. Ce gradient exterior avem azi?

– 'Neața, Nik, răspunse Brim, uitându-se la indicatorii afișați. Acum că mă-ntrebi, pare că s-a deplasat puțin.

– Așa-a, mormăi Ursis, introducând date preluate de pe o consolă superioară.

– Las-o să alunece câteva grade la nadir tribord, Șefu', ordonă Brim.

Motoarele se auziră preț de o clipă, apoi stelele își modificară ușor poziția pe hiperecranele din fața sa.

– Curs 9-91, orange, raportă Șeful.

– Foarte bine, aprobă el studiind punțile *Agresivului* în strălucirea încețoșată a unei lumini de sus.

Își roti fotoliul spre spate, prinzând în vizor catargul emițătorului KA PPA și globurile gemene ale directoarelor. Mai în spate, verifică și carenajul scorojit al lansatorului de torpile, flancat de emisferele turelelor W și Z. Toate păreau în ordine – ca de obicei. Tocmai se pregătea să verifice sistemul energetic al navei, când o umbră se întinse pe consola principală. Privi și-l văzu pe Galsworthy aplecat deasupra fotoliului lui Theada.

– Fiule, ia o pauză, mormăi pilotul-șef, indicând cu degetul ieșirea de pe punte. Îți țin eu locul cald cât lipsești.

– Locotenente..., protestă Theada, tocmai am...

– Arăți *obosit*, Theada. *Obosit*.

– Aha, da, ăă, *da*, locotenente, fu de acord Theada, sărind din scaun.

– Dă-ne cam zece cicli, ceru Galsworthy.

– Da, domnule, mai spuse Theada în timp ce părăsea puntea.

Galsworthy se prăbuși în fotoliu încruntat, răpăind cu degetele pe consolă.

– Cred că sunt un fel de mesager astăzi, spuse el privindu-l pe Brim. Collingswood m-a rugat să-ți comunic o chestie despre care nu prea vrea să vorbească.

Brim încuviință din cap, încercând să pară indiferent – pe dinăuntru însă îl rodea curiozitatea. De obicei, Collingswood nu avea nevoie de intermediari. Spunea ce avea de spus, când vroia ea să spună.

– Da, domnule?

– S-a încurcat cu o altă afacere blextemată a Amiralității, explică Galsworthy. Trebuie să „ofere voluntar" o parte din echipaj. Atâta doar că..., își strânse buzele și începu să răpăie iar cu degetele pe consolă, ca și cum și-ar fi găsit greu cuvintele. Atâta doar că, de data asta, a mai primit și câteva indicații în *plus*. Nu trebuia să știe nimeni de ei. Dar, în ochii ei, tu ești o persoană deosebită. Își scărpină fruntea o clipă, apoi aprobă din cap, ajungând parcă la o înțelegere cu el însuși. Cred că sunt de acord cu ea, dacă asta are vreo importanță, carescrianule.

Acum curiozitatea lui Brim era *de-a dreptul* stârnită. Piloții seniori nu împărtășeau niciodată opinii personale cu subordonații lor. Aștepta. Urma ca Galsworthy să-i spună tot, atunci când îi pica bine.

– Toată povestea asta, continuă el după o vreme, se reduce la faptul că tu, prietenul tău Ursis, Theada, Barbousse și doi soldați veți forma temporar o echipă. Regyla o să-ți explice totul în câțiva cicli. Responsabil general l-a numit pe Amherst.

Brim încuviință în gând. Deci *asta* o deranja! Privi calm instrumentele, așteptând în continuare.

– Voia ca tu să știi, urmă Gallsworthy, că nu ea l-a ales pe Amherst. Numirea a sosit într-o notă scrisă din partea tatălui lui Amherst – sunt sigur că ai auzit de contraamiralul Amherst.

Pilotul aprobă fără tragere de inimă. Auzise, bineînțeles. După părerea lui Borodov, contraamiralul era unul dintre oponenții cei mai gălăgioși ai Actului de Reformă promulgat de Lordul Wyrood. Ceea ce se vedea foarte bine și la fiul său.

– Moșul a hotărât că lui Puvis nu i-ar strica puțină publicitate. Poate câteva medalii care să ajute la următoarea promovare. Chicoti răutăcios și neobișnuit pentru el. Poate ai avut și tu ceva de-a face cu asta, golanule, cu toate articolele despre *tine* apărute în *Jurnal*. Așa că orice s-ar întâmpla, pe undeva este și vina ta, într-un fel sau altul.

– O să-ncerc să nu uit asta, domnule, spuse Brim, vădit ușurat că nu fusese ceva mai rău de-atât.

Viața unui carescrian obișnuit nu-i dispăruse încă în minte, așa că era obișnuit să se descurce cu mai multe necazuri deodată.

– Mulțumește-i lui Collingswood cândva, eu sunt doar mesagerul. Și, mda, mai e ceva...

– Domnule?

Galsworthy arătă cu bărbia consola de comandă a sistemelor.

– *Tie* îți revine sarcina să-i spui lui Ursis. N-o să-i placă deloc.

***

În același metaciclu, toți patru ofițeri se îngrămădiseră în cabina strâmtă a lui Collingswood, cu Ursis înghesuit la mijloc. Căpitanul (ca de obicei, în puloverul ei uzat) explica puținul pe care-l știa despre misiune.

– Amiralitatea n-a vrut să-mi dea nici un amănunt. Nici măcar unde mergeți. Doar că-i vorba despre o navă *foarte* mică –

un fel de cercetaș, îmi imaginez. Asta, și din fericire – pentru mine – o durată scurtă: maximum trei săptămâni, spun ei. Îl privi amuzată pe Brim. Călătoriile astea scurte devin un obicei pentru tine, Wilf.

– Așa-i, căpitane.

– Oricum, continuă ea, sunt solicitați patru ofițeri: un șef, doi piloți și un inginer. Asta vă spune unde-i locul fiecăruia. În plus, un torpilor și un echipaj de șase soldați. Îl trimit cu voi pe Barbousse să aibă grijă de ei.

– Barbousse, icni Amherst mirat. *Abia* a fost promovat la rangul ăsta. Ca să nu mai spun că bădăranul n-are absolut *nimic* între urechile alea uriașe. De ce, căpitane?

Ochii lui Collingswood se îngustară.

– Cred, spuse ea cu răbdare, că Barbousse va face față admirabil. Dosarul lui indică îndeplinirea mai multor misiuni de acest tip.

Amherst pufni, uitându-se mai întâi la Brim, apoi la Ursis.

– Echipaj de mocofani buni de nimic, dacă vrei părerea mea, bombăni el acru.

Brim trase cu ochiul înspre Ursis. Acesta se strâmba.

– De-ajuns, locotenente, îl avertiză Collingswood pe Amherst. Vei duce la bun sfârșit misiunea conform ordinelor primite, indiferent de sentimentele personale. S-a înțeles? Vocea ei calmă se transformase deodată în metal curat.

– Da, căpitane, se grăbi Amherst. Am... *înțeles*.

– E bine atunci, pentru că și eu *permit* desfășurarea acestei misiuni, deși am unele rezerve serioase.

– I-auzi! începu Amherst, după care se gândi mai bine și tăcu brusc.

Collingswood închise ochii și bătu nervos din vârful piciorului.

– Din moment ce nu mai am informații, vorbi sec, declar ședința închisă. Joncțiunea cu nava care vă preia va avea loc peste aproximativ doi metacicli. Mult noroc tuturor! Cred că-i inutil să vă spun că mă aștept la performanțe care să se reflecte pozitiv asupra Flotei Imperiale și asupra *Agresivului*.

Brusc, își făcu de lucru la o consolă.

– Vom face tot ce ne stă în putință, căpitane, mormăi Amherst, ieșind primul din cabină.

Brim îl urmă pe Ursis, apoi închise ușa încet.

– Încercați să vă prezentați la timp la trapa de transport, spuse primul ofițer. Las la latitudinea voastră cine să-l anunțe pe Barbousse.

Dispăru apoi plin de importanță spre nivelul inferior. Brim îl privi pe Theada și zâmbi.

– Nu-ți face probleme, n-o să fie chiar atât de rău. În plus, Amherst n-are nimic de obiectat în privința descendenței *tale*. Îl bătu pe tânărul pilot pe spate. Du-te și fă-ți bagajele pentru trei săptămâni și ne întâlnim la trapă, în regulă? Dacă rămânem uniți, se rezolvă totul până la urmă. O să vezi.

Theada încuviință din cap și zâmbi curajos.

– Bănuiesc, spuse el fără prea mare convingere apoi îl urmă pe Amherst în josul scării.

Brim se uită la Ursis.

– Minunat, rosti cu un rânjet. Pur și simplu, al draxului de minunat!

– Wilf Ansor, se încruntă ursul, poate că lucrurile nu stau chiar atât de rău pe cât par, mai ales în lumina informațiilor, să spunem, „speciale", furnizate de Collingswood.

– Cum adică, Nik? Știm amândoi cum se poartă el când e pe creasta valului.

– Exact, mârâi Ursis calm. Tocmai din cauza asta, eu unul n-o să mai execut nici un ordin de la el fără să mă gândesc înainte. Și cred că nici tu.

– Ai dreptate, Nik. Niciodată.

– De aceea, spuse Ursis, ținându-și labele pe piept cu palmele spre corp, s-ar putea să fim singura echipă care *poate* funcționa cu succes în condițiile date. Miji ochii apoi îl privi pe Brim în ochi. Alții ar putea ezita să-l contrazică... așa cum am ezitat eu. Și cu aceleași rezultate dezastruoase.

– Și eu am fost la fel de vinovat ca și tine, îl întrerupse Brim.

– „Vina" este un cuvânt îndreptat doar spre trecut, zâmbi Ursis. Unul dintre cele mai folositoare truisme din patria mea. *Această* misiune reprezintă prezentul – și viitorul. Nu?

– Așa-i.

– Atunci Doamna Soartă i-a mai zâmbit o dată bătrânului Imperiu. Hai să-l anunțăm pe Barbousse, și să ne pregătim pentru ce-a mai plănuit Doamna Soartă.

***

Imediat după cartul de prânz, „voluntarii" se adunară la trapa principală a *Agresivului*, la timp pentru a urmări joncțiunea. Sosit conform orarului, un crucișător ușor apăru din beznă și acostă cu precizie.

– Nou-nouț, observă Ursis. Unul dintre noii Nimroni, judecând după siluetă.

– NFI *Narcastle*, citi Brim mijind ochii prin hiperecrane.

– Asta de abia a fost asamblată, spuse Theada. Cred că au adus-o din rodajul spațial.

Afară, suprafețele navelor se conectară cu o serie de zăngănituri înăbușite. Câteva momente mai târziu, aerul șuieră în pasaj și o echipă de ancorare deschise trapa principală.

– Pare vioaie, șopti Amherst nerăbdător. N-o să stau în papuci cât o voi comanda.

Grăbindu-i pe ceilalți, îl împinse brutal pe Barbousse prin tubul transparent. Brim se încruntă. Primul ofițer era în mod evident deranjat de ceva. Se întrebă în treacăt ce putea fi, în timp ce-l urmă pe torpilor prin trapă.

Mergând prin tub, putu să vadă mai bine nava cea nouă. Avea forma unei sulițe supradimensionate și părea de două ori mai lungă decât carena ascuțită a *Agresivului*. Ca toți Nimronii, fusese construită special pentru acțiunile de recunoaștere la mare viteză, sprijinind operațiunile de luptă ale Flotei în spațiul îndepărtat. În acest scop, era dotată cu armament ușor pentru dimensiunea ei, având doar șase turele mobile mici, așezate la o treime din distanța de la pupa la prova. Peste suprastructura simplă se înălța o punte de comandă înclinată abrupt. Din tuburile efuzoare supradimensionate, aflate îndărătul ultimei turele mobile, ieșeau șase jeturi propulsoare.

În interior mirosea exact ca o navă nouă. Ozon, cauciuc izolator, metal încins: toate izurile familiare într-o navă spațială – cu excepția miresmelor vieții. Ele cereau mai mult timp pentru a

se acumula. Cu siguranță, această navă fusese chemată din rodajul spațial. Unde priveai, întâlneai doar civili. Chiar și operatorii de la propulsie purtau costumele spațiale verzi-argintii specifice marelui port comercial de pe Trax.

Echipa fu întâmpinată la sasul opus de un căpitan de rangul trei crispat; un tip cu o mustață roșie, mare și ochi mici, apropiați, care se uita la ei ca la o pacoste specială.

– Pe aici, domnilor, îi îndrumă fără mare ceremonie pe o pasarelă îngustă spre o cabină spațioasă, destinată evident găzduirii unei mari părți dintr-un echipaj permanent. Va trebui să vă rog să rămâneți aici pe restul drumului. Nu se dorește amestecul vostru în treburile echipajului temporar pe care-l avem la bord – prea mulți civili și alte chestii de-astea.

– Din ordinul cui, căpitane? protestă Amherst ascuțit.

– Și din al meu, dacă vă satisface, locotenente, răspunse ofițerul arătându-și însemnele de pe umărul stâng. Pe lângă asta, adăugă în timp ce închidea ușa în nasul lui Amherst, nu sunt autorizat să vorbesc cu *nici unul* dintre voi.

Brim înălță din umeri și se uită la Barbousse, care stătea politicos alături de cei cinci soldați ai săi.

– Ce știi *tu* despre chestia asta? întrebă din colțul gurii. Tu prinzi întotdeauna un zvon despre ce-o să se întâmple!

– Da, domnule, asta fac de obicei – dar nu și de data asta. M-a luat prin surprindere.

Puțin mai târziu, duduitul monoton al propulsiei crucișătorului crescu până la intensitatea unui tunet și Brim văzu printr-un hiperecran cum silueta familiară a *Agresivului* se micșora rapid în depărtare.

Ursis ciuli o ureche îmblănită, apoi se încruntă.

– Echipajul ăsta se grăbește rău să ajungă undeva, spuse el. Cristalele de propulsie sunt larg deschise, după cum se aude.

Se întinse într-un fotoliu, încrucișă picioarele apoi își împleti mâinile pe piept.

– Ce crezi că faci, locotenente? se răsti Amherst la el.

– Mă relaxez, locotenente Amherst, răspunse ursul închizând ochii. Până vom fi lăsați să ieșim din cabina asta, pare să fie lucrul cel mai inteligent pe care-l putem face.

Brim și Theada pierdură puțin timp explorând puținul care era de explorat în cabină, apoi se trântiră lângă Ursis. Barbousse și soldații le urmară exemplul.

Amherst părea enervat, dar cu siguranță nu avea de gând să li se alăture.

– Foarte bine, spuse el jalnic. O să, ă-ă-ă, vă țin la curent cu ce-i de făcut.

– De abia aștept, mormăi Ursis liniștit. După câteva momente, sforăia.

Echipa fu consemnată în cabină mai mult de două zile standard – timp în care sunetul propulsoarelor nu slăbi de loc în intensitate. Ulterior, când *Narcastle* ajunse într-o zonă îndepărtată și aparent pustie a galaxiei, fură transferați pe o navetă mare, colorată ciudat în ruginiu.

***

Destinația lor misterioasă se dovedi a fi un bolovan neregulat de stâncă roșie, oxidată, aflat pe orbita unei gigante gazoase, unde nici una dintre formațiunile stelare nu-i era cunoscută lui Brim. O structură de forma unei cupole turtite, cu circumferința de o sută de irali, se afla pe o porțiune mai „netedă" a bolovanului – astfel colorată încât să se confunde cu peisajul. Pe măsură ce naveta cobora, Amherst îl atenționă îngrijorat pe pilot. În exteriorul cupolei, trei vedete torpiloare cu aspect amenințător pluteau la capătul unor raze de ancorare scurte. Erau nave ligare și păreau serios înarmate.

– Nu-ți face griji din cauza STS-urilor, rosti tărăgănat pilotul dinapoia mustății roșii și stufoase. Toate sunt ale *noastre*.

Ca o ciudățenie, tipul se numea Blue[1], deși părul îi era roșu, ridicându-se într-o creastă impresionantă, iar tenul alb precum creta. Avea un chip îngust, cu nas subțire, și mâini lungi, pistruiate. Nu purta costum de luptă (contrar specificațiilor clare ale regulamentului imperial), doar o salopetă mototolită cu cizme moi și zgâriate, care păreau mai curând comode decât militare. De asemenea, manevra naveta ca și cum s-ar fi născut la comanda ei.

[1] Albastru, în engleză (n. trad.).

Brim chicoti în sinea lui, fiind convins că Blue și el ar avea multe în comun ca proveniență, totuși preferă să păstreze deocamdată tăcerea. Tema trecutului nu se afla printre preferatele *sale*. Se uită apoi la vedetele inamice – erau evident ceea ce Collingswood numise „nave foarte mici" – simțindu-și din nou curiozitatea stârnită. Ce avea să urmeze?

***

La interior, cupola era divizată într-un labirint de „încăperi" prin pereți ce nu ajungeau chiar până la plafonul curb. Toată structura părea că poate fi demontată în câteva clipe. Cenușiul militar domina decorul, cu excepția câtorva zone finisate în culori mai calde. Aerul era uscat și aproape insipid – o caracteristică pentru asemenea baze mici, de sine stătătoare, care reciclau același număr limitat de atomi pentru a supraviețui în vidul pustiu.

După ce o femeie bondoacă, morocănoasă, cu însemne de mecanic pe rever, îi luă în primire pe Barbousse și soldații săi, ofițerii îl urmară pe Blue printr-un coridor strâmt. Acesta se termina într-un spațiu cubic, auster, în care se găseau câteva console și niște scaune incomode dispuse în cerc – un fel de sală de conferințe. Înainte să poată lua loc, în spate se deschise o ușă.

– Domnilor, anunță Blue, colonelul Dark.

Zveltă, cu picioare lungi și grațioasă, colonelul Dark purta uniforma albastră a Serviciului de Informații al Lordului Wyrood, o salopetă care mai multe dezvăluia decât ascundea. Avea tenul foarte alb și purta părul negru ca smoala împletit într-o coadă ce-i ajungea aproape la genunchi. Ochii erau mari, migdalați, cu o privire inteligentă și dură. În timp ce vorbea, degetele i se jucau cu o bucată de obsidian de-o formă ciudată, care nu putea fi decât un fragment dintr-un blindaj – un sumbru suvenir personal, bănui Brim, care decise că nu dorea să afle mai mult despre asta, niciodată.

– Echipajul special de pe NFI *Agresivul* la raport, colonele, începu Amherst plin de importanță. Sunt locotenent...

– Cunoaștem identitatea tuturor, locotenent Amherst, îl întrerupse Dark cu o voce suavă, șoptită, aproape neluând în seamă salutul protocolar. Câtă vreme vă aflați pe Red Rock 9,

vom avea prea puțin timp pentru asemenea amabilități. Își mușcă buza în timp ce degetele frumos îngrijite frământau inconștient bucata de blindaj. Luați loc și fiți foarte atenți – aveți aproximativ două zile pentru a vă califica pentru misiune.

Brim privi iute spre Amherst. Pe chipul primului ofițer apăruse o uimire prost disimulată (era clar nepregătit pentru alt tip de comportament militar în afara protocolului strict al Flotei).

– Dacă vă dovediți capabili să manevrați STS-urile, operațiunea capătă „verde" și veți primi toate amănuntele pe care le doriți. Dacă nu, atunci pur și simplu ștergem totul cu buretele și vă trimitem acasă împreună cu mulțumirile noastre pentru că ați încercat. Dar...

Făcu o pauză semnificativă la mijlocul frazei, privindu-l pe fiecare în ochi. Brim deveni foarte atent.

– Dar, repetă Dark, un atac surpriză al ligarilor asupra uneia dintre stațiile noastre spațiale, nu contează care anume, ne-a lăsat noaptea trecută fără echipajul de schimb pentru voi. Așa că, în cazul în care nu reușiți, misiunea va fi anulată cu totul și probabil că o persoană foarte importantă va muri. *În plus*, Imperiul va pierde un volum mare de informație necesare supraviețuirii.

Amherst păru dintr-o dată îngrijorat, ba chiar speriat. Deschise gura pentru a vorbi. Dark îl opri cu un gest al mâinii.

– Nu-ntreba nimic, locotenente, *până când* echipajul tău nu va manevra STS-urile ligare. Până atunci, nu mai am nimic de spus.

***

Brim și Theada petrecură următoarea jumătate de zi îngropați într-un simulator de STS capturat, în vreme ce ceilalți încercau să afle cât mai multe despre sistemele navei din baza de date a Imperiului. După o scurtă perioadă de odihnă, echipa își puse costumele de luptă și porni spre nave prin coridoarele ombilicale cu gravitație zero.

– Aparent, vor s-o folosim pe cea marcată cu „E607", spuse Amherst, indicând nava cea mai din dreapta. Pe celelalte le țin pentru piese de schimb.

O cercetare mai amănunțită dovedi că era adevărat. Din două dintre nave lipseau componente importante; trape deschise larg spre goliciunea spațiului și, în cabine, găuri căscate orb în locul hiperecranelor.

Pe de altă parte, E607 era gata de zbor – un vârf de lance mortal, construit pentru a distruge. Una peste alta, cei șaizeci de irali de unghiuri ascuțite aduceau cu un topor îngust cu un singur tăiș, culcat pe o parte, având o cabină mică de comandă, amplasată la jumătatea suprafeței superioare. Pe fiecare latură se întindeau lonjeroane ascuțite, fiecare purtând un puternic generator antigravitațional Klaipper-Hiss tip 41. Prova navei, mare și puternică, era perforată la tribord și babord, pentru a permite amplasarea trapelor de torpile la capătul carenei. Între ele, o turelă masivă, asemănătoare unei cupole, adăpostea un disruptor rapid de 60 mm. Din spatele elegantei cabine de comandă pornea spre pupa un coridor vertical vast, legat de tribord și babord prin terminațiile tuburilor lansatoare de torpile și ale depozitelor în care se afla câte o torpilă suplimentară. La o distanță de câțiva irali de mijlocul coridorului vertical se afla un încărcător automat masiv care acționa douăsprezece inele de respingere. Ele reprezentau capacitatea limitată a micului vehicul spațial de a împrăștia minele stelare întâlnite pe parcurs. Suprafața inferioară a navei era netedă dintr-un capăt în celălalt, cu excepția unei cupole supradimensionate concepută pentru armament, care adăpostea un puternic disruptor de 91 mm. În carenă era montat un singur cristal de propulsie, generând puterea necesară salturilor supraluminice, sau deplasărilor ocazionale la mari distanțe.

În interior, cabina îngustă avea forma convențională a unui semicerc, în fața hiperecranelor fiind amplasate cele două posturi de pilotaj. De-a lungul peretelui tribord se întindea o consolă care ajungea până la sasul pupa și care, destul de curios, avea activatoare pentru 91-ul amplasat pe burta navei. Diverse alte comenzi, incluzându-le și pe cele pentru tuburile torpiloare și inelele de respingere, erau montate într-o serie de panouri aflate pe peretele babord. Disruptorul rapid de la prova putea fi acționat de la oricare post de pilotaj.

O dată ce Ursis stabiliză sistemul energetic al navei, Brim își scoase casca și adulmecă aerul rarefiat, stătut din cabină, constatând

lipsa de confort a scaunelor și severitatea strict funcțională a decorului. „Sumbru" ar fi fost cuvântul potrivit, se gândi el. Ligarii construiau nave de luptă care nu aveau decât trei scopuri: să zboare, să lupte și să supraviețuiască. Orice alte facilități – inclusiv cele pentru echipaj – erau sacrificate la minimum pentru obținerea unei maxime operativități. Capacitatea de cazare pentru personal se limita la două cabine micuțe înghesuite la prova, sub tuburile torpiloare: o cabină cu două cușete pentru ofițeri și alta cu patru cușete pentru soldați. Nu era numai incomod, era al draxului de aproape de „inacceptabil". Se cutremură. Numai echipajele dure și devotate supraviețuiau pe asemenea nave meschine și sinistre.

– Pornește generatoarele, Nik, spuse Brim, făcându-i semn lui Ursis în timp ce se trânti pe scaunul prea mic. Hai s-azvârlim „găleata" asta-n spațiu!

Ursis aprobă din cap și generatoarele mari se treziră la viață, umplând cabina cu un tunet sălbatic, inegal, care zgudui carena cu brutalitate. Ursul se agită la diverse comenzi și display-uri până ce tumultul se transformă într-un huruit constant și podeaua încetă să se mai zguduie.

– Ambele generatoare sunt gata, Wilf, anunță el ridicând degetul mare în sus.

În carenă răsunară supapele închizându-se și sasurile zdrăngăniră. Brim își verifică propriile date, apoi privi către Amherst de pe locul din stânga.

– Nava e pregătită, dacă sunteți gata, locotenente, anunță el.

– Puteți porni, pufni primul ofițer, încuviințând din cap plin de importanță.

Expresia nu reușea însă să-i ascundă sudoarea care-i apăruse pe frunte – în ambientul climatizat al căștii pe care încă nu și-o scosese.

– Înțeles, domnule, spuse Brim ascunzându-și încă o dată iritarea. Îi făcu semn lui Barbousse: Retrage ancorele, prova și pupa.

– Înțeles, domnule, răspunse torpilorul și rosti ceva în micul comunicator personal.

Afară, balansându-se pe punți, patru dintre soldați de pe *Agresiv*, cu mâinile protejate de imense mănuși reflectorizante,

opriră razele de ancorare ale navei; apoi acoperiră cu trape protectoare tacheții optici și o luară la goană pe punte spre cabina de comandă. Brim așteptă până când intrară în navă, apoi așteptă semnalul de plecare de la prova cupolei. Imediat, o baliză rubinie începu să clipească în bezna capătului îndepărtat al asteroidului.

– Vector sigur de decolare drept în față, raportă Theada.

– Îl am, confirmă Brim.

Intră în traseu pe pilotare manuală (navele mici rareori aveau sistemul computerizat al Șefului), apoi solicită viteză maximă și rămase pe frânele gravitaționale. Cabina se umplu din nou cu sunetul brutal al generatoarelor pornite, iar pardoseala începu să li se cutremure sub picioare. Tânărul aruncă o privire spre Ursis, care zâmbea, ridicând din nou degetul mare în sus.

– Să-i dăm bătaie, Wilf Ansor, mugi ursul cu glas tunător.

Brim îi făcu cu ochiul și-și îndreptă din nou atenția către comenzi. Nici nu eliberă bine frânele gravitaționale că farul – împreună cu întregul Red Rock – dispărură instantaneu în explozia de energie asurzitoare a generatoarelor. Decolările cu gravitație zero erau mai toate rapide, dar STS-ul capturat făcea notă aparte. Zâmbi – nu se mai distrase așa de când zburase pe micile JD-81 ale Academiei.

În timpul următoarelor două carturi, echipa munci fără încetare, exersând fiecare manevră a navei la viteze mari, mai întâi în spațiu deschis, apoi printr-un recif de asteroizi ce orbitau în jurul giganticei gazoase la altitudine mai joasă. După ce erau să dea de două ori nas în nas cu dezastrul (ultima soldându-se cu zgârierea gravă a unui hiperecran neprotejat), Brim începu să priceapă cum funcționează totul.

– Vuuf! exclamă Ursis plin de admirație, în timp ce carescrianul tocmai încheia un traseu mai complex. „Vântul și frigul vânează lacurile și pădurea, dar urșilor le trebuie numai lupii", cum se spune pe Planetele Mamă. Wilf Ansor, prietene, te întreci pe tine însuți!

Brim râse și manevră nava într-o întoarcere verticală prin recif, enorme așchii de piatră pârjolindu-se la babord într-o avalanșă de culori vii.

– O dată ce faci chestia asta pe un transportor de minereu carescrian, urlă el peste tunetul generatoarelor, pare destul de simplu pe orice altceva.

– Concentrează-te asupra zborului, nu asupra conversației, sublocotenent Brim, îl avertiză Amherst printre dinți. Sau ai uitat atât de repede ce-ai făcut hiperecranelor?!

Tânărul își ridică privirea spre ecranele zgâriate.

– N-am uitat, locotenente, admise el, mușcându-și buza pentru a-și controla vocea.

În acelasi timp, observă că sudoarea curgea-n râuri pe fața lui Amherst. Tipului *îi era* frică!

În drum spre Red Rock 9, trecu razant pe deasupra unui asteroid cu o suprafață deosebit de accidentată și zâmbi satisfăcut când îl observă pe Amherst închizând ochii strâns. Universul oferea mai multe metode de-a extrage din viață mici pilule de răzbunare, constată Brim cu tăcută satisfacție.

***

Cei unsprezece Agresivi mai petrecură câteva carturi exersând armamentul (timp în care Barbousse torpilă un asteroid de mărimea unei nave), apoi intrară pentru puțin timp în hiperspațiu, deplasându-se cu ajutorul cristalelor propulsoare. Când reveniră în sfârșit pe Red Rock 9, îi întimpină un mesaj concis care-i anunță să se prezinte imediat la colonelul Dark.

– Bine ați venit, domnilor, îi salută femeia cu ochi migdalați în timp ce oamenii obosiți se așezau în sala de conferințe, îmbrăcați încă în costumele de luptă. Se pare că de data asta, cererii mele de ajutor către Flotă i s-a răspuns cu Tunici Albastre destul de competente. Dark zâmbi pentru prima dată, din câte își amintea Brim. Câteodată primim ce-i mai bun, uneori pe cei mai proști. Depinde, bănuiesc, de căpitanii sunt implicați. Regyla Collingswood ne-a onorat cu adevărat.

– Vreți să spuneți că suntem admiși pentru misiune? întrebă Amherst cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Echipajul a fost admis, într-adevăr, locotenente, răspunse Dark, însă la limita expirării timpului acordat. Din această cauză, am fost nevoită să întârziu plecarea voastră pentru mâine, la

începerea celui de-al doilea cart. Echipele melc de la sol au nevoie de timp suplimentar pentru înlocuirea hiperecranelor stricate de neglijența inițială a pilotului vostru, sublocotenentul Brim!

Carescrianul simți cum obrajii îi iau foc și se pregăti mental pentru o nouă porție de critică. În loc de asta, privind-o pe Dark, o văzu zâmbind în timp ce se întorcea spre el.

– Nu pune prea tare la inimă „neglijența", Brim, izbucni ea în râs. Nu se aștepta nimeni să reușești ce-ai reușit – și ai făcut-o. Chipul i se întunecă dintr-o dată. Asta înseamnă *însă* că trebuie să îndeplinești și următoarea misiune. Iar când colegii tăi vor auzi despre ce-i vorba, își vor dori poate ca talentul tău de pilot să se fi îndreptat mai curând către sculptură sau operă decât spre pilotarea unei nave spațiale.

În acel moment, Brim băgă de seamă că Theada și Ursis îl priveau neliniștiți pe Amherst și le urmă privirea. Primul ofițer începuse din nou să asude, deși temperatura din sala de conferințe era scăzută. Carescrianul se înfioră. Într-un fel sau altul, necazurile se apropiau și era destul de sigur că nu Liga urma să fie cea mai importantă dintre ele. Dar înainte să-și mai bată capul cu asta, Dark începu ultimul instructaj, așa că nu mai rămase timp pentru altceva în afară de misiune.

Pe durata acelui cart și continuând în următorul, Dark le descrise misiunea în amănunt: trebuiau să zboare cu STS-ul drept în inima Ligii lui Triannic – aproape de planeta-capitală Tarrott însăși – pentru a asoliza pe o planetă minieră pustie. Acolo urmau să ia la bord un spion imperial, apoi să se retragă și să facă joncțiunea cu o navă de război imperială.

– În aparență, pare simplu. Am stabilit trei intervale de timp posibile pentru acțiune. Voi sunteți cei care veți alege intervalul optim după ce ajungeți, ținând cont de siguranța voastră, dar și de a agentului. Încruntată, răsuci între degete fragmentul de blindaj, privind absentă prin încăpere. Din păcate, până acum n-am descris decât partea *ușoară* a lucrurilor. Misiunea voastră, așa cum fusese planificată inițial, era destul de clară și nu implica mari riscuri. Oricum, ultimele noutăți i-au dat o formă oarecum simetrică, în sensul în care acum există și o parte *dificilă*.

Brim privi spre Ursis și rânji.

– În primul rând, trebuie să ajungeți acolo *și* să vă întoarceți în trei zile standard. După aceea, ligarii vor constata că ST S-urile noastre le lipsesc din inventar. Am facut rost de ele într-o manieră destul de neobișnuită, despre care însă nu v-aș spune nimic. Asta pentru eventualitatea în care veți fi oaspeții prietenilor noștri în uniforme negre, Controlorii.

Brusc, Amherst își ceru scuze și părăsi încăperea.

– Al doilea factor pe care nu-l cunoașteți este motivul *real* pentru care am organizat în pripă întreaga operațiune, continuă Dark, ignorându-i ieșirea. Suntem aproape siguri că agentul nostru a fost demascat și n-am nici o îndoială că știți ce înseamnă asta pentru *voi*. Dacă-i adevărat, vă vor aștepta cu brațele deschise și vă vor face o primire cu totul deosebită, folosindu-se de toate șmecheriile posibile.

***

Devreme, la primul cart al dimineții, Dark îi rechemă pe Amherst, Ursis, Brim și Theada, de data aceasta în cabina ei – la fel de strâmtă ca și cea a lui Collingswood de la bordul *Agresivului*. E607 era ancorat chiar în dreptul unui perete transparent, lângă care se afla o consolă de comandă.

– Plecarea voastră este programată astăzi, domnilor, începu femeia când hârșâitul scaunelor încetă. Am câteva chestii de ultimă oră de care aveți nevoie pentru a vă pune la punct misiunea.

Mângâie fragmentul de blindaj, zâmbind.

– În primul rând, uitați-vă dacă observați ceva deosebit la vedeta ligară, față de ultima dată când ați folosit-o. Vă dau chiar și un indiciu – concentrați-vă asupra cabinei de comandă.

Brim examină structura înclinată, ținând cont de fiecare detaliu pe care-l putea vedea, numind fiecare protuberanță sau accesoriu. Nimic nu părea diferit sau nelalocul lui. Se întoarse către Ursis – care îi întâlni privirea, se încruntă și strânse din umeri resemnat. Trase cu coada ochiului spre Amherst care o studia pe Dark în loc să se uite la navă, apoi parcurse cabina încă o dată înainte de a se da bătut. Când ridică ochii, privirea colonelului era fixată asupra lui.

– Ei bine, sublocotenente?

Brim înghiți un nod și clătină din cap.

– Indiferent ce ați făcut, surâse el resemnat, de *mine* ați pitit-o foarte bine.

Zâmbind evident satisfăcută, Dark își roti fotoliul spre încăpere.

– Bine, pentru că dacă nu vă dați seama chiar voi, care stați lângă ea, atunci ligarii cu siguranță n-o vor descoperi în spațiu. Cu o mișcare a capului, le îndreptă din nou atenția către navă. Priviți releul KA'PPA, domnilor, sub glob. Ce vedeți acolo?

Brim se uită din nou. Urmări cu privirea releul KA'PPA până la globul de transmisii, mijì ochii, apoi pocni din degete.

– Universule, exclamă el, pe *asta* n-am observat-o deloc! Pe intrarea A există două alimentări Beta, nu-i așa?

– Exact, Brim, confirmă Dark, râzând. Și numai una dintre ele este funcțională.

– Voof! făcu Ursis. O treabă grozavă, colonele!

– La fel de grozavă ca și ingineria sodeskayană, locotenente?

– Ei bine, răspunse ursul înălțând din umeri cu o expresie șugubeață, poate nu *la fel* de grozavă, dar suficient de bună ca să-l păcăliți pe sodeskayanul din fața voastră!

– Excelent răspuns. Acum să vă spun ce-i *de fapt* alimentarea Beta de la *babord*, pentru că cele două instalații nu sunt identice. Zâmbi aproape cu mândrie. Este ceea ce specialiștii numesc anexa DICOR[1]– funcționează cu aparatura COMM obișnuită pe care o aveți. N-am idee cum anume, dar *funcționează* – trimite un mesaj în mai puțin de o miliardime de secundă. Este automat eliminat de pe aparatura COMM a oricui altcuiva, împreună cu toți paraziții statici din spațiu. Acest dispozitiv recunoaște însă imediat un mesaj DICOR și-l traduce.

– Cât de ușor este de folosit, colonele? întrebă Ursis.

– Ca alunecatul pe-o coajă de ca'omba, glumi Dark. Pe-al vostru l-am branșat – veți mai găsi și alte lucruri interesante – la consola COMM. Fără voce, sau imagine. Funcționează exact ca un KA'PPA din punctul ăsta de vedere: trimite doar semne.

– Suficient de bun pentru mine, aprobă Ursis.

---

[1] Dispozitiv de Comunicare Rapidă (n. trad.).

– Din păcate, continuă femeia, n-am fost la fel de norocoși cu *alt* segment din consola COMM – codul vostru de identificare.

Brim tresări. Asta nu era bine deloc. Toate navele militare aveau montat un dispozitiv care returna un semnal „identificator" corespunzător, atunci când alt dispozitiv de pe altă navă i-l solicita. Codurile de identificare erau generate aleator, dar în mod regulat, așa că, dacă E607 nu avea un identificator la zi, simplul fapt că mica vedetă era totuși o navă ligară autentică n-ar fi avut nici o importanță.

Dark schiță un zâmbet.

– Avem unul pregătit pentru voi, dar va expira în scurt timp. Pur și simplu nu credem că va fi suficient pentru misiunea voastră – mai ales dacă veți alege ultimul interval. Râse fără veselie. Liga n-a fost atât de amabilă încât să ne furnizeze următorul identificator pentru E607, așa că veți rămine pe cont propriu când vă veți afla pe teritoriu inamic, dacă acesta expiră.

După alte câteva cuvinte, le ură tuturor noroc, le strânse mâinile și-i trimise la treburile lor.

***

În acclași metaciclu, Red Rock 9 dispărea din nou pe hiperecranele pupa, iar E607 gonea prin hiperspațiu spre o destinație aflată în Ligă. La trei sferturi din următorul cart sosi un ultim mesaj din partea lui Dark. Era prima lor recepție DICOR: „Această bază se închide imediat", citi Barbousse pe COMM. „După preluare, porniți pe cap-compas 794 cu 819 pe 6153E. Nava de luptă imperială vă va intercepta, va asigura îngrijirea și hrănirea spionului și vă va executa ordinele. Noroc tuturor!"

În acest timp, Amherst rămăsese în fotoliul de comandă, împietrit într-o tăcere absolută, ca și cum abandonase realitatea în favoarea unei existențe separate, oarecum mai sigură și mai acceptabilă. Lui Brim i se părea de-a dreptul într-o stare de șoc. Clătină din cap nemulțumit. O confruntare devenise iminentă și i se părea că atunci când se va întâmpla, va fi profund afectat.

În următorii metacicli, primul ofițer își regăsi într-o oarecare măsură glasul, dar suferise deja o transformare profundă. Dispăruse acel Puvis Amherst arogant pe care-l cunoscuseră odată.

Fusese înlocuit de străinul introvert și asudat, care apăruse prima dată pe nava ligară *Ruggetos* chiar înainte ca aceasta să fie din nou capturată de *prefectul* Valentin.

La început, Brim încercă să-i ignore comportamentul – la fel ca și ceilalți – făcând doar o conversație superficială. Până la urmă, întreruperile constante de genul „Cât mai avem?" sau „Ești *sigur* că identificatorul merge?" reușiră să le înfrângă rezerva comună.

– Ce-i cu el, Wilf? șopti Theada în colțul gurii. Se poartă ca un nebun.

Brim se încruntă.

– Nu știu, admise el, în timp ce nava aluneca spre babord și o aduse pe traseul corect. Poate n-are nimic.

– Nimic?! protestă Theada. Nu-mi vinde mie gogoși de-*astea*. Universule, nu trebuie să fii un geniu ca să...

– Despre ce vorbiți? se interesă Amherst neliniștit. Ce se-ntâmplă?

– Comutare pe rezerva energetică, locotenente, răspunse Brim peste umăr cu o voce calmă. Simplă rutină.

– Foarte bine, zise Amherst nesigur.

Tânărul se răsuci să-l privească mai bine. La fel și Ursis.

– Poate că riscul misiunii este prea mare, rosti Amherst. Un echipaj de unsprezece oameni și o navă prețioasă, toate pentru un singur spion, nu-i o socoteală bună după părerea *mea*. Se răsuci în fotoliu. Nu-i așa, Barbousse?

Torpilorul cel mătăhălos tresări de parcă l-ar fi mușcat ceva.

– Eu... eh, dădu el să zică.

– Nu-i un risc chiar atât de mare, locotenente, interveni Brim. Doar o simplă preluare. Ne-am aflat în primejdii mai mari cu *Agresivul*, știți...

– Nu asta-i problema..., carescrianule, se răsti celălalt mușcându-și buza.

– Atunci care *este* problema, domnule? întrebă Brim cu blândețe.

– Este... este că...

Dintr-o dată, ochii lui Amherst se mijiră ca niște fante. Chipul i se distorsionase din cauza urii ajunse la paroxism.

– Nu! șuieră el. Nu, n-ai să-mi faci tu mie una ca asta. Tu și cu restul scursorilor – urși și răcani. Și curva aia nerușinată de Dark. Gunoaie! Asta sunteți. *Gunoaie*! Se răsuci brusc în fotoliu, îndreptându-și degetul spre pilotul din dreapta. Și să ai mare grijă *de tine*, Theada – ăștia or să te atragă de partea lor!

În liniștea șocată care urmă, Ursis își verifică datele, apoi se ridică, îndreptându-se încet către Amherst, căruia îi puse o mână pe umăr.

– Locotenent Amherst? întrebă el cu blândețe.

– Ia-ți laba jegoasă de pe uniforma mea – animalule! mârâi Amherst, cu privirea limpede dintr-o dată. Cum *îndrăznești* să-mi atingi persoana? Adu-ți aminte că-ți sunt comandant.

Ursul își luă mâna, o privi un moment, apoi încuviință din cap.

– Mai sunteți comandant, locotenente?

– Bineînțeles că mai sunt comandant, răspunse Amherst în timp ce se ridică și se îndreptă spre cabine, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce-ți veni să pui întrebarea *asta*?

– S-ar putea să mai discutăm subiectul acesta, mormăi Ursis în urma lui, apoi se întoarse către consola sa.

În afara zgomotului propulsoarelor, nimic altceva nu deranjă liniștea următorului cart.

***

Cu câțiva metacicli înaintea primului interval de timp, Brim scoase nava din hiperspațiu și se îndreptă spre Typro doar cu ajutorul generatoarelor. Aflat acum în plin teritoriu ligar, folosea ostentativ un culoar de zbor principal, ca și cum STS-ul se afla într-o misiune normală, de zi cu zi. Identificatorul piuia la răstimpuri, atunci când treceau pe lângă nave ce solicitau codul de identificare, iar misiunea se desfășura normal, așa cum fusese prevăzută. În ultimul metaciclu, însă, apăruse ceva care-i zgândărea mintea, deși n-ar fi putut preciza. Ceva legat de apropierea lor nu era în regulă și asta îl îngrijora. Orice cărător de pietre știa că detaliile te dădeau gata, iar acum își scotocea zadarnic mintea după ele.

Departe spre babord îi salută un cargobot străin. Barbousse întoarse salutul imediat – dar nici nu se termină bine semnalul KA'PPA că identificatorul începu să țiuie.

Brim privi luminile în timp ce codul se reseta, apoi își controlă instrumentele, iniție o lungă secvență de autoverificări și redresă nava ușor; deviase puțin de pe traseu. Tocmai încărca o serie de date când în sfârșit avu revelația! Identificatorul! De ce i-ar fi cerut codul o navă *comercială*?

– Cea de acum câteva momente a fost o navă comercială? îl întrebă pe Theada.

– Așa spunea salutul, răspunse Theada concentrat asupra unei probleme de diagnosticare logică.

– O navă comercială? întrebă Ursis de la consola lui. *Ce anume* era o navă comercială?

– Cea care tocmai a trecut pe lângă noi, răspunse Theada ridicând ochii, ca să vadă ce era așa interesant. Spunea că-i o navă comercială.

– Înțeleg, spuse Ursis. Și a folosit un identificator?

– Așa se pare, Nik, confirmă Brim.

– Comercialele nu folosesc identificatoare, bombăni Ursis.

– Ți-ai dat *și tu* seama, chicoti tânărul.

– Despre ce vorbiți? întrebă Amherst de pe culoar.

– Nava comercială pe lângă care tocmai am trecut, locotenente, răspunse Brim privind o luminiță roșie care începuse să clipească deasupra sa.

– Ce-i cu ea?

– Cineva de la bordul ei a folosit un identificator cu noi, explică Brim peste umăr, activând sistemul de rezervă pentru răcirea cârmei.

Luminița roșie se stinse.

– Și? E ceva în neregulă cu identificatorul?

– Majoritatea comercialelor nu folosesc identificatoare. Ele sunt dispozitive specializate, mai mult sau mai puțin militare.

– Știu asta, se răsti Amherst. Și vorbăria asta goală este tot ce-ați găsit ca să vă umpleți timpul?

– De fapt, domnule, răspunse Brim, vorbeam destul de serios despre...

Amherst îi tăie vorba cu un gest imperativ.

– Nu mă plictisi cu detalii. Aveți permisiunea să vorbiți între voi. Să fiți însă *foarte* atenți cum zburați cu nava asta nenorocită.

Se cutremură și-și luă locul pe scaunul de comandă. Brim se întoarse către Theada.

– Jubal și Barbousse, verificați celelalte nave pe lângă care am trecut în ultimul metaciclu. Vedeți dacă au salutat în calitate de civili și apoi au activat identificatorul.

– Da, domnule, răspunse Theada, zbughind-o din fotoliul lui.

Brim scăzu viteza de apropiere ca să le dea timp de acțiune – pentru orice eventualitate.

Tânărul pilot reveni împreună cu Barbousse, după doar câțiva cicli.

– Am trecut pe lângă opt nave, Wilf, spuse el destul de îngrijorat. Fel de fel, dar toate comerciale – și *toate* ne-au cerut codul de identificare.

Brim se uită la Ursis.

– Ce părere ai, Nik?

– Ciudat, se pronunță ursul. Opt nave din opt – și toate civile. Mă cam mir.

– Corect, fu Brim de acord. Ca să nu mai spun că nu ne-am întâlnit cu nici o navă de război.

– Cu nici una, până acum, îi întrerupse Theada crispat. Uite cine s-a aliniat cu noi.

Indică hiperecranul prova. Brim privi întunericul în care stelele erau ascunse înapoia unei umbre monstruoase.

– Militară?

– Așa indică identificatorul. Număr de identitate: DN-291.

– DN? repetă Ursis. Ăsta-i indicatorul ligar pentru crucișătoare grele – dar pentru ce-o fi 291? Cel mai mic indicativ pentru DN pe care mi-l amintesc este 408.

– Unul vechi, pocni Theada din degete. Bineînțeles, toate crucișătoarele cu seriile 200 și 300 au fost retrase acum vreo doi ani. Cel puțin.

– Crezi că au păstrat câteva pentru paza granițelor? mustăci Ursis. Ceva în genul vedetelor de patrulare supergrele?

Brim se strâmbă.

– Pentru paza granițelor, poate, dar în nici un caz ca vedete de patrulare. Mă îndoiesc că navele de serie 200 sunt destul de rapide pentru așa ceva. Clătină din cap. Nu, Nik, eu cred că bătrânul DN-291 apare doar într-o misiune specială.

– Misiune specială? întrebă Theada.

– Bineînțeles, rânji Ursis. Împreună cu o flotilă de așa-zise vedete de patrulare *civile*. Corect?

– Așa cred, Nik, spuse Brim, privind o baliză de navigație albastră strălucind undeva la babord. Așa aș gândi eu lucrurile, probabil.

– Nu te-nțeleg, zise Theada.

– Nici eu, se plânse și Amherst din ușă. Voi, carescrieni, nu vă exprimați prea clar. Asta are probabil de-a face cu educația voastră de mâna a doua.

Brim scrâșni din dinți.

– Așa o fi, domnule. Ideea mi-a venit în timp ce vorbeam.

– Și care ar fi ea?

– Așa cum văd eu lucrurile, temerile colonelului Dark în legătură cu posibilitatea ca spionul să fi fost depistat par să fie întemeiate.

– Ce are asta de-a face cu crucișătorul? îl întrerupse Amherst nervos.

– Cred că DN-291 face parte dintr-un grup special, rosti Brim în timp ce vedeta se răsucea brusc spre nadir alunecând pe o curbă gravitațională. Patrula de sprijin este alcătuită tocmai din așa-zise nave comerciale/civile care ne-au solicitat codul de identificare în ultimul cart. Se gândi un moment, timp în care redresă nava cu blândețe pe traseul normal. Eu cred că au ieșit să prindă atât spionul *cât și* nava care urmează să-l scoată din teritoriul lor.

– Asta explică de ce până acum n-am văzut nici o vedetă de patrulare *normală*, adăugă Ursis.

– Ți se pare logic? îl întrebă Brim pe Theada.

– Mda, fu de acord acesta ridicând ochii de pe o hartă de navigație, mi se pare.

– Bănuiesc că *există* ceva logică în asta, vorbi și Amherst neîntrebat. Niciodată n-am sperat că-l vom găsi pe „spionul" ăsta al lor. Poate că ar trebui să abandonăm misiunea și să ne întoarcem acasă imediat.

Brim înălță sprâncenele uimit.

– Oh, nu, domnule, n-am sugerat niciodată *nimic* de genul abandonării misiunii. Va trebui doar să fim ceva mai precauți

când ajungem acolo – poate să sărim peste primul interval stabilit și să ne învârtim puțin prin zonă.

Dintr-o dată, Amherst păli și pe frunte reîncepură să-i apară broboane de sudoare.

– Nu! țipă el strident. Eu comand aici și ordon să întoarcem imediat spre casă, înainte să ajungem la nava asta de luptă.

– Crucișător, domnule.

– *Indiferent* ce e, vă ordon să întoarceți acum, ceru Amherst.

– Domnule, protestă Brim, nu ne putem întoarce fără măcar să-*ncercăm* să recuperăm spionul. Așa ceva ar fi echivalent cu o crimă, pur și simplu. *Trebuie* să facem măcar vreo două încercări.

– Cum *îndrăznești* să-mi comentezi ordinul? izbucni Amherst, ridicându-se nervos în picioare. Sublocotenent Brim, stabilește imediat cursul de întoarcere, și...ăă, și...

– Destul! mugi Ursis, apărând dintr-o dată în mijlocul cabinei. Amherst, mi-am promis în mod solemn că nu vei mai apuca să distrugi încă o misiune, dacă eu pot interveni – iar acum am de gând să mă țin de cuvânt.

– Ce-e?

– Stai jos, spuse Ursis și-l obligă să ia loc în fotoliul de comandă. Crede-mă că vorbesc foarte serios.

Vădit uluit, Amherst îl privi mai întâi pe Theada, apoi pe Brim, cu ochi dilatați de groază.

– Nu vei permite să se întâmple așa ceva, nu-i așa, Brim? imploră el. Ăsta instigă la revoltă.

– Sunt cu totul de partea lui Nik, rosti tânărul liniștit. Iar tu ai de făcut chiar acum o alegere: ori conduci misiunea asta ca un ofițer, ori renunți la comandă. Nu vom mai tolera încă un episod precum cel de pe *Ruggetos*. Sunt convins că înțelegi.

Chipul lui Amherst deveni stacojiu.

– O să pun să vă aresteze pe amândoi și să vă arunce-n....

– Aici n-ai să faci nimic, mârâi Ursis. Mai bine gândește-te cu atenție la propunerea făcută de sublocotenentul Brim – *eu* n-aș fi fost atât de generos.

– Eu... eu...

– *Alege*, Amherst! Și fă-o repede. Vom ajunge din urmă crucișătorul în următorii câțiva cicli. N-avem timp de pierdut, imobilizându-te pe tine.

– Păi eu... Amherst îl imploră pe Theada din priviri. N-nici măcar tu nu vrei să mergi acasă?

– Îmi pare rău, Puvis, dar trebuie cel puțin să-ncercăm să recuperăm spionul.

– Barbousse?

– Am trimis să ni se aducă niște frânghie să-l legăm, vorbi torpilorul, ignorându-l pe Amherst.

– Ai ales, locotenente? întrebă Brim.

Amherst privi de jur împrejur, căutând sprijin. Nu găsi nimic. Inspiră adânc și aproape se înecă într-un oftat.

– V-voi rămâne la comandă, atunci, se poticni el, cu ochii în lacrimi.

– Bună decizie, spuse Brim. Mergi în cabină și nu mai veni pe puntea asta decât când te chemăm noi. Ai înțeles? Te vom duce acasă imediat cum terminăm misiunea.

– Crucișător greu la tribord, Wilf, anunță Theada după ce se auzi primul semnal al alarmei de proximitate.

Micuța vedetă se clătina deja în siajul gravitațional al navei uriașe. Brim încuviință din cap.

– Barbousse, să pregătim salutul acela – înregistrarea pe care ne-au dat-o pe Red Rock 9.

– Da, domnule, aprobă imensul torpilor, alunecând spre consola COMM.

– Pungașul vrea să fie sigur că ne vede cnm trebuie, comentă Ursis. S-a ținut aproape de noi de când ne-a urmat cursul.

– O să-l las să ne vadă cât vrea, chicoti Brim sumbru. Pe dinafară suntem în regulă, deși pe dinăuntru nu i-ar plăcea ce-i de văzut.

În exterior, nava uriașă continua să-i însoțească la babord. Acum era vizibilă în întregime.

– Că tot veni vorba despre navele tale ciudate, spuse Theada, uită-te la asta, te rog.

Bătrânul crucișător era bondoc și cocoșat, cu o încrengătură de turele ca niște negi ieșind din carcasa diformă ca din semințele unor buruieni. Multe din protuberanțele mari se uneau între ele prin punți și pasarele aeriene. Patru turele uriașe înconjurau fuzelajul la un sfert de distanță dintre prova și pupa; fiecare adăpostea câte două disruptoare enorme. Armele masive îi aminteau lui

Brim de urâtele disruptoare mobile capturate de Hagbut; judecând după mărime, cele de aici trebuiau să aibă o putere minimă de o mie de ori mai mare. În fața salbei de turele apărea compartimentul de comandă, complex și butucănos, terminându-se printr-o punte ieșită în față, care conferea întregii nave un aer de stupizenie primitivă. Dacă le puneai pe toate la socoteală, era totuși formidabil de înarmată, se gândi Brim în treacăt, în timp ce-și pilota vedeta grijuliu. Cu toate acestea, tuburile propulsoare reduse, vizibile la pupa, denotau faptul că nava era greoaie și nu se lăsa manevrată ușor în hiperspațiu. Același lucru era probabil valabil și cu generatoarele antigravitaționale. Privi salutul lui Barbousse pornind din emițătorul KA'PPA: „TRĂIASCĂ NERGOL TRIANNIC – CUCERITORUL STELELOR". Fu urmat de îndată de răspunsul crucișătorului: „ȘI DE DREPT CONDUCĂTOR AL COSMOSULUI – TRĂIASCĂ!" Brim chicoti o clipă în sinea sa. Margot ar fi fost *încântată!* Apoi îl depășiră, pătrunzând în spațiu deschis, în vreme ce crucișătorul se îndepărta pe la tribord.

– Unu la zero pentru echipa *Agresivului*! ovație el. Am trecut!

– Mă bucur că-l văd pe ăsta plecând, spuse Theada.

– Nu te bucuri mai mult decât ursul ăsta, chicoti Ursis. Ai văzut cât erau disruptoarele alea?

– Am văzut, se strâmbă Brim. Fii sigur că voi ocoli găleata aia ruginită de câte ori voi avea ocazia.

***

Cu un sfert de metaciclu înainte de primul rendezvous, E607 cobora rapid spre zona de preluare, cu Typro devenind un glob recognoscibil ocultând stelele. Brim mângâie micul DICOR de pe consola COMM.

– Un banal afișaj simbolic și câteva taste, îi spuse lui Ursis, dar riscăm o grămadă cu el.

– Spionul riscă și mai mult, mârâi ursul. N-aș face schimb de locuri.

– Sublocotenente, întrerupse Barbousse nesigur, vrei să te uiți la asta?

– Ce mai e? întrebă carescrianul.

– Din câte-mi dau seama, un comitet de primire care orbitează în jurul lui Typro, spuse uriașul. Comută un display pe scanerul de distanță de la sistemul de torpile.

– În regulă, spuse Brim comutând un display liber al consolei sale pe sistemul torpilelor. Miji ochii, apoi aproape se înecă. Universule! Ăștia *chiar* că s-au pregătit pentru noi. Par să aibă cel puțin patru nave pe orbită – în așteptarea *cuiva*.

În acel moment, dispozitivul DICOR țiui de două ori.

– Începe intervalul de timp, observă Ursis. Avem un spion punctual.

Display-ul lui Brim se umplu imediat: „ABANDONAȚI INTERVALUL TEMPORAL. NAVA DE PRELUARE ÎN PERICOL."

Brim încuviință.

– Știm acum cu ce se ocupă cei de pe orbită, spuse el în timp ce modifică ușor cursul. O să vedem totuși despre ce-i vorba în trecere. Clătină din cap fără convingere. Barbousse, expediază prin DICOR „înțeles". Indiferent cine-o fi nenorocitul de acolo, are necazuri până peste cap.

Trecând pe lângă Typro, din încâlceala de coduri și de cereri de identificare dintre E607 și navele de pe orbită deveni evident că acestea erau de fapt *cinci* vase mari de patrulare.

– Nu ne fac viața ușoară, mormăi Brim în vreme ce planeta se micșora în urmă.

– Mare adevăr, se încruntă Ursis. „Când stâncile și pietricelele laolaltă tremură dinaintea furtunii, puii de nemba zburdă veseli..."

– ... cum se spune pe Planetele Mamă, nu-i așa, Nik?

Marele urs rânji, colții lui încrustați cu nestemate reflectând luminile colorate ale display-ului din fața sa.

– Trebuie că ai sământă de sodeskayan, hotărî el. N-am întâlnit niciodată un uman care să înțeleagă *atât de multe*.

***

Următorul cart îl petrecură ascunși în spatele unui asteroid exploatat și abandonat. Apoi, în timp ce se deschidea al doilea interval prestabilit, încercară să se apropie din nou de Typro, cu

Barbousse rămânând cu ochii lipiți pe scanerul de distanță al torpilorului.

– Navele sunt încă acolo, sublocotenente, raportă el după un timp. Doar că acum zăresc șase.

Dispozitivul DICOR piui din nou. Barbousse îl activă imediat.

– Același lucru ca data trecută: „Pericol pentru nava de preluare."

Brim clătină din cap.

– Dacă n-o să ne lase să dăm de puțină primejdie în curând, nici că-l mai putem lua acasă.

– Probabil, comentă Ursis de la consola lui, că spionul știe și el lucrul ăsta la fel de bine. Are curaj, ce-i drept. Trebuie să fie greu să trimiți semnalul ăsta – chiar și eu aș vrea să plec cât mai repede cu putință, așa că m-ar interesa mai puțin pericolul în care-i nava.

– Și eu la fel, adăugă Brim, gândindu-se intens. Din păcate, ne apropiem al dracului de tare de expirarea codului de identificare, după care nu ne vom mai mișca la fel de ușor pe aici.

În timp ce treceau pe lângă mica planetă, identificatorul lucra din plin răspunzând cererilor celor șase nave de patrulare.

– Trimite un mesaj DICOR către spion și anunță-l că revenim în următorul interval temporal, îi zise Brim lui Barbousse. Și spune-i că venim, indiferent cum stau lucrurile.

„RECEPȚIONAT" și „MULȚUMESC" apărură imediat în display-ul lui Brim. Trecând pe lângă două nave de patrulare – mari și puternic înarmate – , pilotul avu o grimasă. Pe fondul zgomotului identificatorului, se gândi la spionul prins în capcană, neajutorat.

– Îmi pare bine că nu mă ocup cu așa ceva, rosti el, fără să se adreseze cuiva anume.

Ursis îl aprobă din celălalt capăt al cabinei.

– Și mie la fel, Wilf Ansor. Oricine ar fi, și-a făcut din plin datoria în războiul *ăsta*.

***

Brim primi vestea cea rea când se aflau la distanță de un sfert de metaciclu de ultimul interval temporal.

– Am numărat cinci nave de patrulare de data asta, sublocotenente, raportă Barbousse din fața scanerului.

Carescrianul încuviință. Se aștepta ca patrula să fie la locul ei – în fond ligarii se aflau în propriul lor teritoriu. Își puteau permite să joace în așteptare.

– Toată lumea la posturi! ordonă el.

Cu *siguranță* avea să ajungă la spion. Pur și simplu nu știa cum... deocamdată.

Oamenii fiind la turele, cabina de comandă a vedetei se scufundase într-o liniște perturbată doar de duduitul atotprezent al unităților antigravitaționale. Brim răpăia cu degetele pe consolă. Măcar nu aveau necazuri cu mica vedetă. Ca multe din echipamentele ligare, nici această navă nu era frumoasă, sau măcar sofisticată. Era în schimb rapidă și solidă, având o pereche splendidă de antigravuri. Zâmbi amar. Nava se afla de fapt cu mulți c'lenyt înaintea oricărei vedete puse la dispoziția Flotei Imperiale de către Amiralitate.

Ursis îl privi înțelegător și zâmbi.

– Ar putea fi mai rău, prietene Wilf Ansor. Măcar nava merge bine.

Brim surâse, arătându-se pe sine cu degetul.

– Exact la asta mă gândeam și *eu*. Și... Brusc, carescrianul se opri. Mare Universule *mare*, Nik! *Asta* e. Ca s-ajungem acolo, ne trebuie o *defecțiune*.

Theada dădu ochii peste cap.

– MI-nu-nat, scânci el. De partea cui ești, Wilf?

– Poate că spionul încă n-a trădat, spuse ursul întorcându-se spre Brim. Cred că rezolvi problema, privind-o din alt unghi, Wilf Ansor.

– Așa-i, Nik. Până acum am plănuit totul, considerând că nava va funcționa fără cusur – și pun prinsoare că ligarii și-au întins capcana așteptându-se cam la același lucru din partea oricărei nave venită să preia spionul. Dar mai pun pariu că *nimeni* nu va da atenție unei chestii care nu funcționează bine deloc.

– Universule, bineînțeles! exclamă Theada. Orice navă de preluare defectă ar abandona misiunea dacă ar avea necazuri. Sigur...

– Și defecțiunea? rânji Ursis. Cum ai de gând s-o obții?

Brim ridică un deget, zâmbi, apoi se întoarse către Barbousse.

– Crezi că poți face față cu dispozitivul de lansare a minelor spațiale? întrebă el.

Uriașul torpilor își scărpină bărbia și se încruntă, studiind o porțiune din consola de comandă aflată în fața sa.

– „*Nazdur*" este termenul în vertrucht pentru „mine", nu-i așa, sublocotenente?

– Da.

– Mai știu că „*imbal*" înseamnă „încărcătură". L-am auzit o dată pe sublocotenentul Theada folosind cuvântul.

Își trecu mâna peste o parte dintre comenzi, transformând un întreg sector în lumină verde strălucitoare. Mai încuviință din cap de câteva ori, după care privi spre ei.

– Da, domnule, pot să-l manevrez. Avem zece mine la bord.

– Atunci, asta-i. Iată planul meu. În următorii cicli, vei lansa una din ele în siajul nostru și o vei detona imediat. De la orice distanță, va părea că avem o ditamai defecțiune la bord.

Theada se strâmbă.

– O mină spațială, rosti el cu teamă în glas.

– Cu cât arată mai rău, cu atât mai bine, spuse Brim. Pentru că imediat după aceea vom transmite pe canalul intergalactic de urgență că am rămas fără mecanismul de direcție.

– Aha, m-am prins, exclamă Theada. Fără posibilitate de control.

– Exact, oftă Brim melodramatic. Ne îndreptăm spre o asolizare forțată pe Typro. Râse. Fac prinsoare că nu te-ai așteptat la o asolizare forțată, nu?

– Nu, fu de acord Theada. Cred că nu m-am așteptat la nimic în genul *ăsta*. Dar cu cât lucrez mai mult cu tine, Wilf, cu atât îmi vine mai ușor, de fiecare dată.

***

– Toate armele sunt încărcate și am o mină stelară pregătită pe primul inel, raportă Barbousse, uitându-se la globul rugos suspendat pe cel mai înaintat inel de respingere.

Douăsprezece inele identice formau un tunel continuu care se întindea peste pupa în siajul navei. La sunetul unui clinchet, făcu semn către consola COMM.

– Mesaj DICOR, sublocotenente, anunță el.

Brim se răsuci către propriul său display DICOR. „ABANDONAȚI MISIUNEA. PREA RISCANT PENTRU VOI. MULȚUMESC ORICUM."

– Mă așteptam la asta, spuse el mușcându-și buza. Mijì ochii și se întoarse către Barbousse. Transmite așa: „Nu avem de ales. Suntem pe drum. Unde ne întâlnim?"

Toți ochii erau ațintiți acum pe COMM. Display-ul se lumină: „NEBUNI DE LEGAT. MULȚUMESC MULT! TRASEU CABLU 981, ZONA 54G, CAMION DESCHIS/ CANISTRE GALBENE. NUMĂRUL 8 DEASUPRA CABINEI. MULT NOROC."

Brim verifică hărțile lui Typro și încuviință din cap.

– E-n regulă. Toată lumea pregătită?

– Să-i dăm drumul, spuse Ursis. E evident că și spionul e gata de plecare.

Brim își întoarse consola astfel încât să se afle cu fața la Barbousse.

– Eliberează mina, vorbi încordat. Și detonează-o imediat ce ajunge la o distanță sigură.

– Eliberat..., spuse Barbousse în timp ce mina stelară alunecă prin inelele de respingere către pupa și de acolo dispăru în întunericul spațiului. Detonez...

Imediat, o strălucire extraordinară pulsă pe hiperecrane, urmată de un nor orbitor de mărimea unui munte care-i învălui într-un paroxism de flăcări și șocuri.

Cu ochii mijiți din cauza luminii, Brim se lupta disperat cu comenzile în timp ce nava se rostogolea în explozia îngrozitoare, generatoarele urlând sălbatic.

– Pregătește emițătorul KA'PPA, Barbousse, strigă tânărul acoperind zgomotul asurzitor de afară. Cod standard trimis în clar.

După ce trecu ce fusese mai rău, carescrianul încredință comenzile lui Theada și încercă să ajungă la consola COMM. „ATENȚIUNE", transmise el în vertrucht. „PERICOL NAVIGAȚIONAL. EXPLOZIE MECANISM DIRECȚIE. FERIȚI. NAVA FĂRĂ COMANDĂ. ATENȚIUNE." Își puse apoi din nou casca de pilot și începu să piloteze cu mișcări stângace,

nesigure – fiecare calculată astfel încât să-i aducă tot mai : proape de Typro.

Brusc, identificatorul începu să țiuie aproape neîncetat.

– Asta a trezit interesul cuiva, mormăi Brim cu satisfacție în timp ce struni nava într-o întoarcere bruscă spre nadir babord, cu structura trosnind din cauza tensiunilor. Vor folosi imediat COMM-ul de mică distanță, Barbousse. Conectează-l la stația mea – dar *fără* video!

Coti iar brusc spre babord când în centrul consolei se aprinse o luminiță verde.

– Atențiune..., emise el în vertrucht. Explozie internă... Direcția pierdută... Nava rămasă fără control... Feriți-vă...

Dintr-o dată apăru un glob COMM alb.

– E607, ne recepționezi? întrebă o voce în vertrucht.

– Doar audio, răspunse Brim după un timp. Imaginea s-a pierdut probabil în explozie. Feriți, n-am control asupra navei!

Efectuă un luping strâns, pentru o mai bună perspectivă spre exterior.

– Ne dăm seama, spuse vocea. Ai tendința să te îndrepți către o zonă interzisă pentru moment.

Brim vină brusc, zărind nava aflată la babord, apoi manevră vedeta într-o serie de spirale unduitoare, ce făcură să le trepideze podeaua sub picioare.

– În numele lui Triannic, ce crezi că *pot* face, idiotule?! exclamă el. Poate c-ai văzut explozia. Dac-aș putea manevra nava, nu m-aș afla pe nicăieri în preajma ta sau a blextematei tale de zonă interzisă.

– Ei bine, *trebuie* să faci ceva, spuse vocea..., apoi se opri la mijlocul frazei, pentru că Brim tocmai se cotise și se îndrepta spre navă și spre coliziune.

– Păzea! urlă carescrianul cu toată puterea.

Pe noul curs, urma să dea nas în nas cu ei în câteva clipe – peste o fracțiune de secundă, ambele nave se străduiau din răsputeri să evite dezastrul. Apoi ligarii se pierdură printre stele și Brim ambală la putere maximă, îndreptându-se într-o spirală strânsă din nou către Typro.

– Feriți-vă! urlă în COMM-ul de mică distanță. Stați deoparte!

– Universule, da, stați deoparte, transmise nava către celelalte. Erau gata să intre în noi.

Codul de identificare piui din nou. Câteva momente mai târziu, o voce feminină se interesă direct:

– Care vă este traiectoria, E607?

– În prezent ne îndreptăm spre o posibilă asolizare forțată pe Typro, răspunse Brim, sesizând că are de-a face cu o personalitate mai puternică de această dată. Nu prea pot face altceva.

Urmă o lungă tăcere, după care vocea femeii se auzi din nou:

– Noroc, atunci, nebunule. Nici una din navele mele nu se va apropia de voi.

Brim zâmbi. Spera să nu aibă vreodată ocazia să continue *acea* scurtă conversație.

Alte voci continuară să-i ceară lămuriri și identificatorul sună întruna. Dar totul rămase în urmă, pe măsură ce se apropia de țintă – care acum umplea aproape în întregime hipercerurile prova. Devenise limpede că reușise să-și treacă echipajul teafăr prin blocada lui Typro! Spera să nu fie o călătorie fără întoarcere. Codul de identificare al lui Dark mai avea foarte puțin timp până la expirare!

Capitolul 8

În mai puțin de un metaciclu, începură să se distingă formele suprafeței aride – munți zimțați, albii secate de râuri, sclipiri ocazionale ale unor orașe. În timp ce naveta se clătina pătrunzând în atmosfera rarefiată, forme alungite de plasmă începură să se prelingă pe la colțurile hiperecranelor, apoi se răspândiră rapid către cele o sută și una de protuberanțe ale carcasei, pentru ca în cele din urmă să formeze o dâră spiralată și strălucitoare de ioni, asemenea meteorului în care se transformaseră. Treptat, Brim reduse abaterile de la curs, controlând nava tot mai mult până ce, în final, cu nu mai mult de zece mii de irali deasupra solului, redresă, intrând în zbor drept și echilibrat.

– Universule, râse el ștergându-și o transpirație imaginară de pe frunte, cu „defecțiunile" astea la cârmă, nu credeam s-o pot aduce aici.

În spate, Amherst era prăbușit într-un scaun; capul i se bălăbănea dintr-o parte în alta.

– E doar leșinat, sublocotenente, raportă Barbousse.

– Intrăm în zona 5, anunță Theada arătând în jos prin hiperecrane. E oarecum delimitată de munți și de dâra aia care a fost cândva albia unui râu.

– Foarte bine, răspunse Brim efectuând un viraj larg. Crezi că cel de lângă versant e Cablul 981?

– Nu văd decât unul, zise Ursis. Bineînțeles, cine poate fi sigur în deșertul ăsta?

Ochii lui Brim urmăriră linia de pe sol unde fusese întins cablul. Cam la o treime din drumul către munți, două dâre alungite de praf se târau prin pustietatea fără sfârșit. A doua era mult în urma primei dar, judecând după mărime, era fie un vehicul mai mare, fie se mișca mai repede... fie ambele.

– Dacă primul e spionul nostru, spuse el, atunci o să aibă companie foarte curând. Vede cineva mișcând altceva? întrebă și roti naveta într-un cerc larg.

– Nimic, rosti Theada când nava reveni la traseul inițial.

– Numai ăia doi, fu de acord Ursis.

– Bine, coborâm ca să privim mai de-aproape.

Cabră vedeta și intră într-un picaj abrupt, care-i aduse în câteva clipe deasupra celui de-al doilea vehicul.

– Br-r-r, mormăi Brim.

Dedesubt se afla un tanc ligar standard, cu trei turele, de tipul celui care-i atacase micul convoi pe A'zurn – numai că acesta părea mai mare, chiar privit din văzduh.

– Hai să-l vedem și pe celălalt, zise el.

– Un camion deschis, observă Ursis.

– Cu rezervoare galbene, adăugă Theada.

– Și un „8" pe capotă, încheie Brim. Pariez că-i omul nostru. Transmite „În ce parte e Avalonul?" spuse către Barbousse.

Peste doar câteva clipe, display-ul său afișă: „PE BARBA LUI VOOT! NAVETA M-A INDUS ÎN EROARE. AM CREZUT CĂ M-AU PRINS. AM DEJA UN TANC PE URME." După numai câteva momente, o coloană uriașă de pământ și foc izbucni în dreapta camionului și tancul începu să reducă distanța. Naveta se clătină când a doua salvă fu îndreptată spre ea de data aceasta. „ATENȚIE", afișă display-ul. „TANC PERICULOS."

– S-a zis cu camuflajul nostru, murmură Brim înclinând vertical nava spre tanc și reducând vectorul portanță.

Căzură ca o piatră spre suprafața deșertului, cu ambele tunuri trăgând sălbatic către forma butucănoasă și urâtă din depărtare. La numai câțiva irali de sol, tânărul redresă brusc nava și înfundă accelerația. Acum toate cele trei turele ligare trăgeau. Nava slaloma printre explozii; sfărâmături se izbiră de hiperecrane și

zăngăniră de-a lungul punții. Deodată, o minge uriașă de foc provenind de la disruptorul de 91 mm al lui Barbousse erupse în fața tancului, trimițând un șuvoi de pietre și sfărâmături la sute de irali în aer. Uriașa mașină reculă și derapă lateral într-un nor de praf, apoi își reluă înaintarea cu o viteză ceva mai mică, zguduindu-se violent.

– I-am nimerit troleul! exultă Barbousse în timp ce degajau, ieșind din norul de explozii.

Turelele tancului erau însă evident neafectate, iar tirul continuă aproape fără întrerupere. Brim întoarse strâns nava și pregăti încă un atac la joasă altitudine. De data asta, Barbousse găsi ținta mult mai devreme și întreaga zonă din jurul vehiculului inamic izbucni într-un haos de explozii.

Pe neașteptate, o detunătură infernală înclină puternic nava pe o aripă, scoțând-o de pe traiectorie, iar fragmente săriră în jur ca niște schije; cabina se umplu de fum negru, înțepător. O scrâșnitură monstruoasă se auzi prin fuzelaj când lonjeronul stâng atinse solul și patină peste câmp într-un nor de praf și sfărâmături. Brim se luptă cu comenzile, privind neajutorat nava care lunecă într-o buclă largă, se izbi de un platou de roci deșertice și, cumva, câștigă altitudine, lăsând în urmă o dâră de fum murdar și negru care se subție și dispăru pe măsură ce Ursis manipula calm generatoarele de raze-N și stingea incendiile.

– Disruptorul e dus, sublocotenente, țipă Barbousse acoperind zgomotul. A luat toată turela ventrală cu el.

Brim continuă să se lupte cu nava, reușind mai întâi s-o stabilizeze, apoi s-o întoarcă, îndepărtând-o de tanc cu accelerație maximă, către un lanț de dealuri stâncoase, cu generatoarele suprasolicitate mugind furioase.

– Și-acum ce facem? țipă Theada dezamăgit în timp ce intrau la adăpostul reliefului și mențineau o traiectorie joasă. Disruptorul de 60 nici măcar n-o să *zgârie* gândacul ăla blindat – iar spionul nostru este încă acolo, cu nimic care să-l ajute în afară de avansul pe care l-a luat din plecare.

Brim își mușcă buzele concentrat. Repede. *Repede*.

– Minele, urlă el. *Sigur*! Chiar și o ratare cu puțin ar trebui să ajungă pentru a distruge un tanc definitiv. Așa-i, Barbousse?

Barbousse rânji.

– O mină stelară, la domnu', rosti el.

– Staţi un ciclu! întrerupse brusc Ursis. Spionul e destul de departe de zona exploziei? Nu vrem să-l scoatem şi pe el din circulaţie.

– Este *suficient* de departe, Nik, răspunse Theada. Mai ales în atmosfera asta rarefiată. Aminteşte-ţi, era aproape în afara razei tancului – şi blindatele astea mari trag la *mare* distanţă.

– Foarte bine, rosti Brim cu dinţii strânşi. Pornim.

Vântul urlă prin spărtura mare din partea de jos a carenei pe măsură ce înclina nava ca să crească viteza. Apoi o răsuci într-o întoarcere verticală care abia dacă evită coasta stearpă a dealului. Pietre dislocate vâjâiră la numai câţiva irali de generatorul de la tribord. Când văzură din nou tancul, accelerau puternic confundându-se cu peisajul. Surpriza fu totală pentru maşinăria cea mare; în ultimele clipe, Brim îşi imaginase echipajul aruncat asupra comenzilor în încercarea de a conduce fără trolee.

– Mina stelară... Jansată! strigă Barbousse.

Carescrianul auzi bâzâitul inelelor de respingere, după care nava trecu pe deasupra tancului, continuând să accelereze. Încă două ratări înălţară pietre şi sfărâmături peste pupa înainte ca lumea să devină de un alb orbitor – fără umbre, fără detalii, doar alb. Hiperecranele se opacizară... străluciră din nou.

Apoi unda de şoc...

Un zgomot incredibil. Poate nu zgomot – poate *doar* zgomot. Impactul deveni o întreagă existenţă. Cu un moment în urmă, zburau cu viteză peste deşert, pentru ca în următorul, o mână uriaşă să izbească nava micuţă, aruncând-o într-o parte ca pe o insectă. Brim se luptă cu comenzile deplasând fuzelajul într-o parte şi în cealaltă; doar instinctul îi ghida mâinile şi picioarele în timp ce se străduia să reducă şocurile asupra blindajului. Apoi se rostogoliră nebuneşte printr-o furtună gigantică de foc pur. Afară, pe punte, doar blindajul rezistă; protecţii, puncte de ataşare, cabluri, toate accesoriile fie arseră, fie se topiră în şuvoaie lungi de-a lungul punţii. În fundul cabinei de comandă, cineva ţipa prin sistemul de comunicare al costumului cu vocea înecată, sugrumată de spaimă a unei sălbăticiuni. Brim aruncă o privire peste umăr. Era Amherst, cu lacrimi curgându-i pe piept şi viziera stropită de salivă. Nu putea face nimic. Încercă să-l ignore.

La fel de repede cum venise, furtuna de foc dispăru. Zbieretele nebunești ale lui Amherst scăzură, transformându-se în suspine, apoi se stinseră.

– Pe barba pătată de meem a lui Voot! urlă Ursis cu voioșie. Se pare că încă putem supraviețui, în ciuda neînfricatului nostru pilot.

Cabina de comandă fu inundată de râsete pentru o clipă.

– Canalele COMM sunt la capacitate maximă, raportă Barbousse din spate. Cred că tot Universul vorbește în același timp. Poate ar fi mai bine să ascultați, domnule, sugeră el.

Brim aprobă din cap.

– Preia comanda, îi spuse lui Theada, apoi deschise un display COMM.

Îi luară câteva secunde să descopere că toate navele de patrulare din apropiere se apropiau cu viteză maximă. Pierdu alte câteva secunde să inspecteze rezultatul minei. Cea mai mare parte a exploziei se dusese în sus, ieșind din atmosferă. Rămăsese doar un crater înnegrit, puțin adânc, de câțiva irali în diametru, și o coloană de praf și resturi sfărâmate încă înălțându-se, având la capăt un nor tulbure cu un smoc curios deasupra.

– Se pare că l-am oprit, comentă Theada sec.

Sublocotenentul înclină solemn din cap.

– Mda, făcu el cercetând zona. În depărtare, zări alt fuior de praf și rânji către sine. În regulă, Agresivilor, haideți să ne culegem spionul. În foarte scurt timp vom fi mult mai mulți – și nici unul dintre ceilalți n-o să vrea să ne ajute.

***

Câteva momente mai târziu, reveniseră deasupra camionului. „DACĂ AȚI TERMINAT SĂ VĂ JUCAȚI CU TANCUL ĂLA, HAI ACASĂ", emise spionul.

Brim râse.

– Zi-i că exact asta o să facem, îi spuse lui Barbousse în timp ce privea traseul cablului, perfect rectiliniu până la linia orizontului. Încuviință din cap. Transmite exact cum zic eu: „Trece camionul pe automat. Trebuie să te culegem din mers. Ai înțeles?"

„CRED ȘI EU" afișă aproape instantaneu dispozitivul DICOR.

Brim se întoarse către Amherst, care acum era treaz și păstra o tăcere înspăimântată în fotoliu.

– Ne ajuți, locotenente? îl întrebă.

– Să *te* ajut, carescrianule? În misiunea asta nebunească?

– Ai *putea* să ajuți, rosti Brim încetinind deasupra camionului care gonea.

– N-o să v-ajut pe nici unul dintre voi, șuieră Amherst. Faceți toate astea numai ca să mă puneți pe mine într-o lumină proastă în fața superiorilor.

Cu coada ochiului, Brim îl văzu pe primul ofițer încrucișând brațele și închizând ochii.

– Nu mai e cu noi, Wilf Ansor, mormăi Ursis.

– Foarte bine, spuse tânărul. Nik, te simți îndeajuns de puternic azi?

– Destul de puternic. Ce pot să fac?

– Am nevoie de cineva afară pe scara de acces – să mă ajute să aliniez hârbul ăsta cu camionul și să-i dea o mână de ajutor spionului când urcă la bord. Te simți în stare?

– În afara cazului în care spionul e prea gras ca să poată fi ridicat, Wilf Ansor, râse ursul.

Brim îl auzi punându-și casca.

– Doar pentru eventualitatea în care *chiar* nimerim unul gras, interveni Theada, cred c-o să-l însoțesc pe Nik afară, dacă ești de acord, Wilf.

– O să-mi prindă bine ajutorul, spuse Ursis.

– Du-te, Jubal, răspunse Brim cu un surâs.

Imediat, cei doi apărură pe puntea utilitară deschisă a lui E607, aplecându-se sub curent și fixând corzile de siguranță în orificiile practicate în punte. Fiecare purta pe umăr un colac de cablu de salvare.

Apoi, nu mai fu timp pentru nimic altceva în afară de concentrare. Brim făcu un ultim reglaj de putere, venind deasupra camionului, din lateral. Nava sa era lungă de aproape șaizeci de irali și lată de douăzeci; vehiculul spionului avea toate dimensiunile de trei ori mai mici. Nu făcu nici o încercare să se amăgească cu privire la dificultatea manevrelor ce trebuiau efectuate – până și pilotatul transportoarelor ar fi părut simplu prin comparație! Navele spațiale nu fuseseră construite pentru precizie la viteze

mici și toleranțe de navigație de ordinul iralilor. Ajungea un simplu rateu al capsulelor gravitaționale și totul ar fi fost pierdut. Se concentră asupra camionului, zburând numai după instinct.

– Cum merge afară, Nik? întrebă în COMM-ul cu rază scurtă.

Ursul privi peste margine.

– Un pic prea la babord, Wilf, dar înălțimea-i bună.

Cu grijă, Brim împinse nava către tribord.

– Mai apropie-te vreo doi irali, continuă ursul. Poți să-i spui să deschidă portiera acum, dar distanță e încă prea mare ca să sară.

– Transmite „Deschide portiera", îi ordonă Brim lui Barbousse, mișcând nava spre tribord.

– Atenție! spuse Ursis brusc. E îndeajuns. Ține-o așa. Are portiera deschisă. O să-i arunc capătul corzii. Spune-i să și-o lege sub umeri.

– S-a făcut, rosti Brim printre dinții strânși, fiindu-i pe jumătate frică să se miște, de teamă să nu împingă nava spre dezastru. Transmite „Leagă-ți cablul strâns sub brațe".

O secundă mai târziu, Ursis lansă colacul.

– Ratare! urlă ursul dezamăgit.

– Alarma de proximitate începe să clipească, sublocotenente, raportă Barbousse. Vom avea companie dintr-un ciclu în altul.

– Foarte bine, confirmă Brim.

Nu putea însă face nimic, uitându-se la Ursis care înfășura cablul pentru o nouă tentativă – pentru spion era „acum ori *niciodată*". Dacă voia să scape de pe planetă, trebuia s-o ia din loc cu nava în următorii câțiva cicli.

Din nou, Ursis își azvârli colacul. Brim scrâșni din dinți.

– Te rog, nu rata.

– De data asta l-a prins, spuse ursul, relaxarea răsunându-i clar în voce. Și-l leagă sub brațe. Poți să te mai apropii puțin? Ne-am deplasat câțiva irali.

– Wilf! țipă deodată Theada. Înalță-te. O pasarelă! Drept în față!

Brim ridică ochii. Chiar la viteza lor mică, podul nu se afla decât la câteva clipe distanță.

– Ține-te de frânghia aia, Nik, urlă el. Barbousse, spune-i să sară, *acum*!

După aceea, nu mai avu de ales. Așteptă încă o secundă, apoi ridică nava peste pod, aruncându-i pe Ursis și pe Theada la limita corzilor de siguranță în timp ce trecea pe deasupra. Îl auzi pe Ursis gemând din pricina șocului.

– Nu-l pierde, Nik, șopti Theada cu voce sugrumată chinuindu-se să înfășoare cablul în jurul său. L-am prins. Trage-l la bord.

Spionul, îmbrăcat într-un constum spațial ligar fără caracteristici speciale, se agăța disperat cu amândouă mâinile și picioarele de parapetul navei când Ursis ajunse lângă el. Într-o clipită ursul îl ridică în siguranță și toți trei dispărură din vedere, luptându-se să înainteze spre sasul de acces.

Imediat, Brim întoarse nava, înscriind-o pe o traiectorie de joasă altitudine, perpendicular pe cablu, privind camionul ce se îndepărta cu viteză. Urma să treacă un timp considerabil înainte ca să se descopere că ceva era în neregulă, se gândi el – de parcă ar mai fi contat! Toate navele din Ligă păreau că porniseră să investigheze explozia minei stelare a lui Barbousse.

Apoi gândurile îi fură brusc întrerupte de vocea gravă a lui Ursis care, calm în mod normal în toate situațiile, era în mod ciudat redusă la ceva mai mult decât o șoaptă.

– Prințesă Effer'wyck, Maiestate, se bâlbâi ursul. Î-în numele Marii Mame Ursoaice, *ce* căutați aici?

Numele îl lovi pe Brim ca un trăsnet.

– Margot? strigă peste umăr, nevenindu-i să creadă.

– Wilf? răspunse surprins un glas slab, dar inconfundabil.

– Margot! Universule!

– Jubal, mărâi Ursis, poate ai putea prelua tu comenzile cât...

– Oh... ah... da. Imediat, Nik, spuse Theada alergând spre postul de pilotaj din dreapta.

La distanță de câteva bătăi de inimă, Brim îndepărtă casca de la costumul ligar pentru a descoperi o claie de bucle blonde. Pe chipul lui Margot se vedeau dâre de praf și transpirație.

– Universule, șopti din nou el. Dacă aș fi avut *cea mai mică* idee...

Femeia zâmbi – și se încruntă.

– Dacă *eu* aș fi avut cea mai mică idee. Clătină din cap. Tot nu pot să cred că ești tu, Wilf. Tăcu un moment, ca pentru a-și aduna puterile. N-am dormit de... patru zile. Sunt bine. Am nevoie de odihnă totuși.

– Wilf! strigă Theada de la consolă, cu vocea tremurând. Cred că-i nevoie de tine chiar acum. Avem oaspeți.

– Care-i cea mai bună cale s-o ștergem de-aici? întrebă Brim, luând mâinile lui Margot și privind-o în ochii obosiți.

Ea se gândi un moment.

– De obicei zona 5 nu-i patrulată în timpul zilei. Ridică din umeri. Câteva nave ușoare de pază. Există însă zvonuri despre un crucișător vechi. Am încercat să culeg ceva informații, dar a trebuit să plec.

– Pe *ăla* l-am văzut, o asigură Brim. E adevărat. Apoi se încruntă. Așadar, cea mai bună soluție e în *sus*?

– Direct în sus, Wilf, spuse ea. Și nu te opri până n-ajungi în spațiu. Eu așa aș face, în orice caz.

– Mi se pare o idee bună. O s-o încercăm.

În timp ce Brim se îndrepta către consola de pilotaj, Barbousse o duse pe Margot într-un scaun liber lângă Amherst cel inconștient și o ajută să-și etanșeze din nou casca.

– Pentru orice eventualitate, locotenent Effer'wyck, rosti el sumbru, așezându-se la locul său de la consola de comandă a armamentului.

Brim se întoarse în scaun și se uită cu coada ochiului la hiperecranele pupa; așa cum avertizase Theada, două obiecte zburătoare îi urmăreau, prea departe însă pentru a le putea stabili tipul.

– Și-acum? întrebă Theada.

Brim zâmbi și clătină din cap, preluând controlul.

– Mergem acasă, Jubal, spuse simplu. Chiar acum. Trecu generatoarele pe PERICOL și ridică nava într-o ascensiune verticală, în timp ce Ursis opera consolele energetice cu o frenezie plină de calm.

Cele două nave urmăritoare începură și ele să urce, dar în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcură, vedeta le întrecu cu ușurință și dispărură curând pe fundalul solului.

– Le-am lăsat în urmă destul de frumos, comentă Theada.

– Păcat că n-am putut să scăpăm și de releele lor KA'PPA, spuse Brim. Un întreg comitet de primire o să ne aștepte în față.

– Îi văd deja pe sistemul de ochire la distanță, sublocotenente, rosti Barbousse calm.

– Sunt sigur că și ei ne văd.

În momentul acela se auzi identificatorul, de data asta însă cu un zgomot rău prevestitor de alarmă.

Brim clătină din cap.

– Gata cu identificatorul, avertiză el. Codul a expirat.

– Oricum ne luase tancul în vizor, pufni Theada tocmai când spațiul fu străfulgerat violent de o sferă de energie pură ce detonă la babord.

– Identificarea e acum o problemă *inutilă*, bombăni Ursis. Haideți să vedem cât de bine funcționează proiectorul de 60 mm de la prova.

– Par să fie patru nave mici de patrulă, N-81, despre care ne-a avertizat locotenentul Effer'wyck, raportă Barbousse. Cu un blindaj mai subțire decât al tancului.

Theada se concentră asupra comenzilor de dare a focului. Brim privi turela răsucindu-se pe puntea prova. Câteva clipe mai târziu, un șuvoi de energie țâșni din disruptor, însoțit de un bubuit care făcu puntea să vibreze. În depărtare, o strălucire înflori într-o păpădie portocalie, apoi dispăru.

– Ratare! izbucni Theada în mijlocul haosului generat de contraatacul ce izbi cu o cascadă de tunete blindajul din flancurile vedetei. Nava se zgudui puternic și un fragment din blindaj fu smuls cu un scrâșnet asurzitor într-un nor scânteietor de radiații. Păcat că Anastasia nu-i aici ca să mânuiască chestia asta.

Brim zigzagă frenetic în toate direcțiile, încercând să evite salvele.

– Slavă lui Voot că nu-s echipate decât cu două disruptoare de 70, scrâșni printre dinți. Opt dintr-astea pot fi însă un adevărat pericol.

A doua salvă răbufni din botul vedetei, generând o strălucire scurtă în depărtare.

– Socotește doar *trei* N-81, spuse mândru Theada și cu o ușoară urmă de surprindere în voce. Trimise imediat încă o rafală și privi atent prin scaner. I-am împrăștiat pe ticăloși de data asta.

Replicile inamice slăbiseră considerabil.

– Asta-i, Jubal! exclamă Brim.

Ascultă ritmul miraculos de constant al robustelor generatoare Klaipper-Hiss purtându-i tot mai repede prin spațiu, apoi aruncă o privire în spate spre scaunul în care se afla Margot și-și simți inima plutind. Murdară și obosită peste măsură, rămânea femeia senzuală cu care își dorea aproape animalic să facă dragoste. Simți însă că sentimentele lui pentru ea deveniseră de cu totul altă natură. Privi către Ursis și acesta îi făcu cu ochiul. Ca de obicei, ursul părea să-i citească gândurile.

Peste puțin timp, Theada începu din nou să rotească disruptorul.

– Ce crezi? îl întrebă pe Brim.

Carescrianul zâmbi și cercetă spațiul.

– Cred c-o s-o încasăm din toate părțile destul de repede, Jubal. Așa că stai cu ochii-n patru. Fiecare lovitură să conteze, pentru că dacă reușim să răzbatem în spațiul liber, o să fim în regulă. Nu multe din navele construite de Ligă pot ajunge hârbul ăsta atunci când folosește cristalele propulsoare.

Simți nava vibrând, când Ursis cuplă bateria de rezervă în sursa energetică.

– Dacă n-avem nevoie de ea acum, explică ursul cu un rânjet, probabil că n-o să avem niciodată.

Și brusc dușmanul reveni – nave de patrulare venind de data asta din toate părțile. Spațiul fu trezit la viață de explozii puternice. Vedeta evită salvele una după alta, devie o serie de lovituri, dar consecințele începură să se facă simțite. Un sector al hiperecranelor de la babord se transformă pe neașteptate într-o rețea de fisuri arzând, apoi se întunecă. O lovitură directă smulse cele trei inele de respingere de pe puntea utilitară. Cinci explozii simultane distruseră apărătorile injectoarelor de plasmă de la tribord – deși, în mod miraculos, generatorul continuă să funcționeze normal. Theada repuse imediat în funcțiune disruptorul de 60 mm. De data asta agresorii erau mult mai răspândiți. Disperat, trase în toate direcțiile, fără rezultat; nu avea timp să ochească și era silit să-și schimbe ținta. Dincolo de hiperecranele rămase, spațiul fulgera de explozii, radiații și lumini ametitoare. Nava lor

micuță eschiva printre lovituri, cu Brim zigzagând în toate direcțiile.

Peste câteva momente, hiperecranele pulsară din nou de data asta rămânând întunecate cinci secunde, în timp ce o serie de zguduituri asurzitoare cutremurară cabina de comandă. Utilaje desprinse se prăvăliră pe punte, iar prova explodă într-un nor de sfărâmături și scântei ce căzură scrâșnind asurzitor de-a lungul pereților cabinei. Scântei verzui se prăbușiră în cascadă și pieriră în urma navei; când prova redeveni vizibilă, disruptorul de 60 mm dispăruse, înlocuit de o gaură strălucitoare cu marginile zdrențuite.

– *Asta* de unde a apărut? exclamă Brim peste zgomotul generatoarelor chinuite. Nici măcar n-a fost o lovitură directă.

Încă două explozii fantastice erupseră la tribord, scoțând din nou nava de pe traiectorie și făcând să pulseze rămășițele hiperecranelor.

– *Universule*, exclamă Theada. Îl văd! Acolo, tocmai iese din umbra planetei.

– Crucișătorul vechi! strigă Brim înțelegând abia atunci că picase într-o capcană clasică.

Navele de patrulare îl mânaseră de fapt ca pe o vită la păscut. Mintea îi funcționa furioasă în timp ce manevra sălbatic nava. Fără disruptoare pe care să le folosească împotriva patrulelor, scăparea era practic imposibilă – orice direcție ar fi ales să fugă, tunurile uriașe ale crucișătorului l-ar fi putut distruge cu ușurință. Singurul drum de scăpare trecea pe lângă vechea navă. Decise repede.

– Barbousse, strigă, armează tuburile pentru torpile.

– Sunt armate, sublocotenente.

Brim îndreptă prova sfărâmată a navei către crucișător și privi atent prin dispozitivul de ochire. Strânse din dinți și se încruntă. Era un curs păcătos, jos și aproape de planetă, dar cel mai bun pe care-l putea obține.

– Îi dăm drumul! strigă el.

Explozii continuară să zgâlțâie nava care gonea dar, de fiecare dată, pilotul se luptă și reveni pe cursul ales. Pe măsură ce se apropiau, spațiul însuși păru să ia foc de la exploziile asurzitoare și de la radiațiile provenind din disruptoarele crucișătorului.

– Gata, strigă Brim.

– Gata, răspunse Barbousse încordat.

Afară, un șuvoi de explozii sfâșie bezna spațiului. Pilotul încleștă dinții și păstră capul-compas, încercând să fixeze ținta. Avea o singură șansă. Fiecare secundă scursă i se părea o eternitate.

– *Acum*, rosti în cele din urmă. Foc, ambele!

Vedeta tresări când cele două torpile ligare țâșniră din tuburile lor din ambele părți ale turelei disruptorului distrus.

– Torpilele lansate, sublocotenente, confirmă Barbousse.

– Reîncarcă! ordonă Brim, eschivând la babord, la timp pentru a evita un torent de explozii monstruoase.

Mașinării puternice gemură și trudiră de fiecare parte a magaziei, în timp ce torpilele disponibile erau scoase din arsenale și introduse în tuburile de lansare. După o eternitate, două bufnituri anunțară terminarea operațiunii.

– Armate, sublocotenente, anunță Barbousse.

– Foc, ambele!

Nava tresări din nou.

– Torpilele lansate.

De-acum, toate disruptoarele ce mai funcționau pe bătrânul crucișător trăgeau cu cadență maximă.

– Pregătește propulsorul, Nik, avertiză Brim.

– E deja pregătit, Wilf, îl asigură Ursis.

Brim aprecie cu grijă distanța care se micșora rapid. Ezită încă o secundă, apoi strigă:

– Pornește-l!

Cristalul propulsor se trezi la viață exact în momentul în care primele torpile își atinseră ținta, lovind crucișătorul drept în mijloc într-o explozie uriașă care-i ascunse treimea din mijloc a fuzelajului cu o minge de flăcări orbitoare și radiații. E607 gonea spre el cu accelerația pe care numai un cristal propulsor o putea genera.

– Ne ciocnim, țipă ascuțit Amherst.

O fracțiune de secundă mai târziu, a doua pereche de torpile lovi în ceea ce mai rămăsese din secțiunea mijlocie a crucișătorului ligar; o strălucire neclară agită spațiul înconjurător până când blindajul plesni ca un fruct putred. Releul KA'PPA se afundă lent în masa clocotitoare de energie, apoi brusc decolă în

direcția opusă, ca o rachetă. Simultan, o altă strălucire apăru în partea din față, până când întreaga navă păru să implodeze, într-o explozie uriașă de flăcări. Încet, se răsuci spre tribord, cu carena masivă sfârtecată în două de o gaură căscată în lateral.

Brim viră drept spre deschizătură; se afla prea aproape și avea viteza prea mare ca să mai aibă și alte opțiuni. Vedeta se balansă și se rostogoli, purtată de teribilele unde de șoc. Apoi ieșiră în spațiul liber în mai puțin de o secundă, cu Brim pilotând doar pe baza instinctelor. Nu reținu decât imaginea unor imense coridoare distruse, cuprinse de flăcări și dezastru... și sfărâmături. Ceva uriaș se prăbuși peste puntea de comandă, spintecând puntea în adâncime și deschizând compartimentul torpilelor de rezervă ca pe o ca'omba coaptă. Propulsia scăpă o clipă de sub control; lovitura unui ciocan imens izbi nava, apoi se inițiе efectul Gandom Ve și peste câteva clipe se aflau în hiperspațiu. Când Brim se răsuci în fotoliu, epava uriașă era doar o licărire în hipecranele pupa, propulsorul duduia sălbatic sub picioare iar generatoarele se opriseră în nacelele zgâriate.

– S-a părut probabil că am explodat împreună cu crucișătorul, comentă Theada cu o voce încă tremurând de emoție. Am intrat în hiperspațiu înainte să ne separăm de epavă.

– Fără-ndoială, mormăi Ursis. Din nefericire, indiferent de ce anume ne-am ciocnit, aproape c-a terminat propulsorul. Se încruntă, privind indicatoarele din fața sa și-și scărpină falca. Zece mii VL[1] este tot ce putem obține în hiperspațiu – afară, bineînțeles, de cazul în care vrei să te defazezi temporal.

Brim se înfioră. Toată lumea auzise de naufragiații temporali. Cu mult timp în urmă, hotărâse că prefera moartea – de orice fel.

– Putem menține zece mii VL? întrebă el.

– Din fericire, asta nu reprezintă o problemă, răspunse ursul.

– Atunci să-i dăm drumul. Chiar și o hiperviteză mică e mai mult decât nimic.

– Cum spui, Wilf Ansor.

Cristalul propulsor continuă să duduie neregulat.

---

[1] VL – Viteză Luminică (n. trad.).

Brim aprecie rapid starea navei. Una peste alta, părea într-o stare de funcționare rezonabilă, având în vedere tratamentul care-i fusese aplicat în ultimii metacicli. O zări cu coada ochiului pe Margot scoțându-și casca; Barbousse veni imediat lângă ea. Se uită la Brim cu ochi obosiți și înroșiți, atât de trasă la față încât era greu de recunoscut.

– A-am văzut totul, Wilf, rosti ea cu o undă de uimire amestecată cu respect. Te-am văzut *în acțiune*. Nu-i de mirare că devii faimos.

– Disperarea, ca de obicei, surâse tânărul. Nu pot face mare lucru dacă nu dau de bucluc.

– Oh, Wilf, se bosumflă Margot surâzând obosit, *ești* imposibil, nu-i așa?

Zâmbi somnoroasă, apoi ochii i se închiseră și capul i se lăsă pe umăr. Barbousse îi deschise costumul în dreptul încheieturii și-i controlă delicat pulsul.

– Doarme, sublocotenente, chicoti el. Cred că puteți considera încheiată misiunea asta.

– Nu, până doamna de față nu se află în siguranță la bordul navei ei, spuse Brim. Cred totuși c-ar fi chiar surprinzător să n-o facem și pe asta, o dată ajunși până aici. Se întoarse apoi către Amherst. În regulă, prim ofițer, acum ne îndreptăm către casă, așa cum ați dorit. Ați face bine să vă aranjați și să preluați din nou comanda.

***

Întâlnirea dintre E607 și nava lui Margot avu loc la numai câțiva metacicli după ce ieșiră din teritoriul Ligii. De data asta, nu era o navă ușoară de recunoaștere. Silueta masivă a unui crucișător greu își făcu apariția în ceea ce mai rămăsese din hiperecranele frontale, semnalizând imperios o cerere de andocare imediată.

După ce Brim egaliză vitezele și se alinie, navele se conectară rapid prin raze tractoare și o rampă fu extinsă dinspre crucișător spre puntea zgâriată și găurită a vedetei. După câteva momente, carescrianul se găsi singur cu Margot în cabina de comandă; ceilalți se grăbeau să-l urmeze prin sas pe Ursis, care-l ținea strâns pe Amherst de cot.

Brim ceda comenzile navei mai mari, apoi se desprinse de consolă și se îndreptă către pupa, unde se aplecă asupra siluetei adormite a lui Margot și-și așeză ușor palma pe umărul ei.

Ea deschise încet ochii obosiți, clipi, după care desfăcu brațele. Într-o clipă, Brim o îmbrățișă.

– Cât am visat să te țin în brațe, șopti el cu inima bătându-i nebunește.

– Și eu te-am visat, Wilf, rosti femeia cu răsuflarea tăiată. Asta m-a susținut în momentele grele. Se cutremură. N-am șters totul, așa cum am vorbit pe *Norocos*, spuse. N-am putut.

Brim simți un fior prin tot corpul. Îi privi ochii injectați.

– Nici eu, rosti cu o pasiune pe care n-o mai simțise niciodată.

Apoi buzele li se atinseră, ale ei apăsând moi și umede. Pentru o clipă amețitoare, războiul încetă să existe – doar Margot și buzele ei, răsuflarea, brațele și buzele, buzele ei umede.

Brusc, cineva ciocăni ușor în hipecranele pupa. Brim se ridică la timp pentru a-l vedea pe Barbousse pe punte. În spatele său, Amherst conducea un grup de ofițeri către sas. Noii-veniți purtau costume de luptă elegante care, era clar, nu cunoscuseră niciodată focul luptei.

– Avem oaspeți, Margot, avertiză el.

Ea continuă să-l țină în brațe o clipă, după care își desfăcu strânsoarea.

– Vreau să mă ții din nou în brațe, Wilf, îi șopti privindu-l adânc în ochi. Nu știu cum, dar *„Pot vreodată spune adio acestor bucurii?/ Nu-i strălucire mai mare printre stele."*

– O s-ajung cumva acolo unde ești, spuse Brim cu poezia lui Lacerta arzându-i în minte ca un cărbune aprins, în timp să ce sasul șuieră.

Se simțea nesigur pe picioare și inima îi zvâcnea nebunește.

– Împreună, șopti Margot în timp ce el o ajută să se ridice din scaun.

Apoi ceilalți intrară, scoțându-și căștile și privind de jur împrejurul micuței cabine de comandă ca și când talmeș-balmeșul dinăuntru le-ar fi putut murdări costumele.

– Prințesa Effer'wyck? întrebă un căpitan-comandor, făcând o plecăciune și ignorându-l pe Brim ca și când ar fi făcut parte din echipamentul navei.

Era scund, iar în interiorul căștii se putea vedea o mustață prea spilcuită.

– *Locotenent* Effer'wyck, dacă nu te superi, căpitane, îl corectă Margot și întorcându-se spre Brim, spuse: O să rămân pe Avalon un timp, Wilf. Dacă Soarta vrea, o să ne întâlnim acolo. Altfel, pe Gimmas.

Îi atinse mâna, apoi se întinse după cască.

– O să-ți fiu de-a pururi recunoscătoare, șopti ea.

Peste mai puțin de un ciclu, ieși prin sas însoțită de trei dintre ofițeri și traversă puntea distrusă, iar Brim n-o mai zări. Ofițerul rămas puse o mână pe umărul lui Amherst și examină puntea pârjolită și despicată.

– Se pare că evadarea n-a fost chiar ușoară, Puvis, comentă el scoțându-și casca.

Era înalt și elegant, chiar în costumul de luptă. Ca și Amherst, avea un nas lung, aristocratic, ochi apropiați și vioi, și o mustăcioară perfect îngrijită.

Amherst roși.

– Ah... nu. Deloc, unchiule Shelgar, se bâlbâi privind rugător la Brim.

– Ne-am îndeplinit misiunea, căpitane, spuse Brim. Asta contează.

– Da, ați recuperat-o pe prințesă, aprobă Shelgar, evitând astfel un imens și neplăcut incident galactic. Râse. N-o să mai facă *asta* niciodată. Vă spun eu, de data asta au repartizat-o *definitiv* pe Avalon. Când împăratul a aflat ce vroia să facă, a fost furios. Tare furios.

– *Ea* este urmașa la tronul Effer'wyck, nu? întrebă Amherst. Un fel de prințesă regală, doar că nu se folosește termenul. Se încruntă. Cum de a căpătat așa o misiune?

– Este o tânără foarte tenace, chicoti Shelgar. Se spune că de obicei obține ceea ce vrea. Zâmbi. Din câte am auzit, a reușit o treabă *excepțională*. Totul este strict secret, înțelegi?

Se opri un moment pentru a se uita la gaura unde fusese disruptorul de 60 mm al lui Theada.

– Dar, continuă el, ridicând un arătător, *nu* am rămas pe, ă-ă-ă, puntea ta ca să discut despre prințesă. Am noi ordine, Puvis, pentru tine și pentru ce a rămas din nava asta a ta.

– Ce anume? întrebă Amherst.

– Mai întâi, te vei întoarce cu noi pe crucișător – la dorința directă și personală a tatălui tău. Vrea să-ți înmâneze personal decorațiile.

– Am înțeles, zise Amherst, ochii strălucindu-i pentru prima dată de la începutul misiunii. Am de luat câteva lucruri din cabină. Dacă vrei să comunici restul ordinelor lui Brim, pilotul meu, voi fi gata imediat.

Shelgar aprobă din cap și-l privi pe Amherst dispărând pe coridor înainte de a se întoarce către Brim.

– Deci, tu ești pilotul carescrian, rosti el, încrucișându-și brațele și zâmbind.

– Da, domnule, răspunse Brim nesigur.

– Regyla Collingswood vorbește frumos despre tine, sublocotenente. Presupun că tu ai pilotat în misiune.

– O parte din ea, răspunse Brim.

– Nu-ți voi pune nici o întrebare incomodă, surâse ironic Shelgar. Mi-am format deja propria părere despre natura contribuției lui Amherst, bazându-mă pe ce am aflat timp îndelungat despre fiul fratelui meu. Îi făcu cu ochiul. Așa că n-o să mă obosesc să citesc versiunea oficială când va apărea în *Jurnal*. Râse încetișor. Destul cu asta. Politica mă dezgustă și nici nu mai am mult timp. Cred că o să-ți convină ordinele – te duci pe Avalon imediat ce convingi epava asta să te poarte acolo.

– *Avalon* ați spus, domnule? întrebă Brim, inima începând deodată să-i bată mai repede.

– Trebuie să duci ce a mai rămas din vedetă la Centrul de Spionaj Tehnic. De acolo, poți să prinzi o cursă înapoi, pe *Agresiv*. Voi transmite informația aceasta și Maiestății Sale, prințesa Effer'wyck. Dacă nu mă-nșeală prima părere, nu există îndoială că asta va ușura șocul noii repartizări.

Brim își simți fața îmbujorându-se.

– M-mulțumesc, domnule, se înecă el. Dar n-ar fi mult mai rapid să ne *remorcați*? Va dura cam mult să ajungem acolo cu zece mii VL.

– Mai rapid pentru *voi*, surâse Shelgar, dar prea încet pentru noi. Împăratul o dorește pe prințesa Effer'wyck în siguranță sub

jurisdicția sa, „fără întârziere", ceea ce înseamnă o cursă cu viteză maximă spre Avalon, așa cum suntem.

– Am înțeles, domnule, se posomorî Brim.

– O să supraviețuiți amândoi, îl asigură Shelgar. Apropo de dispoziții, textul celor ce te privesc ar trebui să se fi încărcat până acum în sistemul tău COMM – pentru amănunte, citește-l. Întâmplător, Regyla m-a rugat să-ți dau și *asta*, scoase el o cutiuță metalică dintr-un buzunar. Aveam una rătăcită pe la mine – a fost a mea odată, acum îți aparține. Într-o bună zi, o vei putea da și tu mai departe.

Brim se încruntă și deschise cutia. Inima i se opri.

– Felicitări, spuse Shelgar. Din câte am auzit-o, ai câștigat-o pe merit, *locotenent* Brim. Chicoti. Vei constata că am încărcat și documentația respectivă. Dacă te interesează plictiseala pompoasă, o să fie o lectură numai bună.

Îl bătu pe umăr pe Brim, rămas fără glas, în timp ce Amherst reintră în cabina de comandă.

– Gata Puvis? întrebă, potrivindu-și casca pe cap.

– Da, unchiule, răspunse Amherst. Își puse casca și se întoarse către Brim: Îngrijește-te de toate cât poți de bine și fără mine, Brim.

Tânărul scrâșni din dinți.

– Așa o să fac, prim ofițer.

– Sunt sigur, rosti Shelgar împingându-l pe Amherst în sas. Îi făcu cu ochiul lui Brim în timp ce păși și el înăuntru. Voi transmite mesajul despre care am discutat. Și felicitări încă o dată.

Apoi dispăru.

Puține secunde mai târziu, razele tractoare ale crucișătorului pieriră și uriașa navă spațială se îndreptă spre Avalon, topindu-se în beznă cu o lucire de smarald care persistă aproape un sfert de metaciclu înainte de a păli. Brim zâmbi în timp ce restul Agresivilor urcară la bord prin sas, scoțându-și căștile și felicitându-l pentru promovare. Printr-un miracol, Ursis și Barbousse procuraseră sticle mari de meem; parcă din chiar vidul spațial. Tânărul râse, încălzindu-se cu urările lor de bine, ciocnind fericit pocalul cu fiecare în parte (mai întâi umplut și ridicat, apoi golit și întors cu susul în jos). Pe dinăuntru, veselia lui izvora din cu totul altă

sursă. Mergea spre Avalon, ca și Margot. Cumva, o simplă promovare pălea prin comparație.

***

Agresivilor le trebuiră aproape douăzeci de zile standard ca să aducă vedeta avariată în spațiul natal dar, în cele din urmă, hiperecranele crăpate și zgâriate ale lui E607 începură să se umple cu roiurile de stele strălucitoare ce formau însăși inima galaxiei. Între timp, triada maiestuoasă a lui Asterious strălucea ca un far uriaș suspendat deasupra Universului, scăldând totul într-o falnică strălucire aurie – apoi, în scurt timp, se iviră cele cinci planete verzi-albastre: Proteus pentru știință, Melia pentru comerț, Ariel pentru comunicații, Helios pentru transport și capitala, Avalon însăși – epicentrul vibrând al Imperiului care se întinsese prin toată galaxia și dincolo de ea.

Ordinele primite de Brim specificau să predea vedeta comunității științifice de pe Proteus și, conformându-se (în a treizeci și doua zi a călătoriei), încetini intrând în hipospațiu, ocoli baliza spațială Vernal-204 și se pregăti pentru coborârea pe planeta strălucitoare a științei imperiale. Cu generatoarele aparent indestructibile ale navei duduind regulat, trecu prin sectorul militar și pătrunse în traficul spațioportului în timp ce ultimele licăriri de plasmă generate de intrarea în atmosferă dispăreau de pe hiperecrane. Dedesubt se întindeau trei grupări circulare de clădiri și laboratoare, cunoscute în imperiu ca sursă a aproape jumătate din importantele descoperiri tehnologice militare făcute în ultimul secol.

În vreme ce ducea nava către nivelul de jos al traficului, Theada pregăti asolizarea. Generatoarele Klaipper-Hisses încetiniră și un controlor de trafic al Portului Militar apăru în display-ul COMM și le aprobă intrarea în complex.

– Tot echipajul la posturi pentru asolizare. Tot echipajul la posturi pentru asolizare, anunță Theada în difuzoarele navei.

Brim se înclină spre babord, intrând pe un coridor aerian al bazei, și începu apropierea finală în mijlocul tropăiturilor și al alarmelor ce vuiau în vreme ce echipajul își ocupa posturile. Când nava se îndreptă, se alinie cu unul dintre tuburile prelungi cu pernă gravitațională Becton (folosite în mod curent în locul

apei pentru asolizările pe suprafețe dure), reduse puterea motoarelor și stabili un unghi lin de coborâre, verificând poziția provei față de capătul apropiat al tubului ce se apropia rapid. Stabilă ca o stâncă. Zâmbi. Planeta *asta* nu putea fi confundată cu Gimmas Haefdon – nici un pic de vânt.

***

Reduse pentru ultima oară motoarele deasupra strălucirii verde intermitent a releului ALPHA, apoi activă modificatoarele de portanță, menținu viteza constantă și aștepta să apară luminile de apropiere, în timp ce străbătea vuind tubul. E607 se așeză pe perna gravitațională lungă, umbra ivindu-i-se alături și devenind o pată tulbure chiar lângă ei. Când Brim simți că nava e susținută, închise modificatoarele și termină rularea, folosind numai frânele gravitaționale, generatoarele fiind în stand-by.

Înainte de a doua intersecție de la ieșirea din tub, consola sa de comandă era deja o mare satisfăcătoare de luminițe și de configurații colorate și, în mijlocul uralelor puternice ale echipajului, opri nava într-o dană gravitațională specială, lângă terminalul militar. Prima și ultima misiune a lui E607 se încheiase.

– Mesaje text pentru locotenentul Brim, anunță Barbousse prin sistemul COMM, cu vocea aproape acoperită de gălăgia entuziastă a tehnicienilor care urcau la bord pe trei rampe diferite.

– Despre ce-i vorba? întrebă pilotul, ocupat cu oprirea sistemelor de zbor.

– Par să fie personale, domnule, strigă Barbousse. Ați dori probabil să le vedeți chiar dumneavoastră.

– Înțeleg, spuse Brim activând un glob COMM deasupra consolei sale. Textul scurt al mesajului apăru instantaneu:

> Wilf – mi se cere să ocup postul de pe Godille ca reprezentant al domeniilor mele. O să te văd acolo? Cred că Amiralitatea te-a lipsit de orice scuză să declini invitația. (Și ce rău îmi pare!) – Margot

Inima lui Brim începu să bată sălbatic pe măsură ce citea primele cuvinte. Apoi se încruntă. „Postul de pe Godille?"

„Amiralitate?" Ridică privirea chiar când Ursis comuta pe gravitație externă – și aproape căzu din scaun. Înghițind cu greu, se luptă să-și controleze propriul stomac, apoi se întoarse și răcni către Barbousse.

– Ești sigur că asta-i tot? N-are nici o logică.

– Care din ele, domnule? întrebă Barbousse plin de solicitudine.

Generatoarele uriașe se opreau și se puteau face auziți mai ușor.

– N-am decât *unul*, strigă Brim cu o voce mult prea puternică pentru cabina mică.

Toată lumea se întoarse să-l privească și simți cum roșește.

– Pe *care*, locotenente? întrebă iar Barbousse.

Brim scrâșni din dinți. „Personale"? pe naiba!

– Cel de la Margot, răspunse dându-se bătut.

– Oh, ridică din sprâncene torpilorul. Acela e *al doilea*, locotenente. Primul trebuie să se fi pierdut.

– Mi-nu-nat, izbucni Brim.

– Vi-l trimit încă o dată.

Tânărul se prăvăli în scaun, simțind în ceafă o duzină de perechi de ochi.

– Mulțumesc, rosti el vârându-și capul între umeri.

Apoi se răsuci rapid cu fața la public. Opt tehnicieni priveau curioși peste umărul lui la globul pentru mesaje.

– *La loc comanda!* tună el.

Se răspândiră în opt direcții diferite în cabina deodată liniștită. Apoi textul primului mesaj apăru:

CĂTRE: Wilf A. Brim, Lt., NFI @ Proteus.991E
DE LA: Lord Avington B. Wyrood @ Amiralitate/Avalon

Locotenent Brim, sunteți așteptat la petrecerea de la curte organizată de Maiestatea Sa Prințul Onrad în cinstea Onoratului Arhiduce de Godille.

Seara aceasta: 19:00
Casa Regală Lordglen
Marele Bulevard al Cosmosului
Avalon

DIN ORDINUL MAIESTĂȚII IMPERIALE GREYFFIN AL IV-LEA, MARE ÎMPĂRAT GALACTIC, PRINȚUL ROIULUI STELAR REGGIO ȘI PROTECTOR DE DREPT AL CERURILOR.

(Ținuta obligatorie)

Locotenentului Brim personal: Luați naveta R-37 către Terminalul Imperial, Avalon. Un vehicul vă va sta la dispoziție la Poarta Quentian. O uniformă de protocol vă așteaptă la sosirea la Casa Lordglen.

– A.K. Khios, Secretar al Lordului Wyrood

Asta avea mai multă logică: cel puțin la fel de multă, în primul rând, ca invitarea unui carescrian la curte. Râse. Cu siguranță, era mâna lui Margot. Ei bine, dacă astea erau cerințele ca s-o vadă, așa să fie! Făcuse față până atunci unora dintre cei mai buni adversari pe care Liga îi putuse trimite împotriva lui. Societatea avaloniană nu putea fi cu mult mai rea!

Mai târziu, într-un tramvai ce pornea de la terenul de asolizare, le spuse celorlalți despre invitația primită.

– Casa Lordglen? exclamă Theada. Universule, Brim, ăla-i unul dinre cele mai luxoase palate oficiale. Cum de ai primit o invitație acolo când tu stai în Sectorul Vizitatorilor?

– Prieteni suspuși, râse Brim evaziv, simțind cum i se aprind obrajii. Oricum, nu-i decât până mâine seară, când terminăm transportul.

Ursis râse și-l bătu pe umăr.

– Cred că *ai* asemenea prieteni, Wilf Ansor, dar poate nu cei pe care-i bănuiești tu. Zâmbi. O să fiu foarte curios să văd cine se dovedește a fi *adevăratul* tău protector.

***

Brim nu fusese niciodată în marele Terminal Imperial de pe Avalon fără să se simtă copleșit de măreția arhitecturii. În ansamblu, clădirea uriașă nu putea fi descrisă decât ca incredibilă, cu plafonul imens și plin de nori, înălțându-se la sute de irali peste

o mie de rampe și pasarele întortocheate, șerpuind printre grădini terasate și lagune colorate. Era o metaforă potrivită pentru a reprezenta civilizația care o concepuse și o construise. Copleșitoare în același timp, ca și nenumăratele planete și stele pe care le unea.

În timp ce-și căuta drumul către aglomerata Poartă Quentian, Brim cercetă zecile de alei căutându-și vehiculul. Un autobuz? O dubă? Observă în treacăt o limuzină enormă cu șofer, străbătând cu grijă mulțimea și oprindu-se în mijlocul „oh"-urilor și „ah"-urilor audienței. Privi cu interes șoferul care coborî – mașina *aceasta* era pentru cineva important (sau, chicoti, pentru un urs în permisie). Continuă să privească atent celelalte alei, căutându-și propriul vehicul.

– Locotenent Brim? întrebă o voce.

Tânărul se întoarse surprins și dădu cu ochii de șofer – mic, îmbrăcat de sus până jos în gri-deschis și părând complet chel (pielea îi lucea în de jur împrejurul cascheței ascuțite).

– Eu sunt, rosti neîncrezător.

Șoferul se îndreptă către limuzina uriașă care aștepta lângă bordură, lustruită, strălucitoare și importantă. Părea o creatură marină, pregătindu-se de atac.

– Transportul dumneavoastră pentru Casa Lordglen, locotenente, spuse și mustăcioara blondă îi tresări în timp ce vorbea.

Brim își simți sprâncenele înălțându-se.

– *Asta*-i pentru mine?

– Tot drumul până la Lordglen, râse șoferul.

– Ești sigur că nu trebuie să te conduc *eu* pe tine? glumi Brim îndreptându-se spre vehicul. Pare destul de mare pentru un Pilot.

– Doar în aglomerație, locotenente, răspunse șoferul amabil, deschizându-i portiera. La ora asta, probabil sunt în stare să mă descurc și singur.

Fără alte cuvinte, sui în compartimentul său și vehiculul puternic ieși din complex.

Avalonul propriu-zis era o aglomerare imensă de parcuri împădurite și clădiri urbane la marginea imensului și liniștitului Lac Mersin, o mare interioară, de fapt. Marele Terminal fusese construit pe o insulă artificială și era legat de oraș printr-o șosea lată purtând numele lui August Thackary Palidan, primul comandant de navă care circumnavigase galaxia.

Mergând cu viteză mare, peste puțin timp călătoreau de-a lungul țărmului, printre copacii ce mărgineau Bulevardul Vereker. Brim privi afară la valurile purpurii ce se zăreau printre trunchiurile răsucite ale copacilor kilgal, pe lângă care alunecau. Șoferul manevra prin traficul aglomerat cu o mână ușoară și sigură; tânărul se relaxă pe pernele moi ale banchetei, bucurându-se de fiecare picătură de lux pe care o putea absorbi.

Trecură de un parc răcoros, umbrit de arbori mork, presărat de fântâni arteziene în care se bălăceau copii. Brim se gândi la timpul scurs de când nici măcar nu mai *văzuse* un copil și clătină din cap. Probabil că dinainte de Gimmas Haefdon. Războiul și copiii nu se prea împăcau; asta o știa, din nefericire, foarte bine.

Circulația se îngreuna pe măsură ce se apropiau de centrul metropolei; în ambele sensuri se înmulțiseră limuzinele asemănătoare celei în care se afla el, multe decorate cu însemne diplomatice. O mașină mare și neagră de la Triada Strălucitoare de pe Ely, intră vizavi de ei pe o alee laterală, chiar în momentul în care semnalul de alarmă i se declanșă, emițând aleatoriu fulgere roșii, albe și portocalii într-o secvență orbitoare. Vehiculul strălucitor acceleră rapid evitându-le cu măiestrie pe celelalte și dispăru în depărtare.

Pe partea dreaptă se vedea acum strălucirea Monumentului Desterro, cu colosala spirală de flăcări sculptate comemorând descoperirea Tetradei Rece din Edrington, centru al unui vârtej gravitațional în care se adunaseră resturi și artefacte istorice neprețuite, de-a lungul unui milion de ani de călătorii spațiale. O mecca tradițională pentru turiști pe timp de pace, monumentul era acum copleșit de sute de cadeți cu gura căscată și Tunici Albastre de pe tot cuprinsul Imperiului. Brim zâmbi. El însuși îl vizitase de mai multe ori.

În câțiva cicli, alunecau peste primul arc rubiniu uriaș care traversa Marele Canal Achtite, fiecare capăt al imensei benzi translucide fiind păzit de luptători masivi de cristal ce priveau spre aceeași secțiune a cerului (așa cum sculptorul lor hotărâse că o vor face). Brim își aminti de un ghid care îi spusese odată că trei poduri similare traversau canalul, departe în aval, la distanțe egale unul de altul, păzite de aceleași statui de cristal, toate privind pentru totdeauna aceeași zonă a cerului: roiul Achtite. În

stânga apărătorii podului, Brim întrezări cupola imensului turn al lui Marva, o săgeată de aur și argint aruncată pe cer, cu pereții canelați, înconjurată de o pasarelă ciudată ce șerpuia până la dom ca o iederă strălucitoare. Bătrâna regină Adrien trăise și studiase acolo, înainte de a pleca în micuțul ei *Durax III* pentru a descoperi Porth Grassmere, de partea cealaltă a Elathului. Era un loc pe care toți piloții imperiali îl cunoșteau și prețuiau.

Trecură apoi pe lângă faimosul castel Kimber, unde Cago JaHall compusese *Solemnul Univers* și alte opere clasice de același gen. În ultimii ani, Dalgo Hildi trăise și el acolo, dar la sosirea ei pe Avalon cariera sa activă aproape se terminase. Bătrâna clădire plină de grație era acum înconjurată de un schelet din cristal, iar muncitorii îi restaurau fațada din metal sculptat.

Pe măsură ce continuau să se adâncească în cartierul istoric Beardmore, Brim observă că oriunde se uita, se construia masiv. Clădiri noi se înălțau în aproape fiecare zonă. Clădirile mai vechi erau reconstruite, iar schele și macarale se zăreau peste tot. Un semn bun. Avalon începea să-și revină din șocul inițial al războiului, privind din nou spre viitor și percepând primele scântei ale unei posibile victorii.

Se lăsă pe spate, respiră adânc și se afundă și mai mult în luxul banchetei, simțind forța calmă a limuzinei și îndemânarea șoferului. Privi freamătul străzilor aglomerate și zări peste tot uniforme.

Când schimbară direcția către spațioasa piață Courtland cu vestita ei fântână arteziană Savoin pe trei etaje și bazinul cu reflecții de onix, Palatul Imperial se întrezări pentru moment deasupra unei întinderi de grădini și păduri bine îngrijite. Poarta Huntingdon era obișnuita masă confuză de vehicule (o provocare faimoasă pentru cei mai buni șoferi ai Avalonului). Apoi apăru clădirea masivă, cu pereți de sticlă, a bibliotecii Estorial, unde Hobina Kopp prezentase pentru prima oară Manifestul Korsten, cu două sute de ani înainte de nașterea lui Brim. Biblioteca avea o secțiune specială pentru poezie, pe care pilotul promisese că o va cerceta odată pe îndelete – dar, ca de obicei, nu acum!

În sfârșit, limuzina coti pe lângă parcurile ce mărgineau lungul Bulevard al Cosmosului și începu să încetinească. Câteva momente mai târziu, se opri lin pe o alee circulară în fața unui

porticul împodobit cu miniaturi delicate de jad: întinsa Casă Regală Lordglen. Era încă devreme și spațiosul spațiu de primire era pustiu, însă Brim își putea imagina cum urma să arate în momentul în care oaspeții vor începe să sosească.

Un lacheu cu mănuși albe, purtând o livrea roșu-strălucitor și pantaloni albi, salută și-i deschise portiera.

– Locotenent Brim, domnule? Pe aici, vă rog, rosti el cu un zâmbet care anulă instantaneu personalitatea copleșitoare a clădirii.

Brim ciocăni în semn de mulțumire în geamul care separa compartimentul pasagerilor de cel al șoferului, apoi îl urmă pe lacheu printr-o ușă impozantă cu două canaturi. Înăuntru, traversară un hol larg de primire, cizmele răsunând pe podeaua impecabilă de obsidian. Deasupra, un candelabru imens de aur și cristal reflecta lumina prin mii de fațete lustruite, iar la capătul celălalt al încăperii, două scări gemene de alabastru se curbau în sus spre un balcon împodobit, suspendat deasupra unei arcade minuțios sculptate, ale cărei uși din abanos lucios erau acum închise.

Lacheul îl conduse pe Brim pe scara din stânga, printr-o arcadă aurie sculptată, într-un hol scurt al cărui plafon boltit era împodobit cu scene alegorice, pictate într-un stil vechi și elegant. La jumătatea peretelui din stânga, intrară într-un lift care-i duse până la nivelul al cincilea, unde lui Brim i se înmână o cheie mare, aurie, și i se arătă o cameră elegantă, cu mobilă splendidă de epocă, decorată cu obiecte care, chiar și pentru un ochi neobișnuit, era clar că valorau cât o navă spațială.

– Bine ați venit la Casa Regală Lordglen, locotenente, spuse lacheul trăgând draperiile grele. Lordul Wyrood mi-a ordonat să vă stau la dispoziție. În dulapul din dreapta dumneavoastră există o uniformă completă de protocol și am încercat să aduc și alte obiecte necesare, pe care le veți găsi în locurile obișnuite. Se înclină. În cazul în care credeți că mi-a scăpat ceva, nu trebuie decât să sunați, numele meu e Keppler. Vă voi sta la dispoziție imediat.

Se înclină din nou și ieși din cameră cu spatele, închizând silențios ușa dublă.

Brim clătină din cap privind camera ornată cu gust – asta da, era o diferență față de Carescria! Se uită pe fereastră într-o curte cu copaci panthon înfloriți, perfecți ca formă, ale căror fructe strălucitoare transformau dreptunghiul curții într-un Univers de

galaxii miniaturale, pe fondul întunecat al pavajului. Apa unei fântâni impunătoare dansa liniștită în centru. Închise ochii pentru o clipă – nivelul de bogăție îi depășea complet puterea de înțelegere. Ridică din umeri; oricum, nimic nu avea importanță pentru el. Singurul lucru adevărat aici era Margot. După sosirea ei, orice altceva avea să-și piardă importanța.

***

Brim se foi neliniștit în timp ce-și aranja uniforma în fața unei oglinzi imense: tunică albă cu guler rigid brodat cu aur, epoleți și manșete înalte, pantaloni albastru-închis cu vipușcă de aur, cizme de paradă înalte până la genunchi (lustruite ca blindajul unei nave), mănuși albe și caschetă ascuțită. O mantie mare, dungată cu roșu, era împăturită cu grijă pe pat; cu siguranță, nimic asemănător uniformelor ieftine pe care le știa de la Academie.

Simți cum îi crește nerăbdarea când număra ciclii ce-l despărțeau de întâlnirea cu Margot – era imposibil să mai stea jos. Se plimbă încoace și încolo pe covorul gros, afundându-și cizmele în el. Fiecare ciclu părea mai lung decât predecesorul său; chiar dacă trecuseră *luni* de zile de la seara de pe Gimmas Haefdon, ele păreau niște clipe acum. Afară, o briză ușoară mișca frunzișul copacilor – vremea era perfectă. Un semn, poate? Râse de el însuși. Toate momentele cu Margot fuseseră perfecte, pe cât își amintea – se îndoia că-l va dezamăgi în seara asta.

În timp ce privea curtea interioară, un dangăt răsună în depărtare. Peste câteva clipe, un ciocănit ușor se auzi la ușă.

– Intră, spuse. E deschis.

– Sunteți gata, domnule? întrebă Keppler pășind în cameră. Recepția a început în sala de bal.

Acum, când venise momentul, Brim începu să-și facă griji despre ceilalți oaspeți. Oameni bogați, cu siguranță. Influenți. *Puternici*. El nu era decât un simplu pilot. Ce ar fi putut avea în comun cu oricare din ei? Ce ar fi putut el spune, care să merite să fie ascultat? Se va face de râs? Deodată, se simți obosit. Își dori să fi putut face alte aranjamente ca s-o vadă pe Margot. Nu avusese ocazia.

– Arătați splendid, locotenente, spuse Keppler. Vor fi toți invidioși, mai ales ținând cont de faptele dumneavoastră de arme.

Îl ajută pe Brim să-şi aşeze mantia corect pe un umăr, după ultima modă. Acum daţi-vă înapoi. Lăsaţi-mă să fac o ultimă verificare.

Îi mai aranjă gulerul, mantia şi un epolet necorespunzător.

– Perfect, domnule, aprobă el în cele din urmă. Acolo jos se află câţiva oameni importanţi care aşteaptă să vă cunoască, aşa că ar fi de dorit să arătaţi cât mai bine.

Cu asta, îl împinse uşor pe Brim afară din cameră şi înăuntrul liftului.

Doar câţiva cicli mai târziu, tânărul se trezi din nou sub arcada din capătul scării duble. Voci şi o muzică îndepărtată răsunau de dedesubt, în timp ce cupluri elegante pătrundeau în hol şi dispăreau prin uşa de sub picioarele sale. Se opri pentru un moment, gândindu-se la imposibilitatea de a-şi alunga o iritare carescriană firească faţă de odraslele bogăţiei şi privilegiilor. În timp ce ele se bucurau de un confort şi de un lux incredibile, bărbaţi şi femei cu origini mai modeste se luptau în altă parte pentru a apăra însăşi existenţa Imperiului. Oamenii *aceştia* de ce erau scutiţi? Râse apoi amar de prostia pe care tocmai o gândise. Iată-l pe el însuşi aici, îmbrăcat ca un curtezan profesionist de cea mai joasă speţă – şi încă din cap până-n picioare! Pufni şi porni pe scări în jos, admirând propria sa condiţie dublă.

Uşile uriaşe de abanos erau acum deschise, de fiecare parte stând câte opt lachei îmbrăcaţi în gri, purtând simbolice halebarde împodobite. Înăuntru, o mulţime elegantă se fâţâia împăunându-se: ofiţeri spilcuiţi purtând uniformele tuturor naţiunilor prietene din galaxie, o mare de piepturi pe jumătate dezgolite şi rochii de seară extravagante, în toate culorile şi modelele pe care arta şi ştiinţa le putuseră inventa, oameni, urşi, a'zurnieni şi rase mai puţin numeroase. În centru, sub arcada înaltă, un majordom cu o livrea verde-strălucitor, pantaloni de culoare închisă şi cizme verzi, se înclină la apropierea lui Brim.

– Numele dumneavoastră, locotenente? întrebă el.

– Wilf Brim. Un carescrian.

Îl privi drept în ochi.

– Ah, da, locotenent Brim, spuse majordomul. Mii de scuze, ar fi trebuit să ştiu. Se răsuci pe călcâie şi-l conduse în sală. Locotenentul pilot Wilf Ansor Brim, Flota Imperială, anunţă el, bătând

cu capătul halebardei într-o dală specială din pardoseală. NFI *Agresivul.*

Câteva capete se întoarseră cu indiferență, dar anunțul se pierdu în larma mulțimii. Din ce putu să vadă tânărul când pătrunse în sală, singur gradul său ar fi ajuns pentru a-l arunca în genunile anonimatului, printre majoritatea oaspeților, ale căror grade le putea recunoaște.

Din interior, sala era înaltă și foarte vastă – deși lumina discretă păstra efectul general în limitele înțelegerii lui Brim – mai mult lungă decât lată, cu un plafon boltit, ornat cu modele de aur și argint imitând forma sinuoasă a unei vițe. Trei candelabre monstruoase, precum cel din hol, atârnau de-a lungul axei centrale. Un perete era o suprafață neîntreruptă de oglinzi, ceilalți fiind acoperiți cu tapiserii scumpe. Podeaua era o continuare a obsidianului perfect de afară.

În timp ce Brim încerca să se orienteze în mijlocul atmosferei amețitoare de hogge'poa, meem și sute de nuanțe de parfumuri, un căpitan-comandor înalt, cu o mustață subțire și ochi albaștri pătrunzători, se desprinse din mulțime, zâmbi și-l bătu pe spate.

– Brim, bravul meu, rosti el, îmi pare atât de bine că ai reușit să ajungi! Sunt Avlin Khios, secretar al Lordului Wyrood. Îi strânse mâna scuzându-se. Îmi pare rău că invitația ta a ajuns pe neașteptate. Am sperat că ai să reușești să vii oricum. Surâse. Înțeleg că ai avut o misiune captivantă, nu?

– „Captivant" e probabil un cuvânt la fel de bun ca oricare altul, domnule, încuviință Brim cu un zâmbet. Lucrul cel mai important este că am reușit s-o ducem la capăt în întregime.

– Da, înțeleg, spuse Khios cu un surâs care dădea de înțeles că știe. Ei bine, mărimea sa effer'wyckiană e cu siguranță pe lista de oaspeți. Îl prinse pe Brim de braț și-l împinse în mijlocul mulțimii. Însă până când tânăra doamnă *sosește*, există aici câteva persoane care ar dori să-ți vorbească – nu mulți au ocazia să întâlnească un adevărat luptător.

Trecând pe lângă o pereche de lachei, Brim simți cum i se pune în mână un pocal, ceea ce făcu și mai dificilă înaintarea prin mulțime. Când depăși un ofițer congestionat, acesta scuipă înverșunat „carescrianule", ca și cum ar fi fost o înjurătură. Apoi, peste câteva secunde, se trezi în centrul unui cerc de ofițeri tineri,

zâmbitori, purtând insignele Personalului Amiralității și e .presii curioase pe fețe.

Khios îl prezentă pe fiecare, în timp ce Brim îi saluta folosind strângerea de mână învățată la Academie (în mod normal care-scrienii se fereau să atingă pe cineva la prima întâlnire). Numele li se pierdură rapid în avalanșa de întrebări care urmă.

– Chiar *ai fost* pe una din navele lor?

– Cum au fost disruptoarele de pe A'zurn? Ușor de condus?

– Greu de pornit?

– Torpilele Ligii *sunt* bune, nu-i așa? Cum s-a comportat banda J după ce a încasat radiația minelor?

Spre surprinderea lui, Brim începu repede să sesizeze din partea celorlalți un aer de interes real; cu siguranță, întrebările ce i se puneau veneau de la oameni bine documentați. În timp ce grupul continua să-l descoasă, el descoperi că nu vorbea cu acei curteni lipsiți de creier pe care îi crezuse inițial. Era înconjurat mai degrabă de un grup de indivizi pasionați: cei care luau decizii în spatele scenei și care – din câte își putea da seama – erau probabil mult mai folositori într-un birou decât pe câmpul de luptă. Pe transportoarele de minereu, se învăța repede respectul față de oricine care vroia să contribuie cu adevărat – la aproape orice.

În timpul următorilor câțiva cicli, răspunse la toate întrebările cât de sincer putu, în limita cunoștințelor sale. Era dificil să-i faci pe necombatanți să înțeleagă că adeseori în luptă contau mai mult reacțiile calme în fața diferiților stimuli decât studiul a ceva specific. Expunea cu răbdare pentru a treia oară impresiile lui asupra manevrabilității navei E607, când fu întrerupt de Khios.

– Trebuie să-l răpesc pe locotenentul Brim pentru un timp, domnilor, spuse acesta pătrunzând în interiorul cercului. Câțiva executivi doresc să-l cunoască, *acum*.

Brim înclină politicos capul către ofițerii care zâmbeau și-și întoarse palmele în sus.

– Scuzele mele, domnilor.

Se răsuci pe călcâie și-l urmă pe Khios prin aglomerația de parfumuri, muzică și oameni eleganți. Secretarul se opri în partea cealaltă a sălii imense, lângă o arcadă mică, ascunsă printre tapiseriile de pe perete. Ciocăni ușor în ușa împodobită, înainte de a o deschide, făcându-i semn lui Brim să-l urmeze.

Înăuntru, lumina discretă, vitrinele elegante de lângă pereți, mobila splendidă și covoarele groase și moi denotau faptul că încăperea era unul dintre acele cabinete ultrasecrete, despre care toată lumea auzise și pe care foarte puțini le văzuseră, în care cursul istoriei însuși putea fi rescris... și de multe ori așa se și întâmpla. Doi ofițeri înalți stăteau de vorbă în fața unui șemineu aprins; un om și o ființă înaripată de pe A'zurn. Uniformele le erau acoperite de decorații și de însemne ale gradului.

Khios se opri la jumătatea încăperii și se înclină adânc.

– Maiestățile voastre, rosti el, permiteți-mi să vi-l prezint pe locotenentul pilot Wilf Brim, din Flota Imperială, detașat de pe NFI *Agresivul*. Se îndreptă apoi și arătă spre cei doi. Prințul locotenent Onrad, gazda dumneavoastră și prințul Leopold de A'zurn.

Încremenit, Brim salută, în timp ce Khios își pocni călcâiele, se înclină încă o dată și ieși în liniște din cameră, închizând cu grijă ușa.

Singur în mijlocul cabinetului și aproape speriat, carescrianul își înălță bărbia, își adună tot curajul și înaintă cu îndrăzneală până la o distanță respectuoasă de câțiva pași, în fața celor doi demnitari. Se înclină, apoi rămase locului, privind spre unul, apoi spre celălalt.

– Sunt onorat, Maiestățile Voastre, spuse stăpânindu-și emoția cu un calm înghețat.

Onrad vorbi primul. Părea să fie cam de vârsta lui Brim și avea o constituție solidă, cu maxilare pătrate și gâtul puternic al unui atlet înnăscut. Cu o croială scumpă, uniforma lui era cea albastră de viceamiral.

– Deci *tu* ești Wilf Brim, remarcă el, carescrianul care a pricinuit atâtea necazuri Marelui Unchi Triannic. Zâmbetul larg aproape că-i închise ochii. Ha, ha! Ei bine, campania voastră de susținere a Actului de Reformă a lui Wyrood pare să meargă impresionant. Dădu din cap către a'zurnianul de lângă el. Nu-i așa, Leo?

Prințul Leopold iradia o sobrietate aproape ireală care, în felul ei reținut, se remarca asemeni unui far în mijlocul opulenței greoaie a cabinetului. Aripile lui aurii, pliate, ajungeau la cel puțin trei irali deasupra solului; avea ochii imenși ai unui șoim de

vânătoare, iar înfățișarea să părea să fie însăși personificarea demnității. Era un bărbat care nu acționase niciodată sub imperiul mâniei sau al pasiunii. Purta uniforma elegantă de modă veche a unui general de brigadă și stătea cu una din cizmele lustruite pe șemineul înalt. Îi zâmbi și el lui Brim; un zâmbet analitic și întrebător, care părea să-l testeze pe cel căruia îi era adresat cu nu mai mult decât urma unei provocări.

– Un „conducător nobil și îndrăzneț", așa cum spun verii mei, rosti el. Ochii i se îngustară și părură să cerceteze însuși spiritul existenței lui Brim. Un conducător „complet".

– Leo, îl întrerupse Onrad cu aprindere, spune *asta* idioților anti-Wyrood. Ei sunt cei *greu* de convins.

Leopold oftă și privi pentru câteva clipe focul.

– Până și *ei* vor învăța, Onrad – sau, cu siguranță, nici unul dintre noi nu va supraviețui. Își înclină capul. Dar chiar și factiunile acelea vor învăța, fiindcă cei precum Wilf Brim au puterea să insiste, iar ei, la urma urmei, nu o au.

Se întinse apoi deasupra imensului șemineu sculptat și luă un sipet aurit. Pășind în fața lui Brim, îl deschise și scoase o mică statuetă de cristal a unei ființe înaripate – aceeași pe care tânărul își aminti că o văzuse la coloanele gemene de lângă cariera de pe A'zurn, unde Hagbut și trupele sale fuseseră ținuți prizonieri. Era agățată de un șnur roșu. Prințul zâmbi din nou.

– Am trimis tot textul fără sens care însoțește asta, direct pe Gimmas Haefdon, locotenente, spuse el. Singurul lucru important este să înțelegi cât de mult au fost apreciate acțiunile tale în Magalla'ana – și că nu vom uita niciodată devotamentul tău față de misiune și de poporul meu. Locotenent Wilf Ansor Brim, în prezența Maiestății Sale, prințul Onrad, îți acord Ordinul A'zurnian al Zborului Senin. Privi adânc în ochii carescrianului. Poartă-l cu mândrie. N-a mai fost niciodată acordat unui neînaripat.

Legă apoi șnurul de reverul stâng al tunicii lui Brim și-și reluă poziția inițială lângă șemineu.

Brim se plecă din nou.

– Mulțumesc Maiestăților Voastre.

A'zurnianul își înclină capul.

– Și ai mare grijă de verișoara mea, Margot, adăugă Onrad zâmbind ușor și chicotind. Am sentimentul clar că ești singurul

motiv pentru care vom fi onorați în seara asta de prezența ei blondă.

Brim simți că roșește. Apoi întoarse plin de îndrăzneală zâmbetul.

– *Asta* o să fac cu siguranță, Maiestatea Voastră, rosti el.

Pași înapoi, salută și ieși din cameră închizând încet ușa în urma sa. Afară, stătu un moment ca să-și adune gândurile. Mental, se simțea de parcă tocmai ar fi trecut printr-o bătălie spațială aprigă. După aceea, ridică din umeri. Parcursese *cu siguranță* un drum lung de la transportoarele de minereu – o realizare deloc neglijabilă pentru un carescrian.

Se întoarse în mulțimea tot mai mare, acceptând un al doilea pocal de meem și căutând cu privirea buclele blonde ale lui Margot – fără succes – când o agitație ușoară se iscă la intrare.

– Maiestatea Sa Serenissimă, Prințesa Margot a Domeniilor Effer'wyck, anunță majordomul cu o voce sesizabil mai puternică decât până atunci. Larma încetă și capetele se întoarseră curioase.

Brim simți cum i se taie răsuflarea când ea intră în sală la brațul Lordului Primei Stele Beorn Wyrood. Femeia nu mai era doar un ofițer atrăgător, ci radia frumusețea specială rezervată celor bogați și puternici. Era magnifică.

Purta o rochie de culoarea meem-ului, lungă până la pământ, petrecută în față și legată la gât, care îi lăsa umerii și spatele surprinzător de dezgolite. O eșarfă asortată îi înconjura talia, iar o tăietură îndrăzneață lăsa să se vadă destul din forma unui picior lung. În jurul gâtului purta o Flacără Stelară dintr-o singură bucată, care ardea cu un foc interior, în timp ce ea râdea și vorbea cu Wyrood.

– ...n-am avut habar că petrecerea este *atât* de importantă, șopti cineva în spatele lui Brim. Ea *abia* dacă vine la chestii din astea.

– Pe barba lui Voot, spuse o altă voce. Poartă Piatra Imperiului!

– Și LaKarn nu se vede *nicăieri*.

– Am observat.

Brim privi încremenit cum o mulțime mică se forma în jurul cuplului. Într-o clipă, ambii prinți apărură, râzând și discutând.

Apoi, a'zurnianul se apropie de Margot și ea îi șopti ceva la ureche. Bărbatul surâse în felul lui strâmb și se îndreptă cât era de

înalt, cercetând sala cu ochii săi imenşi – care se opriră asupra lui Brim. Zâmbind, îi vorbi repede lui Margot, care privi în aceeaşi direcţie.

Ochii lor se întâlniră; femeia zâmbi... şi se încruntă. Imediat, începu să străbată mulţimea, fără să-şi desprindă ochii de la el.

Şi în acel moment, Wilf Brim fu mai sigur decât fusese vreodată că era îndrăgostit fără scăpare.

Capitolul 9

Margot veni spre Brim printre murmurele de admirație ale mulțimii, îi luă mâinile și-l sărută ușor pe buze.

– Wilf, murmură ea cu un zâmbet topit, știam că vei reuși să vii în seara asta – *„Zefirul serii proaspete gonit-a toată-mi temerea/ Din sufletul voios – acum de supărare/ De-a pururi mă despart."*

Mut pentru o clipă, Brim putu doar să-i privească ochii albaștri, buzele umede și dinții perfecți. Nu-i văzuse niciodată umerii atât de dezgoliți, curba sânilor micuți... Simți cum inima își înteți bătăile.

– Margot, spuse el într-o șoaptă răgușită, cât de *minunat* de frumoasă ești.

– S-ar putea, ce-i drept, să fiu mai prezentabilă decât ultima dată când m-ai întâlnit, rosti ea cu o voce dulce și frumoasă, acoperind murmurul vesel al muzicii și al conversației.

Îi atinse medalia a'zumiană prinsă pe tunică și zâmbi, privindu-l drept în ochi.

– Sunt foarte mândră de tine.

Undeva în depărtare era anunțată sosirea unei anume Godelle, dar Brim de abia băgă de seamă. Nu-și dorea nimic altceva în tot Universul decât să o ia pe Margot Effer'wyck în brațe și s-o strângă la piept. Era ca și cum ar fi fost doar ei singuri în sală.

Deodată, ea păru să-i citească gândurile. Îi luă mâinile și-l privi adânc.

– Nu încă, Wilf, oftă de abia auzit. O dată cu noua mea funcție aici pe Avalon, mai am alte îndatoriri și în seara asta nu vom avea multă vreme laolaltă.

Îl conduse cu delicatețe spre lumini și muzică, ținându-l de braț – parfumul ei era însuși sufletul seducției.

Ringul de dans! Brim aproape că îngheță. Învățase să danseze exact atât cât să se achite de obligațiile sociale, rare de altfel, din vremea Academiei – nimic mai mult. Mai ales piloții aveau prea puțin timp pentru dans, sau pentru altceva în afară de zbor.

– Margot..., dădu el să o avertizeze dar era deja prea târziu.

Dintr-o dată se trezi cu ea în brațe; se mișcau, femeia plutind parcă pe muzică, el țeapăn și aproape speriat.

– Universule, Wilf, îi râse ea în ureche, ești un dansator *îngrozitor*, nu?

– Știu. Poate c-ar trebui să...

– N-o să-ți meargă, va trebui să dansezi cu mine până la capăt, orice-ar fi. Vârful nasului ei îl atingea pe-al pilotului. Oh, Wilf, relaxează-te. Uite, ține-mă... așa. Da. Așa-i mai bine.

Brim simți deodată cum Margot i se potrivea în brațe ca turnată, cu obrazul lipit de-al lui. Și chiar *era* mai ușor. Îi simțea corpul... sânii. Îi respira parfumul; mișcările lui se identificau cu ale ei. O strânse și mai tare.

Și muzica se opri.

În timp ce ea îi dădea drumul cu blândețe, realitatea recăpătă formă. Îi păstră mâinile într-ale sale, încercând disperat să împiedice goana timpului.

– Nu vreau să-ți dau drumul, Margot, își auzi vocea. Inima îi scăpase de sub control.

Ea încuviință din cap și-i puse un deget înmănușat pe buze.

– Vremea noastră va veni mai târziu, Wilf. Ai încredere în mine. Vom încheia această seară împreună, ca și cum am fi din nou în Taverna Sirenei.

Apoi carescrianul simți o mână pe umăr. Se întoarse, dând nas în nas cu un prinț Onrad radios.

– Ne întîlnim din nou, locotenente, spuse nobilul efuziv. Pot să-ți întrerup întrevederea cu blonda mea verișoară?

Brim se înclină.

– Alteță, răspunse strângând din dinți împotriva voinței sale.

– Vere Conrad, exclamă Margot cu o politețe reținută. Ce plăcere!

Conrad râse cu o sclipire în priviri, în vreme ce muzica începea din nou.

– Mă interpun doar temporar, Brim, rosti el. Noi, prinții, arareori ne avântăm în lupte fără speranță – mai ales în cele dinainte pierdute.

Apoi se înclină înspre Margot, o luă în brațe și fură înghițiți de marea de dansatori.

Brim se trezi curând cu un nou pocal de meem, în vreme ce asculta muzica și privea cuplurile care se roteau pe ringul de dans. Ochii îi zăboviră o clipă pe un minunat chip oval, încadrat de o aură de plete castanii. Se uită stingherit în altă direcție, dar privirea îi fu atrasă ca de-un magnet.

Iar ochii ei îl așteptau. Zâmbi și-i întâmpină privirea.

Brim se trezi străbătând mulțimea.

– Locotenent Brim, spuse femeia cu o reverență. Speram să te întâlnesc în această seară.

Tânărul se înclină la rândul său.

– Sunt onorat, doamnă, dar nu cred că...

– Cintha, spuse ea. Cintha Onleon.

Avea gene enorme, un năsuc delicat și buze perfect desenate. Rochia foarte mulată era de culoarea aurului roșiatic și-i sugera lui Brim un boboc de floare ale cărui petale de abia începeau să apară. La fel ca rochia lui Margot, a ei avea o despicătură într-o parte, dar accentul era pus în general pe piept – un piept alb, uluitor.

În timp ce vorbeau și beau, lui Brim îi deveni limpede că nu aveau nimic extraordinar sau important să-și spună unul altuia – doar cuvinte goale, fără noimă. Era însă fascinat de senzualitatea ei profundă; pe ea o fascina experiența lui de luptător (cel puțin din ceea ce spunea)... și mai târziu de un pat comun.

Nu era de ajuns. Brim se bucură de venirea unui ofițer de Armată (cu urechi enorme, vrâstate de vene), care li se alătură zgomotos, dându-i ocazia să evadeze în capătul opus al sălii – singur.

Cea mai mare parte a seratei trecu în același fel: după Cintha urmă o Marshia înaltă și suplă în dantelă neagră; la rândul ei,

aceasta fu urmată de o mică Beatrice îmbrăcată sumar în roz. Fiecare fascinantă în felul ei – și probabil disponibilă pentru mult mai mult. Dar nici una nu era Margot Effer'wyck. Spre surprinderea sa, Brim descoperi că frumusețea și disponibilitatea – pe care le considerase multă vreme trăsăturile de bază ale unei femei – nu mai erau acum *câtuși* de puțin suficiente pentru a satisface persoana în care se transformase el în ultimul timp. Acum avea nevoie *și* de o conversație interesantă, de împliniri profesionale, ba chiar de un strop de elitism. Clătină din cap. Carescria se afla într-adevăr, la mare, mare depărtare!

La răstimpuri o zărea pe Margot dansând cu (bănuia el) oaspeți importanți, mereu altcineva, mereu cineva de rang înalt. Toți partenerii păreau înrobiți în timp ce ea râdea, vorbea și dansa. Deseori o vedea în mijlocul unor grupuri de admiratori, zâmbind neîntrerupt și bând într-un aparent abandon feciorelnic.

De două ori se întoarse la el pentru un singur – minunat – dans, când își lipi obrazul de al său, iar Brim nici nu mai știu dacă dansează sau nu. A doua oară, pleoapele îi erau mult mai grele decât de obicei. Obrajii îi ardeau și-l strângea cu putere.

– Pe barba lui Voot, Wilf, îi șopti în ureche, n-am văzut *niciodată* atât de mult meem bun. Astăzi, unchiul Wyrood și-a deschis cele mai bogate pivnițe pentru noi.

Chicoti veselă, apoi îl ținu strâns pentru o clipă în timp ce muzica se opri – iar tânărul începu să simtă senzații stânjenitoare în vintre.

Într-un sfârșit, după ceea ce păruse să dureze o eternitate, mulțimea începu să se destrame și Margot reveni în brațele lui pentru a rămâne acolo.

– Vremea depărtării a trecut, Wilf, șopti ea. Acum te voi avea doar pentru mine.

Pătrunseră în răcoarea peronului de la intrare – aproape pustiu acum – și se îndreptară pe sub copacii panthon spre fântâna pe care Brim o privise din camera sa. Margot îi îndepărtă din păr un puf de polen strălucitor, apoi îi zâmbi enigmatic, privindu-l în ochi.

– „*Noapte sublimă, oh, noapte de dragoste*", recită ea în șoaptă, „*Oh, zâmbet aruncat pe mângâieri;/Lunile și stelele păzesc deasupra/A noastră minunată noapte de dragoste.*"

Imediat, Brim continuă strofa, scrisă cu mai bine de o mie de ani în urmă de Giulietta.

– *„Ciclii zboară și nu revin vreodată/ Bucuriile noastre – vai! – se duc/ Doar flăcările amintirii vor mai arde/ Pentru vrăjile ce nu revin nicicând."*

Avalon părea că dispăruse cu totul, orchestra care de abia se auzea cânta parcă de la o galaxie depărtare, iar susurul delicat al fântânii îi învăluia într-o mantie de intimitate. Deasupra acoperișurilor întunecate ale lui Lordglen, cele două luni gemene ale planetei – ambele pline – inundau locul cu raze aurii misterioase. Rămaseră tăcuți un moment, apoi Brim o trase spre el pe femeie: avea ochii închiși și-l cuprinsese cu brațele după gât. Întregul Univers era acum alcătuit din două perechi de buze, umede, alipite.

Tânărul își simți corpul tremurând în timp ce o îmbrățișa, învăluit în mireasma senzuală a parfumului femeii. Deschise ochii. Margot îl privea la rândul ei, iar Brim îi citi în privire tot ce dorise să afle.

– Margot, șopti atingându-i buzele. Vreau... Înghiți un nod și clătină din cap. Nu, spuse el. *Trebuie* să fac dragoste cu tine. Și trebuie *acum*.

Ochii ei continuau să-l privească, dar pleoapele i se îngreunară și mai mult.

– În sfârșit, oftă ea, zâmbind somnoroasă. Pentru o clipă, am crezut că va trebui să te rog *eu*.

Închise ochii și buzele îi acoperiră din nou gura lui, în timp ce-l ținu strâns lipit de ea. Apoi reveniră înăuntru, braț la braț.

– Am o cameră sus, sugeră Brim la adăpostul muzicii. În câțiva cicli am putea fi singuri acolo.

Ea râse încetișor în timp ce se strecurau printre dansatori spre marile uși de abanos.

– Nimic nu l-ar încânta mai mult pe dragul meu văr Onrad decât să mă privească făcând dragoste cu tine. Ceea ce cu siguranță ar face – din toate unghiurile posibile – dacă am încerca nebunii aici, în Lordglen. Clătină din cap. Nu, Will, cred că ne vom face de cap în altă parte, acolo unde nimeni nu va *îndrăzni* să ne încalce intimitatea.

Brim ridică o sprânceană.

– La ambasada effer'iană, continuă Margot. Acolo locuiesc acum. Și crede-mă, Wilf, nici un înregistrator nu invadează intimitatea prințesei Effer'wyck, cel puțin nu în propriul ei dormitor.

***

În limuzina-amfibie condusă de șoferul lui Margot, Brim se străduia să păstreze o aparentă stăpânire de sine. Era evident că și femeia avea probleme de aceeași natură, pentru că își schimba la fiecare câteva secunde poziția sau îi strângea nervoasă mâna. În sfârșit, vehiculul se opri în fața unei intrări mici, slab luminate.

– Intrarea servitorilor, explică Margot zâmbind forțat. Un lacheu uriaș îmbrăcat într-o livrea verde, cu ochii lăsați politicos în jos, deschise portiera limuzinei. Sper că-nțelegi.

Brim râse fără sunet.

– Știu că orice bărbat de la bal ar ucide bucuros doar ca să facă schimb cu mine, chiar în fața acestei uși a servitorilor, îi sărută el mâna.

O ajută să coboare, apoi o urmă pe un coridor strâmt (construit tot pentru servitori; Brim cunoștea bine această parte a imperiului!) spre un lift de serviciu. După mai puțin de un ciclu, se afla în dormitorul ei, luminat discret. Simțise aura unui lux incredibil, dar nimic nu avea vreo importanță acum – importantă era doar Margot. Cu sângele bubuindu-i în urechi, de-abia auzi ușa închizându-se; ea se afla deja în brațele sale, respirând la fel de sacadat ca și el, atâtându-l cu buzele și cu limba.

Dintr-o dată femeia se desprinse din îmbrățișarea sa.

Brim deschise ochii la timp pentru a o vedea cu mâinile ridicate la ceafă. Zâmbind fericită, își arcui ușor spatele, apoi lăsă să cadă jumătățile petrecute ale corsetului, dezgolind albeața sânilor îndrăzneți. O clipă mai târziu, rochia și eșarfa zăceau la rândul lor într-o grămăjoară care-i înconjura gleznele. Nu purta nimic pe dedesubt. Cu inima bătându-i nebunește, Brim privea fascinat aureolele roz ale sfârcurilor întărite și rețeaua de-abia sugerată a vinișoarelor ce se desena sub pielea albă ca laptele. Simțind cum brațele îi tremură necontrolat, o privi adânc în ochii întunecați.

– Grăbește-te Wilf, șopti Margot în timp ce el își smulgea hainele. Te rog...

Pilotul îi apropie umerii tremurători de trupul său gol, sărutând-o tandru pe buzele întredeschise în timp ce gândurile îi zburau razna în toate colțurile Universului. Apoi se prăvăliră împreună pe enormul pat cu baldachin.

***

Cu mult înaintea zorilor, Brim stătea pe marginea patului, respirând mireasma ei pătrunzătoare și mângâindu-i puful auriu și umed dintre coapse. Margot oftă, cutremurându-se pe măsură ce degetele lui înaintau peste abdomenul ferm, zăbovind o clipă în adâncitura delicată a ombilicului.

Și se gândi la propriile lui mâini. Erau fine – piloții nu-și permiteau bătături. Dar acum nouă sau zece ani, aceleași mâini nu i-ar fi produs la fel de multă plăcere femeii. Pe atunci, aceleași mâini erau la fel de aspre ca ale oricărui miner carescrian. Se sili să cugete la ele o clipă; nu strica să-ți amintești de origini, mai ales în mijlocul unui asemenea lux incredibil și plăcere intensă.

– Wil, șopti ea într-un târziu, apropiindu-i chipul de al său. Ce să fac cu Rogan?

Brim se înfioră și-și mușcă buza.

– Cred că ar trebui să mă simt puțin vinovat față de el, rosti inexpresiv. Știu că voi doi vă iubiți.

Ea clătină din cap.

– *„Arareori suntem după cum părem"*, recită gânditoare. *„Adevărul își are micile sale mascarade,/ Iar aparența e o pavăză a visului."*

Brim se apropie de ea și o lăsă să-și adune gândurile.

– Ceea ce Imperiul nu știe – și nici *tu* n-ai cum să știi, continuă Margot după un timp, este că *niciodată nu l-am iubit*. Se uită la tânăr, zâmbind resemnată. Oh, de venit, vine aici cu mine. Nu sunt atât de nesăbuită încât să sper că ai crede altceva. Nu după cum m-ai văzut în astă noapte. Dar dincolo de asta, suntem doar cu puțin mai mult decât prieteni – legați de-un pic de curte jalnică, bazată pe nimic altceva decât o necesitate politică. Surâse ironic. Copilul nostru va stăpâni în cele din urmă atât întregul roi stelar Effer cât și cele cinci centre industriale de pe Torond. Bătrânul Greyffin al IV-lea a fost șiret și a înțeles *asta* destul de

repede – imediat cum tatăl meu a avut o fată. A aranjat toată afacerea încă din ziua în care m-am născut. Când Rogan trecuse de cincisprezece aniversări.

– LaKarn te iubește? întrebă Wilf imediat, fiindu-i deodată frică de răspuns.

Ea zâmbi și clătină din cap, privind în gol.

– Câteodată, când ne aflăm aici, spune că da – pentru câțiva cicli. Dar în afara acestor momente, pare să fie mult mai interesat de cariera lui la Amiralitate.

Brim râse încetișor.

– Îmi amintesc că, de curând, ți-am făcut și eu câteva sincere declarații de dragoste. Aflat probabil în aceeași situație sentimentală ca și el.

– Vorbeai *serios*? întrebă Margot, ridicându-se deodată în capul oaselor pentru a-l privi direct.

El îi întâmpină privirea calm.

– Credeam fiecare cuvânt pe care-l spuneam, articulă răspicat. Atunci, ca și acum.

Îl trase lângă ea și-l sărută ușor pe buze.

– Te cred, Wilf. Și te-am crezut și atunci.

– Și?

– Nu știu. Sincer.

Brim pufni.

– Oricum, simulă el o seriozitate afectată, iată-mă într-un conflict de durată cu propriul meu împărat.

– N-ar trebui, rosti ea brusc îngrijorată. Ți-am spus că pe Rogan îl preocupă mai mult cariera lui decât de orice aș avea eu să-i ofer. Închise ochii pentru o clipă. Uneori mă simt foarte singură.

Carescrianul dădu din cap neputincios.

– Îmi pare rău.

Spre surprinderea lui, constată că vorbea serios.

– Să nu-ți pară. Ne-a ajutat să fim *împreună*, cred.

– Pe noi?

– Ei bine, spuse ea strengărește, ai ghicit probabil că nu doresc să rămân o fecioară inocentă.

Brim zâmbi larg.

– După noaptea asta, ți-ar fi foarte greu să mai pretinzi așa ceva. Inocentă sau altfel.

– Ne-am ocupat de orice urmă de îndoială, nu-i așa? Dar tocmai despre asta-i vorba.

– Adică?

– Până te-ai întors tu din prima misiune, el nu mai trecuse pe aici de vreo două luni. Și..., ridică din umeri vădit stânjenită de propriile-i cuvinte. Ești drăguț, Wilf. Sexi. Și eu eram... eh, știi tu...

– Cred că încep să-nțeleg, spuse Brim, simțind că roșește la rândul său în ciuda circumstanțelor.

– Oricum, se grăbi Margot să continue, nu mă gândeam vreodată că aș putea avea mari probleme cu asta. Fetele cu *asemenea* picioare n-au probleme. Doar că...

– Doar că?

– Doar că tu ai început foarte repede să însemni ceva pentru mine. Mi-am dat seama că te iubesc încă de când am fost la Taverna Sirenelor. Aș fi petrecut bucuroasă noaptea cu tine *oriunde*. O debara ar fi fost perfectă. Și asta-i îngrozitor.

– Nu pricep.

– *Va trebui* să pricepi, spuse ea devenind deodată serioasă. Nu pot trece peste datoria mea de prințesă, Wilf. Povestea asta cu Rogan este mai importantă decât orice am făcut sau voi face vreodată. Nu va trece de la sine. De fapt, s-ar putea să nu treacă *niciodată*.

– Universule, scrâșni Brim printre dinți.

– Rolul *tău* în toată povestea asta va trebui să-l rezolv eu. Eu însămi. Descopăr că nu sunt în stare să judec prea inteligent când ești tu prin preajmă.

Pilotul se strâmbă, ghicind ce ar putea urma.

– Doar n-ai să-mi ceri să...

– Ba da, Wilf, îl întrerupse ea hotărâtă. Până voi găsi o soluție acceptabilă, trebuie să ieși din viața mea. Mie îmi va fi probabil mai greu decât ție. Dar existența acestui mic triunghi în care se pare că mă găsesc afectează prea mulți oameni... chiar *lumi*.

– Și dacă descoperi că *nu* mă potrivesc în povestea asta? Eu am vreun drept? Ce se întâmplă este destul de important și pentru mine, să știi!

Margot zâmbi cu tristețe.

– Mai întâi trebuie să-mi împlinesc menirea de prințesă. De abia *apoi* putem să ne gândim la o posibilă relație între noi – dacă într-adevăr ea va fi posibilă.

Brim închise ochii încuviințând trist din cap.

– În regulă, Margot, spuse trecându-și degetele prin buclele ei blonde. Începând cu ziua de azi, voi aștepta până ai să găsești o soluție – voi aștepta cât de mult vei dori, bănuiesc. S-ar putea să nu-mi placă prea mult, dar o voi face. *„Nu vreau decât tot ce-ți dorești/ Dorințele să ni se potrivească/ Spiritul tot ți-l admir,/ Îmi doresc doar să zâmbești."*

Pentru că Margot îi sărută buzele cu tandrețe, tânărul simți din nou căldura dorinței.

– Dar astăzi este *numai* astăzi, îi aminti el, și știu sigur că înainte de a pleca te voi dori din nou.

Margot privi o clipă spre coapsele lui – apoi surâse.

– Nesătulule, îl certă ea în glumă. Apoi îl sărută pe vârful nasului și se întinse, zâmbind fericită, în cearșaful de mătase șifonat. M-ai avut atât de mult până acum încât n-ai putut să termini ultima oară – dar – oh! – cât aș dori să încerci *măcar* încă o dată.

***

Mult mai târziu, o dată cu lumina dimineții filtrată prin draperiile groase, Brim părăsi căldura patului și se îmbrăcă în uniforma sa de gală, șifonată și aruncată pe podea. O privi pe femeie în timp ce dormea, cu chipul încadrat de inele blonde, apoi îi înveli umerii cu un cearșaf. După ce-i atinse obrazul cu buzele, adună de pe jos rochia de culoarea meem-ului, o așeză pe un scaun și ieși din cameră, închizând încet ușa după el.

Rămas o clipă în liniștea dimineții în holul decorat, se gândi că poate petrecuse cea mai frumoasă, ba chiar extraordinară noapte din viața lui. Se întrebă când anume – și *dacă* – va mai trăi o asemenea plăcere vreodată, apoi clătină din cap. Plătea un preț foarte mare, dacă schimba relativa simplitate a lipsei de speranță carescriană cu viața complexă în care se trezea prins acum. În acele zile, n-ar fi visat nici măcar o *primă* noapte cu o asemenea femeie, darmite alte nopți care să mai urmeze! Se înfioră. Dacă ar fi fost posibil să-și retrăiască întreaga viață începând cu intrarea la

Academie, n-ar fi schimbat nimic. Margot merita cu siguranță orice efort. Dar prețul sentimental al speranței era mare, într-adevăr.

***

Fu întâmpinat la lift de către același șofer în livrea care îi adusese la intrarea servitorilor cu o noapte înainte; de această dată, bărbatul purta o uniformă gri deschis, în locul verdelui specific Casei Effer'wyck. Era înalt și părea puternic, cu bărbie pătrată și ochi cenușii, pătrunzători.

– Dimineața bună, locotenente, salută el cu voce adâncă, groasă.

– Dimineața bună, Freeman, răspunse Brim cu același salut effer'ian.

Șoferul se lumină.

– Care vă sunt dorințele în această dimineață, locotenente? Sunt la dispoziția dumneavoastră.

– Aș fi bucuros să pornim spre Casa Lordglen.

– Doar atât, locotenente? Nu doriți să vă aranjăm puțin uniforma în timp ce luați micul dejun?

– Să merg acolo este suficient.

– Atunci într-acolo pornim, aprobă șoferul. Mă duc să aduc amfibia.

În același metaciclu, o altă limuzină – de această dată fără însemne – îl lăsă pe Brim sub portalul luminat al Casei Lordglen, și înainte de prânz se găsi din nou la Poarta Quentian a Terminalului Imperial de pe Avalon. Soarta a vrut să ajungă însă prea târziu pentru naveta Proteus – cu nu mai mult de cinci cicli. Următoarea era programată peste alți trei metacicli. Primii doi îi petrecu încercând să recupereze ceva din somnul restant, apoi își croi drum spre poarta de plecare a navetei.

La scurtă vreme după ce păși pe Calea Albastră 991, ochii îi fură atrași de o rochie roșie ca focul și bucle aurii, în timp ce pasarela vira spre Orange 55. Cu inima bătându-i nebunește, privi cu atenție peste balustrada albastră, strălucitoare. Era Margot – n-ar mai fi confundat-o niciodată. Mergea braț la braț cu un căpitan-comandor plin de decorații. Nici pe *el* nu l-ar fi confundat. Rogan LaKarn. Brim simți cum îl cuprinde disperarea. Scrâșnind

din dinți cu furie neputincioasă, reveni în șuvoiul de oame ii și-și continuă drumul fără să se mai întoarcă. Își mușcă buzele, în timp ce mintea îi era torturată de imagini din dormitorul lui Margot – cel pe care *el* îl părăsise în urmă cu doar câțiva metacicli!

Apoi pufni în mijlocul neputinței frustrante. Dacă nu altceva, măcar eforturile sale recente urmau cu siguranță să umbrească plăcerile de budoar ale lui LaKarn. Râse în sine. Îl ajuta, puțin. Dar nu destul.

***

– „Civilizația Lixor", citi Theada cu glas tare de pe un display aflat în fața sa, pe puntea aproape pustie a *Agresivului*. „Numărul de planete: 12 (una locuită). Total populație (recensământul din 51995): 8.206.800. Capitală: Tandor-Ra. Unitate monetară: Arbera."

Se ghemui pe locul pilotului din dreapta, cu picioarele așezate confortabil pe consola din centru, citind cu atenție *Almanahul Galactic (și Enciclopedia de Buzunar) pentru 51997*.

– Să mori de plăcere, nu alta! bombăni el, așteptând să se termine un test de rutină.

– Mda, mă topește, pufni și Brim, în timp ce propriul său diagnostic de rutină azvârlea culori vii peste consola din stânga.

Transferă leneș informațiile pe un display aflat la îndemână și citi:

Lixor este unica planetă locuită dintre cele 12 ce orbitează Hagath-37 (stea binară verde-roșie cu separare ecliptică de 3,00), ocupând o poziție strategică în Provincia 91 la intersecția a trei căi galactice comerciale (R-99183, C.48-E-7 și 948.RJT), ce ocolesc masive și periculoase roiuri de asteroizi întinse în toate direcțiile pe sute de c'lenyt. De două ori mai mare decât Proteus, Lixor orbitează cu o rotație sincronă de tip Arias-19, care orientează în permanență aceeași față a planetei spre steaua ei. Aproape toată populația trăiește în această emisferă, tropicală pe porțiunea apropiată de lumină și temperată în zona de tranziție („Pământurile umbrelor"). Emisfera întunecată este puțin folosită, cu

excepția spațioporturilor. Inguer și Vatthan sunt cele mai mari dintre acestea.

Afară, în noaptea perpetuă a unui șantier naval militar de lângă Inguer, lumea întunecată, ascunsă aproape cu timiditate în ceață, începea să iasă la iveală în strălucirea slabă a celor trei luni roșu-albăstrui.

Din când în când, un vânt neastâmpărat împrăștia ceața suficient ca Brim să zărească puntea acoperită de chiciură a *Agresivului*. Uneori, de jos răzbătea strălucirea danei gravitaționale, alteori se profilau contururile întunecate ale vaselor de patrulare, incluzând o navă de luptă solidă cu un design tipic lixorian. Clătină din cap. Din toate punctele de vedere, capătul acestei lumi trăsnite făcea ca însuși Gimmas Haefdon să pară un adevărat paradis tropical.

Trecuseră cinci luni standard – o viață de om, aproape – de la plecarea de pe Avalon și din luxul Casei Lordglen. Chiar și plăcerile îmbătătoare din dormitorul lui Margot își mai pierduseră substanța în confuzia necruțătoare, dureroasă, creată de blocada impusă de război. Prințesa însăși devenise o minunată himeră, mai ales acum, când mesajele ei încetaseră.

Theada își completă seria de teste și verificări, apoi, zâmbind apatic, porni spre popotă. Brim inițiе o nouă serie îndelungată de diagnosticări la consola principală după care, cu indiferență, își aruncă din nou ochii pe *Almanah*.

Resurse și Industrie

Deși jumătate din suprafața locuibilă este împădurită, Lixor deține mult pământ cultivabil pe care lixorienii au obținut rezultate excelente în agricultură. Din masa totală a terenului, 9,9% este cultivat; 2,5% este acoperit de pășuni. Principalele producții agricole includ cereale, uleiuri vegetale, fibre și produse din logus.

Principalele resurse naturale sunt pădurile, marea centură de asteroizi ce conțin bogate zăcăminte de metal și energia solară. Alte forme de energie sunt importate. Comerțul (incluzând o industrie de armament înfloritoare) ocupă 35% din forța de muncă, iar agricultura 7%. Blindajul lixorian este de mare valoare

în construcția incintelor de reacție pentru nave. Printre alte minereuri se găsesc zar'clinium metalic, plumb, cupru...

Zar'clinium metalic, blindaj și „o industrie de armament înfloritoare": comerț de-adevăratelea. Brim rânji amar în sinea lui.

Toată lumea avea o nevoie disperată de produsele lixoriene – atât imperialii, cât și ligarii (de altfel, chiar incintele de reacție ale *Agresivului* erau încastrate într-un splendid blindaj lixorian). Continuă să citească.

Istorie și Politică

Lixor este o democrație parlamentară, având un rege în fruntea statului și un prim-ministru ca principală putere executivă.

Guvernul are reprezentanți permanenți în Cooperarea Educațională Trans-Galactică, în LANN, EC și în Consiliul Comercial Independent Unit. Pe durata desfășurării prezentelor ostilități, națiunea a rămas neutră, păstrând în vigoare tratate comerciale cu limită de timp, reînnoibile, cu toate principalele puteri. Aproximativ 0,1% din produsul brut este destinat ajutorării civilizațiilor în curs de dezvoltare.

Ca de obicei, Almanahul folosea fraze politicoase pentru a descrie ceea ce Brim (și o dată cu el, alți oameni disprețuitori din toată galaxia) considera a fi o situație deloc politicoasă. Lixorienii avizi de câștig vindeau orice fabricau *oricui* de *ambele* părți ale baricadei galactice, fără deosebire – chiar dacă în același timp propovăduiau zgomotos oroarea lor față de război. Brim clătină din cap. Lixorienilor le mergea, se părea, după propriile lor reguli. Jucând în același timp de ambele părți, le reaminteau în mod constant principalilor combatanți de necesitatea (reală de altfel) de a „proteja" industria lixoriană de neînlocuit. Atât timp cât ambii adversari depindeau de producția lixoriană, nici unul nu îndrăznea s-o distrugă. Iar vistieriile lixoriene se rotunjeau corespunzător – laolaltă cu mica dar foarte scumpa flotă spațială militară, care cuprindea zece forturi spațiale extrem de puternice pe asteroizi „formați", plasați strategic pe orbitele din jurul planetei.

Apărare

Capacitatea de mobilizare depășește 750 000. Serviciul militar este obligatoriu. O structură de zece forturi puternice, dotate cu personal permanent, construite în asteroizi, apără singura planetă locuită. Toate forturile sunt dotate cu disruptoare enorme de fabricație specială lixoriană. Flota este puternică, având în vedere mărimea civilizației pe care o apără, dar se limitează în special la nave de mici dimensiuni (mai ales vedete de patrulare cu viteză luminică, armate cu torpiloare și tunuri) optimizate în direcția accelerației rapide și a marii manevrabilități, sincronizate cu forturile spațiale. Trei mici nave de apărare de clasa-Reneken completează acest eficient sistem defensiv.

Dreptul de a cumpăra bunuri lixoriene se negocia prin tratate la fiecare doi ani standard, moment în care prețurile erau ridicate la pragul dureros al limitelor economice, plus câțiva arberas – ceea ce avea de a face cu sosirea *Agresivului* pe această planetă ciudată, cu doar o zi standard în urmă.

Prezentul tratat se afla la numai câteva săptămâni de data expirării și primul-ministru lixorian „permisese" în sfârșit guvernului imperial al lui Greyffin al IV-lea să solicite reluarea tratativelor. *Agresivul* (retras după reparațiile avariilor) fusese la vremea aceea disponibil și comanditat de Amiralitate să transporte o echipă de negociatori economici care să dezbată noii termeni ai tratatului – fără a-l semna. Această sarcină era rezervată unui lot mult mai impresionant de diplomați care călătoreau la bordul unei escadre de crucișătoare de luptă puternice, data sosirii lor fiind cu desăvârșire secretă.

La scurt timp după asolizare, Gallsworthy și Pym luară o navetă ca să-i transporte pe Collingswood, Amherst și pe negociatori într-o stațiune din apropierea capitalei Tandor-Ra, unde sesiunile de discuții urmau să înceapă a doua zi. Acum distrugătorul și echipajul așteptau reîntoarcerea principalilor săi membri și a navetei pentru a reveni în zona blocadei.

Terminând în sfârșit seria de teste de rutină, Brim se ridică agale din fotoliul de pilotaj și porni spre cabina hărților – capătul unui alt cart ce părea nesfârșit.

Nu ajunse să părăsească puntea.

– Locotenent Brim, îl apelă Applewood prin COMM. Un KA'PPA pentru dumneavoastră, clasat „Extrem de urgent cu maximă prioritate".

Brim ridică o sprânceană; o întreagă secțiune a consolei sale strălucea în lumina albastră pentru transmisiunile cu prioritate.

– Să știți că a intrat peste nenorocita de poștă și peste mesajele de la Amiralitate, bombăni soldatul. Trebuie să reiau întreaga secvență acum.

– Pentru mine? întrebă Brim, ignorându-i văicărelile.

– De la căpitan, răspunse Applewood cu chelia strălucindu-i în lumina stranie a lunii. Se petrec chestii ciudate, locotenente, benzile COMM sunt pline de mizerii. Zgomot și o vorbire ciudată – ceva în genul jargonului ligar. Peste tot...

Uitând restul, tânărul se grăbi spre consola COMM.

– Să vedem mesajul, rosti el încruntat.

Applewood generă un glob-text. „EXTREM DE URGENT CU MAXIMĂ PRIORITATE PENTRU WILF BRIM @ AGRESIV DE LA COLLINGSWOOD @ TANDOR-RA @, scria la începutul mesajului. ZONA CONFERINȚEI SUB BOMBARDAMENT GREU DE CĂTRE TREI DISTRUGĂTOARE LIGARE (TIP NF-110, PROBABIL). NAVETA DISTRUSĂ." Transmisia se încheia brusc cu cuvintele „EȘTI LA COMANDĂ".

– Asta-i tot? întrebă Brim.

– Nu prea cred, mormăi Applewood încercând să mai preia transmisii. Dar datele mele indică o pauză în fluxul de date. Mă gândesc, poate și-au pierdut KA'PPA, sau... Se opri la jumătatea propoziției. Uitați, locotenente. Acum e altă chestie. Transmisie în clar – audio *și* video. Priviți.

> Cetățeni din Tandor-Ra: Liga este la curent cu faptul că mediatorii voștri sunt pe cale să negocieze un nou tratat economic cu scursorile universale ale Imperiului. Atenție la acest avertisment personal din partea lui Nergol Triannic transmis de unitățile Flotei sale Preaputernice:
>
> „Nu vom tolera nici un fel de condiții speciale pentru viermușii târâtori ai lui Greyffin al IV-lea. Țineți cont că *doar*

din bunăvoința Noastră, continuați să faceți afaceri cu gunoaiele de pe Avalon. Dacă în cadrul acestei întâlniri sau a altora le veți oferi condiții favorabile, Vom afla și Ne veți cunoaște mânia."

Navele mele vor reveni după câțiva cicli pentru un al doilea avertisment. Luați aminte că nu atacăm Lixor sau lixorieni. De aceea, orice acțiune lixoriană ostilă nouă va fi considerată un act de război. (semnat) K.L. Valentin, Supraprefect, S.M.S. *Grothor*.

Valentin! Brim mijì ochii, dar nu pierdu mai mult de câteva secunde până când hotărî.

– Șefu', ordonă el calm, afișează mesajul lui Collingswood pe fiecare consolă de pe navă, ca oamenii să nu mai piardă timp punând întrebări, apoi anunță „Toată lumea la posturi". Din ordinul căpitanului, preiau comanda navei.

– Înțeles, locotenente, intonă Șeful.

Însoțit de alarmele ce răsunau pe coridor, Brim făcu calea întoarsă printre console. Valentin! Poate același Valentin? Strânse din umeri, prea ocupat acum ca să acorde mai mult de-un gând problemei. Mai puțin de-un ciclu mai târziu, primii membri ai *Agresivului* începură să apară pe punte și să-și îmbrace costumele de luptă.

– Pregătește nava pentru decolare imediată, Jubal, strigă Brim în timp ce tânărul pilot activa consola din dreapta. Nik, am nevoie de viteza de atac imediat cum pornești antigravurile.

Fără un cuvânt, Ursis închise brusc principalele limitatoare de energie, apoi porni ambele generatoare simultan. Brim nu se aflase la bordul nici unei nave – nicăieri – la care consumul de energie să fie atât de mare încât să scadă intensitatea luminilor de pe punte. Cele ale *Agresivului* aproape că se stinseră. Dar consolele continuară să funcționeze și, cu podeaua zguduindu-se violent sub picioare, carescrianul simți cum motoarele puternice încep să tureze.

– Anastasia, zbieră el deasupra zgomotului crescător, voi avea nevoie de toate armele pe care le ai. Disruptoare... Mine... Torpile... Tot tacâmul.

– Ce-ai zice de niște pietre? glumi Fourier de pe un display.

– Grozavă idee, râse Brim. Dacă ai câteva, ține-le la îndemână. Nu se știe niciodată.

– Generatoarele funcționează și sunt pregătite, raportă Ursis.

Uluit, Brim își privi propriile instrumente.

– Universule, înghiți el în sec, ai făcut-o în patru cicli!

– Mă grăbesc teribil să văd cine-i acest Valentin, spuse ursul, rânjindu-și colții strălucitori.

– Mulțumesc, Nik.

Chiar vorbea serios. Afară, printre fuioarele de ceață, putea vedea baza trezindu-se la viață. Luminile erau camuflate peste tot, dar strălucirea lunii îi permitea să zărească circulația aglomerată pe căile de acces, echipajele grăbindu-se să ajungă la navele lor. În curând, razele de ancorare începură să clipească; totuși nici o navă nu se mișca din bazinul ei gravitațional.

– Din Tandor-Ra s-a ordonat ca nici o navă din exterior să nu se ridice de la sol, locotenente, raportă imediat Applewood. Au transmis cea mai mare parte a mesajului în clar, asta au făcut. Și nimeni din cei care sunt deja în aer nu trebuie să intervină.

– Nenorociții, mârâi Brim printre dinți. Blestemații ăștia de lixorieni lacomi au de gând să-i facă scăpați pe ligari.

Bubui un pumn în spătarul fotoliului său, privindu-i pe soldații agitați cum fixează echipamentul liber de pe punte.

– Dacă ești negustor, nu-ți înfuria clientul, mormăi Ursis, fără să ridice ochii de pe consolă.

Stropii azvârliți de generatoare curățaseră aerul din jur, iar acum întregul grup de nave era adunat la capătul unui cilindru ai cărui pereți păreau făcuți din vălătuci de ceață.

– Stelarii din echipa specială să fie pregătiți pentru decolare, Șefu', ordonă Brim.

– La ordin, locotenente, răspunse calculatorul.

Alte alarme porniră dedesubt, iar cupolele de ancorare se aprinseră.

– Testez sistemul de alarme, se auzi vocea lui Maldive din cabina hărților iar podeaua se zgâlțâi când Șeful verifică funcționarea motoarelor de cârmire.

– Propulsie în toate sectoarele, locotenente.

– Foarte bine, spuse Brim. Trecu rapid prin verificările dinaintea rulării, apoi se întoarse către Theada. Jubal, termină tu

verificările de zbor cu Șefu' în timp ce o deplasez eu. Dacă va zbura cumva, am și plecat.

Theada aprobă în tăcere. Știa...

– Șefu', oamenii din cupolele de ancorare să strângă ancorele și să treacă pe gravitație internă.

– Înțeles, locotenente.

– Pregătit pentru gravitație internă! avertiză Maldive de la consola ei.

Tranziția neplăcută trecu repede; Brim era prea ocupat ca s-o observe, în timp ce supraveghea razele de ancorare stingându-se rând pe rând în jurul navei.

– Legătura cu Controlorul de Port.

După aproape un ciclu, chipul cenușiu al unei controloare de trafic lixoriană apăru într-un display al lui Brim.

– Solul către DD Imperial T.83, spuse ea cu o voce speriată. Suntem... suntem atacați în apropiere de Tandor-Ra și nu ne lasă să...

– DD Imperial T.83 către Sol, întrerupse Brim. Am aflat deja. Sunt pe cale să mă deplasez pentru decolare imediată la tubul Becton 195.8.

– Sol către T.83. Liber pentru rulare, zise controloarea. Nu există trafic în zonă.

– T.83 către Sol. Intenționez să *trag* în orice trafic în zonă, așa că nu permiteți nimănui decolarea până nu plec eu. S-a înțeles?

– Sol către T.83: înțelegem. Liber la tubul Becton 195.8 pentru decolare imediată. Vântul 5-45 la 38.

– Imperial T.83 recepționat, răspunse Brim apoi se răsuci spre Theada. Cum se prezintă venerabilul butoi ruginit?

– O să treacă, Wilf, dar încă n-am terminat verificările de decolare.

Tânărul zâmbi.

– Atunci, *nu* mă lăsa să te reții. Se întoarse spre COMM: Imperial T.83 către Sol. Ne deplasăm spre tubul Becton 195.8 pentru decolare imediată.

– Cârma la zero, raportă Șeful.

– Pregătit pentru deplasare, avertiză Brim prin intercom, supraveghind parametrii și controalele. Eliberează toate razele de ancorare, Șefu'. Cu amândouă încet înainte, Nik.

– Toate razele de ancorare stinse, raportă calculatorul.

– Amândouă încet înainte, urmă Ursis.

Agresivul se deplasă lin pe deasupra bazinului gravitațional.

– Preiau eu comanda, Șefu', ordonă Brim, stabilind un curs către tubul Becton.

– Aveți comanda, aprobă Șeful.

– Verificările de zbor complete, Wilf, raportă Theada. Șefu' susține că va zbura.

Brim aprobă din cap și continuă să-și croiască drum prin îmbulzeala începătoșată de piste întunecate. Nici o lumină de marcaj nu indica drumul în această dimineață; nu se putea ghida decât după aburul alburiu de dincolo de hiperecrane și după indicatoarele strălucitoare de la bord. Atunci când ajunse în sfârșit la tub, întoarse imediat nava de-a lungul liniei și bloca frânele.

– Cu viteză de atac înainte, strigă.

Toate sunetele de pe punte fură înecate în uruitul brusc al generatoarelor.

– Solul către DD T.83: Tubul Becton este activat – prinde-i pe nenorociții ăia, *Agresivule*.

– Imperial T.83 către Sol: ne vom strădui, promise Brim, privind cum indicatoarele de frână dispar de pe afișajul său.

Ca la un semnal, puternicul distrugător își începu extraordinara accelerație de-a lungul tubului. Ieșit în atmosferă după doar câteva secunde, Brim păstră cursul ascendent pe parcursul a 960 000 de irali, până când nava se înclină și începu să se îndrepte direct spre linia orizontului, la aceeași accelerație maximă.

– Ce crezi că *faci*, Wilf? întrebă Theada îngrijorat. De *abia* am ajuns la altitudinea aia și deja cobori?

– Relaxează-te, Jubal, îi răspunse Brim fără să se întoarcă. Este doar o altitudine *relativă*. Voi zbura la rasul orizontului – o veche șmecherie de contrabandist, pe care am învățat-o acum mulți ani, în mine. Ne îndreptăm *direct* spre emisfera *opusă*, cea apropiată de Hogath-37, acolo unde încearcă ligarii să ne distrugă conferința pe Tandor-Ra. Voi lua un start cât mai rapid posibil, păstrând în același timp cât mai mult planeta între noi și ei.

– Un contrabandist! exclamă Theada în glumă, arătându-l îngrozit cu degetul. *Știam* eu!

Brim râse.

– Prea adevărat, prietene Jubal! Noi, carescrienii, intrăm în mod firesc în cele mai diabolice afaceri!

– Mesaj KA'PPA în cod, locotenente, îl întrerupse Applewood. De la căpitanul Collingswood.

– Deschide-mi mesajele KA'PPA pe măsură ce vin.

– Înțeles, domnule. „Collingswood către Brim: Am pierdut temporar KA'PPA COMM-ul", citi el. „Aud că ai plecat fără să mai aștepți ordinul meu: bun băiat. Succes la vânătoare! Crucișătoarele de luptă imperiale trebuie să sosească peste un metaciclu, un metaciclu și jumătate, asta în cazul în care ai nevoie de ajutor. Interesant și pentru tine și pentru alții: *supraprefectul* Valentin s-ar putea să aibă un chip familiar. Mesaj terminat."

Brim se răsuci către Ursis, care rânji la rândul său.

– Posibil..., își sărută vârful degetelor. Chiar dacă șansele sunt reduse, eu unul mă bucur că s-ar putea să ne lămurim ce și cum.

O imagine a lui Barbousse se materializă imediat într-un display din apropiere. Soldatul zâmbi o clipă tăcut, apoi imită gestul lui Ursis.

Brim privea surâzând sumbru cum altitudinea aparentă a *Agresivului* părea să scadă cu viteză considerabilă.

– O să-i facem necazuri serioase nenorocitului, indiferent cine este! mărâi el în display pe măsură ce distrugătorul înainta prin pături atmosferice tot mai dense.

Limbi de plasmă portocalie izbucneau din practic fiecare protuberanță a fuzelajului. Întreaga navă lăsa în urmă un șiaj înfiorător de atomi dislocați.

– Armamentul să fie pregătit, avertiză Fourier pe intercom.

– Pregătit, răspunse un cor de voci.

– Cât teren liber vom avea? întrebă Theada nervos, din colțul gurii, privind fascinat prin hiperecrane.

– Nu prea mult, Jubal. Cât, Sefu'?

– Pe această direcție, răspunse calculatorul, *Agresivul* va trece la minimum 1 750 de irali deasupra solului.

– Oho, loc *grămadă*, icni Theada aproape fără respirație.

Periheliul actual apăruse atât de brusc, încât Brim doar sesiză trecerea instantanee de la aparenta coborâre spre ascensiune, deși indicatoarele *Agresivului* rămăseseră neschimbate. La babord,

zări pentru o clipă un oraș; cu siguranță, nu mai avea geamuri la ferestre. Probabil că se prăbușiseră și niște acoperișuri – timp pentru a plăti stricăciunile urma să găsească mai târziu.

– Îi văd! exclamă cineva. Șase puncte la babord pe linia orizontului.

– Îi urmărim, spuse calm altă voce. Sunt NF-110 într-adevăr. Distrugătoare cu rază lungă.

– N-ai văzut niciodată unul din astea, Wilf, așa-i? întrebă Fourier.

– Doar am citit despre ele, admise carescrianul.

– Al draxului de bune nave. Pot depăși lejer rabla noastră.

– O să țin minte asta, spuse Brim, aplecând prova *Agresivului* până ce putu zări trei forme neregulate decupându-se pe fundalul cerului înstelat.

Dispuse într-o formație aproximativ lineară, distrugătoarele reveneau pline de aroganță pentru al doilea atac, păstrând o direcție clară; evident, neașteptându-se la mai multă opoziție decât întâmpinaseră la primul atac, din partea forturilor sau a unei nave. Locotenentul zâmbi cu o cinică satisfacție. De această dată, *supraprefectul* Valentin urma să aibă o surpriză tare neplăcută – indiferent cine ar fi fost el. În display putea să-i vadă pe trăgători instalați la consolele lor și să le asculte litaniile despre deflecții și raze de acțiune.

– Îi luăm la rând, Anastasia, spuse calm pe măsură ce ajustă cursul de zbor către nava dușmană din fruntea formației. Întâi cea mai apropiată.

– Toate disruptoarele pregătite să lovească, spuse Fourier.

– Țința la roșu pentru 5.

– Distanța 9 100 și scade rapid.

– Fixat...

Nava inamică era cilindrică și lungă, construită dintr-un singur corp în locul modulelor independente montate de-a lungul tubului K. Avea o punte înălțată și de mici dimensiuni, cu nouă turele dispuse egal la prova, la mijloc și la pupa, în triade ce înconjurau nava. Brim se întrebă dacă în acel moment privea chiar nava adversarului său special. Avea de încheiat o socoteală.

– Foc!

Puntea *Agresivului* se zgudui cu putere când toate cele șapte disruptoare izbucniră la unison într-o explozie orbitoare care aprinse spațiul din jurul distrugătorului dușman ca pe-o mininovă. Pe puntea lui străluci o flamă, apoi totul se stinse brusc.

– L-am ochit din prima! strigă cineva cu bucurie, în timp ce Fourier continua să trimită salvă după salvă în corpul navei dușmane, reușind să provoace mai multe incendii și chiar să proiecteze în siaj o bucată mare din fuzelaj.

Deocamdată nici una dintre cele trei nave inamice nu ripostase. Tactica lui Brim bazată pe surpriză îl ajutase. Își imagina haosul pe care cele șapte 144 ale lui Fourier îl produseseră navei conducătoare și se întrebă care ar fi fost reacția celor două forturi de pe asteroid, ale căror disruptoare enorme – tăcute până acum – băteau totuși spre zona în care se afla el acum.

Într-un târziu, dinspre nava dușmană începură să fulgere salve de foc.

– Vin mai ales dinspre a doua, strigă Brim lui Fourier. Ne ocupăm de ei imediat.

Apoi vină și se angajă pe un curs de coliziune cu următorul distrugător. Fourier încuviință din cap.

– Îl văd acum.

– Ținta la orange 9-46.

– Până într-o sută.

Brim văzu cum turela din față vină câteva grade spre babord, se ridică ușor, apoi coborî din nou. Fără să le vadă, știa că și celelalte fixau aceeași țintă.

– Fixat...

– Trage!

Agresivul se afla mai aproape de astă dată, așa că ochirea fusese mai precisă. Bucăți mari de resturi în flăcări începură să zboare dinspre nava dușmană.

Primul și al treilea distrugător își reveneau acum din surpriza inițială; la tribord, spațiul erupse într-o explozie de replici. Puntea *Agresivului* se zgudui din cauza primei lovituri de la mare distanță trimisă de a treia navă, dar efortul venise prea târziu din partea victimei lui Brim. O explozie înfricoșătoare scoase nava de pe curs, expediind-o spre nadir; toate turelele, mai puțin una, erau avariate ori reduse la tăcere.

– Se pare ca-a încasat-o, observă cineva.

– Trimite o salvă de torpile în el, Anastasia, ordonă Brim.

În câteva secunde, un grup de cinci Mark-19 mari țâșneau din lansator de-a lungul punții, lăsând o dâră strălucitoare de foc rubiniu în întunericul înstelat.

– Torpilele lansate, rosti grav Barbousse pe circuitul audio.

Brim îndreptă imediat *Agresivul* spre al treilea agresor.

– Bubuie-l cu tot ce avem! strigă spre Anastasia, acoperind generatoarele ce mugeau.

– Noua țintă la albastru 4-41 cu 11-92.

– Trage!

Din nou, artileria puternică a *Agresivului* transformă spațiul într-un infern exploziv, de această dată în jurul navei a treia. Apoi, dinspre pupa, întreg Universul luă foc. Uimit, Brim tresări în fotoliul său, scrâșnind din dinți. Oare forturile lixoriene se alăturau în sfârșit bătăliei? De partea cui? Se liniști imediat, văzând că resturile celui de-al doilea distrugător ligar se topiseră complet într-un nor de energie clocotitoare din cauza torpilelor. Fiecare protuberanță de-a lungul fuzelajului strălucea ca un ochi dușmănos, înainte ca întreaga navă să explodeze finalmente într-o floare imensă de flăcări și de resturi. Întregul dispozitiv al unei turele plecase în spațiu ca o rachetă de croazieră.

– *Asta* i-a ras pe afurisiții de ligari! strigă cineva jubilând.

– Universule, șopti altcineva, destul de tare, uită-te cum arde!

Dintr-o dată, Brim aproape leșină în chingile în care era fixat de fotoliu, când dinspre pupa *Agresivului* izbucni o deflagrație cutremurătoare, distrugând o porțiune din cabina hărților. Atmosfera din cabina explodă, suflul distrugând două console de navigație și umplând încăperea cu schije de blindaj răsucit și cristale de hiperecran. O dată cu strigătele de agonie ce umplură circuitele audio și cu cel puțin șase console explodând în scânteietoare erupții de energie, pe punte se instalase haosul. Carescrianul simți o greutate strivind spătarul fotoliului său; pe neașteptate, vizorul căștii fu acoperit de o mâzgă roșie, care se întindea mai mult când încerca să o dea la o parte. Se întoarse la timp pentru a vedea un corp decapitat prăvălindu-se la picioarele lui într-o baltă de sânge gros, sfârtecat din abdomen până la ciotul gâtului.

Capul retezat se bălăbănea ca jucăria unui copil la picioarele lui Theada, după cum pulsa gravitația în valuri de șoc.

Structura *Agresivului* continuă să se zguduie și să vibreze pe măsură ce încasa alte lovituri din partea celui de-al treilea distrugător. Una mai puternică izbi mijlocul navei, smulse lansatorul prova și sfâșie carena în dreptul cabinelor ofițerilor cu o flacără înfricoșătoare. Brim știu instinctiv că pierduse tot ce avea – poza surioarei încadrată în mica ei ramă scorojită îi trecu o clipă prin fața ochilor, apoi se sili să revină la realitate, întorcând distrugătorul într-o curbă dificilă spre babord, printr-un nor de lovituri dușmane de mai mică intensitate, care acum spulberau ce mai rămăsese din hiperecranele pupa, umplând puntea cu cioburi zburătoare de cristal. Văzu cu coada ochiului cum cineva se târa de-a lungul coridorului, cu sângele țâșnindu-i dintr-o duzină de găuri ale costumului de luptă, care de abia mai putea fi recunoscut. Una dintre rupturile mai mari se deschise într-un nor de ceață roșie, proiectând pe o consolă din apropiere o garoafă întunecată și lipicioasă. Silueta se opri din târât și încercă spasmodic să se ridice, înainte de a se prăbuși definitiv pe un crâmpei înnegrit de hartă stelară. Brim citi numele „MALDIVE" pe plăcuța de identificare.

Își mușcă buzele. Măcar nu trebuia să-și mai facă griji în privința forturilor. Era limpede că lixorienii ascultau ordinele și stăteau deoparte. Se întoarse să vadă primul distrugător pe care îl întâlniseră. Fourier tocmai îndreptase către el două dintre turelele ventrale ale *Agresivului*. Arzând în trei sau patru locuri de pe fuzelaj, NF-110 continuă să riposteze, dar intermitent – era evident că fusese atins în punctele critice de comandă, deși sistemul de propulsie al navei părea în regulă. Măcar, sesiză Brim cu satisfacție, ligarii încetaseră atacul la sol asupra lui Tandor-Ra.

Aflat la tribord, al treilea distrugător se întorcea acum împreună cu ei. Două turele erau scoase din funcțiune, cu disruptoarele îndreptate spre ținte inexistente. Totuși celelalte șapte trăgeau rapid și precis, răspunzând prompt *Agresivului*. Brim se întrebă dacă aceea era nava pe care se afla Valentin, apoi decise că nu era momentul să-i pese de asta.

În curând, cele două nave ajunseră să gonească pe traiectorii paralele, prin fața discului strălucitor al Lixorului; silueta

Agresivului decupându-se pe lumină, iar inamicul aflându-se într-o poziție mult mai de invidiat, ascuns în întunecimea spațiului – cel puțin așa părea de la consola lui Brim. Dedesubt, punțile erau o ruină, pline de resturi și perforate în cel puțin o sută de locuri. Se raportaseră incendii în trei secțiuni avariate. Un display din apropiere înfățișa infirmeria blindată, ticsită cu cel puțin douăzeci de corpuri însângerate, așteptându-și rândul la medocurile deja pline. Flynn putea fi văzut alergând de la unul la altul, încercând să domolească gemetele și țipetele. Era un doctor bun, Brim știa asta din proprie experiență. Totuși o mulțime de Agresivi urmau să moară înainte ca ziua să se sfârșească, în ciuda eforturilor sale.

Carescrianul refuză să privească mai atent infirmeria, deoarece chiar și puntea începea să se umple de fumul negru și acru al focului care mistuia ceea ce mai rămăsese din cabina lui Collingswood. Incendii de metal, cu siguranță. Nimic nu ardea ca metalul, o dată ce lua foc.

O altă explozie zgudui puntea, de această dată în cabina de transmisiuni care făcea legătura dintre turela A și partea inferioară a punții. Ca prin minune, circuitele audio rezistaseră, dar podeaua se cutremura periculos sub cizmele sale. Iar fumul devenise mai păcătos ca niciodată.

– O formație pătrat de cinci torpile, ordonă Fourier.

O clipă mai târziu, cinci torpile străfulgerară, părăsind lansatorul: două sus, două jos și una în centru.

– Torpile lansate, raportă Barbousse.

– Asta ar trebui să-i potolească, urlă cineva în lumina roșiatică.

– Și încă cum! începu un altul.

– Oh, nu! se auzi a treia voce deznădăjduită, în timp ce distrugătorul dușman acționase cu o viteză incredibilă, executând o serie de manevre strânse ce evitară cu ușurință patru dintre misilele în mișcare. A cincea torpilă, evident neașteptată într-o formațiune pătrat, străpunse carena prin peretele pupa, transformând într-un nor de resturi o cabină de mici dimensiuni. Cu toate acestea, torpila nu întâlnise în cale nimic care să-i opună suficientă rezistență pentru a detona, așa că-și continuă drumul prin spațiu fără a crea stricăciuni prea mari.

– Mi-era teamă de asta, se repezi Fourier nervos. Totuși nu strica să-ncercăm.

O altă salvă de lovituri erupse aproape de tribordul *Agresivului*, distrugând cupola de ancorare prova și perforând într-o duzină de locuri hiperecranele, cu aschii șuierătoare de blindaj.

– Voof, răcni Ursis printre dinți în timp ce-și prinse mâna stângă.

Brim zări o ruptură în costumul de luptă, aproape astupată de sângele care țâșnea. Ursul lovi furios cu pumnul în consola sa.

– *Acum*, pronunță el solemn, nenorocitul de Triannic *chiar* a dat de belea.

– Atenție! urlă altcineva. Jubal a încasat-o...

Locotenentul se răsuci spre dreapta, la timp pentru a-l vedea pe Theada prăvălindu-se cu fața în jos printre cioburile de cristal ce-i umpleau consola; hiperecranele din fața lui se spărseseră. Sângele îi curgea șuvoi de undeva din spatele capului, strângându-se într-o baltă la picioarele sale.

– Să aducă cineva un petic presurizant! strigă Brim, apoi manipulă *Agresivul* pe un traseu ascendent în timp ce prima navă încerca disperate manevre evazive pentru a scăpa de atacul său. Ligarii reacționară la țanc. Spațiul pe care tocmai îl ocupaseră erupse într-o serie ucigătoare de salve grupate, în timp ce Fourier mârâia nemulțumită.

Pe puntea pupa, Brim zări soldați cu lasere și pârghii de forță, luptându-se cu trei focare de incendiu în ceea ce fusese cabina hărților și încercând să degajeze pe cineva prins sub un suport prăvălit. În străfundul navei putea vedea incinta unui generator transformată într-un adevărat haos. Loviturile deschiseseră găuri enorme, carbonizate, de-o parte și de alta a chilei dar, în chip miraculos, Borodov reușise să mențină în funcțiune supradimensionatele generatoare tip Amiralitate N, care continuau să producă uriașele lor vârtejuri de energie antigravitațională pură. Viteza *Agresivului* era unul dintre principalele motive pentru care nava rămăsese întreagă, acum că agresorii ligari își uniseră forțele. În apropierea unei console de energie zdrobite, în fotoliu se zărea o porțiune dintr-un soldat, ars complet de la brâu în sus. Lângă o fisură produsă de explozii atârna un

corp uman flasc, țintuit de trei țepușe lungi de blindaj, t ›pite și răsucite în urma impactului.

În timp ce doi sanitari mânjiți de sânge îl extrăgeau pe Theada de la consola lui, Brim văzu cum a doua navă inamică revine spre *Agresiv*. Echipele disruptoarelor lui Fouricr nu mai pierdură timpul, ci o învăluiră într-un baraj de șocuri și radiații. Emițătorul KA'PPA ligar explodă cu o strălucire orbitoare, iar un lansator se desprinse în cădere liberă din bolțuri; doar câțiva irali în plus și ar fi fost o lovitură directă sub punte. Brim zâmbi răutăcios. Loviturile *astea* le simțiseră, nu glumă.

Apoi, într-o strălucire orbitoare, structura *Agresivului* se zgudui din nou, gravitația pulsă și schijele reîncepură să zboare pe puntea distrusă, asemeni unui roi de insecte uriașe. Imediat urmă o a doua explozie, de această dată frontală, lovind carena din plin. Distrugătorul fu răsucit ca o jucărie. Brim se luptă din răsputeri cu comenzile. Flăcări și scântei furioase de radiație ascundeau prova și fierbeau în siajul ei. Când se potoliră, în locul turelei A se putea vedea o gaură înnegrită din care nori de radiații se prelingeau de-a lungul punților. Echipa aceea nu avusese nici o șansă, se gândi pilotul, privind ceața ucigătoare care trecea acum de epava turelei W, intactă în aparență, cu excepția unei găuri teoretic inofensive, aflată lângă fanta disruptorului, la rândul său, îndreptat inutil către babord.

A treia lovitură puternică izbi nava. Brim se agăță de consolă, în timp ce gravitația oscila din nou și tot mai multe resturi se prăvăliră în cascadă pe plăcile deformate ale punții. De această dată, uruitul constant al generatoarelor începu să se transforme într-un horcăit neregulat. Brim cercetă punțile prin hiperecrane, dar nici o altă avarie nu părea evidentă în porțiunea superioară – cel puțin el nu reușea să distingă vreuna. Lovitura atinsese partea de dedesubt a *Agresivului*. Nu trebuia multă imaginație ca să înțeleagă că fusese lovită rău. Valurile radioactive unduiau deja de acolo, întinzându-se în siaj, iar viteza navei începea să scadă.

Pe circuitele audio părea să urle toată lumea simultan. Pe punte, echipele de avarie încercau cu disperare să îndepărteze resturile. Forme umane strivite în costume de luptă sfâșiate erau

stivuite ca lemnele de foc în ceea ce mai rămăsese din cabina hărților.

Brim se feri instinctiv, când alte explozii violente izbucniră în apropiere, undeva deasupra, iluminând cu o strălucire orbitoare rămășițele împrăștiate pe punți. Îl urmări pe Borodov pe un display alăturat. Nori grei de radiații se formaseră dedesubt și la pupa, flăcări ce se hrăneau din sursa de combustie a altei console de sisteme incendiate. În display apăru casca lui Borodov, acoperită de funingine.

– Cât de rău stăm, șefule? întrebă carescrianul.

Bătrânul urs strânse din umeri și cugetă un moment.

– *Agresivul* a apucat și vremuri mai bune, rosti el rar. Ultima lovitură a distrus comenzi importante pentru generatorul tribord care nu prea mai poate fi controlat. Totuși funcționează.

– Și?...

– Încă putem controla direcția și merge cu viteză maximă. Dar în felul ăsta, vom distruge repede generatorul avariat.

Brim simți viteza scăzând considerabil. Văzu a treia navă inamică revenind spre el. După câteva clipe, se întoarse și prima. Ambele nave ligare puteau vedea că se află în dificultate.

– Viteza maximă, dacă ești amabil, locotenent Borodov, rosti el calm.

Borodov se cutremură.

– Viteză maximă va fi, Wilf Ansor, accepta el revenind la comenzi.

Fourier cerea și mai mult de la echipele disruptoarelor; cumva, ritmul loviturilor crescu și efectele fură vizibile. Pe fuzelajele inamice străluceau fulgere luminoase. Noi focuri de metal începură să arunce jerbe de scântei și pe a treia navă, ceea ce n-o împiedica să-și folosească disruptoarele cu o precizie la fel de ucigătoare. Ripostele învăluiau *Agresivul* din toate părțile: structura se zguduia și tresărea, încasând loviturile.

Cineva reîncepu să urle pe circuitul audio, dar trecu mult timp până ca Brim să sesizeze sunetul înfiorător din vacarmul general. Se răsuci în fotoliu și văzu o echipă medicală trăgând-o pe Fourier de la consola ei. Costumul îi era cumplit de ars la gât, iar mâinile i se agățau spasmodic de o ruptură în dreptul umărului. Un sanitar aplică un petic presurizant pe spărtură și alți doi

imobilizară femeia. Țipătul se transformă într-un gâlgâit sufocat, apoi încetă. Brim reveni la comenzi, strângând din dinți, în timp ce echipa transporta corpul inert în spate, în cabina hărților.

– Generatorul tribord va cădea în următorii trei cicli, Wilf Ansor, raporta Borodov de dedesubt.

Brim aruncă o privire către Ursis, care confirmă.

– Presupun că asta-i și gata, spuse Brim. Fă-l să meargă cât poți de mult.

Borodov zâmbi larg.

– Dă-le de furcă, nu glumă, Wilf Ansor, strigă Borodov.

Cu coada ochiului, carescrianul îl zări pe Ursis rânjind și el. Avea degetul mare ridicat în universalul simbol uman al aprobării.

Apoi rămase puțin timp pentru altceva în afara bătăliei.

– Fiți pregătiți să concentrați focul pe nava trei, urlă Brim spre înlocuitorul lui Fourier. Bagă de seamă că mănușile acestuia se umpluseră instantaneu de sângele de pe comenzi. Să-i dăm bătaie, atunci! Ultima încercare!

Roti *Agresivul* într-o spirală descendentă abruptă, după care redresă brusc, până se angajă pe o traiectorie de coliziune, trăgând cu toate turelele pe cât de repede putea echipajul să reîncarce 144-urile.

Atacul neașteptat surprinse din nou nava inamică. Căpitanul ligar trase instinctiv de manșă și încercă să se ridice din calea *Agresivului*; cel mai prost lucru pe care-l putea face. Disruptoarele ce-i mai rămăseseră lui Brim își concentrară focul asupra mecanismelor de direcție, chiar în fața tuburilor efuzoare. Bucăți de blindaj începură să zboare în timp ce disruptoarele sfârtecau carcasa. Dintr-o dată, o explozie îngrozitoare rupse porțiunea mediană a navei, urmată imediat de a doua și a treia explozie. O structură de pe punte se fărâmiță într-un șuvoi de scântei și radiații strălucitoare. Încet dar inexorabil, nava începu să iasă de pe traiectorie.

– Încă o salvă de torpile aici, răcni Brim, manevrând *Agresivul* în lateral pentru a deschide linie de foc pentru lansator, care lovi imediat cum se fixă pe țintă.

Cinci dâre rubinii venind dinspre pupa măturară puntea – locotenentul le urmări traseul, observând că de data *asta*, rabla lui

manevrase superior. Apoi ţinta fu redusă la o minge de flăcări pulsând rapid de patru ori înainte de a se transforma într-un nor de energie plumburie care înghiţi ca o supernovă ceea ce mai rămase din navă.

Brim trase de manşă la timp pentru a evita pătrunderea în norul de resturi, după care se îndreptă spre primul inamic.

– Trageţi cu tot ce mai avem! ordonă el exact când generatorul avariat cedă, cutremurând structura navei până în temelii.

În ciuda eforturilor sale, distrugătorul scăpa de sub control; stelele alunecau prin faţa hiperecranelor ca un milion de comete paralele. Aproape că fu nevoit să oprească nava până când motoarele acceptară noii parametri.

– Turela B pare înţepenită, raportă cineva.

– Şi nu mai am energie la lansatorul de torpile, adăugă Barbousse. Ultima salvă mi-a făcut figura.

Brim încuviinţă pentru sine şi manevră uşor *Agresivul* ca să vină în întâmpinarea ultimului adversar, care se apropia pentru lovitura de graţie. Incendiată serios pe anumite porţiuni, NF-110 nu se află într-o formă cu mult mai bună decât adversarul imperial, dar cu sistemul de propulsie evident intact deţinea acum un avantaj insurmontabil. Brim ridică din umeri sumbru, însă încercă să acţioneze cât mai bine cu putinţă; dacă nu se alegea cu nimic altceva, împiedică măcar un nou atac asupra lui Tandor-Ra. Poate că asta compensa soarta rezervată distrugătorului aflat sub foarte temporara lui comandă.

Deodată îşi aminti cuvintele lui Collingswood despre sosirea crucişătoarelor de luptă imperiale şi se uită la ceas. Luptă de mai bine de un metaciclu şi avea cu siguranţă nevoie de „asistenţa" menţionată de femeie. Navele cele mari trebuiau să apară în orice moment. Scrâşni din dinţi. Dacă ar fi putut să mai tragă puţin de timp... Apoi râse ironic. Salvările din ultima clipă se întâmplau doar în poveştile cu regi şi prinţi. Probabil că, mai mult ca sigur, carescrienii nu se potriveau cu aşa ceva!

Distrugătorul inamic se apropiase pe o curbă asimptotică, mereu la babord, acolo unde *Agresivul* rămăsese fără disruptoare funcţionale. Brim încercă să răsucească nava pentru o lovitură frontală, dar nu reuşi. Când vira la babord, motorul crea interferenţe puternice cu generatorul aflat în funcţiune şi lărgea de fapt

raza efectivă. Neajutorat, rămase pe loc în vreme ce nava dușmană se poziționă, uitându-se cum turelele ei se roteau spre puntea *Agresivului*.

– Mesaj de la nava dușmană, strigă cineva în confuzia generală. Cu video și tot dichisul, dacă nu vă supărați!

Brim goli un display.

– Îl primesc aici, bombăni el, bănuind cine se află la capătul celălalt.

Globul scânteie, strălucì, apoi înfățișă chipul unui bărbat arătos: ochi albaștri, păr blond, bărbie cu gropiță. Carescrianul încuviință pentru sine. Valentin.

– Aha, Brim, șuieră acesta privind din display cu uimire amuzată. Am bănuit din prima transmisie că tu trebuie să fii.

– Ei bine, *hab'thall*? se răsti Brim smucind manșa.

Era suficient ca să-l surprindă pe celălalt pilot și să lanseze o salvă scurtă din turelă C. Trei lovituri explodară strălucitor – lansatorul babord al lui Valentin fu trimis într-o serie de spirale strânse, lăsând în urmă o dâră de flăcări, ca o cometă. Imaginea *supraprefectului* tresări sălbatic în display.

– Trucul ăsta *murdar*, mârâi Valentin, a fost și ultima răsuflare norocoasă din existența ta vrednică de dispreț. Chipul îi strălucea de mânie. Astăzi voi încheia ceea ce am început acum mai bine de doi ani. Dama Norocului te-a părăsit în sfârșit, carescrianule – pe tine și pe nava ta de trei ori ticăloasă!

Brim izbi manșa din nou, dar de această dată pilotul ligar fusese atent. Acum nu-i mai rămăseseră în mânecă trucuri învățate în minele carescriene. Cu râsul execrabil al lui Valentin răsunându-i în urechi, își stoarse mintea în căutarea unui mod de a prelungi lucrurile până la sosirea crucișătoarelor.

– Ei bine, *hab'thall*, aruncă el disprețuitor. Văd că te-au *retrogradat după* ultima ta boacănă.

Sprâncenele lui Valentin se arcuiră instantaneu.

– *Retrogradat*?! protestă el. Ar fi trebuit să studiezi mai bine rangurile Flotei Ligare, idiotule. Arată cu mândrie însemnul brodat cu fir metalic pe manșeta uniformei sale. Eu, rosti apăsat, am fost făcut *supraprefect*. Am fost *pro*movat, Brim. Nu *retro*gradat! Același rang ca și comandorii voștri... *locotenente*.

– Așa-i oare? pufni Brim. Probabil că bătrânul Triannic a ajuns să caute pe fundul oalei de noapte din dormitorul lui, dacă a trebuit să-l promoveze pe unul ca *tine*. Pe barba lui Voot, Valentin, niciodată n-ai fost în stare să duci la bun sfârșit o misiune când am fost și eu prin preajmă. Scrută display-ul cu falsă concentrare, strâmbând din nas. Ceva în legătură cu mine te scoate din sărite, nu-i așa, *hab'thall*?

– *Capcloth!* Gunoi carescrian! zbieră Valentin cu glas subțire, înecat. O să-ți arăt eu ce-nseamnă să fiu scos din sărite. Se întoarse spre cineva aflat în afara razei vizuale. Cu grijă, cu grijă, vreau să meargă încet. Asigurați-vă că prietenii noștri imperiali vor avea timp suficient pentru a-și savura agonia. Râse nervos. Da, da, șuieră el nerăbdător, să se bucure de fiecare lovitură!

Ridică apoi mâna și display-ul lui Brim se goli.

– Se pare că s-a terminat transmisia, locotenente, raportă un soldat.

Brim încuviință din cap.

– Foarte bine, își spuse.

Se răsuci cu fața spre nava dușmană și așteptă, dorindu-și să aibă la îndemână măcar câteva dintre pietrele lui Fourier. Acum ar fi fost la fel de eficiente ca și disruptoarele lui, și de o mie de ori mai satisfăcătoare!

Privi puntea distrusă a *Agresivului*, acoperită de cadavre și de cioburi de hiperecrane. Din vechiul echipaj nu rămăseseră mulți în viață; doar Ursis și câțiva soldați împrăștiați ici-colo așteptau sfidători în fața consolelor. Era evident că Valentin se ținea de promisiunea de a rezolva toată treaba – bucurându-se de momentul său de triumf. Așa să fie! Crucișătoarele erau pe drum, și chiar dacă Brim n-ar mai fi apucat să fie de față, predilecția pentru tortură a *supraprefectului* l-ar fi putut costa scump.

În timp ce privea nava inamică, se gândi la forturile lixoriene. În poziția în care se afla acum *Agresivul*, cel puțin trei dintre ele ar fi putut să-și folosească disruptoarele ca să le vină în ajutor – făcând treaba pentru care fuseseră construite. Dar toate tăceau, privind cum ligarii se pregăteau să-i facă bucăți distrugătorul. Inspiră adânc. Deși în curând urma să fie dezintegrat în toate colțurile Universului, murea disprețuindu-i pe cei care-și

rotunjeau averea din necazurile altora. Oricât i-ar fi urât pe negrii Controlori ligari, simțea mai mult respect pentru ei decât pentru ticăloșii rapace care trăiau pe planeta de dedesubt. Măcar Controlorii aveau atâta tărie morală încât să creadă în altceva decât în pura lăcomie.

Un singur disruptor străluci în vidul întunecat. Puntea *Agresivului* se zgâlțâi când săgeata de energie izbi prova împroșcând o ploaie de scântei. O a doua explozie și corpul median al navei erupse într-un nor de radiații. Brim privea într-un display rămășițele strălucitoare ale popotei. Cea mai mare parte a acesteia era deschisă spre spațiu; găuri înstelate se căscau acum în locul unde atârnaseră portretele împăratului Greyffin al IV-lea. Pentru o clipă, se întrebă ce se întâmplase cu bătrânul Grimsby, dar nu zări bucătăria în display, iar senzorii de avarie de acolo încetaseră să mai funcționeze. În prelunga liniște lăsată brusc, se gândi la Margot – o vedea cu ochii minții așa cum fusese în noaptea când o cunoscuse în popotă. Și singura noapte în care fuseseră împreună pe Avalon. Apoi dulceața *acelei* amintiri fu spulberată de o izbitură cumplită când proiectilul explodă pe puntea ofițerilor, chiar dedesubtul lui. Alte hiperecrane plesniră lângă el; cioburile îi perforară costumul în cel puțin zece locuri. O durere ascuțită îi străfulgera brațul. Uitându-se, văzu o gaură carbonizată care se autoetanșa pe brațul său drept. Puntea se zgudui din nou când lansatorul de torpile de dedesubt fu distrus de alte trei lovituri.

– Îmi pare rău, Nik, strigă către urs. Am făcut tot ce-am putut.

Ursis ridică din umeri și zâmbi fatalist.

– Nu mă sperie moartea care pândește, Wilf Ansor, tună el. Regret doar că nu l-am sfârtecat în bucăți pe *hab'thall*-ul ăla când am avut ocazia.

– Universule! exclamă cineva cu voce tremurătoare. De ce nu termină o dată cu noi?

– Nu încerca s-o grăbești pe Doamna Soartă, râse Ursis în circuitul audio. Uneori are nevoie de timp pentru miracole – de care avem și noi nevoie, o știe Universul!

– Nu mai suport! zbieră altcineva, dar vocea îi fu întreruptă brusc de o lumină orbitoare care erupse la pupa navei lui Valentin.

Explozia de energie pură lovi distrugătorul dușman, rostogolindu-l ca pe-o jucărie, și înclină *Agresivul* pe-o parte. Țipetele de teroare inundară circuitul audio; mulți imperiali nu mai puteau vedea ce se petrecea în exterior. Uluit, Brim readuse automat nava în poziția inițială exact la timp pentru a vedea cum NF-110 șovăi, apoi o zbughi în spațiu cu accelerație maximă printr-o barieră de explozii – în sfârșit veniseră crucișătoarele.

Era și cazul!

Capitolul 10

În cele din urmă Brim rată distrugerea celei de-a treia nave inamice (excepție făcând strălucirea pe care o observase izbucnind la tribord). În loc de asta, scrutase întunericul căutând un obiect mare ce păruse să se desprindă de nava condamnată în momentul când ezitase, înainte de tentativa de scăpare. Sfărâmături, sau o navetă? Sau doar i se păruse? Orice ar fi fost, nu apăruse pe nici unul dintre display-urile sale. Clătinând din cap, abandonă cu părere de rău căutarea, ca să privească măreţele crucişătoare imperiale *Benwell* şi *Odeon* făcându-şi maiestuos apariţia, disruptoarele strălucitoare retrăgându-se în poziţiile de repaus în timp ce navele se apropiau.

– Mesaje pentru dumneavoastră, locotenente, strigă un soldat.

– Le preiau aici, anunţă Brim abandonând cu regret cercetarea.

Orice ar fi scăpat de pe blestemata navă-amiral a lui Valentin, se pierduse demult printre stele. Pentru o clipă, un glob de pe consolă se materializă în nişte umeri şi un cap familiare.

– Înălţimea Voastră, se bâlbâi Brim.

– Wilf Brim în carne şi oase, vorbi tărăgănat prinţul Onrad din display, scărpinându-şi gânditor bărbia. Mă bucur cu adevărat că ai mai mare grijă de verişoara mea blondă decât de navele Maiestăţii Sale. Îşi înalţă sprâncenele, prefăcându-se supărat. Sărmanul *Agresiv* este pur şi simplu o *mizerie*.

Brim simți un fior de emoție. Un râs înăbușit îi scăpă din gâtlej.

– N-am avut ce face, Maiestate, rosti el repede. La Academie m-au învățat cum să le pilotez, nu mi-au zis *nimic* despre cum să am *grijă* de ele.

– Ha, ha! Bine spus, Brim, râse Onrad, ar trebui să te trimitem să-i înveți tu, pentru că am vorbit serios când am pomenit de mizeria pe care ai făcut-o. Să știi că ai salvat mai mult de o conferință și mi s-a spus că ai înfruntat trei nave inamice. N-am văzut decât una, avariată grav, căzând victimă disruptoarelor noastre. Așa că, dacă numărătoarea mea e bună, tu le-ai distrus pe celelalte două. Corect?

– Corect, Înălțimea Voastră, răspunse Brim, dar cu una prea puțin. Cea de-a treia navă, pe care ați distrus-o voi, aproape ne-a dat gata.

– Ăștia sunteți voi, blextemații de carescrieni. Mereu vă înhămați la mai mult decât puteți duce. Apoi expresia prințului deveni serioasă. Mulțumesc Universului că am ajuns la timp. Tu și echipajul tău ați făcut astăzi un lucru foarte important – mai important decât știu cei mai mulți dintre voi. Ar fi bine să fiți răsplătiți corespunzător. Zâmbi din nou. Acum o să te trec amiralului Penda, dar aștept să te văd în *persoană* pe Avalon, cât de repede se va putea aranja. Bravo, Brim – și împărtășește cuvântul ăsta echipajului tău. Astăzi, fiecare dintre voi este un erou în adevăratul înțeles al cuvântului.

Display-ul se întunecă, apoi imaginea reveni înfățișând chipul cenușiu al Amiralului Stelar Gregor Penda; nu putea exista îndoială în privința feței *aceleia* rotunde, cu barbă potrivită. Bărbatul făcuse parte din aproape toate știrile importante din ultimii cinci ani – bune și rele deopotrivă. Ochii pătrunzători arătau de parcă n-ar fi cunoscut nici o clipă de îndoială, și nici o umbră a unei întrebări rămasă mult timp fără răspuns. Îndrăzneț, hotărât și mai presus de orice îndoială viteaz, era cunoscut drept cel mai mare strateg din Universul cunoscut – atât de dușmanii din Ligă, cât și de colegii imperiali.

– Felicitări, Brim, spuse el cu un zâmbet mulțumit pe față. Pe lângă conferință, pari să fi salvat și o bună bucată din Imperiu.

Oricum, după cum arată *Agresivul*, medicul ofițer va avea probabil nevoie de ajutor pentru răniți, am dreptate?

Brim se gândi la aglomerația de coșmar din infirmeria lui Flynn.

– Sunt sigur, amirale, aprobă el.

– O să lăsăm diplomații să aștepte până facem ceva în privința asta, zise Penda. Imperiul are nevoie de toate echipajele ca ale tale – vii. Dădu câteva instrucțiuni cuiva din afara display-ului, încuviință din cap de câteva ori, apoi reveni la Brim. O să-l aliniez pe *Benwell* imediat. O să amânăm protocolul și o să facem manevra pe puntea *asta*. Dacă nu mă-nșel, cârma voastră este țăndări.

Brim privi afară și-și simți obrajii colorându-se. *Agresivul* se legăna în toate părțile. Reglă puterea până când cursul se stabiliză.

– Pari surprins, locotenente, râse Penda.

– Universule, gemu tânărul cu ochii ridicați către hiperecranele sfărâmate de deasupra.

– E-n regulă, chicoti amiralul. Judecând după spărtura din fundul *Agresivului*, mă-ndoiesc că Flota ar dispune de mulți piloți în stare să se descurce la fel de bine. Bătrânul Borodov i-a informat deja pe inginerii noștri că ai realizat o minune a navigației.

În câteva clipe, uriașul crucișător manevra cu grijă pentru a se alinia cu *Agresivul* – dominând silueta micuță a acestuia asemenea unei creste de munte. Brim clătină din cap, minunându-se; o simplă atingere de chila imensă ar fi transformat micul său distrugător într-o foiță șifonată de tablă blindată. Pentru moment, cedă unui fior de claustrofobie galopantă care dispăru rapid la gândul că până și *secunzii* piloților de pe *Benwell* erau dintre cei mai buni din galaxie. Zâmbi în sinea lui, în timp ce o rampă se extinse din carena enormă. Departe, deasupra, putea distinge silluete micuțe privind în jos de pe punte. Se ridică în picioare și salută. Îi răspunseră cu toții. Era unul din cele mai înălțătoare momente din viața sa.

***

Vehiculul de transport se opri într-un nor învolburat de particule de gheață, dispersat rapid de eternul vânt al lui Gimmas Haefdon.

– Mulțumesc, rosti Brim pășind în zăpada înaltă până la glezne în ciuda eforturilor recente ale unuia dintre omniprezentele (și mai deloc eficientele) curățătoare de zăpadă ale bazei. Simți pe față răcoarea timpurie a serii în timp ce cerceta peisajul deprimant al șantierului de reparații. Nu reținuse decât o imagine fugară și întunecată noaptea trecută, după o asolizare îngrozitoare între cele două remorchere spațiale ce tractaseră *Agresivul* până acasă. Acum, după o perioadă de odihnă de care avusese disperat nevoie, se întorsese să predea distrugătorul recuperatorilor de nave.

Dana de recuperare 189-E era o aglomerare tipică de clădiri sure tocite de vreme, utilaje grele, ghiduri de undă ruginite, role de cablu acoperite de zăpadă – toate înconjurate de indispensabila pădure în continuă mișcare a macaralelor portului. Ceea ce mai rămăsese din *Agresiv* plutea inert într-o dană gravitațională prea mare, legănându-se nesigur în vântul schimbător, în centrul unei urzeli de raze tractoare supravegheate de muncitori apatici. O rampă ruginită și supradimensionată scârțâia și scrâșnea în vreme ce se mișca dezordonat în toate direcțiile.

– Vreți să aștept, locotenente? întrebă politicos șoferul.

Brim presupuse că individul avea multă experiență cu persoane ca el. Navele puteau să-și facă drum spre sufletul unui om. Și când erau rănite...

– Mulțumesc, dar s-ar putea să dureze ceva, minți el întorcându-se către vehicul. O să chem alt transportor când o să termin.

În realitate nu-i mai rămâneau multe de făcut în ceea ce-l privea pe *Agresiv*. Un ciclu sau doi cel mult și nu mai făcea parte din viața sa... exceptând amintirile.

Șoferul încuviință din cap. Înțelesese.

– În baraca de acolo, cea cu acoperiș de metal, spuse el arătând dincolo de dană, există un sistem COMM.

Apoi salută (aproape serios) și se depărtă în tăcerea înzăpezită a serii, luminile de navigație persistând ca două spectre rubinii în întunecimea cenușie.

Brim își ridică gulerul uniformei, strângându-l mai bine în jurul gâtului, și se înfioră când reveni spre navă. În drum spre casă, când o văzuse de pe un remorcher, nu arătase chiar așa de

avariată. Nu în spațiu, acolo unde îi era locul. Dar aici, în lumina palidă a unei zile mohorâte de pe Gimmas, părea cumplit de schimbată. O dată incintele energetice stinse, întreaga structură se răcise. Zăpada și gheața acoperiseră chiar și hiperecranele de deasupra punții îndoite (sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din hiperecrane). Punțile erau peste tot pătate de albastrul strălucitor al peticelor provizorii, iar mănunchiuri urâte de cabluri groase în toate culorile ieșeau prin orificii făcute în blindaj de utilajele hidoase ce sclipeau diabolic la marginea danei. Încă înainte de a începe lunga remorcare spre casă, fusese despuiată de tot ce putuse fi demontat – inclusiv de disruptoarele funcționale. Acum, cât lipsise el, îi scoseseră și unicul lansator. Exceptând mulțimea aducerilor aminte, mica și dârza navă devenise o simplă carcasă fără viață.

Respirând adânc (n-ar fi recunoscut *niciodată* că oftase), Brim porni îndârjit spre rampă, cu cizmele scârțâind în zăpada afânată. În jurul său, primele lumini începură să scânteieze pe macarale, ca niște constelații de stele strălucitoare mișcându-se repede. Altele clipeau ici-colo la ferestrele atelierelor și posturilor de comandă. Nu simțea însă căldură dinspre nici una dintre ele. Întregul complex de recuperare parcă era învăluit în duhoarea morții.

Vântul păru să fie mai puternic și mai rece pe puntea goală a *Agresivului*. Auzul lui Brim prinse tunetul îndepărtat al unei nave decolând și, dintr-o dată, ruina din jur i se păru greu de înfruntat. Se înfioră din nou, păsind cu grijă peste blindajul îndoit și înghețat, către un adăpost provizoriu, aranjat în chip de bocaport principal. Ușa propriu-zisă nu era închisă; o deschise, luptându-se cu vântul și păși în bezna pustie, scuturându-și cizmele de zăpadă pe grilaj. Biroul lui Maldive nu mai exista de mult – ca și biata Maldive însăși. Rămășițele ei și ale celorlalți fuseseră înmormântate, conform tradiției Tunicilor Albastre, în vidul universului. Consola ei și registrul de intrare împodobit al *Agresivului* fuseseră dezintegrate în particule subatomice în cursul ultimei orgii distructive a lui Valentin.

Nava chiar și *mirosea* a pustiu; o umezeală râncedă îi asaltă nările, sugerând mirosul slab dar persistent al – strâmbă din

nas – morții. Tot lustrul din lume n-ar fi putut șterge vreodată sângele care se uscase în toate crăpăturile blindajului.

Aprinzându-și lanterna, închise ușa și porni pe pasarelă, cu cizmele stârnind ecouri în nemișcarea pustie. Parcursese doar câțiva pași, când spotul luminos reflectă o strălucire pe un perete înnegrit și îndoit. Încruntându-se, se opri și lumină cu lanterna: NFI AGRESIVUL. COMANDA 21358, ȘANTIERUL ELEANDOR BESTIENNE 228/51988. Placa de metal încă strălucea, de parcă ar fi fost lustruită cu o zi în urmă – lucru care se adeveri la o inspecție mai amănunțită. Din obișnuință, o frecă de câteva ori cu propria sa mânecă. Cineva din echipaj lustruise placa pe parcursul întregului drum spre casă.

Tânărul zâmbi gânditor. Cine? Putea fi oricare dintre ei; toți iubeau nava într-un fel sau altul: Nik, Borodov, Barbousse, întregul echipaj. În afară de el. Fusese prea deznădăjduit ca să se depărteze de punte.

Se opri apoi lângă intrarea popotei – acum doar un petic albastru și grosolan în batardou, de forma unei uși. Dincolo nu mai rămăseseră destui pereți întregi ca să permită consolidarea, așa că zona fusese sigilată. În spațiu, toată lumea alegea calea cea mai simplă de rezolvare a problemelor; reparațiile navelor se efectuau mai ușor în mediul controlat al unei dane gravitaționale. Și în ciuda mâhnirii, Brim se trezi chicotind gândindu-se la Grimsby. Una din primele lovituri îl închisese pe bătrânul steward în bucătăria sa, unde petrecuse în siguranță restul bătăliei, dormind. Îl găsiseră calm și odihnit în dimineața ce urmase luptei. Grimsby era un supraviețuitor.

Urcă scările și, după ruina ce fusese odată cabina lui Collingswood, își termină ascensiunea în mijlocul resturilor contorsionate pe care (aproape în glumă) o mai numeau punte. Acum până și cea mai neînsemnată consolă era întunecată... dintre cele care mai rămăseseră pe plăcile îndoite ale podelei. Majoritatea stațiilor de luptă fuseseră îndepărtate fie de disruptoarele lui Valentin, fie de către culegătorii de piese de pe navele din blocada imperială aflate în apropiere, ce roiau pe câmpul de luptă chiar înainte de a fi luată hotărârea ca DD T.83 să fie remorcat acasă pentru recuperare. Brim păși încet către postul de pilotaj din dreapta; o consolă *foarte* valoroasă, care fusese

păstrată doar fiindcă era necesară pentru operațiile de asolizare. Reglă lanterna la intensitate maximă, apoi topi pojghița de gheață care acoperea hiperecranele crăpate din fața sa. Afară era destul de întuneric dar ninsoarea se oprise și aerul era limpede. Petice rotunde de lumină sclipeau slab sub omniprezentele lămpi Karlsson ale șantierului de reparații.

Uitându-se afară în noapte, putu să zărească cercul înnegrit unde fusese odată turela A. Îi aminti de Fourier, ea însăși pierdută într-o explozie la fel ca majoritatea tunurilor ei dragi. În moarte, călătorea undeva alături de Maldive, îndreptându-se spre pace – dacă așa ceva exista într-adevăr. Alături, consola lui Theada fusese demontată și probabil că era folosită chiar în acest moment pe cel puțin o duzină de nave, recuperate și ele ca tânărul pilot. Urma să treacă mult timp până Theada avea să se fi refăcut suficient pentru o întoarcere permanentă la datorie. Dar *supraviețuise*, mulțumită mai ales operațiunii amiralului Penda, care transferase rapid membrii răniți ai echipajului din infirmeria superpopulată a lui Fynn, în uriașul și excelent echipatul spital de la bordul lui *Benwell*.

Se așeză într-un fotoliu ca să aștepte șeful echipei de recuperare, amintindu-și că doar cu câțiva metacicli în urmă își folosise fiecare fărâmă de îndemânare, luptându-se cu aceleași comenzi când cele două remorchere eliberaseră structura aproape inertă a *Agresivului* de pe orbita temporară. Clătină din cap, minunându-se. Trecerea de la haosul tunător și plin de flăcări al reintrării în atmosferă, la liniștea împietrită care învăluia acum puntea era aproape incredibilă.

Se întrebă ce-i rezerva Doamna Soartă. În mod evident, *Agresivul* n-avea să mai aibă vreodată nevoie de un pilot. Propria sa listă de mesaje de la baza ofițerilor menționa doar că ordinele urmau să-i parvină, nu și *când*. Presupuse că avea să afle ceva după ceremoniile de a doua zi, apoi clătină din cap. Într-un anume fel, onoarea *aceea* îl înspăimântase încă de la primirea mesajului prințului Onrad, care-l informase că eroii *Agresivului* urmau să fie decorați mai degrabă acasă, pe Gimmas Haefdon, decât pe Avalon. Spusele prințului erau logice – Avalonul avea *suficiente* serbări. Ceremonia urma să facă mai mult bine în avanpostul

mohorât, unde nu s-ar fi pierdut printre strălucirile a o sută de sărbători importante.

Zâmbi în sinea lui în beznă. Își dădu seama că nu-i păsa în momentul respectiv; doar că se simțea *ceva* nou în aer. Asta era de ajuns. Pentru moment, era destul de bucuros să dispună de luxul aproape incredibil a câtorva metacicli pentru el.

Ar fi fost frumos, se gândi, dacă Margot ar fi... Apoi strânse pleoapele, alungându-și din minte toate gândurile despre femeie. Având în vedere repartizarea permanentă pe Avalon, era clar că hotărâse deja să-l alunge din viața ei. Iar el acceptase pragmatic situația. La urma urmei, între viitoarea regină a unui nor stelar și un locotenent pilot, aflat la nici șapte ani de exploatările carescriene de minereu, se căsca o *prăpastie*. Aprobă din cap, așa cum făcuse de atâtea ori în ultimele luni. O prăpastie *de netrecut*.

Afară îi atraseră atenția luminile unei amfibii care se apropia învolburând apa de-a lungul drumului principal; încetini apoi, intră pe poartă și se opri în fața danei de recuperare a *Agresivului*. Brim privi singurul pasager coborând și înaintând spre rampă. O lampă Karlsson din apropiere dovedi că era Bosporus P. Gallsworthy. Gallsworthy? Fusese deja promovat căpitan de rang trei și repartizat într-o funcție importantă a Amiralității, pe Avalon. Cu siguranță, nu se putea gândi la o vizită de lungă durată; era programat să se îmbarce pe *Robur Enterprise*, care pleca spre capitală în cel mult doi metacicli.

Pe scara de la cabina hărților se auziră pași și pilotul-șef pătrunse pe punte.

– M-am gândit că o să te găsesc aici, Brim, chicoti el. Tăntălăii sentimentali ca tine se îndrăgostesc mereu de blextematele de nave cu care zboară.

Brim se ridică în picioare și strânse din umeri binevoitor.

– Se pare că nu prea am ce face, domnule.

Gallsworthy aproape că zâmbi.

– Cred că te descurci, Brim, aprobă el. Dar eu mint foarte mult. Așa că nu poți fi niciodată sigur.

– Înțeleg, domnule, murmură carescrianul luptându-se să-și stăpânească zâmbetul.

Venind din partea lui Gallsworthy, cuvintele acelea însemnau *într-adevăr* o laudă. Bărbatul înălță din umeri.

– N-am venit aici ca să fac complimente, mugi el. Se pare că sunt blextemat să fiu mesagerul lui Collingswood până când mă voi îmbarca pe blextemata aia de navă spre Avalon. Râse și-l privi pe Brim în ochi. Cumva, pentru căpitan, nu pare să mă deranjeze vreodată. Se încruntă. Nu știu exact de ce.

Brim își păstră ceea ce spera să fie o expresie impasibilă. Ar fi putut foarte bine ghici motivul.

– În orice caz, Regyla era prinsă complet cu treburi importante – care, apropo, au legătură cu tine, băiete – , așa că m-a trimis pe mine să te găsesc și să-ți spun ceea ce a făcut, înainte să primești noutățile ca pe o surpriză oficială. Aici *chiar* zâmbi. Mă îndoiesc că vei avea multe de obiectat.

De-acum, curiozitatea lui Brim era pe cale să izbucnească. Încuviință din cap și se stăpâni. Nu-l puteai grăbi pe Gallsworthy. Omul pur și simplu nu se descurca bine cu cuvintele.

– Mâine, continuă acesta, după ceremonii, vei primi repartiția pentru următoarea ta navă. Este NFF *Sfidătorul*, un crucișător ușor, complet nou, care se pregătește chiar acum pe Eleandor Bestienne.

Se opri pentru un moment și se încruntă.

– De acolo a fost lansat bătrânul *Agresiv*, spuse el aproape înecându-se. Un hârb blextemat, oricum. Mereu trebuia trimerată cârma tribord.

Brim râse în sine. Poate că nu era singurul îndrăgostit de o navă spațială.

– *Sfidătorul* este primul dintr-o nouă subclasă de crucișătoare rapide foarte ușoare, continuă Gallsworthy după o clipă. Ceva diferit *într-adevăr*. Mai mult de o dată și jumătate lungimea bătrânului *Agresiv*, echipaj aproape triplu, *aceeași* viteză maximă... Nave adevărate, date draxului. Construite pe același principiu ca și crucișătoarele de luptă, dar mult mai mici. Vor fi folosite pentru a conduce defensiva convoaielor. Un grup tipic de luptă are trei din astea și patru-cinci distrugătoare. Aproape la fel de manevrabile ca NF-110 ale ligarilor, împotriva cărora ai luptat, dar echipate cu nouă 152-uri mari și o gamă întreagă de chestii mai mici. Plus o propulsie care l-ar lăsa pe Ursis cu gura căscată.

– Nik, domnule? îl întrerupse Brim fără să vrea. E și el repartizat?

– Mda, spuse Gallsworthy. Collingswood l-a cerut și pe el. Bătrânul Borodov se îndreaptă spre Amiralitate, ca și mine.

– Căpitanul Collingswood comandă *Sfidătorul*?

– Bineînțeles, Collingswood comandă. Cine altcineva ar fi vrut doi inși ca voi în echipaj. Mai ales în funcții de conducere.

Brim scutură din cap.

– În *ce* funcții, domnule? întrebă el amețit.

– De conducere, repetă Gallsworthy. Nici motivul nu-l știu. Probabil c-a văzut în voi doi ceva ce eu n-am văzut niciodată. La draxu, e ocupată chiar acum cu tragerea sforilor necesare ca să aranjeze asta. De-asta nu-i aici ca să-ți spună totul ea însăși.

– Universule...

– Mda, exact cuvintele mele.

– De pe *Agresiv* cine mai vine pe noua navă? întrebă Brim.

– Nu mulți. Bine, nici nu mai sunt mulți dintre voi în viață după ultima acțiune. Pe lângă bătrânu' Grimsby, Flynn și Barbousse sunt singurii de care știu. Se încruntă. De fapt, cred că Regyla a spus că-l aduce pe Barbousse ca să vă ferească de necazuri pe tine și pe blestematul ăla de urs ciudat care ți-e prieten. Chicoti. Barbousse... Ăla-i o *adevărată* Tunică Albastră, pe Voot.

– Da, domnule, spuse Brim.

Nu avea nimic de obiectat în legătură cu asta.

***

La numai câțiva cicli după plecarea lui Gallsworthy, Brim întâlni echipajul recuperator pe puntea tribord a *Agresivului* chiar lângă intrare (așa cum cerea un vechi și obscur protocol al Flotei), apoi se iscăli cu un inscriptor logic într-un loc din jumătatea de duzină pregătită anterior pe tabulatorul de bord. După aceea, coborî repede rampa și ocoli dana gravitațională, spre construcția cu acoperiș de metal.

În timp ce aștepta sosirea amfibiei de transport, tânărul descoperi că nu se putea convinge să privească înapoi spre navă. Era ca și cum și-ar fi părăsit un prieten vechi în mijlocul dușmanilor – lucru pe care carescrienii pur și simplu nu-l făceau. Însăși supraviețuirea depindea de ajutorul mutual în sărăcia lucie a acelei exploatări miniere îndepărtate, iar sentimentul de vinovăție

pentru călcarea acestui principiu de viață era aproape copleșitor. Stătea cu spatele la dana gravitațională plină de mizerii și fixa întunericul, încercând să se gândească la viitor, nu la trecut. Cumva, nu reușea deloc.

Merse tăcut tot drumul de întoarcere până la sectorul ofițerilor, apoi se îndreptă direct către Popota Centrală din clădirea principală. Hotărâse că va avea nevoie de o cantitate enormă de meem pentru a-și șterge din memorie ultimii metacicli. Un început rapid nu era doar recomandabil, ci chiar necesar.

Își dădu seama repede că nevoia lui de a-și îneca amintirile nu era nici pe departe singulară. Ursis și Borodov îl precedaseră cu cel puțin un metaciclu în semiîntunericul plin de muzică al popotei. Erau deja în plin „tratament", pufăind amândoi din nelipsitele pipe și umplând încăperea cu o aromă puternică de hogge'poa.

– Aha, amice Wilf Ansorevici, bolborosi Borodov cu o voce melancolică întorcându-și paharul gol cu gura în jos. Măcar ai terminat cu munca-n zadar.

Ca de obicei, două ursoaice tinere și (presupuse Brim) atrăgătoare se gudurau de fiecare parte a bătrânului urs. Nu tocmai în serios, ridicară și ele paharele goale către carescrian.

– Vino, în seara asta vom bea manyeh, toasturi cu manyeh pentru bătrânul *Agresiv*, da? spuse Ursis, luptându-se să se ridice în picioare. Draxul să-l ia pe nenorocitul de Valentin! Voof!

Îi înmână lui Brim un pocal mare și împodobit și arătă spre o colecție enormă de sticle cu meem logish și sodeskayan pe masa de alături, din care cele mai multe erau încă pline cât de cât.

Pe măsură ce seara înainta în noapte, sticlele se goliră și fură înlocuite de personalul tăcut și eficient al popotei. Tristețea lui Brim lăsă loc ulterior unei amețeli în mijlocul nesfârșitelor aforisme și declamații sodeskayene în memoria lui DD T.83. Fiecare era subliniat de un toast după obiceiul sodeskayan, golind mai întâi un pocal plin-ochi și recitând apoi vechea litanie: „Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!"

– Urșii pot întotdeauna să danseze cu mititelele fecioare ale furtunii, dar cine poate scăpa de colții de aur ai lupului? mormăi Borodov. Voot s-o ia de treabă!

– Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

– Nu-i mare lucru să privești vânturile muntelui înghețând lacurile, spuse una dintre ursoaice ridicându-se nesigur pe picioare și aranjându-și fusta. Excepție făcând cei care au de-a face cu prea multă mirodenie a vieții.

Ursii încuviințară înțelept din capete în timp ce ea se așeza.

– Da. Adevărat!

– *Mare* adevăr a spus!

– Da... Pentru mirodenia vieții și pentru *Agresiv*! Fie ca atomii ei să se răspândească spre alte nave eroice, după obiceiul primului echipaj!

– Pentru *Agresiv*! Fie ca recuperarea asta să aducă nenorocirea asupra lui Nergol Triannic!

– Pentru *Agresiv*! Fie ca atomii să-i călătorească veșnic printre stele!

– Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

– Conflictul se cuibărește la marele piept călduros al Planetelor Mamă, bolborosi Ursis plin de emoție.

– Adevărat, rosti Brim absent de pe scaunul său, ștergându-și meem-ul vărsat pe pantaloni.

– Da... da... conflict, tună ursul.

– Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

– Pentru atomii *Agresivului*! Fie ca ei să călătorească veșnic printre stele!

Puțin după schimbarea ultimului cart, Popota Centrală începu să se golească, dar veghea celor de pe *Agresiv* continuă neabătută. Brim nu simțea de-acum decât un rest de durere mentală, totuși ceva nu-i dădea pace... și avea legătură cu nava. Încercă să se gândească numai la toasturi.

– Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

– Bușteni înghețați, ca Sfintele Pietre Sure ale lui Nodd, chiar că n-aparțin științei!

Această ultimă propoziție aproape că-i răsturnă pe ursi de pe scaune, când izbucniră în râs.

– Pentru *Agresiv*! Nu uitați niciodată!

– Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

Mintea lui Brim începuse de-acum să alunece plăcut pe un lac ametitor de meem. Începeau oare aforismele ursilor să capete sens? Intra oare căpitanul Collingswood în popotă la brațul unei Tunici Albastre cu o înfățișare comună?

Collingswood!

Brim încercă din răsputeri să se adune în vreme ce cuplul se apropia. Căpitanul se afla în față, înaintând printre mese. Însoțitorul ei purta o insignă triplă pe guler. Brim îi număra cu grijă elementele. Unul lat și două romburi subțiri. Le număra încă o dată, înainte ca ei să ajungă lângă masă. Un viceamiral. Cumva nu-l surprindea.

– Ah, căpitanul Collingswood! remarcă Borodov jovial, vorbind dintr-o dată fără accent. Seara va fi întreagă, doar dacă dumneavoastră și Sir Pluton vă veți alătura nouă pentru o libație de dimineață. Se înclină. Permiteți-mi să vă prezint doi dintre cei mai încântători ofițeri de informații pe care-i avem, proaspăt sosiți de pe Planetele Mamă: Spa'rzha Cherdak și Ptitsa Pro'tif.

Cele două ursoaice tinere chicotiră și se înclinară.

– N-o să trebuiască să ne rețineți numele dacă rămâneți, răsără ele.

– Vă rugăm, se ridică Ursis și vorbind de asemenea fără accent. Ne vom simți de două ori onorați.

Brim zâmbi.

– Da, vă 'ugăm, repetă el clătinându-se nesigur pe picioare.

Știa că în momentul acela n-ar fi fost în stare să articuleze ceva mai complex. Collingswood se întoarse către viceamiral.

– Mi-ar face plăcere să stau cu ei, Erat, vorbi ea privindu-l în ochi.

– Și mie, răspunse bărbatul. Spa'rzha, Ptitsa, sunt onorat să vă cunosc. Chicoti. Noi, imperialii, avem nevoie de toată inteligența de care putem face rost.

Era scund și slab, cu sprâncene groase, păr cărunt și nas cărnos. În mod sigur, relația lui cu Collingswood nu avea mare legătură cu Flota. Ochii săi adânciți în orbite îi demonstrau sentimentele față de femeie.

– Prieteni, spuse Borodov, suntem în această dimineață în compania viceamiralului Sir Erat Pluton, Comandant al Escadrei Patru.

Începu să-i prezinte și pe ceilalți participanți la petrecere.

– Mă duc puțin mai încolo, spuse Collingswood către viceamiral. Aș vrea să schimb câteva cuvinte cu locotenentul Brim cât am ocazia.

Pluton zâmbi.

– Nu *cred* că o să fiu gelos, îi spuse pilotului făcând cu ochiul.

Brim încuviință din cap și-și ridică mâinile.

– N-nici o p'oblemă, zise el trăgând un scaun de la o masă vecină și ținându-l pentru Collingswood. B-bună dimineața, căpitane!

Era foarte conștient că vorbele sale nu sunau așa cum ar fi trebuit. Urșii, coneluzionă cu o invidie deloc mică, tolerau *incredibil* de bine meem-ul.

Collingswood zâmbi.

– Liniștește-te, Brim, rosti ea încetișor – ceilalți fuseseră brusc absorbiți de conversația cu Pluton. Ocazional, am fost mult mai amețită decât tine, din exact aceleași motive.

Brim simți că se încruntă, dar păstră tăcerea.

– N-o să-ți țin o predică, continuă ea, turnându-și o cantitate apreciabilă de meem (o femeie cu evidente gusturi aristocratice). Am alte lucruri la care să mă gândesc în noaptea asta, în afară de *Agresiv*. Și-apoi, bătrânul DD T.83 n-a fost prima mea navă, cum a fost pentru tine. Îl privi fix în ochi. S-ar putea să nu fie de mare ajutor acum, dar trebuie să știi că ai făcut o treabă extraordinară în ultima bătălie. Ține minte asta. Se poate spune că ți-a explodat prima navă sub picioare, dar ți-ai îndeplinit obiectivul admirabil – în ciuda unor șanse extrem de reduse. Zâmbi și ridică din sprâncene. Raportul de trei nave la una era o imposibilitate din primul moment. Adaugă *de asemenea* faptul că te-ai luptat cu unul dintre cei mai promițători, mai decorați și probabil mai deștepți comandanți ai Flotei Ligare. Întreaga poveste spune multe despre abilitatea *și* despre *realizările* tale. Ai câștigat, înțelegi?

– S-scuzați-mă, o întrerupse Brim, da' Valentin a scăpat, cred, într-una din blextematele alea de capsule.

Collingswood râse.

– Mă *gândisem* c-ai observat. Și eu am văzut. Șeful *Agresivului* mi-a transmis totul în direct, pe Tandor-Ra. Amiralitatea ar fi *încântată* să creadă că a scăpat de cei asemeni acelui *hab'thall*. Am vorbit însă cu Erat și el crede că criminalul ăla mizerabil a scăpat. Evident, Liga își instruiește ofițerii să fugă, dacă o navă pare condamnată. O fac destul de des. Nu cred c-ar

fi fost un târg rentabil să riști toate viețile din infirmeria lui Flynn pentru captura câtorva ligari nenorociți. Tu ce zici?

Brim își mușcă buzele.

– Mulțumesc, căpitane. Oricum, mulți dint'e ei au mu'it. Așa cum bine știți...

Collingswood se întinse și-i apucă mâna.

– Mulți oameni mor în războaie, vorbi ea încet. În mare parte, se pare că despre asta-i vorba în ele. Zâmbi. Tu însuți ai fost gata să mori – în prima misiune. Ai avut noroc. Ai făcut tot ce ai putut. Este tot ce putem cere, oricare dintre noi. Viu *sau* mort.

Brim nu era în stare decât să-i fixeze ochii căprui, în timp ce ea vorbea.

– Iar în ceea ce-l privește pe *Agresiv*... l-am iubit cu siguranță. Mi-am iubit *toate* navele. Îl privi în ochi. Dar nu uita niciodată că nu era *decât* o navă. Blindaj, nituri, cristale și o pereche de antigravuri supradimensionate. Nici un fel de *viață*. Nici un fel de personalitate. Doar ceea ce-i împrumutam noi, când eram la bord. Ceea ce am luat cu noi dincolo de rampa de îmbarcare – să nu uiți niciodată asta. Miji ochii, după care continuă gânditor cu o voce nefiresc de dură: Da, tuturor ne pare rău după bătrânul *Agresiv*, trimis la casat. Dar o să-i luăm personalitatea cu noi pe *Sfidător* – tu, eu, Ursis, Flynn, Barbousse, chiar și nebunul de Grimsby. Și *Agresivul* n-o să moară niciodată. Așa cum ei îi recuperează piesele, noi îi vom recupera sufletul.

Brim clătină din cap. Discuția atinsese în sfârșit punctul său dureros.

– Atât că eu am luat deciziile atunci când au mu'it toți, căpitane, spuse el posomorât.

Îi putea auzi pe ceilalți de la masă comparând înfierbântați diferite sisteme de propulsie. Viceamiralul Pluton era *de asemenea* o persoană cu cunoștințe vaste.

– În sfârșit, rosti Collingswood triumfător. Cred că am ajuns *în sfârșit* la inima problemei.

Brim ridică o sprânceană.

– Inima, căpitane?

Collingswood zâmbi.

– Inima, Brim. Dacă accepți responsabilitatea conducerii, accepți de asemenea *costurile*. Ele vin împreună. În termenii cei

mai simpli, are legătură cu resursele și cu faptul că nimic nu-i gratis – termodinamică simplă. Conducător fiind, resursele tale sunt nave și vieți – inclusiv viața ta. Pregătești ceea ce ești dispus să riști, apoi te îndrepți către un obiectiv, făcând tot ce poți. La sfârșit, fie ți-ai atins obiectivul, fie ai pierdut, dar întotdeauna te costă resurse. Asta-i tot. Dacă câștigi, îți evaluezi succesul relativ comparând prețul plătit cu valoarea lucrului câștigat.

Mintea lui Brim începu din nou să funcționeze puțin.

– Bănuiesc că obiectivul meu era...

– Obiectivul tău – pe care l-ai știut instinctiv, *fără* nici un fel de ordin de la mine – era prevenirea unui nou atac împotriva capitalei Tandor-Ra. Măcar până la sosirea lui Penda și a crucișătoarelor lui. Îl privi în ochi. Ai făcut asta, Brim?

Tânărul își umezi buzele.

– Am făcut-o, căpitane, spuse el mândru fără să vrea.

– Ai absolută dreptate, ai făcut-o. Și să nu uiți *niciodată*.

– Dar *prețul*, continuă Brim, înfiorându-se. Universule...

– Partea asta îmi aparține, răspunse Collingswood. Pentru că, în definitiv, eu te-am trimis acolo, într-o misiune imposibilă. *Eu* am stabilit prețul pe care eram dispusă să-l plătesc – nu *tu*, Wilf Brim. Zâmbi. Bineînțeles, nu mă așteptam să pierd totul când te-am ales pe tine. Și n-am pierdut.

Brim nu putu decât să clatine din cap.

– Nu-ncerca să răspunzi, Wilf, doar gândește-te la ce am spus. Obiectiv și preț – astea sunt pietrele de încercare. Dacă le vei socoti pentru ultima misiune a *Agresivului*, o să-ți dai seama că mi-am atins scopul, prețul fiind un chilipir. N-ai salvat doar orașul – cu toate viețile de *acolo* – ci și un tratat. Și nu se *știe* câte vieți nu va salva tratatul ăsta ulterior. Râse și sorbi încet din meem. Apoi, e vorba de navele inamice. Scorul tău este o navă contra două – de fapt una contra *trei*, având în vedere că ultima ar fi fugit dacă nu i-ai fi dezafectat motoarele înainte ca *Benwell* să ajungă acolo. Nu-i un scor rău, indiferent pentru cine, aș zice eu. Tu ce crezi *cu adevărat* despre lupta aceea, Wilf Brim?

– Păi...

Collingswood râse.

– Cred că ai înțeles ce vreau să spun. Dacă o să lași în continuare chestia asta cu *Agresivul* să te zgândăre, atunci e clar

că ți-o faci cu mâna ta. Întoarse capul către Pluton. Pe de altă parte, eu am probleme urgente pe cap, așa că, dacă nu te superi, locotenente, ne vedem mâine la ceremonia decorării tale.

– Da, căpitane, spuse Brim. Și vă m-mulțumesc pentru includerea mea în echipajul *Sfidătorului*.

Femeia zâmbi cald și ridică din umeri.

– Dacă încă vrei să te înrolezi alături de mine, după tot ce-ai pătimit din cauza mea, atunci sunt încântată să te am la bord.

La scurt timp, Collingswood și viceamiralul plecară de la masa sodeskayană, însoțiți de urări de sănătate, bogăție și viață lungă din partea fiecăruia. Nu mult mai târziu, Borodov se ridică întinzându-și brațele somnoros.

– E un metaciclu nepotrivit pentru urșii bătrâni, rosti el aruncându-și ochii pe ceas. Cred că o să mă duc la mine acum. Ziua de mâine promite mulți metacicli de activitate, fiindcă îl însoțesc pe prinț înapoi pe Avalon. Se uită la Brim și se strâmbă luând în glumă o mină prevestitoare. Chiar și urșii sunt atinși câteodată de mahmureală, locotenente.

Apoi dispăru cu Pro'tif la braț. După un ultim pocal de meem, Ursis îl conduse pe Brim către camera sa.

– Având în vedere că ai început cu meem sodeskayan, explică ursul, acest sodeskayan are obligația să se asigure că găsești drumul spre cameră, nu?

Brim ridică din umeri. Adevărul era că se simțea un pic nesigur pe picioare; în plus, camera ursului era în apropiere și se simțea responsabil față de prietenul său. Într-un final, se ajutară reciproc, asistați de Cherdak, care se simțea *de asemenea* responsabilă pentru întoarcerea ursului cu bine în cameră. Carescrianul hotărî că n-ar trebui să pună nici un fel de întrebări în legătură cu *asta*. Trioul se decise (după foarte importante discuții în grup) s-o ia pe o scurtătură printr-o curte interioară largă. Noaptea era încă senină – un miracol pe Gimmas Haefdon. În timp ce mergeau, Brim cercetă stelele. Brusc, Ursis și Cherdak ciuliră urechile.

– Vine una mare, Nik, spuse Cherdak întorcându-și privirea către ocean.

– Într-adevăr, rosti imediat Ursis. Ascultă, Wilf Ansor, ar trebui s-o poți auzi dintr-un moment în altul. Pare un crucișător.

Brim ascultă, scrutând cerul și concentrându-se la zgomotele nopții. *Da*. Un huruit slab; se simțea mai mult o vibrație decât se auzea un sunet, crescând cu fiecare secundă. În curând, asfaltul le tremura sub tălpi. Toți trei priviră în sus în același moment ca să privească o flotilă de distrugătoare fulgerând prin văzduhul înghețat. Fură urmate imediat de o suită monstruoasă de lumini și de raze pâlpâitoare ce alunecară repede pe deasupra, însoțite de tunetul rostogolindu-se al miilor de navete. Chiar în relativul întuneric din jur, era imposibil să confunzi liniile *acelei* siluete: *Regina Elidcană* însăși, primul din cele mai mari cinci crucișătoare construite vreodată (numai ea avea adăposturi în formă de lacrimă la capetele aripilor punții). Apoi nava imensă trecu dincolo de vârfurile clădirilor aparținând ofițerilor.

Ursis râse pe măsură ce tumultul începu să se liniștească și-și reluară traversarea curții.

– Prințul tău Onrad călătorește pe picior mare, dacă-mi este permis să zic așa.

Brim își aprobă prietenul.

– Dacă se dovedește că *nu*-ți este permis, pronunță el cu seriozitate prefăcută, atunci o s-o spun eu pentru tine. Își scărpină bărbia și ridică din umeri ca și când ar fi ajuns la o decizie dificilă. De fapt, am descoperit de curând că un asemenea mijloc de călătorie este probabil chiar mai confortabil decât un transportor de minereu obișnuit de pe Carescria. De asta ce zici, sodeskayanule?

– Gândit adânc, Brim, răspunse ursul, aproape împiedicându-se de o dală din pavaj ieșită în afară. Gândit adânc într-adevăr.

Cherdak zâmbi și se prinse mai bine de conaționalul ei.

Cei doi sodeskayeni îl lăsară pe Brim lângă ușa sa, la doar câțiva cicli după ce se împleticiră din lift la etajul șase. Carescrianul nu fu niciodată în stare să-și amintească când a ajuns în pat – nici cum și-a aranjat corect uniforma în dulap.

***

Brim se trezi ametit înainte ca soneria să-l alunge din pat. Nu se obosi să deschidă ochii; nu terminase de dormit, iar gândurile îi erau încă învălmășite de noaptea trecută.

Pe lângă asta, era încă înfierbântat după un vis erotic care pusese capac tuturor viselor erotice. Cu Margot, bineînțeles, și, destul de ciudat (acum, că se gândea), petrecându-se chiar aici, în camera în care stătea. Oftă – blextematul de lucru fusese atât de real, că s-ar fi putut întâmpla de-adevăratelea. Ochii minții o puteau *încă* vedea deasupra lui, cu ochii strălucind și fața îmbujorată prefăcută într-o mască încântătoare de efort și plăcere, în timp ce pelvisul i se mișca repede înapoi și înainte, frecându-l cu aurul ei aspru și umed. Făcuseră dragoste chiar mai bine decât își amintea de pe Avalon, ca și când Universul ar fi regretat timpul pe care-l petrecuseră separat: dacă asta avea vreo logică. Dacă măcar ceva într-un asemenea vis *trebuia* să aibă logică.

Din câte își amintea, ea apăruse în vis de nicăieri, trezindu-l în timp ce se urca în pat, hainele fiindu-i împăturite cu grijă pe un scaun de lângă ușă.

Zâmbi, întinzându-se în singurătatea întunericului. Chiar în vis, fusese prea afectat de puternicul meem sodeskayan ca să mai profite cine știe ce de situație. Exceptând, bineînțeles... Dar *ăla* era un lucru complet automat.

Ea chicotise fericită când îi descoperise starea și-și lipise buzele de urechea sa, în timp ce buclele blonde îl gâdilau pe nas.

– E minunat, Wilf, șoptise. Te-ai descurcat excelent. Acum de *tot* restul o să am eu grijă.

Fusese cel mai frumos vis din viața lui.

Oftă din nou și se așeză într-o poziție mai confortabilă, întâlnind deodată o formă caldă și moale care nu avea *absolut* nimic de-a face cu un pat gol.

Simți cum înțepenește. Cu sângele bubuindu-i în urechi, își mișcă mâna de-a lungul moliciunii. Și de data *asta* era treaz, de-a binelea. Forma era foarte, foarte reală. Cu grijă, deschise ochii către o grămadă de bucle blonde pe perna de lângă el.

– M-m-mm, Wilf, spuse ea somnoroasă. Ești gata s-o luăm de la capăt?

– U-Universule mare, bolborosi el.

Fu tot ceea ce putu spune, înainte ca ea să se rostogolească spre el, trecându-i un picior peste șolduri și înăbușindu-l cu buzele ei umede, înnebunitor de umede.

Trecu mult timp înainte ca vreunul din ei să spună ceva rațional.

***

– În numele lui Voot, întrebă Brim când lumina cenușie a dimineții străluci prin fereastră, cum poți sta aici goală, în pat cu mine și să spui că te măriți cu el? Vreau să spun, cum?

Margot zâmbi strengărește, sprijinindu-se cu spatele pe o pernă.

– Fii atent la ce-ți spun. O... să... mă...

– Universule!

– Oh, Wilf, vrei să țip că nu-l *iubesc*? Până acum ar fi trebuit să știi *asta*. Doar că o să mă *mărit* cu el. Asta-i tot.

– Asta-i *tot*? Universule, Margot! Adică...

– Știu ce vrei să spui, Wilf. Și chiar dacă nu-mi pot trăi viața așa cum mi-o doresc, n-am de gând să renunț la tine. Căsătoria mea cu Rogan LaKarn o să fie mai degrabă un parteneriat. El nu mă vrea. Are și el pe alta. Vreo două, mai exact.

– Ei bine, nu-i stilul meu. Știi că te vreau – n-am dorit niciodată ca tu să fii *proprietatea* mea. Și nici altcineva, la drept vorbind. O privi în ochi. Dar vreau să fiu al dracului de sigur că nici altul n-o să încerce.

– Înțeleg, înclină ea capul. Universul știe că simt la fel față de tine.

– Asta-i bine, răspunse Brim, pentru că mai este ceva.

Vorbea foarte serios acum. Se gândise luni întregi la problema asta în timpul blocadei și era destul de pregătit ca s-o discute în cel mai mic amănunt.

– Ce-mi trebuie mie, *tot* ce-mi trebuie, accentuă el, este să știu că sunt o persoană specială în viața ta – permanent. Am nevoie de relația asta, pentru că am nevoie de *tine*.

Ea îl privi în ochi.

– Asta ai deja. Este unul din puținele fragmente din viața mea care nu pot fi controlate sub scuza datoriei regale. Apoi inspiră adânc și-și puse mâinile pe abdomen, privind în poală. O să mai crezi însă în relația asta când pântecul meu se va mări din cauza copilului *său*? Ridică ochii și-și strânse buzele. *Asta*, domnule

Brim, va fi adevăratul test pentru amândoi. Și se va întâmpla. Ei așteaptă moștenitori imediat după război.

Brim închise ochii și se cutremură.

– Moștenitori, repetă el subliniind pluralul. Br-r-r!

– Nu te-ai gândit că ne va fi ușor, așa-i? întrebă Margot. Ascultă, Wilf, într-un viitor nu foarte îndepărtat, va trebui să te încurajez în găsirea unor... ah... parteneri *temporare* de pat. Ori asta, ori vei fi singur în majoritatea timpului. Și înclin să cred că dacă cer asta, o să pierd după un timp și puținul pe care-l am din tinc.

Pilotul încercă să protesteze, dar ea continuă imediat.

– Dragostea asta pe care credem că o împărtășim va trebui să fie *extraordinar* de puternică pentru a putea rezista unor dificultăți destul de mari, mai ales acum că sunt repartizată pe Avalon. Simpla încercare de a ne vedea unul pe celălalt va fi al draxului de dificilă. N-a fost ușor să fac rost de o cușetă pe *Regina Elideană* ca să pot veni azi aici, la ceremonia ta. Și diseară, devreme, trebuie să mă întorc tot cu ea. Râse nemulțumită. După micul meu sejur în calitate de spion pe Typro, unchiul Greyffin face tot ce-i stă în putere ca să mă țină în siguranță în interiorul sferei imperiale pe Avalon. Cel puțin până voi produce moștenitorul ăla.

Brim aprobă din cap și zâmbi tandru.

– Bănuiesc atunci că o să ne petrecem o bună bucată din viață furișându-ne, îi spuse.

Ea oftă și-i luă mâna.

– Aș vrea din tot sufletul să găsesc niște cuvinte mai frumoase, Wilf. Presupun însă că asta-i *exact* situația spre care se îndreaptă toate. Se pare că-i o practică obișnuită și acceptată printre noi, cei din așa-zisa *nobilime veche*, dacă asta te ajută cu ceva. Altfel, o mulțime de căsnicii regale s-ar destrăma în tot Imperiul. Poți să accepți așa ceva?

– Tu poți, Margot?

– Eu te-am întrebat prima, râse Margot. Dar, da, pot să accept. Îl privi deschisă. Am petrecut mult timp cântărind noțiunea de „noi" și acum sunt gata s-o fac. Se strâmbă. Nu găsesc un mod mai bun de-a spune lucrul ăsta, dar trebuie spus. Rogan și cu mine am fost împreună – în felul acela – de câteva ori de

când am făcut prima dată dragoste cu tine pe Avalon. Și nici măcar o dată n-a schimbat ceea ce simt pentru tine. Nici măcar când a fost deosebit de bine. Își strânse buzele, frământându-și degetele. Viața va fi al draxului de dificilă în timpul perioadelor lungi în care vom fi despărțiți. Însă *cele mai* dificile momente dintre toate vor fi atunci când ne vom vedea, fără să ne putem *atinge*.

Brim aprobă din cap. *Asta* într-adevăr, așa era.

– Cât mai e până la nuntă? o întrebă.

Femeia inspiră adânc și se încruntă.

– În timpul verii de pe Avalon. Va trebui să fixez data exactă la puțin timp după ce mă întorc.

– Și până atunci?

– Până la nuntă – și *după* nuntă – o să ne ascundem, Wilf Brim, exact așa cum ne ascundem acum. Oricând vom putea fi împreună. Zâmbi (și se încruntă). Cu cât exersăm mai mult, cu atât ne vom pricepe mai bine – atât la furișat cât și la alte activități, mai interesante. Începând chiar de acum. Își înălță sprâncenele, zâmbind lasciv. Mai sunt peste doi metacicli până ce vărul Onrad îți va înmâna decorațiile și *am nevoie de tine*. *„Încoronează-mi viața ca un regè/ Umple-mi sufletul nesățios/ Cu toate binecuvântările paradisului!"*

***

Miraculos, dimineața continuă să se mențină senină, deși formațiuni de nori rău prevestitoare promiteau o întoarcere rapidă la condiții meteorologice mai convenționale nu peste mulți metacicli. Planeta muribundă devenise aproape pașnică pe când Brim stătea în poziție de drepți în lumina palidă a amiezii. În spatele Pieței Cartierului General, steagurile fluturau în briza răcoroasă. Cu coada ochiului, tânărul putea să vadă șiruri de Tunici Albastre aliniate pe fiecare latură a porțiunii curățată de zăpada topită – reprezentanți ai sutelor de organizații cărora le aparținea Gimmas Hafdon. Zâmbi în sinea lui. Margot era undeva pe acolo, privind, fiind alături de el ca și Borodov și Ursis. Cei doi sodeskayani stăteau la dreapta sa, cu Borodov în centru, potrivit

vechimii. Alături, un singur rând de soldați – incluzându-l pe Barbousse – își așteptau propriile decorații.

Tunetul îndepărtat al unei nave ce decola îi răsună pentru un moment în urechi, apoi se stinse în înaltul cerului sur-gălbui. Cineva din grup strănută. Un altul tuși. Brim simți izul oceanului din apropiere, ale cărui valuri se transformau în picături fine repezindu-se asupra vehiculelor și pasarelelor protejate. În sfârșit, marile uși ale Cartierului General fură larg deschise de către soldații cu mănuși albe ai Marinei Imperiale. Se mișcau perfect sincronizați – o gardă de onoare profesionistă. Carescrianul se întrebă cum ar fi făcut față garda plină de fast terorii unei zile de blocadă. Imediat, o fanfară militară intonă unul dintre marșurile răsunătoare de război de pe apropiatul Glamnos Grathen, apoi Prințul Coroanei Onrad se ivi din clădire, urmat de mai mulți înalți ofițeri din marină, incluzându-i pe comandantul planetei Gimmas Haefdon, (onor.) Contraamiralul Dianna C' J' Herrish, Viceamiralul Eug'enie Drei'ffen, comandantul Escadrilei Șase de Luptă, Amiralul Stelar Sir Gregor Penda, Amiral al Flotei Imperiale, și pe Lordul Primei Stele Beorn Wyrood!

Brim era înmărmurit. Îi fusese greu numai să-și *imagineze* un asemenea grup, cu atât mai puțin să-l vadă – mai ales venind spre el. Pentru un moment, își simți genunchii mai mult decât slăbiți. Apoi senzația fu alungată de un val de liniște. Acești vizitatori importanți erau puțin interesați de *Agresivi* ca individualități, ci mai degrabă foloseau micuța ceremonie ca să se adreseze personal celor din Flotă. Inspiră adânc, după care zâmbi în sinea lui. Dacă amiralii aveau nevoie de așa ceva, Wilf Brim era bucuros că are ocazia să-i ajute – la urma urmei, ei îl purtaseră atât de departe de minele carescriene de minereu.

***

Din fericire, nici unul dintre seniorii Flotei nu avură multe gânduri de împărtășit mulțimii. Brim le ascultă cuvintele răsunând sec din amplificatoarele militare. Fu chiar atent și aprecie laudele aduse oamenilor și ursilor. Fu în special încântat să-l audă pe Lordul Wyrood afirmând despre „carescrianul *Wilf Brim*" că făcuse multe pentru a sprijini Actul său de Reformă a

Amiralității (și că noi locuri urmau să fie înființate în cadrul Academiei de Pilotaj în cinstea realizărilor sale). Când însă încercă să pătrundă sub suprafața lucitoare a cuvintelor rostite impecabil, întâlni aceeași lipsă de înțelegere fundamentală care-i caracteriza pe absenții proprietari și controlori ai operațiunilor de forare la care trudise cândva.

Indiferent *cine* ai fi fost, se părea că o dată ce atingeai – sau depășeai – un anumit nivel de comandă, pierdeai contactul cu realitatea evenimentelor, indiferent că ar fi fost vorba despre forare sau despre luptă. Herrish, Drei'ffen, Penda, chiar și Wyrood foloseau cuvinte pompoase ca „glorie", „vitejie", „eroism" și altele asemănătoare. Brim se întrebă dacă vreunul dintre ei trăise vreodată într-o linie de blocadă, unde cuvintele cele mai comune erau „teroare", „disperare" și „moarte". Nu era sigur că cineva de la bordul bătrânului *Agresiv* avusese vreodată *timp* de eroism. Era al draxului de sigur că *el* unul nu avusese.

Apoi se îmblânzi – puțin. *Spre deosebire* de supraveghetorii din mine, se părea într-adevăr că ofițerii aceștia *vroiau* să spună ceva care să merite spus. În felul lor le păsa, în parte pentru a-și salva propria piele, bineînțeles. Cu toate acestea, simțea că le pasă. Și măcar pentru moment, era de ajuns.

Laurii fură împărțiți *după* discursuri. (Le era frică să nu-și piardă altfel publicul?) Amiralii stăteau înșiruiți, cu fața la Tunicile Albastre și cu prințul Onrad în centru. Într-o parte, amiralul Penda înmâna medalii, iar în cealaltă, Lordul Wyrood striga numele de pe o placă-tabulator.

– Utrillo Barbousse, torpilor, tună Wyrood.

Brim îl privi pe soldatul uriaș pășind indiferent chiar în fața prințului și salutând ca și cum o asemenea întâlnire avea loc zilnic de ani întregi. Cuvintele lui Gallsworthy răsunară deodată pe puntea ruinată a *Agresivului*: „Ăla-i o *adevărată* Tunică Albastră".

Fiecare medalie era însoțită de o scurtă conversație cu prinț, care îl trimitea invariabil pe beneficiar înapoi la locul său cu un zâmbet sincer răzbătând dinapoia atent cultivatului *sangfroid* cazon. Brim fu atât de fascinat de procedură, încât atunci când auzi strigat numele lui Ursis, se simți luat prin surprindere – urma el!

Privi cu atenție sporită în timp ce Onrad avu o conversație prelungită cu sodeskayanul – până când cuvintele ursului î făcură să hohotească pe toți cei care-l puteau auzi. Ștergându-și ochii, prințul îl bătu pe Ursis pe umăr și-i spuse ceva, cu un zâmbet larg întipărit pe față. Apoi se întoarse către Penda, luă decorația oferită și o prinse pe gulerul ursului. Salutară. Un Nikolai Yanuar Ursis zâmbitor reveni la locul său de cealaltă parte a lui Borodov și numele „Wilf Ansor Brim" răsună din difuzoare.

Cu urechile zvâcnindu-i într-un neînțeles acces de trac, pilotul se simți înaintând. În timp ce mergea, se scutură mental pentru a se dezmetici. Nu exista nimic diferit între asta și prima lui întâlnire cu prințul, pe Avalon. Fornăi ușor pe măsură ce-și recăpăta stăpânirea de sine și se opri la cei trei pași regulamentari de linia nobililor, salutând energic.

– Ei bine, locotenent Brim, remarcă Onrad cu o expresie vădit încântată, se pare că revii regulat în viața mea în ultima vreme.

Ochii i se abătură deasupra umărului lui Brim, pentru a clipi către cineva din formația Tunicilor Albastre.

– Grămada aia de bucle blonde purtată de verișoara mea de colo, râse el, pare să apară deseori în aceleași locuri. Clătină din cap. O coincidență, desigur.

– Desigur, Înălțimea Voastră, îl asigură Brim.

Onrad rămase tăcut clipe îndelungate, chibzuind. În cele din urmă, vorbi în șoaptă:

– Știi, Wilf, dincolo de propria mea gelozie masculină considerabilă, cred că a făcut o alegere a draxului de bună. Chicoti ușor. Ca și când ceea ce cred *eu* ar însemna ceva pentru cei independenți ca ea! Redeveni serios. Dacă nu greșesc – ceea ce se întâmplă foarte rar – ai ales un drum greu alături de ea. Îl prinse pe Brim de cot. E un drum al draxului de *important* și e nevoie de un bărbat *foarte* puternic ca să-l urmeze. Bineînțeles, nu-i treaba mea, doar că am obiceiul să mă bag acolo unde nu trebuie. Ai mare grijă de ea, Wilf. Într-o bună zi, va fi probabil cea mai puternică femeie din galaxie și atunci va avea nevoie de dragoste – dragoste *adevărată* – din partea cuiva care să nu-și vadă doar propriul interes. Îi făcu cu ochiul. Eu nu știu *nimic* despre voi doi. Zâmbi. Desigur, este o coincidență că a făcut tot drumul până aici.

Brim se înclină.

– Coincidență, bineînțeles, Maiestatea Voastră.

– Bravo ţie, Brim, surâse prinţul. O să vă descurcaţi *bine*. Apoi, încă o dată, redeveni serios. Am venit aici pentru a-ţi oferi o decoraţie destul de importantă. Deşi e probabil doar prima, şi cea mai *modestă*, dintr-o întreagă serie de medalii pe care ţi le voi prinde pe tunică în următorii ani... dacă supravieţuim. Se întoarse spre Penda. Amirale, Cometa Imperială, te rog!

Brim îşi simţi inima oprindu-i-se pentru o clipă; nu-i veni să-şi creadă urechilor. Medalia *aceea* era oferită doar...

Onrad râse.

– Ţi-am văzut privirea, Wilf. Şi deşi Regyla Collingswood a fost cea care te-a propus, am fost al draxului de mândru să-mi scriu numele lângă al ei. Meriţi medalia. Ar fi trebuit de asemenea, se strâmbă el, să fii decorat pentru rolul jucat în misiunea a'zurniană. Bătrânul Hagbut s-a împotrivit însă. Am aflat-o de la sursele mele din Armată, dar n-am mai putut face nimic. Trebuie să-mi susţin ofiţerii vechi în grad, chiar dacă greşesc.

Rămas fără grai, Brim nu fu în stare decât să-i scuture mâna pentru câteva clipe.

– Sunt *extraordinar* de onorat, prinţe, se bâlbâi în sfârşit.

– De fapt, cred că şi eu sunt, zâmbi Onrad. De abia aştept viitoarele noastre întâlniri, amice carescrian. Par întotdeauna să fie urmarea unor aventuri interesante.

Cuvintele erau un semnal clar de încheiere a discuţiei. Brim stătu smirnă în poziţie de drepţi în timp ce Onrad îi prindea medalia de guler, chiar sub însemnul gradului, după care se retrase pentru a saluta.

– Voi aştepta într-adevăr cu nerăbdare viitoarea noastră întâlnire, Înălţimea Voastră, spuse el.

Se răsuci apoi pe călcâie şi reveni la locul său.

Din poziţia aceea, nu-i fu greu să o localizeze pe Margot în marea de Tunici Albastre. Stătuse în rândul din faţă, chiar în spatele său, în timpul întregii ceremonii. Şi de data asta îi făcu cu ochiul doar lui.

***

Borodov încheie ceremonia, primind *două* medalii: una imperială şi una sodeskayană, înainte de repartizarea sa în cadrul Amiralităţii de pe Avalon. După aceea, nobilimea îl urmă pe

Onrad înapoi în Cartierul General în ritmul (aproximativ) al unui nou marș de pe Glamnos Grathen – moment în care formația de Tunici Albastre se dezintegră într-o mare de urale fericite. Brim ajunse lângă Margot în câteva secunde. Ea scutură fericită din cap în mijlocul aglomerației zgomotoase și zâmbi, prinzându-l de mână.

Pilotul se înfioră simțind căldura delicată, înainte ca femeia să-i dea brusc drumul.

– Să-nțeleg că-i prima dintre întâlnirile de genul „Privește, dar nu pune mâna"? întrebă el trist acoperind hărmălaia.

– Nici unul dintre noi n-ar trebui să se plângă de cât am reușit să ne atingem în călătoria *asta*, râse Margot încetișor, privindu-l cu coada ochiului. Își atinse spatele și chicoti insinuant: O să fiu țeapănă săptămâni întregi. Apoi, capricioasă, îl prinse din nou de mână. Despărțirea este unul din cele mai dureroase prețuri pe care le vom plăti mereu pentru plăcerea de a fi împreună, iar *Regina Elideană* pleacă spre Avalon peste mai puțin de doi metacicli. Trebuie să fiu la bord aproape imediat. Mă conduci până la rampă? S-ar putea să treacă mult timp până când vom putea vorbi din nou singuri.

***

Cuirasatul uriaș arăta mai degrabă ca o insulă cocoșată plutind deasupra cheiului. Cu cele șaisprezece generatoare antigrav vuind înăbușit la relanti, *Regina Elideană* era într-adevăr gata de plecare; o pătură de aer înghețat unduia deasupra digului, iar apa de dedesubt bolborosea și se agita în spirale de spumă alburie. Mult deasupra, pe puntea superioară, puteau fi văzuți piloții efectuând ultimele verificări și apăsând comenzi invizibile.

Brim și Margot sosiră la pasarela de la mijlocul navei după ce ocoliră cu succes toate scurtăturile ce le veniseră amândurora în minte pe drumul de la clădirea Cartierului General.

– Onrad nu-i aici, observă Brim plin de speranță. Semnalul regal încă n-a fost lansat de releul KA'PPA al *Reginei*. Probabil că mai ai aproape un metaciclu până să-nceapă retragerea razelor de ancorare.

Margot râse încetișor.

– Nu mai putem amâna, Wilf. *Trebuie* să mă îmbarc acum. Altfel, n-o să mai pot pleca deloc. Nu vreau să te părăsesc mai mult decât vrei tu. Își mușcă buza. Săruturile de dimineață vor trebui să ne ajungă pentru o vreme. Se uită prea multă lume.

Întinse mâna și Brim i-o prinse în a lui.

– Aș vrea să am cel mai mic indiciu despre momentul când o să te văd din nou, îi spuse. Oricând se va întâmpla, mi se va părea că am așteptat o viață.

– Măcar nu pentru totdeauna, Wilf. Și o să-ți scriu în timpul ăsta – destul ca să mă revanșez pentru lunile de tăcere prin care te pun să treci. Ne așteaptă ani întregi de „furișare". Știu că sună îngrozitor dar, pentru mine cel puțin, e cu mult mai bine decât să renunț de tot. Și cine știe, într-o bună zi...

– O să mă furișez bucuros până la moarte, Margot, rosti pilotul de-abia stăpânindu-și emoțiile ce amenințau să-l facă de râs pe cheiul aglomerat. Înghiți un nod, apoi îi duse mâna către buze. *„Ce păcat, cât de repede se gată ciclii/ Amânându-ne plăcerea de a fi îndrăgostiți"*, cită el, cuvintele năvălindu-i de nicăieri în minte.

– Universule, Wilf, spuse ea gâtuit cu ochii strălucindu-i. Nu pot să-ți spun la revedere.

Își scoase un inel cu monogramă de pe deget și i-l strecură în palmă. Apoi, fără nici un cuvânt, pătrunse rapid în aglomerația care umplea rampa.

Brim rămase mult timp privind în gol după ea, până când simți că un grup de sentinele din Marina Imperială îl priveau cu o suspiciune prost disimulată. Clătină din cap, răsucindu-se și părăsind zona de îmbarcare. Onrad avusese *foarte* multă dreptate. Alegerea făcută avea să fie într-adevăr un drum greu.

***

Către sfârșitul după-amiezei, Gimmas Haefdon revenea rapid către aspectul său obișnuit. Vântul aspru al iernii năvăli nemilos dinspre regiunile polare, mugind în lungul plajei și prevestind apropierea iminentă a ninsorii, însoțit de izuri ale circuitelor încinse venind dinspre șantierul de reparații Theo-21, din partea cealaltă a golfului. Departe, pe o limbă îngustă de pietre care

răsărea din apa cenușie și învolburată, Brim își strânse mai bine gulerul mantici Flotei, îi mări temperatura și continuă să meargă spre un far abandonat, rămas în întuneric, ce se agăța cu o disperare ruginită de ultimele rămășițe ale stâncii pătate și netezite de intemperii. Temelia îi era cuprinsă aproape în întregime de zbuciumul valurior. Putea fi un punct de observație cam umed, recunoscu și fața i se lărgi într-un zâmbet. Știa însă *de asemenea* că urma să merite orice disconfort.

Înapoia sa, în lumina care pălea, *Regina Elideană* fusese eliberată din ancore. Cele zece distrugătoare puternice de clasă-R ce-i formau escorta decolaseră deja și vuiau în înaltul cerului plumburiu, ocupându-și locul pentru decolarea cuirasatului. Cu doar câțiva cicli în urmă, le privise pornind urlând spre orizont, revenind și rămânând nemișcate pentru câteva clipe, în vreme ce nori din particule strălucitoare de gheață se ridicau ca în timpul unei furtuni de vară la mii de irali în aer înapoia lor. Apoi, peste un moment, tunetul reverberat al generatoarelor antigrav îi ajunsese la urechi, iar navele strălucitoare goniseră câte două deasupra apei și se avântaseră fără efort spre cerul care se întuneca.

Carescrianul coborî privirea către bolovanii neteziți de trecerea timpului ce formau ultimii irali ai promontoriului distrus, cu ochii pe jumătate închiși din pricina apei sărate care acum îi șiroia de pe mantie. Sosirea sa la far coincise cu căderea primilor fulgi de zăpadă, care încetaseră destul de repede și păruseră mai degrabă să curețe aerul, pe măsură ce el urca treptele corodate către turnul întunecat și înalt. După câțiva cicli, se afla mult deasupra spumei valurilor, așezat pe o traversă mare și ruginită, privind atât cheiul cât și oceanul dintr-un loc surprinzător de uscat.

Nu ajunsese prea devreme. În câteva secunde, parâme optice se întinseră, strălucind, spre marele cuirasat dinspre patru remorchere de cursă lungă aflate în așteptare, o ultimă rețea de raze tractoare se stinse și imensa navă spațială începu să se ridice lângă pilonii cenușii înalți, lunecând maiestuos spre ocean și spațiu. Doar câțiva cicli mai târziu, trecu de punctul de observație al lui Brim, cu remorcherele de la babord urlând la sute de irali în larg. Zâmbind, tânărul observă aglomerația obișnuită de pe punțile lor, apoi privi cuirasatul enorm care se întrezărea prin

atmosfera de iarnă asemenea unei monstruoase creaturi marine, indiferentă la vânt sau valuri. Chiar la ralanti, ritmul incredibilelor sale generatoare clătinau pilonul vechi pe care stătea el, stârnind o ploaie de fulgi de rugină. Își miji ochii spre posturile de luptă: disruptoarele individuale din bateria principală erau mai mari și mult mai grele decât vedeta pe care o conducea în adâncul teritoriului Ligii. Multe compartimente erau la fel de mari ca bătrânul *Agresiv* însuși. Proiectoare străluceau pretutindeni; mii de trape iluminate sclipeau în linii paralele de-a lungul carenei grațioase. Nenumărate mașinării se mișcau peste tot pe punți, asigurând echipamentele înainte de a fi pierdute definitiv în timpul decolării. Și undeva la bord era Margot. Brim strânse în palmă inelul din buzunar și ridică privirea către puntea inferioară care trecea grandios pe deasupra. Era prea departe ca să distingă mai mult decât niște siluete mișcându-se, dar ar fi putut să jure că una din ele flutura din braț. Îi arătase lui Margot unde urma să stea în timpul decolării.

Începu din nou să ningă înainte ca nava uriașă să intre în zona de decolare, totuși Brim putu încă s-o zărească, atunci când se întoarse paralel cu țărmul și odgoanele optice fură retrase de pe remorchere.

Asemenea escortei sale, nava se opri pentru o clipă, în vreme ce norii ce se formau la pupa deveneau o furtună în miniatură (având inclusiv fulgere!). După aceea, un tunet incredibil străbătu văzduhul – deveni o parte a Universului însuși – pe măsură ce nava imensă începu să se miște din nou deasupra apei, presiunea ei creând valuri enorme, și se ridică exact în dreptul farului lui Brim. Simultan, patru nave din escortă se înălțară, străpungând plafonul de nori și luând poziție de fiecare parte, iar cele cinci nave de război urcară precum una și dispărură încet în zbuciumul furtunii. Vuietul trecerii escadronului dăinui multă vreme înainte să piară, acoperit de mugetul necontenit al valurilor oceanului.

***

Strălucirea slabă a lui Gimmas nu dispăruse complet, când locotenentul Wilf Ansor Brim, FI, coborî din postul său de observație și începu să caute drumul de întoarcere către țărm. În

jurul său, puține se mai distingeau în afara cheiului pustiu, a apei învolburate și a ninsorii, care se întețise acum, devenind un vifor șuierător. Ridică din umeri în timp ce înainta; vremea urâtă nu conta. Pe dinăuntru se simțea încălzit. Acum deținea o părticică din Margot. Și undeva la jumătatea drumului spre cealaltă parte a galaxiei, aștepta noua navă a lui Collingswood – într-un cu totul altfel de război și de această dată un altfel de „alege și culege" pentru el.

Își atinse Cometa de pe guler; parcursese un drum lung ca s-o obțină. Un fost miner nu mai putea cere prea multe, nu?

Apropiindu-se de țărm, observă două siluete venind către el prin ninsoare: un bărbat uriaș și un urs chiar mai uriaș, agitând ceea ce nu putea fi decât o enormă sticlă de... meem! Cei trei se întâlniră în ultimele momente ale zilei, trecându-și sticla unul altuia și bătându-se reciproc pe spate, aparent foarte veseli. Apoi, braț la braț, porniră în direcția uscatului și dispărură în rafalele de zăpadă, cântând. „Către ghețuri, către zăpezi, către Sodeskaya ne-ndreptăm!", iarăși și iarăși, până ce vocile li se confundară cu urletul vântului și mugetul valurilor. Nu mult după aceea, fulgii căzând liniștit le acoperiră urmele cu o mantie albă, uniformă și moale.

nautilus

Bill Baldwin

PILOTUL GALACTIC

VEDETA SE BALANSĂ ȘI SE ROSTOGOLI, PURTATĂ DE TERIBILELE UNDE DE ȘOC, APOI IEȘIRĂ ÎN SPAȚIUL LIBER ÎN MAI PUȚIN DE O SECUNDĂ, CU BRIM PILOTÂND DOAR PE BAZA INSTINCTELOR. NU REȚINU DECÂT IMAGINEA UNOR IMENSE CORIDOARE DISTRUSE, CUPRINSE DE FLĂCĂRI ȘI DEZASTRU... CEVA URIAȘ SE PRĂBUȘI PESTE PUNTEA DE COMANDĂ, SPINTECÂND-O ÎN ADÂNCIME ȘI DESCHIZÂND COMPARTIMENTUL TORPILELOR DE REZERVĂ. PROPULSIA SCĂPĂ O CLIPĂ DE SUB CONTROL; LOVITURA UNUI CIOCAN IMENS IZBI NAVA, APOI SE INIȚIE EFECTUL GANDOM ȘI PESTE CÂTEVA CLIPE SE AFLAU ÎN HIPERSPAȚIU.

ISBN 973-569-302-6